ROMAN DISTINS CU **MICHAEL L. PRINTZ AWARD** PENTRU EXCELENȚĂ ÎN LITERATURA DESTINATĂ TINERILOR

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

ÎȚI VOI DĂRUI SOARELE

JANDY NELSON

EPICA

„O MAGNIFICĂ ȘI BRILIANTĂ explozie de culoare.
A citi-o reprezintă însăși experiența transformării din copil în adult."
- Entertainment Weekly

„Redată cu măiestrie."
- O, the Oprah Magazine

„Copleșitor de emoționantă."
- Publishers Weekly

„Îți va smulge inima din piept."
- People

„Electrizantă."
- Booklist

„Incredibil de bine structurată...
Proza lui Nelson pur și simplu strălucește."
- Kirkus Reviews

„Un roman fantastic, superb și EXTREM DE ÎNDUIOȘĂTOR.
Scriitura lui Jandy Nelson e atât de electrizantă, atât de vie,
încât paginile ei luminează în întuneric."
— Ransom Riggs, autorul romanului *Miss Peregrine,*
bestseller *New York Times*

„Jandy Nelson e un talent rar, exploziv. Proza ei este ÎNSUFLEȚITĂ,
UIMITOARE, PLINĂ DE PASIUNE și îmi amintește de ce cuvintele
pot schimba lumea."
— Tahereh Mafi, autoarea romanului *Spulberă-mă,*
bestseller *New York Times*

„Ador cartea asta! Jandy Nelson e NOUA MEA EROINĂ ÎN ALE SCRISULUI.
Citiți-o! Va deveni și autoarea voastră preferată."
— Holly Goldberg Sloan, autoarea romanului *Counting by 7s,*
bestseller *New York Times*

JANDY NELSON

ÎȚI VOI DĂRUI SOARELE

MUZEUL INVIZIBIL

Noah
13 ani

Așa începe totul.

Cu Zephyr și Fry — psihopaţii oficiali ai cartierului nostru — fugărindu-mă din scurt ca torpilele și întreaga pădure cutremurându-se sub tălpile mele, în timp ce răspândesc prin aer și printre copaci această panică oarbă.

— Nu mai ai scăpare, fătălăule! strigă Fry.

Apoi Zephyr e pe mine, îmi prinde o mână, ambele mâini la spate, iar Fry îmi fură caietul de desen. Mă întind după el, însă sunt lipsit de braţe, lipsit de ajutor. Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr. Nu pot. Încerc să clipesc pentru a-i transforma în molii. Nu ţine. Rămân în continuare ei înșiși: niște măgari de clasa a zecea, înalţi de patru metri și jumătate, care aruncă de pe stânci adolescenţi de treisprezece ani, doar așa, ca să se distreze.

Zephyr m-a prins de gât pe la spate și pieptul lui respiră apăsând în spatele meu, spatele meu în pieptul lui. Înotăm în sudoare. Fry începe să răsfoiască paginile caietului meu de desen.

— Ce-ai mai desenat pe-aici, Balonaș?

Îmi imaginez cum e călcat de un camion. Ridică o pagină cu schiţe.

— Zeph, ia uită-te la toţi tipii ăștia goi pușcă!

Sângele nu mai circulă prin trupul meu.

— Nu sunt tipi. Sunt *David*, îngaim eu, rugându-mă să nu par un gerbil, rugându-mă să nu dea peste următoarele desene din caiet.

Sunt desene făcute azi, în timp ce spionam, desene cu *ei*, ieșind din apă, cu plăcile de surf la subraţ, fără slipuri, fără nimic, strălucind din cap până-n picioare și, ăăă: ţinându-se de mână. Se prea poate să-mi fi luat anumite libertăţi artistice. Prin urmare, vor crede că... Or să mă omoare chiar înainte să mă omoare cum vor s-o facă. Lumea începe să se dea peste cap. Îi arunc niște cuvinte lui Fry:

— Știi? Michelangelo? Ai auzit vreodată de el?

N-am de gând să fiu eu însumi. *Poartă-te dur și vei fi dur*, cum îmi spunea mereu și mereu tata — de parcă aș fi un soi de victimă neajutorată.

— Da, am auzit de el, spune Fry cu gura aia mare și umflată, care se contopește cu restul trăsăturilor lui mari și umflate sub cea mai imensă frunte din lume, făcându-te să-l confuzi foarte ușor cu un hipopotam.

Îmi rupe pagina din caiet.

— Am auzit c-a fost *gay*.

Chiar a fost — mama a scris o carte despre asta —, nu că Fry ar ști, într-adevăr. El îi face pe toţi gay, când nu le zice homalăi sau fătălăi, iar mie: homalău și fătălău *și* Balonaș.

Zephyr râde, un râs întunecat, diabolic. Vibrează prin mine.

Fry ridică următoarea schiţă. Alt *David*. Partea lui inferioară. Un studiu în detaliu. Mă ia cu frisoane.

Acum râd amândoi. Răsună prin pădure. Ecoul iese din păsări.

Încerc din nou să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr, ca să pot înșfăca desenele din mâinile lui Fry, însă asta nu face decât să înăsprească strânsoarea lui Zephyr. Zephyr, care e ca un afurisit de Thor. Cu o mână mă ţine de gât, iar pe cealaltă și-a pus-o peste

torsul meu ca pe o centură de siguranţă. E la bustul gol, venit direct de pe plajă, iar căldura lui pătrunde prin tricoul meu. Mirosul de cocos al loţiunii de plajă îmi inundă nările, capul — inclusiv mirosul puternic al oceanului, ca și când l-ar duce în spate... Zephyr trăgând mareea după el ca pe o pătură... Asta ar fi bună, ar fi imaginea *perfectă* (PORTRET: *Băiatul care a plecat cu marea*) — dar nu acum, Noah, acum nu e *deloc* momentul să-l pictezi în gând pe cretinul ăsta. Revin înapoi la realitate, gust sarea de pe buze, îmi amintesc că sunt pe cale să mor...

Părul lung ca algele de mare al lui Zephyr e ud și picură pe gâtul și pe umerii mei. Observ că respirăm sincronizat, zgomotos, adânc. Încerc să mă desincronizez de el. Încerc să mă desincronizez de legea gravitaţiei și să plutesc. Nu pot face nici una, nici cealaltă. Nu pot face nimic. Vântul smulge desenele mele — cele mai multe sunt portrete de familie — din mâinile lui Fry, în timp ce el le rupe, unul după altul. Despică fix la mijloc unul cu mine și cu Jude, extirpând jumătatea cu mine.

Privesc cum sunt dus de vânt.

Îl privesc pe Fry cum se apropie din ce în ce mai mult de desenele care o să-mi aducă moartea.

Pulsul îmi bubuie în urechi.

Atunci, Zephyr spune:

— Fry, nu le rupe. Soră-sa spune că e talentat.

Pentru că o place pe Jude? Acum aproape toţi o plac, întrucât ea poate să surfeze mai bine decât oricare dintre ei, îi place să sară în mare de pe stânci și nu îi este teamă de nimic, nici măcar de rechinii albi sau de tata. Și datorită părului — consum tot galbenul când i-l desenez. E lung de sute de kilometri și toţi cei din nordul Californiei trebuie să aibă grijă să nu se împiedice de el, mai ales copilașii, pudelii și acum și surferii ăștia măgari.

Mai sunt și sânii, care i-au apărut peste noapte, vă jur.

Nu-mi vine să cred, dar Fry îl ascultă pe Zephyr și lasă caietul jos.

Jude se uită la mine de pe hârtie, veselă, înțelegătoare. *Mulțumesc*, îi spun în gând. Ea mă salvează mereu, lucru care de obicei e stânjenitor, dar nu și acum. Acum a fost bestial.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Gemeni: Noah se uită în oglindă, Jude îl privește din ea*)

— Știi ce-o să-ți facem, nu-i așa? îmi zgârie Zephyr timpanele, întorcându-se la programul său obișnuit de omucideri.

E prea mult din el în răsuflarea lui. E prea mult din el peste mine.

— Băieți, vă rog! îi implor eu.

— Băieți, vă rog! mă maimuțărește Fry pe un ton pițigăiat.

Stomacul îmi freamătă. Stânca Diavolului, a doua cea mai înaltă de pe faleză, de unde intenționează să mă arunce, poartă acest nume dintr-un motiv bine întemeiat. Sub ea se află o grămadă de stânci ascuțite și un vârtej primejdios, care îți trage oasele moarte în lumea de dedesubt.

Încerc din nou să mă eliberez din strânsoarea lui Zephyr. Și din nou.

— Fry, apucă-l de picioare!

Toate cele trei mii de kilograme hipopotamice ale lui Fry se întind după gleznele mele. Scuze, asta n-o să se întâmple. Nu și gata. Urăsc apa, oricât de tare mi-aș dori să mă înec și să plutesc spre Asia. Am nevoie de craniul meu întreg. Dacă s-ar sparge, ar fi ca și când o bilă demolatoare ar distruge un muzeu secret înainte ca oamenii să fi apucat să-l viziteze.

Așa că pur și simplu cresc. Și cresc, și cresc, până când mă lovesc cu capul de cer. Apoi număr până la trei și îmi ies al naibii de tare din minți, mulțumindu-i în gând tatei pentru toate luptele corp la corp pe care m-a obligat să le exersăm pe terasă, pentru meciurile pe viață și pe moarte în care el folosea doar o mână și eu

foloseam tot ce voiam și tot luam bătaie, deoarece el are nouă metri și e făcut din părțile componente ale unui camion.

Însă eu sunt fiul lui, fiul lui *uriaș*. Sunt un Goliat care se rotește prin aer și împarte lovituri în stânga și-n dreapta, un taifun înfășurat în piele, și apoi mă zvârcolesc și mă zbat și încerc să mă eliberez, iar ei se luptă să mă țină în loc, râzând și spunând lucruri de genul „Ce tâmpit". Și cred că aud respect chiar și în glasul lui Zephyr, când spune:

— Nu pot să-l țin în loc, zici că-i un afurisit de țipar.

Asta mă face să mă lupt și mai tare — ador țiparii, sunt *electrici* —, închipuindu-mi că sunt un cablu de înaltă tensiune, străbătut de curent, în timp ce lovesc dintr-o parte în alta, simțindu-le trupurile răsucindu-se pe lângă al meu, calde și alunecoase, ambele țintuindu-mă la pământ, din nou și din nou, și eu scăpând de strânsorile lor, toate membrele noastre încurcate, și acum capul lui Zephyr împinge în pieptul meu, iar Fry e în spatele meu cu o sută de mâini, așa simt, și e doar mișcare și confuzie și mă pierd, mă pierd, mă pierd, mă pierd, până când încep să bănuiesc... până când îmi dau seama... că am o erecție, o erecție fantastic de tare, care e presată de stomacul lui Zephyr. O groază cu cifră octanică înaltă îmi străbate tot trupul. Fac apel la cel mai sângeros și mai scârbos masacru cu macete — cel mai de efect distrugător-de-erecții —, dar prea târziu. Zephyr rămâne câteva clipe nemișcat, apoi sare de pe mine.

— Ce...?

Fry se ridică în genunchi.

— Ce s-a întâmplat? gâfâie el în direcția lui Zephyr.

Eu m-am împleticit îndărăt, am căzut în fund, cu genunchii la piept. Încă nu pot să stau în picioare, de teamă ca erecția să nu-mi formeze un cort din pantaloni, așa că mă străduiesc din răsputeri să nu plâng. O senzație de greață se strecoară în fiecare cotlon al

trupului meu, în timp ce simt că-mi dau duhul. Și chiar dacă ei n-or să mă omoare aici și acum, până diseară toţi cei de pe faleză vor fi aflat ceea ce tocmai s-a întâmplat. Aș putea foarte bine să înghit o dinamită aprinsă și să mă arunc singur de pe Stânca Diavolului. Ceea ce tocmai s-a petrecut e mult, mult mai îngrozitor decât desenele alea tâmpite pe care le-au văzut.

(AUTOPORTRET: *Înmormântare în pădure*)

Însă Zephyr nu spune nimic, ci pur și simplu stă acolo, arătând ca un viking ce e, numai că mut și cu o expresie ciudată pe chip. De ce?

Oare l-am scos din luptă cu puterea minţii?

Nu. Face semn în direcţia oceanului și îi spune lui Fry:

— La dracu'. Hai să ne luăm plăcile și să plecăm de-aici.

Răsuflu ușurat. Oare e posibil ca el să n-o fi simţit? Nu, nu e posibil — era ca de oţel, iar el a sărit ca ars, speriat de-a binelea. Încă e speriat. Dar de ce nu mă face fătălău-homalău-Balonaș? Fiindcă o place pe Jude?

Fry își rotește degetul la ureche când îi spune lui Zephyr:

— Frăţioare, cineva nu are toate ţiglele pe casă.

Apoi se întoarce spre mine:

— Când nici nu te-aștepţi, Balonaș.

Mimează cu mâna lui imensă căderea mea în gol de pe Stânca Diavolului.

S-a terminat. Se întorc spre plajă.

Înainte ca acești doi neandertalieni să se răzgândească, dau fuga spre caietul meu de desen, îl vâr la subraţ, și apoi, fără să mă uit în urmă, pornesc în pas alergător printre copaci, ca și cum inima mea nu ar fi pe punctul de a ceda, ca și când ochii nu mi se umplu de lacrimi, ca și când nu m-aș fi născut a doua oară adineauri.

Când ies din pădure, mă transform într-un ghepard — ei pot ajunge de la zero la o sută douăzeci de kilometri pe oră în doar trei

secunde, iar eu pot face la fel. Sunt pe locul al patrulea în clasamentul celor mai buni alergători de clasa a șaptea. Pot deschide fermoarul aerului și să dispar în el, și exact asta fac, până ce sunt departe de ei și de ceea ce s-a întâmplat. Bine că nu sunt o efemeridă. Efemerida-mascul are două mădulare de care trebuie să-și facă griji. Eu mi-am petrecut deja jumătate din viaţă la duș din cauza unuia singur, gândindu-mă la niște lucruri la care nu mă pot abține să nu mă gândesc, oricât de tare încerc, pentru că mie, *pe bune, pe bune, pe bune îmi place* să mă gândesc la ele. Frate, chiar îmi place!

Ajuns la pârâu, sar pe pietre până ce găsesc o scobitură în stânca potrivită, de unde pot privi soarele înotând pentru următoarele secole în apa curgătoare. Ar trebui să existe un claxon sau un gong, ceva de genul ăsta, pentru a-l trezi pe Dumnezeu. Fiindcă mi-aș dori să schimb două vorbe cu el. De fapt, trei:

CE PUII MEI?!

După o vreme, fără să primesc vreun răspuns, ca de obicei, îmi scot cărbunii din buzunarul de la spate. Cumva, au supraviețuit nevătămaţi torturii la care am fost supus. Mă așez și-mi deschid caietul de desen. Înnegresc o pagină albă, apoi o alta, apoi o alta. Apăs atât de tare, încât rup cărbune după cărbune, folosindu-l pe fiecare până când rămâne doar un ciot, încât ai zice că negreala iese din degetul meu, din mine, și se întinde pe pagină. Umplu toate celelalte foi din caiet. Îmi ia câteva ore.

(O SERIE: *Băiat închis într-o cușcă de întuneric*)

*

A doua zi, la cină, mama ne anunţă că, în după-amiaza aceea, bunica Sweetwine a venit cu ea în mașină, la o plimbare, și avea un mesaj pentru mine și Jude.

Numai că... bunica a murit.

— În sfârșit! exclamă Jude, lăsându-se pe spate în scaun. Mi-a promis!

Bunica îi promisese lui Jude, chiar înainte să fi murit în somn, în urmă cu trei luni, că, dacă va avea vreodată nevoie de ea, va veni într-o clipită. Jude fusese preferata ei.

Mama îi zâmbește lui Jude și își pune mâinile pe masă. Mi le pun și eu pe masă, după care îmi dau seama că o imit și mi le ascund în poală. Mama e contagioasă. Și căzută din cer. Unii oameni pur și simplu nu sunt de pe-aici, iar ea e dintre aceia. Am adunat multe dovezi de-a lungul anilor. Vom discuta despre asta, mai târziu.

Acum, însă, chipul i se luminează în timp ce pregătește scena, povestindu-ne cum mai întâi mașina a fost invadată de parfumul bunicii.

— Știţi cum mirosul obișnuia să intre într-o încăpere înaintea ei?

Mama inspiră în mod teatral, ca și când bucătăria ar fi invadată de puternicul miros floral al bunicii. Inspir în mod teatral. Jude inspiră în mod teatral. Toţi cei din California, din Statele Unite, de pe Pământ, inspiră în mod teatral.

Mai puţin tata. El își drege ostentativ vocea.

Nu crede niciun cuvânt. Pentru că el e o anghinare. Așa l-a numit mama lui, bunica Sweetwine, care nu a înţeles niciodată cum de a putut să nască și să crească un asemenea scaiete. Nici eu n-am înţeles.

Un scaiete care studiază *paraziţi* — fără comentarii.

Mă uit la el, la mușchii și la bronzul lui ca de salvamar, la dinţii care strălucesc pe întuneric, la toată făptura lui care strălucește pe întuneric, și mi se face pielea de găină — ce s-ar întâmpla dacă ar afla?

Deocamdată, Zephyr n-a suflat o vorbuliţă. Probabil că voi nu știţi asta, pentru că eu sunt singura persoană din lume care știe,

însă denumirea oficială a penisului unei balene este pămpălău[1]. Și vreți să știți cât măsoară pămpălăul unei balene albastre? Doi metri și jumătate. Repet: DOI METRI ȘI JUMĂTATEEEEEEEEE! Așa m-am simțit după evenimentele de ieri:

(AUTOPORTRET: *Pămpălăul de beton*)

Mda.

Însă uneori cred că tata bănuiește. Uneori cred că prăjitorul de pâine bănuiește.

Jude mă lovește cu piciorul pe sub masă pentru a-mi atrage atenția de la solnița la care îmi dau seama că mă uitam lung. Dă din cap spre mama, care stă cu ochii închiși și cu mâinile încrucișate peste inimă. Apoi spre tata, care se uită la soția lui de parcă i-a crescut o barbă. Facem ochii cât cepele unul la altul. Îmi mușc obrazul ca să nu râd. Jude face la fel — noi doi avem același întrerupător de râsete. Ne unim picioarele pe sub masă.

(PORTRET DE FAMILIE: *Mama conversează cu morții în timpul cinei*)

— Ei bine? o îndeamnă Jude. Mesajul?

Mama deschide ochii, ne face cu ochiul, apoi îi închide la loc și continuă, pe o voce ca de fantomă la o ședință de spiritism:

— Așadar, am inspirat parfumul floral și a urmat un soi de pâlpâire...

Își flutură brațele ca pe niște eșarfe, trăgând de timp. De aceea primește mereu premiul de profesorul anului — toții oamenii își doresc să facă parte din filmul ei. Ne aplecăm pentru a auzi mai bine ce urmează să ne spună, pentru Mesajul de Sus, dar tata ne întrerupe, aruncând niște plictiseală peste momentul nostru.

El n-a primit niciodată premiul de profesorul anului. Nici măcar o dată. Fără comentarii.

---

[1] În engleză, *dork*.

— Draga mea, e important să le spui copiilor că limbajul tău e metaforic, zice el, stând cu spatele atât de drept, încât capul îi iese prin tavan.

În cele mai multe desene ale mele, el e atât de mare, încât nu-l pot încadra cu totul pe pagină, așa că renunț la cap.

Mama își ridică ochii și amuzamentul i se risipește.

— Problema e că nu există nimic metaforic aici, Benjamin.

Tata obișnuia cândva să facă ochii mamei să strălucească; acum o face să scrâșnească din dinți. Nu știu de ce.

— Chiar s-a întâmplat asta, spune/scrâșnește ea. Minunata bunică Sweetwine, odihnească-se în pace, a fost literalmente în mașină, lângă mine, limpede ca lumina zilei.

Îi zâmbește lui Jude.

— De fapt, era îmbrăcată cu una dintre Rochiile Vaporoase, arătând *excepțional.*

Rochia Vaporoasă era linia vestimentară a bunicii.

— Ooo! Care? Cea albastră?

Felul în care Jude întreabă asta mă face să-mi fie dor de bunica.

— Nu, cea cu floricelele de portocal.

— Desigur, răspunde Jude. Cea mai bună rochie pentru o fantomă. Am discutat despre cum va arăta ținuta ei în viața de apoi.

Mă gândesc că mama inventează toate astea din cauză că lui Jude îi e continuu dor de bunica. Aproape că nu s-a dezlipit de lângă ea, cât a zăcut pe patul de moarte. Când mama le-a găsit în acea ultimă dimineață, una adormită și alta decedată, se țineau de mână. Un lucru extrem de înfiorător, după părerea mea, dar n-am spus-o nimănui.

— Și? întreabă Jude, ridicând din sprâncene. Mesajul?

— Știți ce mi-aș dori? ne întrerupe tata, făcându-și loc cu forța, pufnind zgomotos, înapoi în conversație, astfel încât să nu mai

aflăm niciodată afurisitul ăla de mesaj. Mi-aș dori să putem considera terminată această Domnie a Ridicolului.

Iar asta! Domnia la care se referă a început când bunica s-a mutat aici. Tata, „un om de știință", ne-a spus să înghițim cu un grăunte de sare[1] toate absurdităţile superstiţioase pe care le scotea mama lui pe gură. Bunica ne-a spus să nu ascultăm de anghinarea de fiu al ei și să aruncăm acele grăunţe de sare peste umărul nostru stâng, pentru a-l orbi pe Necuratul.

Apoi și-a scos „biblia" — o carte enormă, legată în piele, plină de idei stupide (numite și absurdităţi) — și a început să-și propovăduiască „Evanghelia". Mai ales lui Jude.

Tata ia o felie de pizza de pe farfurie. Caşcavalul topit curge pe margini. El se uită la mine.

— Ce zici de asta, hm, Noah? Cine e cât de cât ușurat că nu avem la masă una dintre tocanele cu infuzie de noroc ale bunicii?

Eu nu spun nici pâs. *Sorry, Charlie*[2]. *Ador* pizza, ceea ce înseamnă că și când tocmai mestec o bucată de pizza mi-aș dori să mănânc pizza, dar n-aș sări în barca tatei nici măcar dacă Michelangelo s-ar afla în ea. Noi doi nu ne înţelegem, chiar dacă el are tendinţa să uite asta. Eu nu uit niciodată. Când îi aud vocea groasă, strigându-mă să vin să ne uităm la un meci de fotbal, sau la vreun film în care toate lucrurile explodează, sau să ascultăm nişte jazz care mă face să mă simt de parcă trupul meu e întors pe dos, deschid fereastra dormitorului, sar în grădină și o iau înspre pădure.

---

[1] Expresia englezească *to take something with a grain of salt* se traduce prin „a avea rezerve faţă de ceva", „a privi cu scepticism ceva".

[2] Slogan celebru din reclamele pentru conservele Starkist. Charlie este peștele ton, monden și cult, care tot încearcă să se lase pescuit, convins că ar face compania fericită, fiindcă are bun-gust. De fiecare dată este respins, sub forma unui bileţel prins în cârligul undiţei, pe care scrie „Sorry, Charlie", întrucât compania caută pește ton cu gust bun, nu cu bun-gust. Sloganul a devenit echivalent cu „Las-o baltă. N-o să te-ajut."

Câteodată, când nu e nimeni acasă, mă duc în biroul lui și îi rup creioanele. Odată, după o prelegere vomitivă din categoria Noah Victimă Neajutorată, când a râs și a spus că, dacă Jude n-ar fi fost sora mea geamănă, ar fi fost sigur că provin dintr-o partenogeneză (am căutat să văd ce înseamnă: concepere fără a fi necesar un tată), m-am furișat în garaj, când toți ceilalți dormeau, și i-am zgâriat mașina.

Având în vedere că uneori pot vedea sufletele oamenilor când îi desenez, știu următoarele lucruri: mama are o floarea-soarelui imensă în locul sufletului, atât de mare, încât de-abia mai rămâne loc pentru celelalte organe. Eu și Jude avem un singur suflet, pe care trebuie să-l împărțim: un copac cu frunzele în flăcări. Iar tata are o farfurie de viermi.

Jude îi spune:

— Crezi că bunica nu te-a auzit cum i-ai insultat felul de a găti?

— Ăsta ar fi un *nu* răsunător, îi răspunde tata, după care mușcă din felie.

Grăsimea îi face toată gura să strălucească.

Jude se scoală în picioare. Părul îi atârnă în jurul capului ca niște turturi luminați. Își ridică privirea în sus și spune:

— Bunico, *mie* mi-a plăcut întotdeauna cum găteai.

Mama o ia de mână și o strânge ușor, după care spune, cu ochii în sus:

— Și mie, Cassandra!

Jude zâmbește cu gura până la urechi.

Tata se face că se împușcă în cap cu degetele.

Mama se încruntă — așa, pare de o sută de ani.

— Acceptă misterul, domnule profesor, spune ea.

Mereu îi spune asta tatei, dar cândva i-o spunea diferit. O spunea de parcă i-ar fi deschis o ușă poftindu-l înăuntru, nu de parcă i-ar fi trântit-o în nas.

— Eu m-am căsătorit cu misterul, doamnă profesor, îi răspunde el ca întotdeauna, deși cândva părea a fi un compliment.

Mâncăm cu toţii pizza. Nu e amuzant. Gândurile părinţilor scot atât de mult fum, încât înnegresc aerul. Ascult sunetele pe care le scot mestecând, când piciorul lui Jude îl găsește din nou pe al meu pe sub masă. Drept răspuns, o împing și eu cu genunchiul.

— Mesajul de la bunica? întrerupe ea momentul tensionat, zâmbind optimistă.

Tata se uită la ea și privirea i se îmblânzește. E și preferata lui. Mama, însă, nu are vreun copil preferat, ceea ce înseamnă că locul e disponibil.

— După cum spuneam.

De data asta, mama își folosește vocea normală, răgușită, ca și cum o peșteră ţi-ar vorbi.

— Conduceam pe lângă SAC[1], liceul de arte frumoase, azi după-amiază, și exact atunci a apărut bunica pentru a-mi spune că acela ar fi locul ideal pentru voi doi.

Scutură din cap, înveselindu-se și revenind la vârsta ei obișnuită.

— Și într-adevăr este. Nu pot să cred că nu m-am gândit niciodată la asta. Îmi tot vine în minte acel citat al lui Picasso: „Fiecare copil e artist. Singura problemă e cum să rămână artist odată ce a crescut."

Are acea privire de alienată, ca atunci când e în vizită la muzeu și zici că are de gând să fure obiectele de artă.

— Dar asta... asta e șansa vieţii voastre, copii. Nu vreau ca spiritele să vă fie călcate în picioare ca...

Lasă fraza în aer, își trece o mână prin păr — negru și rebel ca al meu — și se întoarce spre tata.

[1] Școala de Artă din California.

— Chiar îmi doresc asta pentru ei, Benjamin. Știu că va fi scump, dar ce oportu...

— Asta-i tot? o întrerupe Jude. Asta-i tot ce-a spus bunica? Ăsta e mesajul *de pe lumea cealaltă*? Avea legătură cu o *școală*?

Arată de parcă mai are puţin şi începe să plângă.

Nu și eu. Școală de arte? Nu mi-am imaginat niciodată așa ceva, nu mi-am imaginat niciodată că n-aș mai fi nevoit să mă duc la Roosevelt, Liceul Măgarilor, împreună cu toţi ceilalţi. Sunt destul de sigur că sângele a început să lumineze în trupul meu.

(AUTOPORTRET: *O fereastră se deschide în sufletul meu*)

Mama are din nou acea privire de alienată.

— Jude, nu e o şcoală oarecare. E o şcoală care îţi va permite să urli de pe acoperiş în fiecare zi, timp de patru ani. Nu vrei să urli de pe acoperiş?

— Ce să urlu? întreabă Jude.

Asta îl face pe tata să chicotească pe înfundate, în felul său caracteristic de scaiete.

— Mă îndoiesc, Di, spune el. E atât de limitat. Uiţi că pentru noi, ceilalţi, arta e pur şi simplu artă, nu religie.

Mama înșfacă un cuţit și i-l înfige în gât, răsucindu-l. Tata continuă liniştit, fără să bage de seamă.

— Oricum, copiii sunt în clasa a şaptea. Mai e până ajung la liceu.

— Vreau să merg acolo! izbucnesc eu. Nu vreau să am spiritul călcat în picioare!

Îmi dau seama că acestea sunt primele cuvinte pe care le-am rostit în timpul cinei. Mama se uită la mine radioasă. Tata n-o poate face să renunţe la idee. Acolo nu sunt surferi retardaţi, știu sigur. Cel mai probabil există numai copii al căror sânge luminează. Numai revoluţionari.

Mama îi spune tatei:

— Le va lua un an să se pregătească. E unul dintre cele mai bune licee de artă din ţară, iar la capitolul cadre didactice stau foarte bine, având numai profesori de înaltă pregătire. Şi e la o aruncătură de băţ de noi!

Entuziasmul ei mă stârneşte şi mai tare. S-ar putea să încep să flutur din mâini.

— E foarte greu să intri acolo. Însă voi doi aveţi tot ce vă trebuie. Talent înnăscut şi multe lucruri pe care deja le ştiţi.

Ne zâmbeşte atât de mândră, încât zici că răsare soarele deasupra mesei noastre. E adevărat. Când alţi copii citeau cărţi ilustrate, noi citeam cărţi de artă.

— Vom începe să vizităm muzee şi galerii de artă din acest sfârşit de săptămână. Va fi minunat. Voi doi puteţi să faceţi concursuri de desen.

Jude vomită peste masă albastru-deschis fluorescent, însă eu sunt singurul care observă. Ea desenează frumos, dar diferit. Pentru mine, şcoala a încetat să mai însemne opt ore de operaţii zilnice la stomac, când mi-am dat seama că toţi voiau mai degrabă să le fac portretele decât să stea de vorbă cu mine sau să-mi mute falca. Nimeni n-a dorit vreodată să-i mute falca lui Jude. Ea e strălucitoare şi amuzantă şi normală — nu revoluţionară, ca mine — şi vorbeşte cu toată lumea. Eu vorbesc cu mine însumi. Şi cu Jude, desigur, dar de cele mai multe ori în tăcere, pentru că aşa vorbim noi. Şi cu mama, pentru că ea e căzută din cer. (Repede, dovezile: deşi, până acum, nu a trecut prin niciun perete, şi nici nu a ridicat casa cu puterea minţii, şi nici nu a oprit timpul în loc, şi nici nu a făcut vreun lucru anormal, au existat totuşi altele. De pildă, recent, într-o dimineaţă, era pe terasă, ca de obicei, bându-şi ceaiul, şi când m-am apropiat de ea am văzut că plutise în aer. Cel puţin aşa mi s-a părut. Şi argumentul decisiv: nu are părinţi. E orfană! A fost abandonată într-o biserică din Reno, Nevada, pe

când era doar un bebeluș. V-ați prins? Abandonată de către *ei*.) A, și, de asemenea, vorbesc cu vecinul Rascal, care din toate punctele de vedere e un cal, dar, mda, mă rog.

De-aici vine și porecla de Balonaș.[1]

Ca să fiu sincer, în cea mai mare parte a timpului mă simt ca un ostatic.

Tata își pune coatele pe masă.

— Dianna, ia o pauză. Cred că interpretezi realitatea proiectiv. Visele vechi mor...

Mama nu-l mai lasă să spună vreun cuvânt. Scrâșnește din dinți ca o nebună. Arată de parcă ține în ea un dicționar cu înjurături sau un război nuclear.

— NoahșiJude, luați-vă farfuriile și duceți-vă în camera de zi. Trebuie să vorbesc cu tatăl vostru.

Nu ne clintim.

— NoahșiJude, acum!

— Jude, Noah, zice și tata.

Îmi iau farfuria și mă țin ca umbra după Jude. Ea întinde mâna în spate, spre mine, și i-o prind. Atunci observ că rochia ei e la fel de colorată precum un pește-clovn. Bunica a învățat-o să croiască. Oh! Îl aud pe Profet, noul papagal al vecinului nostru, prin fereastra deschisă:

— Unde naiba e Ralph? cârâie el. Unde naiba e Ralph?

E singurul lucru pe care îl spune, și îl spune non-stop. Nimeni nu știe cine, darămite unde, e Ralph.

— Papagal tâmpit și afurisit! strigă tata cu atâta forță, încât ne flutură părul ca vântul.

---

[1] Aluzie la *Hunter x Hunter*, un serial de desene animate bazat pe o serie de cărți manga de Yoshihiro Togashi. The Bubble Horse, un animal care seamănă cu un cal, poate scăpa de situațiile primejdioase datorită balonașelor colorate și asurzitoare pe care le emite.

— Nu asta a vrut să spună, îi zic eu Profetului în gând, numai că îmi dau seama că am gândit cu voce tare.

Uneori, cuvintele îmi sar din gură ca niște broaște râioase. Dau să-i explic tatei că vorbeam cu pasărea, însă mă opresc, deoarece asta n-o să sfârșească prea bine, și în schimb scot un soi de behăit, care îi face pe toți, cu excepția lui Jude, să mă privească ciudat. Țâșnim spre ușă.

Câteva clipe mai târziu, ne aflăm pe canapea. Nu pornim televizorul, ca să putem trage cu urechea, însă ei își vorbesc în șoapte furioase, imposibil de deslușit. Împărțim felia mea de pizza, mușcând pe rând din ea, căci Jude și-a uitat farfuria.

— Credeam că bunica avea să ne transmită ceva mișto în mesajul ei, spune ea. De pildă, dacă raiul are un ocean, știi?

Mă tolănesc pe canapea, ușurat să fiu doar cu Jude. Nu mă simt niciodată ca un ostatic când suntem doar noi doi.

— O, da, în mod sigur are ocean, numai că e purpuriu, și nisipul e albastru, și cerul e al naibii de verde.

Ea zâmbește, cugetă preț de o clipă, după care continuă:

— Și atunci când ești obosit te sui pe floarea ta și te culci. În timpul zilei, toată lumea vorbește în culori, în loc de sunete. E atâta liniște.

Închide ochii și spune, tărăgănat:

— Când oamenii se îndrăgostesc, izbucnesc în flăcări.

Jude adoră citatul ăsta — era unul dintre preferatele bunicii. Obișnuiam să jucăm asta cu ea când eram mici. „Luați-mă de-aici!" spunea ea, sau, uneori: „Copii, scoteți-mă naibii de-aici!"

Când Jude deschide ochii, toată magia de pe chipul ei s-a risipit. Oftează.

— Ce e? întreb eu.

— N-am de gând să merg la școala aia. Numai extratereștrii se duc acolo.

— Extratereștrii?

— Da, ciudații. Școala Extratereștrilor din California, așa o numesc oamenii.

O, frate, o, frate, îți mulțumesc, bunico! Tata trebuie să cedeze. Eu trebuie să intru acolo. Ciudați care fac artă! Sunt atât de fericit, încât am senzația că sar pe o trambulină, pur și simplu țopăi pe dinăuntrul meu.

Nu și Jude. Ea e extrem de posomorâtă acum. Ca să se simtă mai bine, îi spun:

— Poate că bunica a văzut femeile tale zburătoare și de asta vrea să mergem acolo.

Jude le-a făcut din nisip umed, trei golfuri mai încolo. Aceleași pe care le face întotdeauna din piure sau din crema de bărbierit a tatei sau din diverse lucruri, când crede că nimeni nu o vede. Am urmărit-o de pe faleză construind niște versiuni mai mari din nisip și știu că încearcă să-i vorbească bunicii. Eu știu mereu ce se află în mintea lui Jude. Totuși, pentru ea nu e la fel de ușor să afle ce e în mintea mea, întrucât eu am obloane și le închid ori de câte ori simt nevoia. Așa cum am făcut-o în ultima vreme.

(AUTOPORTRET: *Un băiat care se închide într-un băiat care se închide într-un băiat*)

— Nu cred că alea sunt opere de artă. Sunt doar...

Lasă fraza în aer.

— Noah, e din cauza ta! Și ar trebui să încetezi să mă mai urmărești pe plajă. Dacă mă sărutam cu cineva?

— Cu cine?

Eu sunt doar cu două ore, treizeci și șapte de minute și treisprezece secunde mai mic decât Jude, însă ea mă face întotdeauna să mă simt de parcă aș fi fratele ei mai mic. Urăsc asta.

— Cu cine te-ai fi sărutat? Te-ai sărutat cu cineva?

— O să-ţi spun, dacă îmi povesteşti şi tu ce s-a întâmplat ieri. Ştiu că s-a întâmplat ceva şi de aceea azi-dimineaţă n-am putut merge la şcoală aşa cum o facem de obicei.

Nu am vrut să dau ochii cu Zephyr sau cu Fry. Liceul e lângă şcoala gimnazială. Nu vreau să-i mai văd vreodată. Jude mă atinge pe mână.

— Dacă cineva ţi-a făcut ceva sau ţi-a spus ceva, te rog să-mi spui.

Ea încearcă să pătrundă în mintea mea, aşa că trag obloanele. Le trântesc repede, eu rămânând de-o parte şi ea de cealaltă parte. Nu e ca în celelalte spectacole de groază — ca în cel de anul trecut, de pildă, când i-a tras un pumn în faţă bolovanului ăluia viu de Michael Stein, în timpul unui meci de fotbal, fiindcă mă făcuse retardat, din cauză că atenţia îmi fusese distrasă de un mușuroi de furnici supermișto. Sau ca atunci când am rămas blocat într-un resac, iar ea şi tata au trebuit să mă scoată din ocean în faţa tuturor surferilor retardaţi de pe plajă. Acum e diferit. Acest secret e ca şi când aş avea tot timpul cărbuni încinşi sub tălpile goale. Mă ridic de pe canapea pentru a mă îndepărta de orice telepatie posibilă — când ţipetele ajung la noi.

Sunt atât de pătrunzătoare, încât ai senzaţia că această casă s-ar putea rupe în două. Sunt exact la fel ca toate cele din ultima vreme.

Mă aşez la loc. Jude se uită la mine. Ochii ei au culoarea albastru-pal a unui gheţar; de obicei folosesc alb, când îi desenez. De regulă, te fac să te simţi visător şi să te gândeşti la nori pufoşi şi la sunete de harpe, însă acum sunt de-a dreptul îngroziţi. Toate celelalte lucruri au fost date uitării.

(PORTRET: *Mama şi tata cu ceainice sub presiune în locul capetelor*)

Când Jude vorbeşte, e ca atunci când era mică şi avea vocea de beteală.

— Chiar crezi că de-aia vrea bunica să mergem la școala aia? Fiindcă mi-a văzut femeile zburătoare din nisip?

— Da, spun eu, minţind.

Cred că avea dreptate mai devreme. Cred că e din cauza mea.

Vine mai aproape de mine, astfel încât acum stăm umăr la umăr. Aștia suntem noi. Poza noastră. Cuibăriţi unul în celălalt. Exact ca în poza de la ecografia pe care ne-au făcut-o în pântecul mamei și ca în desenul pe care Fry mi l-a rupt ieri. Spre deosebire de cei mai mulţi oameni de pe pământ, noi am fost mereu împreună, încă de când eram niște celule, și am venit pe lume tot împreună. De aceea nimeni nu prea observă că Jude e cea care vorbește cel mai mult, în numele amândurora, că noi putem să cântăm la pian doar la patru mâini, dar nu și singuri, că nu putem juca niciodată Rochambeau, întrucât nu am ales niciodată ceva diferit în cei treisprezece ani de viaţă. Mereu e așa: două pietre, două hârtii, două foarfece. Când nu ne desenez așa, ne desenez ca fiind jumătăţi de oameni.

Cuibăritul ăsta împreună îmi dă o stare de calm. Ea inspiră adânc, iar eu o imit. Poate că suntem prea mari ca să mai facem asta, dar nu contează. Văd că zâmbește, deși privirea mea e fixată drept înainte. Expirăm împreună, apoi inspirăm împreună, expirăm, inspirăm, înăuntru și afară, afară și înăuntru, până ce nici măcar copacii nu-și mai amintesc ce s-a întâmplat ieri în pădure, până ce vocile părinţilor noștri trec de la furie la muzică, până ce nu mai suntem doar de o vârstă, ci și o singură persoană completă, desăvârșită.

*

O săptămână mai târziu, totul se schimbă.

E sâmbătă, iar mama, Jude și cu mine suntem în oraș, la cafeneaua de pe terasa muzeului, întrucât mama a câștigat disputa și amândoi ne vom înscrie peste un an la SAC.

Jude vorbește cu mama peste masă și, în același timp, îmi trimite în secret amenințări cu moartea, deoarece crede că desenele mele au ieșit mai bune decât ale ei și că acum se dă o competiție între noi. Mama jurizează. Și, bine, poate că n-ar fi trebuit să încerc să le repar pe ale lui Jude. Ea e sigură că încercam să i le stric. Fără comentarii.

Se uită la mine pe furiș și își dă ochii peste cap. E un cutremur de 6,3 pe scara Richter. Mă gândesc să-i trag un șut pe sub masă, însă mă abțin. În schimb, beau puțină ciocolată caldă și trag cu ochiul la grupul de băieți mai mari din stânga mea. În ceea ce privește pămpălăul meu de beton lung de doi metri și jumătate, încă n-au fost repercusiuni în realitate, ci doar în mintea mea: (AUTOPORTRET: *Un băiat este dat de mâncare, bucată cu bucată, unui mușuroi de furnici roșii*). Dar poate că Zephyr chiar n-o să spună nimănui.

Băieții de lângă masa noastră au cu toții dopuri de cauciuc în lobii urechilor și piercinguri în sprâncene și sunt jucăuși ca niște vidre. Probabil că merg la SAC, cred, iar acest gând îmi face tot trupul să se înfioare. Unul dintre ei are o față de lună plină, cu ochi albaștri imenși și o gură roșie, mare, în genul celor pictate de Renoir. *Ador* acele guri. Fac iute, cu degetul pe pantaloni, o schiță a feței lui, când mă prinde holbându-mă la el și, în loc să se uite urât la mine ca să-mi văd de treabă, îmi face cu ochiul, încet, astfel încât să nu înțeleg greșit gestul, după care e din nou atent la prietenii lui, în timp ce eu mă transform din masă solidă în masă lichidă.

Mi-a făcut cu ochiul. De parcă *știe*. Dar nu pare a fi un lucru rău. Deloc. De fapt, mi-aș dori să nu mai zâmbesc, și acum, oh, uau — se uită iarăși la mine și îmi zâmbește și el. Fața mea începe să fiarbă.

Încerc să fiu atent la mama și la Jude. Ele vorbesc despre biblia stupidă a bunicii. Din nou. Cum e ca o enciclopedie de crezăminte

ciudate, spune mama. Că bunica aduna idei de peste tot, de la toţi oamenii, ba chiar lăsa biblia deschisă pe tejghea, lângă casa de marcat din magazinul ei, astfel încât clienţii să își poată scrie propriile absurdităţi.

— Chiar pe ultima pagină, îi spune mama lui Jude, e menţionat că, în cazul unei morţi premature, biblia o să-ţi rămână ţie.

— Mie?

Jude îmi aruncă cea mai arogantă privire a ei.

— *Numai* mie?

Jude e ambalată în hârtie de cadouri acum. Mă rog. De parcă mi-aș fi dorit vreo biblie.

Mama spune:

— Citez: „Această carte bună îi rămâne prin testament nepoatei mele, Jude Sweetwine, ultima deţinătoare în viaţă a Harului Sweetwine."

Vomit peste masă verde deschis.

Bunica Sweetwine a hotărât că Jude avea Harul Intuiţiei Sweetwine când a descoperit că Jude putea să formeze o floare din limbă. Noi aveam patru ani. După aceea, Jude a petrecut zile întregi cu mine în faţa oglinzii, apăsându-și degetul pe limba mea, din nou și din nou, încercând să mă înveţe, astfel încât să pot avea și eu Harul Sweetwine. Însă degeaba. Limba mea se putea da peste cap, se putea rula, însă nu putea înflori.

Mă uit din nou la masa vidrelor. Se pregătesc să plece. Ochiosul Faţă-de-Lună-Plină își pune rucsacul pe umăr și îmi spune un *pa* pe muteşte.

Înghit, îmi mut privirea în pământ și izbucnesc în flăcări.

Apoi încep să-l schiţez în minte.

Câteva minute mai târziu, când devin din nou atent la ce se întâmplă în jurul meu, mama îi spune lui Jude că, spre deosebire

de bunica Sweetwine, ea ne-ar bântui în mod flamboiant și insistent, nu cu vizite scurte în mașină.

— Aș fi genul acela de fantomă care se bagă peste tot.

Începe să râdă isteric și să-și rotească mâinile prin aer.

— Îmi place să ţin totul sub control. N-aţi scăpa niciodată de mine! Niciodată! spune ea, continuând să hohotească.

Ciudat e că arată ca și când s-ar afla brusc în toiul unei vijelii. Părul îi flutură și rochia i se umflă ușor. Mă uit sub masă ca să văd dacă nu cumva e vreun ventilator pe acolo, dar nu găsesc nimic. Vedeţi? Alte mame nu au propria vreme. Ne zâmbește extrem de duios, ca și când am fi niște căţeluși, și simt un gol în stomac.

Îmi trag obloanele, în timp ce ele discută mai amănunţit despre ce fel de fantomă ar putea fi mama. Dacă mama ar muri, soarele s-ar stinge. Punct.

În schimb, mă gândesc la ziua de azi.

Cum am trecut de la pictură la pictură, rugându-le pe fiecare în parte să mă mănânce, ceea ce au și făcut.

Cum pielea mi s-a potrivit în tot acest timp, fără să se adune măcar o dată la gleznă sau să-mi strângă capul și să mi-l transforme într-un ac.

Mama bate darabana în masă, iar eu revin cu picioarele pe pământ.

— Așadar, să vedem caietele de schiţe, spune ea entuziasmată.

Eu am făcut patru pasteluri din colecţia permanentă — un Chagall[1], un Franz Marc[2] și două Picasso-uri. Le-am ales pe acestea, deoarece mi-am dat seama că se uitau la mine la fel de stăruitor cum mă uitam și eu la ele. Ea ne spusese că nu trebuia

[1] Marc Chagall (1887-1985), pictor modern de origine rusă și franceză.

[2] Franz Marc (1880-1916), unul dintre cei mai importanţi pictori ai expresionismului german.

neapărat să le copiem. Eu nu le-am copiat deloc. Am scuturat originalele în minte și le-am scos acoperite de ideile mele.

— Eu primul, spun, întinzându-i mamei caietul de desen.

Jude își dă din nou ochii peste cap, iar de data asta e 7,2 pe scara Richter, făcând întreaga clădire să se legene. Nu-mi pasă, nu mai am răbdare. Astăzi, în timp ce desenam, s-a întâmplat ceva. Cred că ochii mi-au fost înlocuiți cu unii mai buni. Vreau ca mama să observe.

Dă paginile încet, după care își pune ochelarii cu lentile groase pe care îi poartă la gât și trece din nou prin desenele mele, *și din nou*. La un moment dat, se uită la mine de parcă m-am transformat într-o cârtiță cu nas stelat și apoi se întoarce la desene.

Toate zgomotele din cafenea: vocile, bâzâitul aparatului de espresso, clinchetele și zăngăniturile paharelor și farfuriilor se opresc brusc când îi văd degetul arătător zăbovind deasupra paginii. Văd cu ochii ei și ceea ce văd e asta: sunt bune. Mă cuprinde un sentiment de rachetă lansată. În mod sigur am să intru la SAC! Și încă mai am la dispoziție un an pentru a mă perfecționa. L-am rugat deja pe domnul Grady, profesorul de desen, să mă învețe să amestec uleiurile după ore și a acceptat. Când bănuiesc că mama a terminat, se întoarce la primul desen și o ia de la început. Nu se poate opri! Chipul ei e invadat de fericire. O, mă simt în al nouălea cer!

Până ce mă trezesc sub asediu. Un raid aerian declanșat de Jude. (PORTRET: *Verde de invidie*) Tenul: verde-limetă. Părul: verde-chartreuse. Ochii: verde-pădure. Jude e din cap până-n picioare verde, verde, verde. O privesc desfăcând un pliculeț de zahăr, vărsându-l pe masă și apăsând câteva cristale pe coperta caietului de desen. Absurdități pentru noroc din biblia bunicii. Simt o răsucire în stomac. Ar trebui să înșfac caietul din mâinile mamei, dar n-o fac. Nu pot.

De fiecare dată când bunica S. ne citea în palmă, mie și lui Jude, ne spunea că aveam suficientă gelozie în liniile noastre pentru a ne distruge viețile de zece ori. Știu că avea dreptate în legătură cu asta. Când ne desenez pe mine și pe Jude cu pielea străvezie, avem întotdeauna în stomac șerpi cu clopoței. Eu, mai puțini. Jude avea șaptesprezece, ultima dată când am numărat.

Într-un târziu, mama închide caietul și mi-l dă înapoi.

— Competițiile sunt absurde. Hai să ne petrecem sâmbetele apreciind arta și învățând cum se face. Ce ziceți, copii, sună bine?

A spus asta înainte să deschidă și caietul de schițe al lui Jude.

Mama își ridică paharul cu ciocolată caldă, dar nu bea.

— Incredibil, spune ea, clătinând ușor din cap.

Oare a uitat cu totul de caietul lui Jude?

— Văd o sensibilitate Chagall cu o paletă Gauguin, însă, în același timp, perspectiva pare a fi întru totul a ta. Și ești atât de tânăr! Noah, e extraordinar! Pur și simplu extraordinar!

(AUTOPORTRET: *Un băiat plonjează într-un lac de lumină*)

— Vorbești serios? șoptesc eu.

— Firește, spune. Sunt de-a dreptul uimită!

S-a schimbat ceva în înfățișarea ei — ca și când o cortină s-a ridicat brusc. Arunc o privire spre Jude. Îmi dau seama că s-a ghemuit într-un colț al ei, așa cum fac și eu în momentele de urgență. Există un cotlon în mine, unde nimeni nu poate ajunge, oricât de tare s-ar strădui. Habar n-aveam că și ea are unul.

Mama nu observă. De obicei, observă totul. Acum, însă, stă în fața noastră, fără să observe nimic, de parcă ar visa cu ochii deschiși.

În cele din urmă, revine cu picioarele pe pământ, dar e prea târziu.

— Jude, scumpo, dă-mi caietul tău, de-abia aștept să văd ce-ai desenat!

— Stai liniștită, spune Jude cu vocea de beteală, caietul ei fiind deja băgat în rucsac.

Eu și Jude jucăm o mulţime de jocuri. Preferatele ei sunt „Cum ţi-ai dori să mori?" (Jude: îngheţată, eu: ars) și „Jocul înecului". „Jocul înecului" e în felul următor: dacă mama şi tata s-ar îneca, pe care l-am salva primul? (Eu: pe mama, normal. Jude: depinde de dispoziţia sa din acel moment.) Și mai e o variantă: dacă noi ne-am îneca, pe cine ar salva tata prima oară? (Pe Jude.) Vreme de treisprezece ani, mama ne-a pus în dificultate. Habar n-aveam pe cine ar scoate primul.

Până acum.

Și, fără să ne uităm unul la celălalt, amândoi știm.

ISTORIA NOROCULUI

Jude
16 ani

3 ani mai târziu

Iată-mă aici.

Stând lângă sculptura mea, în atelierul de la SAC, cu un trifoi cu patru foi în buzunar. Mi-am petrecut toată dimineaţa în patru labe într-un petic de trifoi de lângă şcoală, dar degeaba — a fost golit. Însă, apoi, evrika! Am lipit o a patra frunză pe un trifoi normal, l-am învelit în celofan şi l-am băgat în buzunarul de la hanorac, chiar lângă ceapă.

Sunt un pic habotnică. Alţi oameni au biblii de la Gideons[1], eu am una de la bunica Sweetwine. Câteva mostre de pasaje:

O persoană care se află în posesia unui trifoi cu patru foi poate ţine la distanţă toate influenţele sinistre.

(Şcoala de arte e plină de influenţe sinistre. Mai ales azi — nu doar că e ziua în care mi se va critica proiectul, dar mai am şi o întâlnire cu îndrumătorul meu şi s-ar putea să fiu exmatriculată.)

[1] Gideons International — organizaţie creştină fondată în 1899 în Janesville, Wisconsin, a cărei activitate este să distribuie exemplare gratuite din Biblie în peste 200 de ţări şi 93 de limbi, în principal în hoteluri, spitale, şcoli şi închisori.

Pentru a te feri de bolile grave, ține o ceapă în buzunar.
(Bifat. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.)

Dacă un băiat îi oferă unei fete o portocală,
dragostea ei pentru el va spori.
(Încă nu știu dacă e adevărat. N-am primit niciodată
o portocală de la un băiat.)

Picioarele fantomelor nu ating niciodată pământul.
(O să ajungem și la asta. Curând.)

Sună de intrare.

Și iată-i aici. Ceilalți elevi de clasa a zecea care lucrează în lut, fiecare pregătit să mă sufoce cu o pernă. Ups, vreau să zic: să se uite perplex la sculptura mea. Tema a fost să fac încă un autoportret. Am ales varianta abstractă, adică: un cocoloș. Degas a avut balerine, eu am cocoloașe. Cocoloașe distruse, lipite la loc. Ăsta e al optulea.

— Ce avem aici? întreabă Sandy Ellis, maestru ceramist, instructor de modelat în lut și îndrumătorul meu.

Așa își începe fiecare critică.

Nimeni nu spune nimic. Sendvișul de reacții specifice al Școlii Extratereștrilor din California începe și sfârșește cu laude — între ele, oamenii spun lucrurile îngrozitoare pe care le cred cu adevărat.

Scrutez încăperea fără să-mi mișc capul. Echipa de lut a clasei a zecea e o mostră destul de bună a majorității elevilor de la SAC: nonconformiști de toate soiurile, mândri și aroganți. Muritorii de rând, așa, ca mine — desigur, exceptând câteva ticuri discrete, dar cine nu are așa ceva? —, sunt excepția.

Știu la ce vă gândiți. Noah e cel potrivit pentru școala asta, nu eu.

Sandy își privește elevii pe deasupra ochelarilor săi rotunzi cu lentile heliomate.

De obicei, toţi sar să-şi dea cu părerea, însă acum singurul sunet din atelier e bâzâitul electric al neoanelor. Mă uit la vechiul ceas al mamei — îl avea la mână când maşina ei a sărit de pe faleză, acum doi ani, omorând-o pe loc —, care ticăie la încheietura mâinii mele.

Ploaia de decembrie aduce cu ea o înmormântare neprevăzută.
(Înainte ca ea să fi murit, a plouat în cea mai mare parte
a lui decembrie.)

— Oh, hai, oameni buni, ceva impresii pozitive cu privire la *Eu-Cocoloșul distrus nr. 8*?

Sandy își mângâie încet barba neîngrijită. Dacă ne-am metamorfoza cu toţii în animalele care ne reprezintă cel mai bine (un joc pe care Noah mă invita să-l jucăm mereu când eram mici), Sandy s-ar transforma într-un ţap.

— Am vorbit deja despre perspectivă, spune el. Hai să discutăm perspectiva lui CJ, bine?

Toţi cei de la școală mă strigă CJ, prescurtarea de la Calamitatea Jane/Jude, din cauza „ghinionului" meu. Nu doar pentru spargerea lucrărilor în cuptor. Anul trecut, în atelierul de olărie, câteva dintre bolurile mele au zburat, chipurile, de pe rafturi în timpul nopţii, când nu era nimeni prin preajmă, când toate ferestrele erau bine închise și când cel mai apropiat cutremur fusese în Indonezia. Paznicul de noapte era consternat.

Toată lumea era, mai puţin eu.

Caleb Cartwright își ridică ambele mâini într-un gest care îi evidenţiază şi mai tare ipostaza de mim: maletă neagră, jeanși negri mulaţi, rimel negru, melon negru. E destul de sexy, ca un artist

de cabaret, nu că l-aș fi remarcat. Boicotul împotriva băieţilor e în plină desfășurare. Sunt complet echipată cu ochelari de cal anti-băieţi și cu o uniformă invizibilă de protecţie:

Pentru a te face nevăzută: taie un metru de bucle blonde și ascunde părul rămas sub un fes negru. Acoperă-ţi bine tatuajul, să nu-l vadă nimeni. Poartă doar hanorace lălâi, jeanși lălâi și bascheţi. Fii tăcută.

(Din când în când mai scriu și eu câte un pasaj biblic.)

Caleb scrutează încăperea.

— Am să vorbesc în numele tuturor, bine?

Face o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele perfecte care mă vor face una cu pământul.

— E imposibil să critici proiectul lui CJ, întrucât e *întotdeauna* mutilat și construit din bucăţi lipite. Vreau să zic, de fiecare dată suntem puși faţă-n faţă cu un Humpty-Dumpty[1].

Îmi imaginez că mă aflu pe o pajiște. Asta mi-a spus psihologul școlii să fac atunci când simt că-mi pierd minţile sau, cum spunea bunica, când îmi lipsesc câţiva nasturi.

Și în cazul în care vă întrebaţi: trifoiul cu patru foi făcut manual nu are niciun efect.

— Bine, dar ce anume reprezintă asta în sine? îi întreabă Sandy pe elevi.

Randal „Fără supărare, dar" Brown începe să bolborosească. E un măgar foarte bine văzut de profesori, care crede că are dreptul să spună cele mai jignitoare lucruri cu putinţă în criticile lui, dacă le precede cu „Fără supărare, dar." Mi-aș dori să-i trag în cap o săgeată tranchilizantă.

[1] Personaj-ou dintr-o poezie de copii, care pică de pe un gard de piatră, se sparge și nu mai poate fi asamblat la loc.

— Ar reprezenta mult mai multe, Sandy, dacă ar fi fost intenţionată.

Se uită la mine. Și... începe.

— Vreau să zic, CJ, *fără supărare*, *dar* totul e din cauză că, în esenţă, ești neglijentă. Singura explicaţie *logică* pentru atâtea lucrări sparte în cuptor e că nu-ţi frământi suficient lutul sau că nu-ţi lași proiectul să se usuce cum trebuie.

Nimerit drept la ţintă. Bingo. Limbă-înfurcată face poc.

Uneori, explicaţiile *nu* sunt logice.

Se întâmplă și lucruri stranii. Și dacă ni s-ar permite să vorbim, când proiectul ne este criticat, și dacă aș putea primi un afidavit semnat de o persoană foarte sus-pusă, cum ar fi Dumnezeu, care m-ar asigura că nu voi fi închisă pentru tot restul vieţii mele, atunci aș spune: „Chiar nu mai are nimeni o mamă moartă suficient de furioasă cât să se ridice din mormânt și să le distrugă proiectele?"

Atunci cred c-ar înţelege cu ce anume am de-a face.

— Randall are dreptate, spune Sandy. Oare factorul intenţional contează în experienţa și aprecierea noastră a artei? Dacă sculptura finală a lui CJ e în bucăţi, mai contează concepţia originală a întregului? E vorba de călătorie sau de destinaţie, ca să spun așa?

Auzind acestea, întreaga clasă zumzăie ca un roi fericit, iar Sandy îi provoacă la o discuţie teoretică în care să-și dea cu părerea dacă artistul mai contează după ce arta a fost creată.

Mai degrabă m-aș gândi la un borcan cu murături.

— Și eu — castraveţi cușer, mari și suculenţi. Mmm, mmm, mmm! șoptește bunica Sweetwine în mintea mea.

La fel ca mama, e moartă și îngropată, dar, spre deosebire de mama, care doar distruge lucruri, bunica vorbește și se arată. Ea e personajul bun din lumea mea fantomatică; mama e personajul rău. Încerc să-mi păstrez faţa inexpresivă, în timp ce ea continuă:

— Tra-la-la, ce plictiseală. Și, zău așa, chestia asta pe care ai făcut-o nu e deloc atrăgătoare. Ce tot bat câmpii ăștia? De ce nu-ți urează mai mult noroc data viitoare și nu trec la următoarea victimă, cum ar fi băieţașul ăla de-acolo, căruia îi cresc banane în cap?

— Bunico, alea sunt dreaduri blonde, îi spun eu în gând, având grijă să nu-mi mișc buzele.

— Draga mea, aș zice să dai bir cu fugiţii.

— Sunt de aceeași părere cu tine.

Ticurile acelea discrete? Recunosc, poate că nu-s chiar atât de discrete.

Dar, ca să se știe: douăzeci și doi la sută din populaţia lumii vede fantome — asta înseamnă mai mult de un miliard și jumătate de oameni din întreaga lume. (Părinţii profesori, abilităţile de cercetare ieșite din comun.)

În timp ce zumzăitul teoretic al clonelor continuă, eu mă distrez în sinea mea jucând „Cum ţi-ai dori să mori?". Sunt campioană absolută la acest joc. Nu e atât de ușor pe cât pare, deoarece e nevoie de multă pricepere pentru a face morţile să fie la fel de înspăimântătoare de-o parte și de alta a ecuaţiei. De pildă: să înghit pumni întregi de sticlă pisată *sau*...

Sunt întreruptă, fiindcă, spre surprinderea mea și a tuturor celorlalţi, Fish (nu îi cunosc numele de familie) a ridicat mâna. Fish e la fel de mută ca mine, așa că ăsta e un eveniment.

— CJ are o tehnică bună, spune ea, piercingul din limbă strălucind ca o stea în gura ei. Eu bănuiesc că o fantomă îi distruge proiectul.

Toate lumea râde în hohote, inclusiv Sandy. Eu am rămas cu gura căscată. Îmi dau seama că nu glumește. Se uită în ochii mei, după care își ridică mâna și o scutură ușor. La încheietură, poartă o brăţară cu talismane ieftine, care se asortează perfect cu restul înfăţișării ei: păr mov, tatuaje pe ambele braţe, atitudine acră. Apoi

recunosc talismanele: trei bucăţi de sticlă-de-mare roşie, două frunze de trifoi cu patru foi din plastic şi câteva păsări din carapacea aricilor-de-mare[1], toate înşirate pe un şnur de piele neagră ponosit. Uau. Nu mi-am dat seama că am strecurat atât de mult noroc în geanta ei, în buzunarele halatului ei. Pur şi simplu mi se părea atât de tristă, sub tot machiajul acela macabru. Dar cum de a ştiut că eu am fost cea care i le-a dat? Oare ştiu şi ceilalţi? De pildă, puştiul acela nou şi nevricos? Lui în mod sigur îi lipsesc câţiva nasturi. I-am strecurat şi lui multe păsări din carapace de arici-de-mare.

Însă declaraţia de afinitate şi brăţara lui Fish sunt singurele lucruri bune care mi se întâmplă. Pentru restul orei, rând pe rând, ceilalţi colegi îmi trag în ţeapă *Cocoloşul distrus nr. 8*, iar eu devin din ce în ce mai conştientă de mâinile mele, pe care le ţin strânse cu atâta putere, încât am încheieturile degetelor albe. Deja am furnicături. Puternice. Într-un târziu, le descleştez şi încerc să le examinez cu grijă. Niciun semn de muşcătură sau rană. Caut un punct roşu care ar putea indica fasceită necrozantă, cunoscută popular sub numele de boala mâncătoare de carne, despre care am citit *totul* într-unul dintre jurnalele medicale ale tatei...

OK, am înţeles: „Cum ţi-ai dori să mori?" Să înghit pumni întregi de sticlă pisată sau să am o ditamai fasceita necrozantă?

Vocea lui Felicity Stiles — ceea ce înseamnă că sfârşitul e aproape! — mă smulge din dilema care îmi stoarce creierii, unde înclin spre sticla pisată.

— Sandy, pot să închei eu? întreabă ea, cum face întotdeauna.

---

[1] În engleză, *sand dollar* — arici-de-mare din ordinul Clypeasteroida, al cărui schelet arată ca un biscuit şi prezintă nişte desene simetrice (pori) foarte interesante; înăuntrul carapacei există cinci mici formaţiuni osoase „libere" (după moartea animalului) asemănătoare cu nişte păsări. Aspectul său deosebit a dus la dezvoltarea unei legende, fiecărui element „decorativ" fiindu-i asociat un simbol creştin.

Are un superb accent cadenţat din Carolina de Sud, pe care îl foloseşte pentru a ţine câte o predică la sfârşitul fiecărei ore de critică. E precum o floare care vorbeşte — o narcisă evanghelică. Pe ascuns, Fish mimează cum îi implântă un pumnal în piept. Îi zâmbesc şi îmi fac curaj pentru ce urmează.

— Eu cred că proiectul ei e pur şi simplu trist, spune Felicity.

Apoi face o pauză de efect, până ce sala îi aparţine, lucru care nu durează mai mult de o secundă, întrucât nu doar că sună ca o narcisă, ci şi arată şi se comportă ca una, iar noi toţi ne transformăm în suspine umane în jurul ei.

Întinde mâna spre *Cocoloşul* meu.

— Pot simţi durerea *întregii lumi* în această lucrare.

Lumea aia face o rotaţie completă cât tărăgănează ea acele două cuvinte.

— Pentru că noi suntem cu toţii distruşi. Vreau să zic, nu suntem, acum? Eu, una, sunt. *Întreaga lume* e. Ne dăm toată silinţa şi asta e ceea ce se întâmplă, din nou şi din nou. Asta îmi transmit toate proiectele lui CJ, iar acest lucru mă întristează enorm.

Se întoarce cu faţa la mine.

— CJ, înţeleg cât de nefericită eşti. Eu *chiar* înţeleg.

Ochii ei sunt imenşi şi ai senzaţia că te scufunzi în ei. Of, cât urăsc şcoala de arte! Felicity ridică pumnul şi-l duce la piept, se bate de trei ori şi repetă:

— Eu. Te. Înţeleg.

N-am de-ales. Încuviinţez din cap precum o altă floare, tocmai când masa de sub *Eu-Cocoloşul distrus nr. 8* cedează şi autoportretul meu se rostogoleşte pe jos, făcându-se bucăţi. Din nou.

— Foarte urât, îi spun mamei în gând.

— Vedeţi? anunţă Fish. O fantomă!

De data asta, nu mai râde nimeni. Caleb clatină din cap:

— Incredibil.

Randall:

— Ce dracu'?

Mie-mi spuneţi, ţăranilor? Spre deosebire de Casper și de bunica S., mama nu e o fantomă prietenoasă.

Sandy e sub masă.

— A ieșit un șurub, spune el, nevenindu-i să creadă.

Iau mătura pe care o ţin lângă masa mea pentru asemenea ocazii și mătur *Eu-Cocoloșul distrus nr. 8*, care a fost... distrus, în timp ce toţi ceilalţi murmură despre cât de ghinionistă sunt. Arunc bucăţile la coșul de gunoi. După rămășiţele autoportretului, arunc și nefolositorul trifoi făcut manual.

Mă gândesc că poate lui Sandy i se va face milă de mine și va amâna marea noastră întrevedere până după vacanţa de iarnă, care începe mâine, dar el îmi spune pe mutește *Hai în biroul meu* și îmi arată spre ușă. Traversez atelierul.

Să pornești mereu cu piciorul drept pentru a evita nenorocirile,
care te ajung dacă pornești cu stângul.

Stau așezată comod pe un fotoliu uriaș de piele, faţă în faţă cu Sandy. El tocmai și-a cerut scuze pentru șurubul ieșit și a glumit că poate Fish avea dreptate cu fantoma aia, ha, CJ?

Chicotesc politicoasă la această idee absurdă.

Degetele lui se mișcă pe birou ca pe claviatura unui pian. Niciunul dintre noi nu vorbește. Pe mine nu mă deranjează.

În stânga lui se află un afiș în mărime naturală cu *David* al lui Michelangelo, atât de viu în lumina fragilă a după-amiezii, încât mă aștept din clipă în clipă ca pieptul lui să se umfle odată cu prima gură de aer. Sandy îmi urmărește privirea peste umăr, spre magnificul bărbat din piatră.

— Mama ta a scris o biografie a naibii de bună, spune el, rupând tăcerea. Nu s-a dat în lături de la nimic când i-a examinat sexualitatea. A meritat toate elogiile primite.

Își scoate ochelarii și îi pune pe birou.

— CJ, vorbește cu mine.

Mă uit pe fereastră, spre fâșia lungă de plajă ascunsă de ceață.

— În mod sigur o să se lase o ceață deasă, spun eu.

Unul dintre motivele pentru care orașul Lost Cove se vrea a fi faimos e faptul că dispare adesea.

— Știi că unele popoare indigene sunt de părere că ceața e formată din spiritele neliniștite ale celor morți?

Extras din biblia bunicii.

— Așa?

Își mângâie barba, transportând pe ea particule de lut.

— E interesant ce spui, dar acum e musai să vorbim despre tine. E o problemă extrem de serioasă.

Credeam că *vorbeam* despre mine.

Tăcerea se instăpânește din nou... și mă hotărăsc să înghit sticla pisată. E răspunsul meu final.

Sandy oftează. Oare din cauză că îl incomodez? Am observat că incomodez oamenii. În trecut nu făceam asta.

— Uite ce e, CJ, știu c-ai trecut printr-o perioadă extrem de dificilă.

Îmi cercetează chipul cu ochii săi blânzi de țap. E înfiorător.

— Iar anul trecut te-am lăsat în pace din cauza circumstanțelor tragice.

Are Privirea pentru Biata Fată Orfană de Mamă — toți adulții o adoptă la un moment dat când vorbesc cu mine, de parcă sunt sortită pieirii, împinsă din avion fără parașuta de siguranță, deoarece mamele *sunt* siguranța. Îmi mut privirea în altă parte, observ

un melanom fatal pe braţul lui, văd cum viaţa îi trece prin faţa ochilor mei, după care îmi dau seama, uşurată, că e un bob de lut.

— Însă problema e că SAC e o corabie plină, spune el, mai aspru. Dacă nu treci la o probă practică poţi fi exmatriculată, iar noi am luat hotărârea să te ţinem sub supraveghere.

Se apleacă spre mine.

— Nu e vorba de toate lucrările crăpate în cuptor. Se mai întâmplă. Desigur, se pare că la tine se întâmplă mereu, ceea ce pune sub semnul întrebării tehnica şi concentrarea ta, însă noi suntem foarte îngrijoraţi de faptul că te-ai izolat şi că nu-ţi dai interesul. Probabil ştii că există tineri artişti din toată ţara care ne bat la uşă pentru un loc aici, pentru locul *tău*.

Mă gândesc cât de mult merită Noah locul meu. Nu asta îmi spune fantoma mamei când distruge toate creaţiile mele?

Ştiu că aşa e.

Inspir adânc şi apoi o spun:

— Daţi-le locul meu. Ei chiar îl merită. Eu nu-l merit.

Ridic capul şi mă uit în ochii săi uluiţi.

— Sandy, eu nu aparţin acestui loc.

— Înţeleg, spune el. Ei bine, poate că tu crezi asta, însă cei de la SAC cred altceva. *Eu* cred altceva.

Îşi ridică ochelarii şi începe să-i şteargă cu tricoul său pătat de lut, făcându-i şi mai murdari.

— A fost ceva unic în acele femei pe care le-ai făcut din nisip, cele care au făcut parte din portofoliul admiterii tale.

Hm?

Închide ochii pentru o clipă, ca şi când ar asculta o muzică îndepărtată.

— Erau atât de vesele, atât de excentrice. Atât de multă mişcare, atât de multă emoţie.

Despre ce vorbeşte?

— Sandy, eu am depus la dosar modele de rochii și mostre din rochiile pe care le-am făcut. Am vorbit despre sculpturile din nisip în eseul meu.

— Da, îmi aduc aminte de eseu. Și îmi aduc aminte și de rochii. Minunate. Păcat că nu ne ocupăm și de design vestimentar. Însă motivul pentru care te afli pe acest scaun sunt fotografiile cu acele sculpturi extraordinare.

Nu există fotografii cu acele sculpturi.

OK, mă simt puţin ameţită în acest episod din *Zona crepusculară.*

Pentru că nimeni nu le-a văzut vreodată. M-am asigurat de asta, furișându-mă mereu departe pe plajă, într-un golf retras, unde să fie mereu distruse de maree... doar că Noah mi-a spus o dată, ba nu, de două ori, de fapt, că m-a urmărit și că m-a privit cum le construiam. Dar a făcut și poze? Și le-a trimis celor de la SAC? Greu de crezut.

Când Noah a aflat că eu am intrat și el nu, a distrus tot ceea ce desenase vreodată. N-a mai rămas nici măcar o mâzgăleală. De atunci, n-a mai pus mâna pe niciun creion, pastel, cărbune sau pensulă.

Ridic privirea spre Sandy, care bate în birou cu încheieturile degetelor. Stai puţin, a spus cumva că sculpturile mele de nisip erau extraordinare? Așa cred. Când vede că sunt din nou atentă, se oprește din bătut darabana și continuă.

— Știu că vă împuiem capul cu multă teorie în primii doi ani de liceu, dar hai să ne întoarcem la oile noastre. O singură întrebare, CJ. Nu există ceva ce îţi dorești să faci? Ai trecut prin prea multe pentru o persoană atât de tânără. Nu există vreun lucru pe care vrei să-l spui? Ceva ce simţi *nevoia* să spui?

A devenit foarte serios și concentrat.

— Pentru că exact despre asta este vorba. Nimic altceva. Noi dorim cu mâinile noastre, asta facem, ca artiști.

Cuvintele lui descătușează ceva înăuntrul meu. Nu-mi place.

— Gândește-te la asta, spune el, mai blând. O să te întreb din nou: există vreun lucru în această lume pe care ţi-l dorești și pe care doar mâinile tale îl pot crea?

Simt o durere sfâșietoare în piept.

— CJ, da sau nu? insistă el.

Există. Dar e interzis. Acum îmi imaginez acea pajiște.

— Nu, răspund eu.

El face o grimasă.

— Nu te cred.

— Nu există nimic, spun eu, strângând mâinile în poală cât pot de tare. Nada. Zero.

El clatină din cap, dezamăgit.

— Bine, atunci.

Îmi ridic ochii spre *David*...

— CJ, unde ești?

— Aici, sunt aici. Scuze.

Mă întorc la el. E categoric supărat. De ce? De ce îi pasă atât de mult? Așa cum a spus, sunt mulţi tineri artiști din toată ţara dornici să-mi ia locul.

— Trebuie să vorbim cu tatăl tău, zice el. Ai da cu piciorul la șansa unei vieţi. Chiar vrei să faci asta?

Ochii mei se ridică din nou spre *David*. Parcă a fost creat din lumină. Ce vreau? Vreau un singur lucru...

Apoi e ca și când *David* s-a dat jos de pe perete și m-a cuprins în braţele sale uriașe de piatră, șoptindu-mi la ureche.

Îmi aduce aminte că Michelangelo l-a creat acum *cinci sute* de ani.

— Chiar vrei să te transferi?

— Nu!

Vehemenţa din glasul meu ne surprinde pe amândoi.

— Trebuie să lucrez în piatră.

Arăt spre *David*. O idee explodează înlăuntrul meu.

— Chiar există un lucru pe care simt nevoia să-l fac, îi spun eu.

Mă simt înnebunită, parcă fac eforturi disperate să respir.

— Trebuie.

Am vrut să-l fac încă de când am ajuns aici, însă n-aș fi suportat dacă mama l-ar fi stricat. Pur și simplu n-aș fi suportat.

— Asta mă încântă la nebunie, spune Sandy, împreunându-și mâinile.

— Dar nu poate fi lucrat în lut. Fără cuptor, spun eu. Trebuie să fie în piatră.

— Și mai bine, aprobă el, zâmbind.

A priceput. Mă rog, cât de cât.

— Exact, întăresc eu.

Ea n-o să poată să mi-l strice la fel de ușor! Și, cel mai important, n-o să vrea s-o facă. Am s-o impresionez. Am să *comunic* cu ea. Asta e calea prin care o voi face. „Jude, îmi pare atât de rău", îmi va șopti ea la ureche. „Nu știam de ce ești în stare."

Și poate că atunci o să mă ierte.

Nu am observat că Sandy îmi vorbește de ceva timp, neștiind de muzica din ce în ce mai tare, neștiind de împăcarea dintre mamă și fiică petrecută în capul meu. Încerc să fiu atentă.

— Problema e că, întrucât Ivan e plecat pentru un an în Italia, nu există nimeni la acea secţie care să te-ajute. Dacă vrei să lucrezi mulajul în lut și pe urmă să torni bronz, aș putea eu...

— Nu, trebuie să fie în piatră. Cu cât mai dură, cu atât mai bine. Poate chiar granit.

Ce idee genială!

El râde, revenind la atitudinea sa blândă de ţap-care-paște-pe-câmp.

— Poate, hmm, poate... dacă n-ai nimic împotrivă să-ţi fie îndrumător cineva din afara școlii?

— Absolut nimic.

Glumești? E un bonus.

Sandy își mângâie barba, gândindu-se.

Și gândindu-se.

— Ce e? îl întreb.

— Ei bine, ar fi cineva.

Sandy ridică din sprâncene.

— Un maestru sculptor. Probabil unul dintre ultimii rămași. Dar, nu, nu cred că e posibil.

Dă din mână ca și cum ar alunga ideea.

— El nu mai predă. Nu mai expune. Sigur i s-a întâmplat ceva. Nimeni nu știe care e problema și, nici înainte, nu era foarte... hmm, cum să spun?

Își ridică privirea în sus, găsindu-și cuvântul acolo:

— Uman.

Râde și începe să cotrobăie printr-un teanc de reviste de pe birou.

— Un sculptor extraordinar și un orator jos pălăria. L-am ascultat când eram la școala postuniversitară, uimitor, era...

— Dacă nu era uman, atunci cum era? îl întrerup eu, intrigată.

— De fapt...

Îmi zâmbește.

— Cred că mama ta a spus-o cel mai bine.

— Mama?

Nici măcar nu trebuie să posed Harul Sweetwine ca să știu că ăsta e un semn.

— Da, mama ta a scris despre el în *Arta de mâine*. Curios lucru. Chiar zilele trecute am recitit interviul.

Răsfoiește câteva numere ale revistei în care obișnuia să scrie mama, dar nu-l găsește.

— În fine, zice el, renunțând.

Se lasă din nou pe spătarul scaunului.

— Stai să-mi amintesc... care au fost cuvintele ei? A, da, da, a spus: „E genul acela de persoană care intră într-o încăpere și toți pereții se năruie."

O persoană care intră într-o încăpere și toți pereții se năruie?

— Cum îl cheamă? îl întreb eu, simțind o ușoară senzație de sufocare.

Strânge din buze preț de câteva secunde lungi, studiindu-mă, după care aparent ia o decizie.

— Am să-i dau un telefon. Dacă acceptă, poți să-l vizitezi după vacanța de iarnă.

Scrie un nume și o adresă pe o bucată de hârtie și mi-o întinde.

— Să nu spui că n-ai fost avertizată, zice el, zâmbind.

*

Bunica Sweetwine și cu mine stăm pierdute în gânduri, incapabile să vedem ceva prin ceață în timp ce ne îndreptăm spre Day Street, în zona centrală a orașului, acolo unde se află atelierul lui Guillermo Garcia. Acesta este numele sculptorului scris pe bucata de hârtie de la Sandy. Nu vreau să aștept să văd *dacă* acceptă, ci vreau să mă *accepte*.

Înainte să fi plecat de la școală, am consultat Oracolul: Google. Căutările pe internet sunt mai bune decât ghicitul în frunzele de ceai sau în cărțile de tarot. Introduci întrebarea ta: *Sunt o persoană rea? Oare această durere de cap e un simptom al unei tumori pe creier inoperabile? De ce nu vrea să-mi vorbească fantoma mamei mele? Ce-ar trebui să fac în legătură cu Noah?* Apoi te uiți peste rezultate și stabilești pronosticul.

Când am introdus întrebarea: *Oare ar trebui să-l rog pe Guillermo Garcia să-mi fie îndrumător?*, mi-a apărut un link spre coperta revistei *Interview*. L-am deschis. Fotografia înfățișa un om întunecat, impunător, cu ochi verzi, strălucitori, care mânuia o

bâtă de baseball în faţa sculpturii drăguţe şi romantice a lui Rodin[1], intitulată *Sărutul*. Sub poză scria: *Guillermo Garcia: Vedeta Lumii Sculptorilor*. Pe coperta revistei *Interview*! M-am oprit acolo din cauza palpitaţiilor.

— Arăţi ca o boschetară în ţinuta asta, comentează bunica Sweetwine, înaintând pe lângă mine la vreo jumătate de metru deasupra pământului, învârtind o umbrelă de soare magenta, fără să-i pese câtuşi de puţin de vremea mohorâtă.

Ca întotdeauna, e îmbrăcată în stilul anilor nouăzeci, cu o Rochie Vaporoasă multicoloră, care o face să arate precum un apus tropical, şi cu o pereche de ochelari imenşi, cu rame de baga, asemenea unui star de cinema. E desculţă. Nu prea ai nevoie de pantofi dacă pluteşti deasupra pământului. E norocoasă, din punctul ăsta de vedere.

Unii vizitatori de dincolo se întorc cu picioarele sucite la spate.
(De-a dreptul tulburător. Din fericire, picioarele ei
sunt la locul lor.)

Ea continuă:

— Arăţi ca flăcăul ăla, ştii tu, cumîlcheamă, Reese's Pieces[2].

— Eminem? întreb eu, zâmbind.

Ceaţa e atât de deasă, încât trebuie să merg cu mâinile întinse, ca să nu mă izbesc de cutii poştale, de stâlpi de telefon sau de copaci.

— Da!

Loveşte trotuarul cu umbrela.

— Ştiam eu că avea nume de bomboane[3]. El.

---

[1] Auguste Rodin (1840-1917), sculptor, grafician şi pictor francez, care a revoluţionat limbajul sculpturilor, făcându-l capabil să exprime adevărul uman.

[2] Marcă americană de bomboane.

[3] Aluzie la bomboanele M&M's, care se pronunţă asemănător cu numele lui Eminem.

Umbrela e îndreptată spre mine acum.

— Toate rochiile alea pe care le-ai croit sunt încuiate în dormitorul tău. E o bătaie de joc.

Scoate unul dintre oftaturile ei, celebre pentru lungime.

— Jude, cum rămâne cu pretendenţii?

— Bunico, n-am niciun pretendent.

— Exact, dragă, spune ea, după care chicotește, încântată de umorul ei.

O femeie ne depășește cu doi copii în hamuri de ceaţă, cunoscute și sub numele de lesă, deloc neobișnuite în Lost Cove pe vreme ceţoasă.

Îmi privesc uniforma invizibilităţii. Bunica tot nu înţelege. Îi spun:

— E mult mai periculos să fiu într-o relaţie decât să omor un greiere sau să am o pasăre care să zboare prin casă.

Două lucruri serioase care prevestesc moartea.

— Știi asta.

— Prostii! Ceea ce știu e că atât tu, cât și fratele tău, aveţi în palmă o linie a dragostei pe care mulţi ar invidia-o, însă chiar și destinul are nevoie, din când în când, de câte-un șut în fund. Ai face mai bine să nu te mai îmbraci ca un nap suedez în mărime naturală. Și, pentru numele tuturor, lasă-ţi părul să crească la loc.

— Bunico, eşti foarte superficială.

Pufnește spre mine. Eu pufnesc la rându-mi, după care inversez rolurile.

— Nu vreau să te îngrijorez, dar cred că picioarele tale încep să se întoarcă în direcţia greșită. Știi cum se spune — nimic nu strică mai clar un ansamblu decât o pereche de picioare sucite la spate.

Ea scoate o exclamaţie și se uită în jos.

— Frumoasă modalitate de a-i da un atac de cord unei femei bătrâne și moarte!

Când ajungem pe Day Street, sunt udă leoarcă și tremur. Observ o bisericuță la capătul străzii, un loc perfect ca să mă usuc, să mă încălzesc și să-mi planific strategia de a-l convinge pe Guillermo Garcia să-mi fie îndrumător.

— O s-aștept afară, îmi spune bunica. Dar, te rog, nu te grăbi. Să nu-ți faci griji pentru mine, că stau singurică afară, pe vremea asta rece și cețoasă.

Își flutură degetele de la picioare.

— Desculță, săracă și moartă.

— Subtilă ca un tren, spun eu, pornind spre biserică.

— Transmite-i toate cele bune lui Clark Gable! strigă ea după mine, în timp ce ridic drugul și deschid ușa.

Clark Gable e porecla pe care i-a dat-o lui Dumnezeu. Un val de căldură și lumină mă întâmpină imediat ce pun piciorul în biserică. Mama era tare bisericoasă, târându-ne mereu pe mine și pe Noah cu ea, numai că niciodată când se ținea vreo slujbă. Spunea că pur și simplu îi plăcea să stea în locuri sfinte. Acum și mie îmi place.

Dacă ai nevoie de ajutor divin, deschide un borcan într-un lăcaș de cult și închide-l la plecare.

(Mama ne-a spus că, atunci când fugea de „problemele" pe care le avea în familiile ei adoptive, se refugia în bisericile din apropiere. Bănuiesc că a avut nevoie de mai mult decât un singur borcan de ajutor, deși a fost imposibil să o fac să-mi povestească mai multe despre acea perioadă din viața ei.)

Asta este o incintă frumoasă, sub formă de navă, cu lemn închis la culoare și cu vitralii care îl înfățișează, da, pe Noe construind arca, pe Noe întâmpinând animalele la urcare, Noe, Noe, Noe[1]. Oftez.

[1] Noe este echivalentul românesc pentru numele Noah.

În fiecare pereche de gemeni există un înger și un demon.

Mă așez în al doilea rând. În timp ce îmi frec brațele ca să mă încălzesc, mă gândesc la ce o să-i spun lui Guillermo Garcia. Oare ce-ar putea un *Cocoloș distrus* să-i spună *Vedetei Lumii Sculptorilor*? Unei persoane care intră într-o încăpere și toți pereții se năruie? Cum îl voi putea convinge că e musai ca el să-mi fie îndrumător? Că prin crearea acelei sculpturi eu voi...

Un zăngănit puternic mă face să sar din transă, din scaun, din pielea mea — toate în același timp.

— O, la naiba, ce m-ai speriat!

Vocea groasă, șoptită, cu accent englezesc, vine de la un tip aplecat în fața altarului, care ridică sfeșnicul pe care tocmai l-a scăpat din mână.

— Oh, drace! Nu pot să cred că tocmai am spus „la naiba" în biserică. Și drace, tocmai am spus drace! Doamne!

Se ridică, pune sfeșnicul pe masă, apoi îmi oferă cel mai strâmb zâmbet pe care l-am văzut vreodată, de parcă însuși Picasso l-ar fi făcut.

— Bănuiesc că sunt osândit.

Are o cicatrice în zigzag pe obrazul stâng și o alta care pornește de la nas și coboară spre buză.

— Mă rog, nu mai contează, continuă el, șoptind ca un actor pe scenă. Oricum am crezut mereu că raiul va fi un rahat de doi bani. Toți norișorii ăia ridicoli. Tot albul ăla care te amețește. Toată bunătatea aia fățarnică, inechivoc de morală.

Zâmbetul și strâmbăciunea care îl însoțește îi pradă tot chipul. E un zâmbet impacientat, nesăbuit, cu dinți ciobiți, pe o față asimetrică, inegală. Tipul e de-a dreptul sălbatic, sexy, într-o manieră de hai-să-încălcăm-legea, nu că aș fi observat.

Omul cu chip însemnat poartă un stigmat asemănător și în firea lui.
(Hmm.)

Și de unde a venit oare? Se pare că din Anglia, dar oare s-a teleportat aici în toiul monologului?

— Scuze, șoptește el, studiindu-mă.

Îmi dau seama că încă sunt împietrită, cu mâna lipită de piept și cu gura larg deschisă. Îmi schimb imediat postura.

— N-am vrut să te sperii, îmi zice. Nu știam că mai e cineva pe-aici. Locul ăsta nu e vizitat de nimeni.

Vine des la biserica asta? Probabil ca să se căiască. Arată de parcă ar avea păcate, mari și suculente. Face semn spre o ușă din spatele altarului.

— Pierdeam vremea pe-aici, făcând poze.

Se oprește, își înclină capul și mă studiază curios. Observ un tatuaj albastru iţindu-se de sub gulerul său.

— Știi, ar trebui să mai taci din când în când, spune el. Ești așa de guralivă, încât nu apuc să spun nimic.

Simt că un zâmbet mi se strecoară pe chip, însă îl reprim din cauza principiilor de bază ale boicotului meu. Tipul e fermecător, nu că aș fi observat și asta. Farmecul înseamnă ghinion. De asemenea, nu observ că eul său păcătos pare a fi isteţ, nu observ cât de înalt e, nu observ felul în care părul șaten încâlcit îi acoperă un ochi, nu observ jacheta de motociclist din piele neagră, care îi vine perfect și e foarte mișto. Pe un umăr are o geantă plină de cărţi — cărţi de facultate? Poate, altminteri, în mod sigur e în clasa a douăsprezecea, dacă mai e la liceu. Iar la gât are un aparat de fotografiat care acum e îndreptat spre mine.

— Nu! zbier eu, suficient de tare cât să spulber acoperișul, în timp ce mă ascund după strana din faţa mea.

Probabil că arăt ca un dihor ud și zgribulit. Nu vreau ca tipul să aibă o poză cu mine în care arăt ca un dihor ud și zgribulit. Și, lăsând la o parte orgoliul:

Fiecare poză care ți se face îți micșorează sufletul
și îți scurtează viața.

— Hmm, da, șoptește el. Tu ești unul dintre ăia care se tem că aparatul îţi va fura sufletul sau ceva de genul ăsta.

Îl pironesc cu privirea. Se pricepe la chestii de genul ăsta?

— În orice caz, te rog să vorbești încet. La urma urmei, ne aflăm într-o biserică.

Rânjește în felul său haotic, apoi întoarce aparatul spre tavanul de lemn și apasă pe buton. Mai observ ceva: cumva îmi pare cunoscut, de-ai zice că ne-am mai întâlnit înainte, însă habar nu am unde sau când.

Îmi scot fesul și încep să-mi trec degetele prin smocul încăpățânat de păr încâlcit... ca și când n-aș fi o fată cu ochelari de cal anti-băieţi! La ce-mi stă mintea? Îmi reamintesc că el e în curs de putrefacţie, aidoma celorlalte vietăţi. Îmi reamintesc că sunt un Cocoloș distrus habotnic, cu tendinţe ipohondrice, al cărui prieten e cel mai probabil doar o plăsmuire a imaginaţiei. Scuze, bunico! Îmi reamintesc că el e, fără doar și poate, un ghinion mai puternic decât toate pisicile negre și toate oglinzile sparte din lume la un loc. Îmi reamintesc că unele fete merită să fie singure.

Înainte să-mi pot pune fesul înapoi, el spune, cu voce normală, una destul de adâncă și catifelată, nu că aș fi observat:

— Te răzgândești? Te rog s-o faci. Va trebui să insist.

Întoarce din nou aparatul spre mine.

Clatin din cap, pentru a-i da de știre că nici nu începe vorbă să mă răzgândesc. Îmi pun fesul pe cap, îl trag jos de tot, practic

acoperindu-mi ochii, dar apoi duc degetul la buze, pentru a-i sugera să tacă, lucru pe care un privitor oarecare l-ar putea considera flirt, însă, din fericire, nu avem prin preajmă niciun privitor. Se pare că nu mă pot abține. Și nu e ca și când îl voi revedea.

— Corect, preț de un minut am uitat unde ne aflăm, spune el, zâmbind și coborându-și din nou vocea la șoaptă.

Mă privește pentru un moment lung și stânjenitor. Parcă m-aș afla în lumina reflectoarelor. De fapt, nici nu sunt sigură că e legal să fii privit astfel. Pieptul începe să-mi fâlfâie.

— Păcat de fotografie, spune el. Sper că nu te superi că-ți spun, dar arăți ca un înger, stând acolo.

Strânge din buze, gânditor.

— Însă unul deghizat, ca și când tocmai ai căzut din cer și ai împrumutat hainele unui tip.

Ce pot să răspund la astfel de vorbe? Mai ales acum, când fâlfâitul din pieptul meu s-a transformat într-un picamăr.

— În orice caz, nu te pot învinui că dorești să renunți la ordinul angelic.

Rânjește din nou, iar eu mă învârt pe dinăuntru ca un titirez.

— Cum spuneam, probabil că e un pic mai interesant să te afli printre noi, muritorii rasoliți.

Fără îndoială, e înzestrat cu harul vorbăriei. Cândva și eu eram, deși n-ai bănui. Probabil crede că maxilarul meu e legat cu sârmă.

Of, frate! Mă privește din nou în felul acela al lui, ca și când ar încerca să vadă pe sub piele.

— Dă-mi voie, spune el, rotindu-și mâna în jurul obiectivului.

E mai mult un ordin decât o propunere.

— Doar una.

E ceva în vocea lui, în privirea lui, în toată ființa lui, ceva lacom și insistent, care mă face să cedez.

Încuviinţez. Nu pot să cred, dar încuviinţez. La naiba cu orgoliul meu, cu personalitatea mea, cu atitudinea mea de persoană bătrână.

— Bine, zic eu cu o voce răgușită și nefamiliară. Doar una.

E posibil să mă fi băgat în transă. Se mai întâmplă. Există oameni care sunt hipnotizatori. Scrie în biblie.

Se lasă pe vine, pe după câteva rânduri de scaune, și rotește obiectivul de câteva ori, în timp ce privește prin aparat.

— O, Doamne! zice el. Da. Perfect. Al naibii de perfect.

Știu că face sute de poze, dar nu-mi mai pasă. Sunt străbătută de un șir intens de fiori în timp ce el continuă să apese pe declanșator și să spună: *Da, îţi mulţumesc, așa e al naibii de potrivit, perfect, da, da, să-mi bag picioarele, Doamne, uită-te la tine.* E ca și când ne-am săruta, mult mai mult decât sărutul. Nu-mi pot închipui cum arată faţa mea acum.

— Tu ești ea, declară el într-un târziu, punând capacul pe obiectiv. Sunt sigur de asta.

— Cine? întreb eu.

Însă nu-mi răspunde, ci pur și simplu traversează culoarul spre mine, cu un mers leneș, dezordonat, care mă duce cu gândul la vacanţa de vară. Acum e complet detașat, trecut de la puternic ambalat la ralanti din clipa în care a acoperit obiectivul. Pe măsură ce se apropie, văd că are un ochi verde și unul căprui, ca și cum ar fi doi oameni într-unul singur, doi oameni foarte înflăcăraţi într-unul singur.

— Ei bine, zice, odată ce ajunge lângă mine.

Face o pauză de parcă ar vrea să mai spună ceva, de pildă, sper eu, la ce se referea cu „Tu ești ea", însă pur și simplu adaugă:

— Te las să-ţi vezi de treabă, și-mi arată în sus, spre Clark Gable.

Privindu-l atât de aproape, sunt mai mult decât sigură că nu e pentru prima oară când am dat ochi în ochi cu acest tip incredibil.

OK, am observat, în puii mei.

Cred că are de gând să dea mâna cu mine sau să mă atingă pe umăr sau ceva semănător, însă el pur și simplu continuă să meargă pe culoar. Mă întorc și îl privesc cum înaintează nonșalant, de parcă i-ar lipsi numai paiul mestecat în gură. Ridică un trepied pe care nu l-am văzut când am intrat și îl pune pe umăr. Când iese pe ușă, nu se întoarce, însă ridică mâna liberă și o flutură ușor, de parcă știe că mă uit la el.

Ceea ce fac.

*

Câteva minute mai târziu părăsesc biserica, simţindu-mă mai caldă, mai uscată și ca și când aș fi evitat ceva în ultima secundă. N-o văd pe nicăieri pe bunica Sweetwine.

Pornesc pe stradă, căutând adresa atelierului de sculptură.

Ca să ne înţelegem, pentru mine, tipii ca el sunt kryptonită, nu că aș mai fi întâlnit vreodată un tip ca el, unul care te face să te simţi de parcă ești sărutată, ba nu, *sedusă*, din partea cealaltă a încăperii. Oricum, se pare că n-a observat că i-am cedat farmecelor. Ei bine, eu sunt și trebuie să rămân așa. Nu pot să las garda jos. La urma urmei, mama avea dreptate. Nu vreau să fiu *acea fată*. Nu pot fi.

Lucrurile pe care o persoană ţi le spune înainte să moară
vor deveni realitate.

(Eram în drum spre o petrecere, iar ea mi-a zis „Chiar vrei să fii *acea fată*?", după care a îndreptat degetul spre imaginea mea din oglindă. S-a întâmplat cu o noapte înainte să moară.)

Nu fusese pentru prima oară când o spusese. *Jude, tu chiar vrei să fii* acea fată*?*

Ei bine, da, voiam, pentru că *acea fată* beneficia de atenţia ei. *Acea fată* beneficia de atenţia tuturor.

În special de atenţia băieţilor mai mari de pe faleză, cum ar fi Michael Ravens, zis și Zephyr, care mă făcea să mă simt în prag de leșin, de fiecare dată când îmi vorbea, de fiecare dată când mă lăsa să trec de geamandură pentru a prinde un val, de fiecare dată când îmi scria mesaje în timpul nopţii, de fiecare dată când mă atingea ca din întâmplare în timpul conversaţiilor — și, mai presus de toate, atunci când și-a trecut degetul prin inelul de plastic al bikinilor mei și m-a tras spre el pentru a-mi șopti la ureche: *Vino cu mine.*

M-am dus.

Poţi să spui nu, a zis el.

Respiraţia îi era întretăiată, mâinile lui uriașe erau peste tot pe trupul meu, degetele lui în mine, nisipul îmi ardea spatele, tatuajul meu cel nou cu heruvimul îmi ardea abdomenul. Soarele ardea cerul. *Jude, nu e nicio problemă dacă spui nu.* Asta zicea, dar părea că voia să spună taman opusul. Se părea că avea aceeași greutate ca oceanul, că bikinii mei erau deja strânși în mâna lui, că eram trasă în acel val care speri că n-o să te prindă niciodată, cel care te duce dedesubt, care te lasă fără suflare, fără perspectivă, care te dezorientează complet și nu te mai aduce niciodată la suprafaţă. *Poţi să spui nu.* Cuvintele s-au rostogolit între noi. De ce n-am făcut-o? Se părea că nisipul îmi umplea gura. Apoi întreaga lume. N-am spus nimic. Mă rog, nu cu voce tare.

Totul s-a întâmplat atât de repede. Eram la câteva golfuri depărtare de toţi ceilalţi, ascunși pe după niște stânci. Cu câteva minute înainte, vorbiserăm despre surf, despre prietenul său care îmi făcuse tatuajul, despre petrecerea la care fuseserăm cu o noapte înainte, când stătusem în braţele lui și băusem prima bere din viaţa mea. Tocmai împlinisem paisprezece ani. El era cu aproape patru ani mai mare decât mine.

Apoi ne-am oprit din vorbit și el m-a sărutat. Primul nostru sărut.

L-am sărutat și eu. Buzele lui erau sărate. Mirosea a loțiune de plajă cu cocos. Între săruturi, a început să-mi rostească numele de parcă era un lucru fierbinte în gura lui. Apoi mi-a dat la o parte cupele sutienului galben al costumului de baie și a înghițit în sec, în timp ce mă sorbea din priviri. Am tras materialul la loc, nu fiindcă nu voiam să mă privească așa, ci tocmai fiindcă voiam, iar asta mă făcea să mă simt rușinată. Era pentru prima oară când un băiat mă vedea fără sutien sau dezbrăcată și obrajii mi-au luat foc. El a zâmbit. Pupilele îi erau mari și negre, iar ochii, extrem de întunecați, când m-a așezat cu spatele pe nisip și, încet, mi-a dat din nou la o parte materialul sutienului. De data asta, l-am lăsat. L-am lăsat să se uite la mine. Mi-am lăsat obrajii să ia foc. Îi puteam auzi respirația în propriul meu trup. A început să-mi sărute sânii. Nu eram sigură că îmi plăcea. Apoi gura lui s-a lipit de a mea cu atâta vigoare, încât de-abia mai puteam să respir. Acela a fost momentul în care ochii lui au început să nu mai vadă, și mâinile lui, mâinile lui, mâinile lui erau peste tot în același timp. Acela a fost momentul în care mi-a zis că puteam să spun nu și acela a fost momentul în care n-am făcut-o. Apoi trupul lui m-a împins în nisipul fierbinte, îngropându-mă în el. Îmi tot ziceam în minte: e OK, pot să mă descurc cu asta. Pot. E OK, OK, OK. Dar n-a fost și n-am putut.

Nu știusem că poți se te îngropi în propria tăcere.

Și apoi s-a terminat.

Și apoi totul s-a terminat.

Sunt mai multe de povestit, dar n-am să intru acum în detalii. Vă spun doar că mi-am tăiat un metru de păr blond și am jurat că nu voi mai fi niciodată cu vreun băiat, deoarece, după această întâmplare cu Zephyr, mama mea a murit. *Imediat* după. Eu am fost de vină. Eu am adus ghinionul asupra noastră.

Acest boicot nu e o toană. Pentru mine, băieţii nu mai miros a săpun sau a șampon sau a iarbă cosită sau a sudoare după antrenamentul de la fotbal sau a loţiune de plajă sau a ocean după mai multe ore petrecute în bucla verde a valului, ci miros a moarte.

Scot aerul din piept, alung din minte toate acestea, iau o gură mare de aer umed și încep să caut atelierul lui Guillermo Garcia. Acum trebuie să mă gândesc la mama și la cum voi realiza această sculptură. O să-mi doresc cu mâinile. Din răsputeri.

Câteva clipe mai târziu mă aflu în faţa unui depozit mare din cărămidă: 225 Day Street.

Ceaţa s-a risipit un pic, iar volumul lumii e foarte coborât — doar eu în această liniște.

La ușă nu există nicio sonerie, sau a existat o sonerie, dar a fost dezactivată, sau mestecată de vreun animal sălbatic, care a lăsat în urmă doar un mănunchi de cabluri rupte. Înseamnă că pe-aici sunt niște vecini tare amabili. Sandy nu glumea. Îmi încrucișez degetele de la mâna stângă pentru noroc și bat la ușă cu mâna dreaptă.

Nimic.

Mă uit în jur după bunica — mi-aș dori să-și printeze programul zilnic și să-mi dea o copie — și încerc din nou.

Apoi bat pentru a treia oară, însă mult mai șovăielnic, fiindcă poate că nu e o idee bună. Sandy a spus că sculptorul nu era foarte uman... ăăă, oare ce să însemne asta? Și ce zicea mama despre pereţi? Ei bine, nu pare a fi un lucru prea sigur, nu-i așa? De fapt, ce naiba a fost în mintea mea de am venit până aici? Înainte ca Sandy să fi vorbit cu el, ca să vadă dacă e întreg la cap? Și pe ceaţa asta, de-a dreptul înfiorătoare și rece și rău-prevestitoare? Mă răsucesc pe-un călcâi, cobor treptele, pregătită să fac un salt în ceaţă și să dispar, când aud ușa deschizându-se cu un scârţâit.

Un scârţâit ca în filmele de groază.

În cadrul ușii se află un om imens, care a dormit timp de câteva secole. Igor, cred; dacă el/chestia asta ar avea un nume, numele ar fi Igor. Capul îi e năpădit de o claie imensă de păr care sfârșește într-o barbă neagră, sârmoasă, răsfirată în toate direcţiile.

O abundenţă de păr facial indică un om de o natură indisciplinată.
(N-am nicio îndoială.)

Palmele lui sunt vineţii din cauza bătăturilor, ca și când și-ar fi petrecut întreaga viaţă mergând în mâini. Nu poate fi același tip din fotografie. Acesta nu poate fi Guillermo Garcia: *Vedeta Lumii Sculptorilor.*

— Îmi cer scuze, spun eu iute. Nu voiam să vă deranjez.

Trebuie să dispar de-aici. Indiferent cine o fi acest tip, *fără supărare, dar* sigur se hrănește cu căţei.

Își dă parul din ochi și culoarea practic sare din ei — un verde deschis, care e aproape la fel de fluorescent ca în poză. *Chiar* el e. Raţiunea îmi spune să mă întorc și s-o rup la fugă, dar se pare că nu mă pot uita în altă parte și, bănuiesc că așa cum s-a întâmplat în cazul englezului, nimeni nu l-a învăţat pe Igor că nu e politicos să te holbezi, întrucât suntem într-un impas — privirile ni s-au intersectat —, până ce el se împiedică de absolut nimic și aproape că se duce grămadă la pământ, apucându-se de ușă pentru a-și menţine echilibrul. E beat? Inspir adânc și, da, simt un vag miros dulce-înţepător de alcool.

Sigur i s-a întâmplat ceva, spusese Sandy. *Nimeni nu știe care e problema.*

— Sunteţi bine? îl întreb eu cu un firicel de voce.

Parcă a căzut din timp.

— Nu, răspunde el ferm. Nu sunt.

Un accent hispanic se strecoară în cuvinte.

Sunt surprinsă de răspunsul lui și mă trezesc gândind: *Oh, nici eu nu sunt bine deloc, n-am fost bine de când m-am născut*, și simt că, dintr-un motiv sau altul, ar trebui să i-o spun cu voce tare acestui nebun. Poate că și eu am căzut din timp odată cu el.

Mă studiază de parcă mi-ar inventaria făptura. Sandy și mama aveau dreptate. Ăsta nu e întreg la cap. Privirea lui ajunge din nou în ochii mei — e ca un șoc electric, un fulger care îmi străbate șira spinării.

— Pleacă! spune el imperios, glasul lui fiind cât strada de mare. Indiferent cine ești, indiferent ce dorești, să nu te mai întorci aici!

Apoi se răsucește nesigur pe picioare, se apucă de clanţă pentru echilibru și trântește ușa.

Eu rămân pe loc vreme îndelungată, lăsând ceaţa să mă șteargă bucată cu bucată.

Apoi bat din nou. Tare. Nu plec. Nu pot. Trebuie să fac sculptura asta.

— Bravo! spune bunica în mintea mea. Așa te vreau!

Însă nu Igor e cel care deschide ușa, de data asta, ci englezul de la biserică.

Să-mi trag palme!

Ochii lui desperecheaţi sclipesc uimiţi când mă recunoaște. Aud bufnituri și zăngăneli și zgomote de lucruri sparte venind din atelier, ca și când niște oameni superputernici participă la un concurs de aruncat obiecte de mobilă.

— Nu e cel mai bun moment, spune el.

Apoi aud vocea lui Igor tunând în spaniolă, când aruncă o mașină prin încăpere sau cel puţin așa pare. Englezul se uită peste umăr, apoi iarăși la mine, chipul lui sălbatic fiind extrem de îngrijorat. Toată încrederea lui arogantă, toată veselia și toată atitudinea de flușturatic au dispărut subit.

— Îmi pare foarte rău, spune el politicos, precum un majordom englez dintr-un film, apoi îmi închide ușa în nas fără alte cuvinte.

*

O jumătate de oră mai târziu, eu și bunica suntem ascunse în desișul de deasupra plajei, așteptând, dacă e necesar, să-i salvăm viaţa lui Noah. Pe când mă întorceam acasă de la Igor Beţivanul și când îmi plănuiam deja o nouă vizită, primisem un mesaj urgent de la Heather, informatoarea mea: *Noah la Stânca Diavolului în 15 min.*

Nu stau pe gânduri când vine vorba de Noah în ocean.

Ultima dată când am pus piciorul în apă a fost pentru a-l scoate pe el de-acolo. Acum doi ani, la câteva săptămâni după ce murise mama, a sărit de pe aceeași Stâncă a Diavolului, a rămas blocat într-un resac și aproape că s-a înecat. Când în cele din urmă i-am scos trupul — de două ori cât al meu, cu pieptul nemișcat și cu ochii daţi peste cap — pe mal, pentru a-l resuscita, am fost atât de furioasă pe el, încât aproape că l-am băgat din nou în apă.

Când gemenii sunt despărțiți, sufletele lor pleacă pe furiș pentru a se regăsi.

Ceaţa aproape că s-a risipit aici. Mărginit de apă pe trei laturi și de pădure în rest, Lost Cove e capătul, cel mai îndepărtat punct vestic în care poţi merge, înainte să cazi de pe lume. Scrutez faleza în căutarea casei noastre roșii, una dintre numeroasele dărăpănături locale ce stau agăţate pe marginea continentului. Cândva, îmi plăcea să locuiesc pe ţărmul stâncos — făceam surf și înotam atât de mult, încât până și atunci când nu mai eram în apă simţeam pământul legănându-se sub picioare precum o barcă ancorată.

Verific din nou platforma de stâncă. Nici urmă de Noah.

Bunica se uită la mine pe deasupra ochelarilor ei de soare.

— Fac o pereche interesantă străinii ăștia doi. Bătrânul sigur nu mai are niciun nasture.

— Mie-mi spui! exclam eu, vârându-mi degetele în nisipul rece.

Cum oare îl voi putea convinge pe Igor părosul, beţivanul, azvârlitorul-de-mobilă și înspăimântătorul să-mi fie îndrumător? Și, dacă o fac, cum oare voi putea să stau departe de neremarcabilul, ștersul și insipidul englez, care, în doar câteva minute, m-a transformat dintr-o persoană care boicotează băieţii, în ceară topită ușor de modelat — și asta într-o biserică!

Un stol de pescărușI coboară spre valurile care se sparg, cu aripile întinse, ţipând.

Și, din nu știu ce motiv, continui să regret că nu i-am spus lui Igor Beţivanul că nici eu nu eram bine.

Bunica își aruncă umbrela de soare în aer. Ridic ochii și văd discul trandafiriu rotindu-se și înălţându-se spre cerul de oţel. Superb. Ceva ce Noah ar fi desenat când obișnuia să deseneze.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu el, mă sfătuiește bunica. Știi că trebuie. El ar fi trebuit să fie următorul Chagall, nu următorul opritor de ușă. Tu ești custodele fratelui tău, draga mea.

Ăsta e unul dintre refrenele ei. Zici că e conștiinţa mea sau cam așa. Oricum, asta a spus psihologul școlii despre fantomele bunicii și a mamei, chestie destul de perspicace, luând în considerare că eu de-abia dacă îi povesteam ceva.

Odată m-a pus să fac o meditaţie dirijată, la care a trebuit să-mi imaginez că mă plimbam prin pădure și să-i spun ce vedeam. Am văzut o pădure. Dar apoi a apărut o casă, una în care nu puteai să intri. Nu avea nici ferestre, nici uși. Înfiorător. Tipa mi-a spus că eu eram acea casă. Vinovăţia e o închisoare, mi-a spus ea. Nu m-am mai dus s-o văd.

Nu-mi dau seama că-mi verific palmele de leziuni vizibile, erupţii numite larva migrans cutanată, până ce bunica nu îmi face figura cu Ochii-Peste-Cap. E ameţitor. Sunt destul de sigură că am moștenit asta de la ea.

— Nematozi, spun eu, cu sfială.

— Morbido, mă mustră ea, fă-ne tuturor un bine și stai departe de jurnalele medicale ale tatălui tău.

Deși e decedată de mai bine de trei ani, bunica a început să mă viziteze acum doi ani. La câteva zile după ce mama a murit, am scos vechiul Singer din dulap şi, în clipa în care am apăsat pe buton și familiarele bătăi ca de inimă de colibri ale mașinii ei de cusut au răsunat în dormitorul meu, ea a apărut pe scaunul de lângă mine, cu boldurile între buze, ca întotdeauna, spunând:

— Cusătura în zigzag e la modă acum. Face tivul spectaculos. Stai să vezi!

Eram partenere la cusut. Și partenere la vânătoarea de noroace: trifoi cu patru foi, păsări din carapacea aricilor-de-mare, sticlă-de-mare roșie, nori sub formă de inimă, primele narcise ale primăverii, gărgăriţe, doamne cu pălării largi. *Cel mai bine e să pariezi pe toţi caii, draga mea*, spunea ea. *Repede, pune-ţi o dorinţă*! Am pus pariuri. Mi-am pus dorinţe. Am fost discipolul ei. Încă mai sunt.

— Au venit, îi spun eu, iar inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare în aşteptarea săriturii.

Noah și Heather stau la marginea platformei de stâncă, privind apa înspumată din zare. El poartă o pereche de boxeri pentru înot, ea un palton albastru. Heather e o informatoare bună, întrucât nu se află niciodată prea departe de fratele meu. Ea e ca spiritul lui animal, o întrupare a suflului său vital, delicată, diferită, nepământeană, despre care sunt sigură că are pe undeva un buzunar în care-și ţine praful de zână. De ceva vreme, noi două avem un secret — Tratatul „Ai grijă ca Noah să nu se înece". Singura problemă e că

ea nu poate fi întruchiparea unui salvamar. Nu intră niciodată în apă.

O clipă mai târziu, Noah zboară prin aer, cu braţele întinse, de parcă ar fi pe cruce. Simt un val de adrenalină.

Și apoi se întâmplă ceea ce se întâmplă mereu: *încetinește*. Nu pot să explic cum, însă fratelui meu îi ia o veșnicie până să atingă suprafaţa apei. Clipesc de câteva ori uitându-mă la el, suspendat în aer de parcă ar fi atârnat la capătul unei frânghii. Am ajuns să cred că ori el poate să păcălească gravitaţia, ori mie îmi lipsesc ceva mai mulţi nasturi. Odată, am citit că anxietatea poate modifica în mod semnificativ percepţia spaţiu-timp.

De obicei, când sare, Noah e cu faţa spre orizont, nu spre mal, așa că nu am avut niciodată o vedere frontală, din cap până-n picioare, a fratelui meu în timpul căderii. Gâtul îi este arcuit, pieptul scos înainte, și îmi dau seama, chiar și de la distanţă, că are o expresie încântată, așa cum avea demult, iar acum braţele îi sunt ridicate deasupra capului, de parcă încearcă să susţină bietul cer cu buricele degetelor.

— Ia te uită, spune bunica uimită. Iată-l! Băiatul nostru a revenit. E pe braţele cerului.

— Zici că e ca în desenele lui, șoptesc eu.

Oare de aceea continuă să sară? Pentru a deveni, preţ de câteva secunde, cel ce a fost cândva? Întrucât cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată lui Noah a avut deja loc. A devenit normal. Nu-i lipsește niciun nasture.

Mai puţin asta. Fixaţia asta de a sări de pe Stânca Diavolului.

Într-un târziu, Noah plonjează în apă fără să stropească în jur, ca și când n-ar fi câștigat viteză în cădere, ci a fost pus cu blândeţe pe suprafaţa apei de un uriaș prietenos. Iar apoi e dedesubt. Îi spun: *Ieși*, însă telepatia noastră de gemeni a dispărut de mult. Când mama a murit, el a întrerupt conexiunea cu mine. Iar acum,

din cauza tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, ne evităm reciproc — mai rău, ne respingem.

Îi văd braţele apărând o dată la suprafaţă. Oare se zbate? Probabil că apa e rece ca gheaţa. Și nu poartă nici slipul în care i-am cusut ierburi de protecţie. OK, acum înoată cu forţă, prin haosul de curenţi care înconjoară ţărmul stâncos... și, gata, a scăpat de pericol. Răsuflu zgomotos și abia acum îmi dau seama că mi-am ţinut respiraţia.

Îl urmăresc căţărându-se pe plajă, apoi pe faleză, cu capul în jos și umerii aduși, gândindu-se la Clark Gable știe ce. N-a mai rămas niciun pic de entuziasm pe chipul lui, în întreaga lui fiinţă. Sufletul lui s-a strecurat înapoi în tranșee.

Asta e ceea ce-mi doresc: îmi doresc să-mi iau fratele de mână și să fugim înapoi în timp, pierzând anii ca pe niște paltoane care ne-ar aluneca de pe umeri.

Lucrurile nu ies mereu cum îţi dorești.

Pentru a inversa destinul, stai pe un câmp, cu un cuţit îndreptat în direcţia vântului.

MUZEUL INVIZIBIL

Noah

13 ani și jumătate

Nivelul Amenințării Teroriste din Cartier scade în timp ce plimb binoclul tatei de la pădurea și strada din fața casei noastre până pe faleză și spre oceanul de dincolo de ea. Stau pe acoperiș, cel mai bun loc de observație, iar Fry și Zephyr sunt pe plăcile lor de surf și dau din mâini pe valul care s-a spart. Îmi dau seama că sunt ei, datorită firmei luminoase care pâlpâie deasupra capetelor lor și pe care scrie: *Măgari Râioși Bășicoși Reduși Mintal Sociopați Cu-Ochii-Înroșiți-De-Ceapă*. Bun. Trebuie să cobor dealul și să ajung la SAC într-o oră, iar acum, în sfârșit, pot merge pe stradă fără să trebuiască s-o iau la fugă prin pădure încercând să scap de Fry. Dintr-un motiv sau altul, Zephyr (Oare o place pe Jude? Pămpălăul de beton?) mă lasă în pace acum, însă, oriunde mă duc, dau de Fry ca un câine rău întărâtat de carne. Obsesia lui din această vară este să mă arunce de pe Stânca Diavolului.

Trimit mental o haită de rechini albi înfometați în calea lor, apoi o găsesc pe Jude pe plajă și măresc cadrul. E înconjurată de aceeași gașcă de fete cu care și-a pierdut vremea toată primăvara și toată vara, în loc să stea cu mine. Fete drăguțe ca niște viespi, cu costume de baie în culori vii și unse cu loțiuni de plajă care strălucesc de la kilometri depărtare. Știu totul despre viespi: dacă una

trimite un semnal de suferinţă, poate declanșa un atac al întregului roi. Pentru o persoană ca mine poate fi letal.

Mama spune că Jude se comportă așa din cauza hormonilor, însă eu știu că e așa din cauză că mă urăște. A încetat acum mult timp să mai meargă cu mine să vizităm muzee, ceea ce e probabil un lucru bun, având în vedere că, atunci când o făcea, umbra ei încerca tot timpul s-o stranguleze pe a mea. Vedeam cum se întâmpla, pe jos sau pe pereţi. Uneori, în ultimul timp, îi prind umbra furișându-se lângă patul meu, în timpul nopţii, pentru a-mi scoate visele din cap. Totuși, știu destul de bine cu ce se ocupă când nu vine cu mine la muzee. Până acum am văzut de trei ori vânătăi pe gâtul ei. Înţepături de ţânţari, a spus ea. Sigur. În timp ce spionam, am auzit că ea și Courtney Barrett se duc la fiecare sfârșit de săptămână cu bicicletele pe promenadă, unde se întrec care dintre ele poate săruta cei mai mulţi băieţi.

(PORTRET: *Jude împletind băiat după băiat în părul ei*)

Adevărul e că Jude nu trebuie să-și trimită umbra după mine. Ar putea foarte bine s-o ia pe mama pe plajă, ca să-i arate femeile ei zburătoare din nisip, înainte ca mareea să le șteargă. Asta ar schimba totul. Nu că aș vrea.

Deloc.

Deunăzi, am urmărit-o de pe faleză în timp ce sculpta una. Era în locul ei secret, trei golfuri mai încolo. De data asta, a fost o femeie mare și rotundă, făcută în basorelief, ca întotdeauna, doar că de la jumătate a transformat-o într-o pasăre — atât de frumoasă, încât mi-a zbârnâit capul. Am făcut o poză cu aparatul tatei, dar apoi m-a năpădit o senzaţie oribilă și viermănoasă, și de îndată ce Jude a plecat și a dispărut din raza vizuală și auditivă, am coborât de pe faleză, am alergat prin nisip și, răgând ca o maimuţă urlătoare — răgetul acesteia e teribil —, m-am aruncat pe superba femeie-pasăre, tăvălindu-mă peste ea și lovind-o cu picioarele

până ce nu a mai rămas nimic. De data asta, nici măcar n-am putut să aștept ca mareea s-o distrugă. M-am ales cu nisip peste tot, în ochi, în urechi, în gât. Câteva zile mai târziu, încă mai găseam nisip pe mine, în pat, în haine, sub unghii. Dar a trebuit s-o fac. Era prea bună.

Dacă mama ar fi trecut în plimbare pe acolo și ar fi văzut-o?

Căci dacă Jude e cea genială? De ce n-ar fi posibil? Face surf pe valuri înalte cât casa și sare în mare de pe orice înălțime. Se simte bine în pielea ei și are prieteni, și pe tata, și Harul Sweetwine, și branhii și aripioare, pe lângă plămâni și picioare.

Ea emană lumină. Eu eman întuneric.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Gemeni: Farul proiector de lumină și farul proiector de întuneric*)

Oh, trupul mi se strânge precum un prosop stors din cauză că gândesc așa.

Și culorile dispar într-un vârtej din toate lucrurile.

(AUTOPORTRET: *Noah Cenușiul mâncând mere cenușii pe iarbă cenușie*)

Mut din nou binoclul dinspre faleza acum decolorată spre duba acum decolorată care a pornit din fața casei acum decolorate ce se află la două străzi depărtare...

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph? strigă Profetul din casa vecină.

— Amice, nu știu. Se pare că nimeni nu știe, spun eu în barbă, în timp ce îmi concentrez atenția asupra celor doi tipi care se mută și pe care i-am văzut și ieri — *nu sunt* decolorați, o, frate, nu sunt deloc decolorați — sunt cai, amândoi, am hotărât deja, unul roib și unul palomino[1].

[1] Cal de culoare aurie, cu coada și coama albe.

Se chinuie să bage în casă un pian negru. Măresc cadrul până ce le pot vedea broboanele de sudoare de pe frunţi picurându-le pe gât, lăsând petice transparente umede pe tricourile lor albe, care se lipesc de ei precum pielea... Binoclul ăsta e bestial. De fiecare dată când roibul ridică braţele, i se dezvelește o fâșie din abdomenul ferm și bronzat. E mai musculos chiar și decât *David*. Mă așez pe jos, îmi sprijin coatele pe genunchii ridicaţi și mă uit, și mă tot uit, senzaţia de plutire, însetată, punând stăpânire pe mine. Acum urcă o canapea pe treptele principale...

Dar las binoclul jos, deoarece pe acoperișul casei pe care o urmăresc se află un băiat care își ţine telescopul îndreptat fix *spre mine*. Oare de când e acolo? Trag cu coada ochiului spre el, privindu-l prin părul care îmi cade peste faţă. Poartă o pălărie ciudată, una în genul celor pe care le vezi în filmele vechi cu gangsteri, și pe sub ea ies în toate direcţiile șuviţe de păr alb ca al surferilor. Minunat, alt surfer retardat. Chiar și fără binoclu, văd că rânjește. Oare râde de mine? Deja? Oare știe că îi urmăream pe cei care tocmai se mută aici? Oare crede...? Probabil că da. Foarte probabil. Mă încordez, simţind un nod în gât din pricina groazei. Dar poate că nu. Poate că rânjește în felul acela de salut-sunt-nou? Poate crede că admiram pianul? Și de obicei măgarii nu au telescoape, nu-i așa? Și ce-i cu pălăria aia?

Mă ridic, privindu-l în timp ce scoate ceva din buzunar, duce mâna la spate și apoi aruncă acel lucru în aer, trimiţându-l peste casa dintre noi. Hooo! Întind palma și, când o fac, ceva se izbește cu putere în mijlocul ei. Cred că mi-a făcut o gaură în mână și mi-a rupt încheietura, dar nici nu tresar.

— Mișto prindere! strigă el.

Ha! E pentru prima oară în viaţa mea când cineva mi-a spus aceste cuvinte. Mi-aș dori să-l fi auzit tata. Mi-aș dori ca un reporter de la *Lost Cove Gazette* să-l fi auzit. Am o alergie când vine

vorba de prinderi și aruncări, șuturi și driblinguri. *Noah nu știe să joace în echipă.* Păi, normal! Revoluționarii nu joacă în echipă.

Studiez piatra plată și neagră din mâna mea. E cam de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți și e plină de crăpături. Ce-ar trebui să fac cu ea? Îl privesc din nou. El îndreaptă telescopul în sus. Nu pot să-mi dau seama el ce animal e. Poate un tigru bengalez alb, din cauza părului? Și oare la ce se uită? Nu m-am gândit niciodată că stelele încă sunt acolo sus, strălucind chiar și în timpul zilei, când noi nu le putem vedea. El nu se mai întoarce spre mine. Bag piatra în buzunar.

— Unde naiba e Ralph? aud, de îndată ce cobor iute scara laterală.

Poate că *el* e Ralph, gândesc eu. În sfârșit! Cred că *asta* e.

Traversez iute strada pentru a coborî spre SAC prin pădure, totuși, întrucât mi-e rușine să trec pe lângă puștiul cel nou. În plus, acum, când culorile și-au reluat locurile, e de-a dreptul fantastic în pădure.

Oamenii cred că ei se află la conducere, dar se înșală; copacii sunt la conducere.

Încep să alerg, încep să mă transform în aer, albastrul dezlipindu-se de pe cer, fugind după mine, în timp ce mă scufund în verde, nuanțe peste nuanțe de verde, contopindu-mă și înfășurându-mă în galben, afurisitul de galben, apoi izbindu-mă cu capul de părul mov punk al lupinului: peste tot. Îl absorb, pe tot, în mine, înăuntru, înăuntru — (AUTOPORTRET: *Băiatul detonează grenada extraordinarității*) — devenind fericit acum, acel tip sufocant de fericire, în care rămâi fără respirație și care te face să te simți de parcă ai avea o mie de vieți înghesuite în tine, și apoi, înainte să-mi dau seama, am ajuns la SAC.

Când am intrat în vacanță, acum două săptămâni, am început să fac cercetări pe-aici, trăgând cu ochiul pe ferestre, dacă nu era nimeni prin preajmă. Trebuia să văd lucrările elevilor, trebuia să

aflu dacă erau mai bune decât ale mele, trebuia să știu dacă aveam într-adevăr vreo șansă. În ultimele șase luni am rămas la școală după ore aproape în fiecare zi, pictând în ulei cu domnul Grady. Cred că el își dorește la fel de tare ca mine și ca mama să fiu admis la SAC.

Însă bănuiesc că lucrările de artă sunt închise pe undeva, deoarece, în tot spionajul meu, nu am văzut nici măcar o pictură. Totuși, am dat peste un curs de anatomie artistică, ce se desfășura într-una dintre clădirile cu ateliere din campus — o clădire cu o întreagă latură ascunsă de copaci deși, seculari. Un adevărat miracol. Ce m-ar fi putut împiedica să iau parte la acest curs? Știi, în secret, dincolo de fereastra deschisă?

Așadar, iată-mă aici. Până acum, la ambele cursuri, modelul a fost o fată nud, cu sâni ascuțiți ca obuzele, stând pe o platformă. Facem desene în viteză cu ea la fiecare treizeci de minute. Super tare, chiar dacă trebuie să mă ridic pe vârfuri pentru a vedea și pe urmă să mă aplec pentru a desena, dar ce contează? Cel mai important lucru e că pot auzi profesorul și deja am învățat o nouă modalitate de a ține cărbunele în mână, asfel încât e ca și cum aș desena cu motor.

Astăzi am ajuns primul, așa că aștept să înceapă ora, stând cu spatele lipit de clădirea caldă, soarele sufocându-mă printr-o despărțitură dintre copaci. Scot piatra neagră din buzunar. Oare de ce mi-a dat-o tipul de pe acoperiș? Oare de ce mi-a zâmbit așa? Nu părea a fi un zâmbet răutăcios, chiar nu părea, mai degrabă mi s-a părut...

Un zgomot intervine în gândurile mele, un zgomot foarte uman, de crengi care trosnesc: pași.

Sunt gata să țâșnesc înapoi în pădure, când observ cu coada ochiului un soi de mișcare în cealaltă parte a clădirii, apoi aud același zgomot de crengi trosnite când pașii se retrag. Acum

observ că pe jos a apărut brusc o pungă maro. Ciudat. Aștept un pic, după care mă furișez spre cealaltă parte a clădirii și trag cu ochiul pe după colț: nimeni. Mă întorc la punga maro, dorindu-mi să fi avut ochi cu raze X, apoi mă las pe vine și o deschid cu o mână. Înăuntru e o sticlă. O scot: gin Sapphire, pe jumătate plină. E ascunzătoarea cuiva. O bag repede înapoi în pungă, o las pe pământ și mă întorc la locul meu. Alo? N-am de gând să mă las prins cu ea și să fiu pus pe lista neagră pentru a nu mai intra la SAC.

Uitându-mă pe fereastră, văd că, între timp, a venit toată lumea. Profesorul, care are o barbă albă și se ține cu mâna de burta protuberantă când vorbește, stă lângă ușă, cu un elev. Ceilalți își instalează blocurile de desen pe șevalete. Și am avut dreptate. Nici măcar nu au nevoie să aprindă luminile. Toți elevii au sânge luminos. Cu toții sunt revoluționari. O încăpere plină de Balonașe. Printre ei nu există măgari, surferi retardați sau viespi.

Perdeaua micului vestiar al modelului se dă la o parte și iese un tip înalt, îmbrăcat într-un halat albastru. *Un tip*. Își scoate halatul, îl agață într-un cui, se îndreaptă gol-pușcă spre platformă, sare treapta, aproape cade, apoi face o glumă care stârnește hohote de râs generale. Eu nu o aud din cauza furtunii intense care mugește în trupul meu. E *atât* de gol, mult mai gol decât era fata model. Și, spre deosebire de fată, care stătea jos și își acoperea părțile intime cu brațele ei osoase, tipul stă în picioare pe platformă, cu mâinile în șold, provocator. Dumnezeule! Nu mai pot respira. Apoi cineva spune ceva ce iarăși nu aud, însă îl face pe model să zâmbească, iar când zâmbește, e ca și când toate trăsăturile lui se schimbă și se amestecă pe cel mai dezordonat chip pe care l-am văzut vreodată. Un chip într-o oglindă spartă. Hoa!

Îmi sprijin caietul de zid, ținându-l cu mâna dreaptă și cu genunchiul drept. Când mâna stângă mi se oprește într-un târziu

din tremurat, încep să desenez. Stau cu ochii lipiţi de model fără să văd ce fac. Lucrez pe trupul său, simţind liniile şi curburile, muşchii şi oasele, simţind fiecare bucăţică din el călătorind din ochii mei în degete. Vocea profesorului sună aidoma valurilor sparte la mal. Nu aud nimic... până când modelul vorbeşte. Nu ştiu dacă asta se întâmplă peste zece minute sau o oră.

— Ce-aţi zice să facem o pauză? întreabă el.

Îmi dau seama că are accent englezesc. Îşi scutură braţele, apoi picioarele. Eu procedez la fel, dându-mi seama cât de înţepenit am fost, cum braţul meu drept a murit, cum mi-am ţinut echilibrul într-un picior, cum am junghiuri ascuţite în genunchiul amorţit după ce a stat atâta timp lipit de zid. Îl urmăresc cum se îndreaptă spre micul vestiar, mergând uşor nesigur pe picioare, şi acela e momentul când îmi dau seama că punga maro îi aparţine.

Un minut mai târziu, traversează sala de clasă în halat, îndreptându-se spre uşă — se mişcă precum lipiciul. Mă întreb dacă e student la facultate, aşa cum a spus profesorul că era fata model. El pare mai tânăr decât ea. Sunt sigur că vine după pungă înainte să simt mirosul de ţigară şi să îi aud paşii. Mă gândesc s-o şterg în pădure, dar am rămas împietrit.

El vine de după colţul clădirii şi se lasă imediat jos, alunecând cu spatele pe zid, fără să observe că stau la doar câţiva metri de el. Halatul lui albastru străluceşte în lumina soarelui precum veşmântul unui rege. Stinge ţigara în pământ, apoi îşi îngroapă capul în mâini — stai, ce? Atunci observ. Asta e adevărata lui postură, cu capul în mâini, tristeţea sărind din el direct spre mine.

(PORTRET: *Un băiat se face praf şi pulbere*)

Întinde mâna după pungă, ia sticla şi îi scoate dopul, după care începe să bea cu ochii închişi. Orice-ar fi, nu e normal să bei alcoolul aşa, de zici că-i suc de portocale. Ştiu că n-ar trebui să mă uit, ştiu că asta este o zonă interzisă. Nu mişc, nu respir, de teamă c-o să

mă simtă și-o să-și dea seama că are spectatori. Trec câteva secunde în care stă cu sticla lipită de faţă ca o compresă, cu ochii încă închiși, soarele îmbăindu-l în lumină de parcă el e alesul. Mai ia o gură, după care deschide ochii și își întoarce capul în direcţia mea.

Mâinile mi se ridică brusc pentru a-i bloca privirea în timp ce el dă înapoi, speriat.

— Iisuse! exclamă el. Tu de unde naiba ai apărut?

Nu pot să găsesc pe nicăieri niște cuvinte.

El își revine imediat.

— Amice, m-ai speriat de moarte! continuă el.

Apoi râde și sughiță în același timp. Se uită de la mine la caietul de desen rezemat de perete, în care se vede clar portretul lui. Pune dopul la sticlă.

— Ţi-a mâncat pisica limba? Sau, stai — au și americanii expresia asta?

Încuviinţez.

— Aha. E bine de știut. Sunt pe-aici doar de vreo câteva luni.

Se ridică, ajutându-se de perete.

— Ia să aruncăm o privire, spune el, împleticindu-se spre mine.

Scoate o ţigară din pachetul pe care îl avea în halat. Se pare că tristeţea lui s-a risipit în vânt. Observ ceva remarcabil.

— Ochii tăi au culori diferite! îmi scapă mie.

Are ochii unui husky siberian!

— Uimitor! Vorbește! spune el zâmbind și stârnind astfel, din nou, o degringoladă pe chipul lui.

Își aprinde ţigara, trage adânc din ea, apoi scoate fumul pe nas ca un dragon. Arată spre ochii săi și spune:

— Heterochromia iridium, pentru care altădată mă tem c-aș fi fost ars pe rug cu vrăjitoarele.

Vreau să-i spun că mi se par supermișto, dar, desigur, n-o fac. Acum nu mă pot gândi decât la faptul că l-am văzut nud, că l-am

văzut pe *el*. Mă rog ca obrajii să nu-mi fie la fel de aprinși pe cât mi-i simt. El face semn din cap spre caietul meu.

— Îmi dai voie?

Șovăi, temându-mă să-l las să se uite.

— Hai! insistă el, făcându-mi semn să i-l dau.

După felul în care vorbește, zici că îți cântă. Ridic blocul și i-l întind, dorindu-mi să îi explic poziția ca de caracatiță în care a trebuit să stau din cauză că n-am un șevalet, că nu prea m-am uitat la hârtie în timp ce desenam, că sunt varză. Că sângele meu nu luminează deloc. Înghit totul, fără să spun nimic.

— Foarte bine, spune el entuziasmat. Bravo, tu!

Se pare că e sincer.

— Să înțeleg că nu ai avut bani să te înscrii la cursul de vară? întreabă el.

— Nu sunt elev aici.

— Ar trebui să fii, zice el, făcându-mi obrajii să mi se înfierbânte și mai tare.

Își stinge țigara de zidul clădirii, stârnind o ploaie de scântei roșii. În mod evident, nu e de pe-aici. Asta e sezonul incendiilor. Lucrurile de-abia așteaptă să izbucnească în flăcări.

— Am să văd la pauza următoare dacă pot să-ți strecor un șevalet.

Ascunde punga după o piatră. Apoi ridică mâna, întinzând degetul arătător spre mine.

— Nu mă spui, nu te spun, declară el, de parcă am fi aliați de-acum.

Dau din cap, zâmbind. Englezii nu sunt deloc măgari! O să mă mut la ei. William Blake era englez. Frances cel-mai-tare-pictor-din-lume Bacon, la fel. Îl petrec cu privirea la plecare, lucru care îi ia o veșnicie, dat fiind mersul clătinat, și vreau să-i spun mai multe, dar nu știu ce. Înainte să dispară după colț, îmi vine un gând.

— Ești artist?

— Sunt un haos, asta sunt, răspunde el, sprijinindu-se de clădire. Un afurisit de haos. Tu ești artistul, amice.

Apoi dispare.

Ridic caietul și mă uit la portretul pe care i l-am făcut, la umerii largi, talia subțire, picioarele lungi, fâșia de păr care pornește la buric și coboară jos, jos, jos.

— Sunt un afurisit de haos, repet eu cu accentul lui bolborosit, simțindu-mă foarte amețit. Sunt un afurisit de artist, amice. Un afurisit de haos.

O mai spun de câteva ori, mai tare și cu din ce în ce mai multă plăcere, după care îmi dau seama că le vorbesc cu accent englezesc unor copaci și mă întorc la locul meu.

De câteva ori în timpul următoarei sesiuni, se uită drept la mine și îmi face cu ochiul, pentru că acum suntem complici! Iar la următoarea pauză îmi aduce un șevalet *și* un taburet, ca să pot vedea cum trebuie înăuntru. Îl instalez sub fereastră — e perfect — și apoi mă lipesc de perete, lângă el, în timp ce el bea și fumează. Mă simt mult mai șmecher, ca și când aș avea ochelari de soare, deși nu am. Suntem prieteni, suntem *amici*, doar că el nu-mi spune nimic, de data asta, nimic, nimic, iar ochii i s-au împăienjenit și s-au tulburat. Parcă s-ar fi topit și s-ar fi prefăcut într-o băltoacă.

— Ești bine? îl întreb.

— Nu, răspunde el. Nu sunt deloc bine.

Apoi, își aruncă țigara aprinsă într-un petec de iarbă uscată, după care se ridică și pleacă împleticit, fără să întoarcă măcar o dată capul sau să-și ia la revedere de la mine. Calc cu piciorul incendiul pe care l-a pornit, până ce se stinge, simțindu-mă deodată posomorât.

Cu noul taburet pot vedea totul, inclusiv picioarele celor dinăuntru, așa că sunt martor la tot ce se întâmplă în continuare. Profesorul îl așteaptă pe model la ușă și îi face semn să iasă împreună

pe culoar. Când englezul se întoarce, e cu capul plecat. Traversează sala de clasă și intră în micul vestiar, iar când iese îmbrăcat, pare mai pierdut și mai abătut decât era la ultima pauză. În timp ce iese, nu ridică niciodată capul spre elevi sau spre mine.

Profesorul le explică celor din sală că era sub influența alcoolului și că nu va mai fi model pentru SAC, întrucât SAC nu tolerează așa ceva, bla-bla-bla. Ne spune să ne terminăm desenele folosindu-ne de memorie. Aștept câteva clipe să văd dacă englezul are de gând să vină înapoi, măcar să-și ia sticla. Când n-o face, ascund șevaletul și taburetul într-un tufiș, pentru săptămâna viitoare, și intru în pădure, îndreptându-mă spre casă.

*

Fac doar câțiva pași pe potecă și îl văd pe puștiul de pe acoperiș stând rezemat de un copac, cu același rânjet și cu aceeași pălărie verde, pe care acum o învârte în mână. Părul lui e ca un foc de tabără alb.

Clipesc, deoarece uneori mai am năluciri.

Continui să clipesc. Atunci, ca să-și confirme existența, vorbește.

— Cum a fost la cursuri? mă întreabă, de parcă n-ar fi cel mai ciudat lucru din lume că el se află aici, că eu particip la un curs de desen în afara și nu înăuntrul clasei, că noi doi nu ne cunoaștem și totuși el îmi zâmbește ca și cum ne-am ști de-o viață, și, mult mai important, că el m-a urmărit, căci nu poate fi altă explicație pentru prezența lui aici, în fața mea.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, spune:

— Da, omule, te-am urmărit, am vrut să văd cum e pădurea, dar am fost ocupat cu propriile mele treburi.

Arată către o valiză deschisă, plină de pietre. Colecționează pietre? Și le cară după el în valiza aia?

— Geanta mea de meteoriţi e mereu plină, spune el, iar eu dau din cap, de parcă m-ar fi lămurit cu ceva.

Nu se presupune că meteoriţii sunt în cer şi nu pe pământ? Mă uit mai bine la el. E puţin mai mare ca vârstă decât mine, oricum, mai lat în umeri şi mai înalt. Îmi dau seama că habar nu am ce culoare aş folosi pentru ochii lui. Deloc. Astăzi e, fără îndoială, ziua oamenilor cu ochi superbi. Ai săi au o nuanţă cafenie atât de deschisă, încât zici că-s galbeni, sau poate arămii, cu fragmente de verde. Însă le zăreşti culoarea doar din când în când, întrucât îşi ţine ochii mijiţi, chestie foarte şmecheră pe un chip. Poate că, la urma urmei, nu e un tigru bengalez...

— Te mai holbezi mult? întreabă el.

Îmi cobor privirea stânjenit, un pămpălău mare cât scula unei balene, simţind furnicături pe ceafa înfierbântată. Încep să fac o piramidă din ace de pin cu vârful pantofului.

— Ei bine, spune el, probabil ai rămas fixat, la cât te-ai holbat azi la tipul ăla beat.

Îmi ridic capul. M-a spionat tot timpul? Se uită curios spre caietul meu de desen.

— Era dezbrăcat?

Inspiră adânc când îmi pune întrebarea şi simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Încerc să-mi păstrez faţa imobilă. Mă gândesc că m-a urmărit în timp ce eu îi priveam pe cei care se mutau, mă gândesc că m-a urmărit până aici. Se uită din nou spre caietul meu. Oare vrea să-i arăt desenele cu englezul? Cred că da. Şi eu vreau. Foarte mult. Un val de căldură, mult mai intens decât cel de dinainte, îmi străbate tot trupul. Sunt destul de sigur că am fost deturnat şi că nu mă mai aflu la pupitrul de control al creierului. E din cauza ochilor săi arămii pe care îi mijeşte întruna. Mă hipnotizează. Îmi zâmbeşte, cu doar jumătate de gură, şi atunci observ că are o strungăreaţă, alt lucru extrem de şmecher pe un chip.

— Uite ce e, omule, îmi explică el râzând, habar n-am cum să ajung acasă. Am încercat și am nimerit aici. Te-am așteptat să-mi arăţi drumul.

Își pune pălăria pe cap.

Arăt cu mâna direcţia în care trebuie s-o luăm și îmi oblig trupul deturnat să înceapă să meargă. El închide valiza plină de pietre (alo?), o ridică de mâner și mă urmează. Încerc să nu mă mai uit la el. Vreau să scap de el. Cred. Stau cu ochii prin copaci. Copacii sunt siguri.

Și tăcuţi.

Și nu vor ca eu să le arăt desenele cu tipul gol din caietul meu!

E un drum lung, în mare parte urcuș, și începe să fie din ce în ce mai luminat, cu fiecare pas. Lângă mine, chiar și cu valiza de pietre, care probabil e grea, deoarece și-o tot trece dintr-o mână în alta, tipul saltă pe sub pălăria lui de parcă ar avea arcuri, nu picioare.

După o vreme, copacii mă fac să-mi revin.

Sau poate că el o face.

Dar chiar nu mi se mai pare îngrozitor sau nu știu cum să merg împreună cu el.

S-ar putea să aibă un soi de Sferă de Calm în jurul său — poate că o emite dintr-un deget — pentru că, da, mă simt relaxat acum, vreau să zic, fantastic de relaxat, ca un pachet de unt lăsat pe masă toată ziua. E extrem de ciudat.

El se oprește mereu ca să culeagă pietre, le examinează și le aruncă înapoi sau le bagă în buzunarul hanoracului, care atârnă din pricina greutăţii. Mă opresc lângă el ori de câte ori face asta, dorindu-mi să-l întreb ce anume caută. Dorindu-mi să-l întreb de ce m-a urmărit. Să-l întreb ce e cu telescopul și dacă poate vedea stelele în timpul zilei. Să-l întreb de unde vine și cum îl cheamă și dacă face surf și câţi ani are și la ce școală o să meargă toamna viitoare. De vreo câteva ori încerc să formulez o întrebare care să

pară normală și degajată, dar, de fiecare dată, cuvintele mi se blochează undeva în gâtlej și nu vor să iasă. La un moment dat, renunț, îmi scot pensulele invizibile și pur și simplu încep să pictez în minte. Atunci mă gândesc că poate pietrele îl ajută să nu se ridice în aer...

Mergem fără oprire prin amurgul cenușiu și pădurea începe să adoarmă: copacii se întind unul lângă altul, lângă altul, lângă altul, pârâul își oprește curgerea, plantele intră înapoi în pământ, animalele fac schimb de locuri cu umbrele lor și apoi noi procedăm la fel.

Când ieșim din pădure pe strada noastră, el se întoarce spre mine.

— Să fiu al naibii! E cea mai lungă perioadă de timp în care nu am vorbit. Din toată viața mea! E ca și când mi-aș fi ținut respirația! Mereu ești așa?

— Așa cum? întreb, răgușit.

— Omule! exclamă el. Știi că astea-s primele cuvinte pe care le-ai rostit?

Nu știam.

— Frate! Zici că ești Buddha sau ceva de genul. Maică-mea e budistă. Se duce în tot felul de tabere izolate unde nu ai voie să vorbești. Ar trebui mai degrabă să petreacă timpul cu tine. Ah, da, desigur, dacă nu punem la socoteală și „Sunt un afurisit de artist, amice, un afurisit de haos!"

Ultima parte o spune cu accent englezesc și izbucnește în râs.

M-a auzit! Vorbindu-le copacilor! Atât de mult sânge năvălește și vuiește în capul meu, încât e gata să-mi explodeze. Toată tăcerea drumului nostru gâlgâie acum din el nebunește și îmi dau seama că e o persoană care râde mult, după felul în care hohotele pun stăpânire pe el cu atâta ușurință și îi luminează tot chipul. Chiar dacă râde de mine, mă face să mă simt bine, acceptat și ușor euforic, încât încep și eu să chicotesc. Vreau să zic, a fost extrem de

amuzant să strig așa, de unul singur, cu accent englezesc, și atunci el repetă, cu un accent foarte pronunțat:

— Sunt un afurisit de artist!

Iar eu spun:

— Un afurisit de haos, amice!

Și un zăgaz cedează, și acum izbucnesc și eu în hohote de râs, iar el o spune din nou, eu îi țin isonul, și râdem amândoi de ne prăpădim, în felul acela în care simți că rămâi fără aer, și trece mult timp până ne liniștim, căci, dacă vreunul dintre noi dă să se calmeze, celălalt zice „Sunt un afurisit de haos, amice" și o luăm de la capăt.

Când într-un târziu ne potolim, îmi dau seama că habar n-am ce mi s-a întâmplat. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ceva asemănător. Mă simt de parcă aș fi zburat sau pe-aproape.

El arată spre caietul meu de desen.

— Așadar, bănuiesc că tu vorbești în ăla, nu-i așa?

— Cam așa ceva, îi răspund.

Ne aflăm sub un stâlp de iluminat și încerc să nu mă holbez, dar e greu. Mi-aș dori ca timpul să stea în loc, astfel încât să-l pot privi până mă satur. Există ceva pe chipul lui în acest moment, ceva foarte luminos, care încearcă să iasă — un baraj care ține un val de lumină. Sufletul lui ar putea fi un soare. N-am întâlnit niciodată o persoană care să fi avut un soare ca suflet.

Vreau să mai spun și alte lucruri, ca să nu plece. Mă simt *atât* de bine, e genul de euforie verde ca frunzele.

— Pictez în mintea mea, îi spun. Am făcut-o în tot acest timp.

N-am spus nimănui că fac asta, nici măcar lui Jude, și habar n-am de ce i-am spus-o lui. N-am permis nimănui să intre vreodată în muzeul invizibil.

— Ce anume pictai?

— Pe tine.

Cască ochii de uimire. N-ar fi trebuit s-o spun. Nu voiam, dar mi-a scăpat porumbelul. Aerul pare foarte înăbușitor acum, iar zâmbetul i-a dispărut de pe chip. La doar câțiva metri depărtare, casa mea a devenit un far. Înainte ca măcar să-mi dau seama, traversez în goană strada, având un sentiment de dezgust în stomac, ca și când aș fi stricat totul — ultima tușă care distruge *întotdeauna* pictura. Probabil că mâine o să încerce să mă arunce de pe Stânca Diavolului împreună cu Fry. Probabil c-o să ia pietrele alea și...

Când pun piciorul pe prima treaptă a verandei, aud:

— Cum am ieșit în desenul ăla?

În glasul lui e numai curiozitate, nici măcar o urmă de măgărie.

Mă întorc. S-a îndepărtat de sub conul de lumină. Nu văd decât o siluetă întunecată în mijlocul drumului. A ieșit astfel: a plutit în aerul de deasupra pădurii adormite, pălăria lui verde rotindu-se la câțiva metri deasupra capului său. În mână ținea valiza deschisă și din ea s-a revărsat un cer plin de stele.

Totuși, nu-i pot spune — cum aș putea? —, așa că mă întorc din nou, urc treptele, deschid ușa și intru fără să mă uit înapoi.

*

A doua zi dimineață, Jude mă strigă de pe hol, ceea ce înseamnă că în câteva secunde va da buzna în camera mea. Întorc pagina caietului meu de schițe, nedorind să vadă la ce lucram: a treia versiune a puștiului nou cu ochi-arămii, colecționar-de-pietre, privitor-de-stele, care-râde-cu-poftă, plutind în cer cu pălăria lui verde și cu valiza plină de stele. Am reușit, într-un final, să găsesc culoarea perfectă, mijirea potrivită, astfel că, atunci când mă uit la ochii lui din desen, am aceeași senzație de deturnare pe care mi-au creat-o cei adevărați. Am fost atât de entuziasmat când am nimerit-o, încât a trebui să înconjor scaunul de vreo cincizeci de ori înainte să mă pot calma.

Ridic un pastel și mă prefac că lucrez la portretul tipului englez pe care l-am terminat aseară. Am mers pe varianta cubistă, astfel încât chipul lui arată și mai tare de parcă s-ar afla în fața unei oglinzi sparte. Jude intră în cameră, purtând tocuri înalte și o rochiță albastră. Se ceartă întruna cu mama din cauza lucrurilor pe care vrea să le poarte și care, ce-i drept, nu sunt multe. Părul ei are o formă șerpuită și se leagănă dintr-o parte în alta. De obicei, când e ud, așa cum e acum, îi dispare aura de basm, făcând-o să pară banală, așa cum suntem noi, ceilalți. Dar nu și azi. Azi s-a machiat. Se ceartă cu mama și pentru asta. Și că nu respectă ora de stingere, că răspunde obraznic, că trântește ușa, că-și dă mesaje cu băieți care nu sunt la școală, că face surf cu surferi retardați mai mari decât ea, că sare în apă de pe Plonjeul Mortului — cea mai înaltă și mai înspăimântătoare stâncă de pe țărm —, că vrea să doarmă aproape în fiecare seară acasă la vreo viespe, că-și cheltuie banii de buzunar pe un ruj numit Punctul de Fierbere, că se furișează afară pe geamul dormitorului ei. Adică, pentru toate. Pe mine nu mă întreabă nimeni, însă eu cred că ea a devenit BelzeJude și că își dorește să fie sărutată de toți băieții din Lost Cove din cauză că mama a uitat să arunce o privire și pe caietul ei de schițe în acea zi la muzeu.

Și pentru că noi am părăsit-o. Eram la expoziția lui Jackson Pollock[1]. Eu și mama petrecurăm o veșnicie în fața tabloului *Unu: Numărul 31* — deoarece, Sfinte Sisoe! —, iar când am ieșit din muzeu, pictura excelentă și luminoasă a lui Pollock era încă în noi, în oamenii de pe trotuar, în clădirile din jur, în conversațiile noastre nesfârșite din mașină în timp ce discutam despre tehnica lui, și nu ne-am dat seama că Jude nu era cu noi până ce nu traversaserăm jumătate din pod.

[1] Paul Jackson Pollock (1912-1956) a fost un bine-cunoscut pictor american, unul dintre exponenții majori ai expresionismului abstract.

Mama a spus întruna „Odoamne, odoamne, odoamne" cât a gonit înapoi spre muzeu. Toate organele îmi ieșiseră din corp. Când a frânat brusc în fața muzeului, Jude stătea așezată pe trotuar, cu capul între genunchi. Arăta ca o bucată de hârtie mototolită.

Adevărul e următorul: cred că eu și mama ne obișnuiserăm să nu o mai observăm când eram împreună.

Acum are o cutie în mână, pe care o pune pe pat, după care vine în spatele meu, la birou, și mi se uită peste umăr. O frânghie de păr ud se lipește de gâtul meu. O dau la o parte.

Chipul englezului dezbrăcat se uită la noi de pe foaia de hârtie. Am vrut să prind aerul împrăștiat, de schizofrenic, pe care îl avea înainte să fi fost lovit de nefericire, așa că am mers pe o variantă mult mai abstractă decât de obicei. Probabil că el nu s-ar recunoaște, dar a ieșit așa cum trebuia.

— Cine-i ăsta? întreabă ea.

— Nimeni.

— Pe bune, cine-i? insistă ea.

— O persoană pe care am inventat-o, spun eu, dând la o parte de pe gâtul meu o altă coadă de veveriță a părului ei.

— Nu-nu. Tipul e real. Îmi dau seama că minți.

— Jude, nu mint. Jur!

Nu vreau să-i spun. Nu vreau să-și imagineze tot soiul de lucruri. Dacă începe și ea să participe pe ascuns la cursurile de la SAC?

Vine lângă mine și se apleacă peste birou, pentru a studia mai bine desenul.

— Mi-aș dori să fie real, spune ea. Arată *extrem* de bine! E atât de... Nu știu... Există ceva...

E ciudat. Ea nu mai reacționează de mult așa când îmi vede creațiile. De obicei, arată de parcă are un rahat în gură. Își încrucișează brațele la piept, care acum e atât de plin de sâni, încât zici că e încleștarea titanilor.

— Mi-l dai mie?

Asta mă șochează. Nu mi-a mai cerut niciodată un desen. Sunt îngrozitor când vine vorba să le dau.

— Păi, dacă îmi dai la schimb soarele, stelele, oceanele și toți copacii, mă mai gândesc, spun eu, convins că nu va accepta niciodată acest târg.

Știe prea bine cât de tare îmi doresc soarele și copacii. Noi am împărțit lumea când aveam cinci ani. Deocamdată, sunt cel mai tare — pentru prima oară, dominația universului îmi aparține.

— Glumești? întreabă ea, ridicându-se.

Mă enervează când văd cât de înaltă a crescut. E ca și când cineva îi lungește trupul, noaptea.

— Ar însemna să rămân doar cu florile, Noah!

Bine, gândesc în sinea mea. N-o să accepte niciodată. Asta-i cert, ba nu-i cert. Întinde mâinile și ia caietul de schițe, privind portretul de parcă s-ar aștepta ca englezul să-i vorbească.

— OK, spune ea. Copacii, stelele, oceanele. Bine!

— Și soarele, Jude.

— Of, bine, acceptă ea, luându-mă complet prin surprindere. Îți voi dărui soarele.

— Acum am practic totul! exclam eu. Ești nebună!

— Dar eu îl am pe *el*.

Rupe cu grijă pagina cu englezul, din fericire fără să observe desenul de dedesubt, și se duce să se așeze pe pat.

— L-ai văzut pe puștiul cel nou? întreabă ea. E *așa* un ciudat!

Mă uit la caietul meu de schițe, de unde ciudatul explodează în cameră într-o mare de culori.

— Poartă o pălărie verde cu pană. Ce penibil!

Emite un râset oribil, ca un bâzâit.

— Da. E mai ciudat și decât tine, adaugă ea.

Face o pauză. Aștept, sperând că va redeveni sora mea, așa cum era înainte, nu această nouă versiune viespească.

— Ei bine, sunt destul de sigur că nu e mai ciudat decât tine, spun eu, întorcându-mă spre ea.

Antenele i se mișcă dintr-o parte în alta pe fruntea ei. A venit aici să-mi aplice o înţepătură letală.

— Nu există *nicio* persoană mai ciudată decât tine.

Am văzut o emisiune despre furnicile malaieziene care fac implozie atunci când sunt amenințate. Așteaptă până ce dușmanii (cum ar fi viespile) sunt suficient de aproape, după care se detonează într-o bombă otrăvitoare.

— Nu știu, Noah. Bâz. Bâz. Bâz.

E pregătită. Încep numărătoarea inversă până la detonare. Zece, nouă, opt, șapte...

— Chiar trebuie să fii, bâz, bâz, bâz, să fii tot timpul *tu însuți*? E...

Nu termină ce are de spus.

— E cum? întreb eu, rupând pastelul în două, frângându-l ca pe un gât.

Își aruncă mâinile în aer.

— E *jenant*, bine?

— Cel puţin sunt tot eu.

— Asta ce vrea să-nsemne? întreabă ea, după care adaugă, pe un ton mult mai defensiv: Nu e nimic în neregulă cu mine. Nu e nimic în neregulă să am alţi prieteni. Nu numai pe tine.

— Și eu am alţi prieteni, spun eu, privind în jos, la caietul de schiţe.

— Zău? Pe cine? Cine e prietenul tău? Ăia imaginari nu se pun. Nici cei pe care îi desenezi.

Șase, cinci, patru — ceea ce nu știu e dacă furnicile malaieziene mor atunci când își anihilează dușmanii.

— Ei bine, de pildă, puștiul cel nou, îi spun eu.

Bag mâna în buzunar și strâng piatra pe care mi-a dăruit-o.

— Și nu e un ciudat.

Deși este! Are o valiză plină de pietre!

— E prietenul tău? Vezi să nu, spune ea. Cum îl cheamă, dacă tot sunteţi prieteni așa de buni?

Ei bine, aici e o problemă.

— Mă gândeam eu, mi-o trânteşte ea.

Nu o suport. Sunt *alergic* la ea. Mă uit la reproducerea tipărită a Chagall-ului de pe peretele din faţa mea și încerc să plonjez în visul lui învolburat. Viaţa reală e naşpa. Sunt alergic și la ea. Când am râs cu puștiul cel nou, nu mi s-a părut c-am fost în viaţa reală. Nici măcar un pic. Cândva, nici cu Jude nu mă simţeam ca fiind în viaţa reală. Acum am senzaţia că e cea mai asfixiantă și mai scârboasă viaţă. Când Jude vorbește din nou, câteva clipe mai târziu, are o voce ascuţită și încordată.

— Și la ce te-ai fi așteptat? A trebuit să-mi fac alţi prieteni. Tu doar stai închis aici, mâzgălind desenele alea mediocre și vorbind toată ziua cu mama despre școala aia tâmpită.

Desene *mediocre*?

Iată că se întâmplă. Trei, doi, unu: mă detonez cu singurul lucru pe care îl am.

— Jude, tu ești doar geloasă, răbufnesc eu. În ultima vreme, ești teribil de geloasă.

Mă întorc la caietul de schiţe, răsfoiesc până găsesc o pagină goală, iau creionul pentru a începe (PORTRET: *Sora mea viespe*), ba nu: (PORTRET: *Sora mea păianjen*), așa mai merge, plină de otravă și fugind pe întuneric cu cele opt picioare păroase ale ei.

Când tăcerea dintre noi e pe cale să-mi spargă timpanele, mă întorc s-o privesc. Ochii ei mari și albaștri strălucesc spre mine. I-a dispărut complet atitudinea de viespe. Și nu arată deloc ca un păianjen.

Las creionul jos.

— E și mama mea, spune ea, atât de încet, încât de-abia deslușesc cuvintele. De ce nu poţi s-o împarţi cu mine?

Remușcarea mă lovește drept în plex. Mă întorc spre Chagall, rugându-l să mă absoarbă în el, te rog, și-n clipa aceea apare tata în prag. Are un prosop după gât și bustul bronzat, gol. Și părul lui e ud — probabil că el și Jude au înotat împreună. Acum fac totul împreună.

Înclină din cap a întrebare, ca și când poate vedea toate părţile trupului și toate maţele de gândaci din cameră.

— E totul OK, copii?

Dăm amândoi din cap. Tata își pune mâinile de-o parte și de alta a tocului ușii, umplând tot spaţiul, umplând Statele Unite. Cum oare pot să-l urăsc și să-mi doresc în același timp să semăn mai mult cu el?

Totuși, nu mi-am dorit dintotdeauna să cadă o clădire peste el. Când eram mici, eu și Jude obișnuiam să stăm pe plajă ca două rățuște, rățuștele *lui*, așteptând și așteptând ca el să-și termine sesiunea de înot, să apară din spuma valurilor precum Poseidon. Se oprea în faţa noastră, atât de colosal, încât eclipsa soarele, clătinând din cap și stropindu-ne cu picături de apă ca o ploaie sărată. Mai întâi mă lua pe mine, așezându-mă pe un umăr, după care o ridica pe Jude pe celălalt. Urca așa cu noi pe faleză, făcându-i pe ceilalţi copii de pe plajă cu taţi pirpirii să-și iasă din minţi de gelozie.

Dar asta a fost înainte să-și dea seama că eu eram eu. Revelaţia s-a petrecut în ziua în care a făcut cale întoarsă pe plajă, în loc să înceapă să urce faleza, ne-a luat pe amândoi, ne-a săltat pe umeri și a intrat în ocean. Apa era neplăcută și înspumată și valurile ne loveau din toate direcţiile, în timp ce noi înaintam din ce în ce mai mult. M-am ţinut de braţul lui, care era strâns în jurul meu, simţindu-mă în siguranţă, deoarece tata era la conducere și mâna lui era aceea ce ridica soarele în fiecare dimineaţă și îl băga la loc, seara.

Ne-a spus să sărim.

M-am gândit că nu am auzit bine, până când Jude, cu un strigăt de încântare, a zburat de pe platforma umărului tatei în aer, zâmbind cu gura până la urechi în cădere, până când oceanul a înghiţit-o, și continuând să zâmbească la fel și când a ieșit la suprafaţă, unde a început să plutească precum un măr fericit, mișcând cu ușurinţă din picioare, aducându-și aminte de toate lucrurile pe care le învăţaserăm la orele de înot, în timp ce eu, simţind braţul tatei desprinzându-se din jurul meu, am dat să-l apuc de cap, de păr, de ureche, de spatele lui alunecos, însă nu am fost în stare să mă ţin de nicăieri.

— Noah, e o lume în care înoţi sau te scufunzi, a spus el serios, după care braţul lui, fostă centură de siguranţă, a devenit o praștie care m-a aruncat în apă.

M-am scufundat.

Până.

La.

Fund.

(AUTOPORTRET: *Noah și castraveţii-de-mare*)

Prima Prelegere din seria Victimă Neajutorată a avut loc în acea seară. Trebuie să fii curajos chiar și atunci când ţi-e frică, asta înseamnă să fii bărbat. Au urmat și alte prelegeri: trebuie să te porţi dur, să te ridici după ce cazi, să stai drept, să lupţi din răsputeri, să faci ce ţi se spune, să te uiţi în ochii mei, să gândești înainte să deschizi gura. Dacă n-ar fi fost Jude, care ţi-e soră geamănă, aș crede c-ai venit pe lume printr-o parteno-nu-știu-cum. Dacă n-ar fi fost Jude, ai fi fost făcut carne tocată pe terenul ăla de fotbal. Dacă n-ar fi fost Jude. Dacă n-ar fi fost Jude. Nu te deranjează când știi că o fată duce luptele în numele tău? Nu te deranjează când ești ultimul ales în vreo echipă? Nu te deranjează să fii singur tot timpul? Nu te deranjează, Noah? Nu te deranjează? Nu te deranjează?

OK, gata. Taci! Mă deranjează.

Chiar trebuie să fii tot timpul tu însuți, Noah?

Ei doi formează o echipă acum, nu eu și Jude. Așa că, îmi pare rău. Eu de ce ar trebui s-o împart pe mama?

— În mod sigur, în după-amiaza asta, îi spune Jude tatei.

El zâmbește la ea ca la un curcubeu, apoi intră *phii-pfui-puah-ptiu*[1] în cameră și mă bate ușor pe cap, făcându-mi o contuzie.

Afară, Profetul cârâie:

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph?

Tata mimează că-l strânge de gât cu mâinile goale, după care îmi spune:

— Cum rămâne cu tunsoarea? Arăți ca în perioada prerafaelită cu pletele astea lungi și negre.

Din cauză că mama e contagioasă, până și tata, cu toată măgăria lui, știe multe despre artă, oricum, suficient cât să o folosească pentru a mă insulta.

— Ador picturile prerafaelite, murmur eu.

— Să le adori și să arăți ca un model pentru ele sunt două lucruri diferite, nu-i așa, șefule?

Altă bătaie pe cap, alt cucui.

După ce pleacă, Jude zice:

— Mie îmi place părul tău lung.

Și, cumva, asta șterge toate vorbele urâte dintre noi, inclusiv gândurile mele răutăcioase. Cu un început de ton vesel, îmi propune:

— Vrei să ne jucăm?

Mă întorc, aducându-mi din nou aminte că noi am fost creați împreună, celulă cu celulă. Ne țineam companie când nici măcar nu aveam ochi sau mâini. Cu mult înainte ca sufletele să ne fi fost livrate.

---

[1] În engleză, *fee-fi-foo-fum* — exclamația uriașului din *Jack și vrejul de fasole*, când simte „miros de englez pe-aci".

Scoate un fel de placă din cutia cu care a venit.

— Ce e asta? întreb eu.

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph? întreabă din nou Profetul, în continuare nervos.

Jude se apleacă pe fereastră și zbiară:

— Scuze, Profetule, nu știe nimeni!

Nu știusem că și ea vorbea cu Profetul. Zâmbesc.

— O Placă Ouija, spune ea. Am găsit-o în camera bunicii. Noi două ne-am jucat odată cu ea. O putem întreba tot felul de lucruri şi ea ne transmite răspunsurile.

— De la cine? întreb eu, deși cred c-am văzut într-un film o placă din asta.

— Știi tu. De la spirite.

Zâmbește și își joacă rapid sprâncenele pe frunte, sus-jos, sus-jos, într-o manieră exagerată. Îmi simt buzele lăbărţându-se într-un rânjet. Atât îmi doresc să fiu din nou în echipă cu Jude! Îmi doresc ca între noi doi lucrurile să fie cum erau înainte.

— OK, primesc eu, sigur.

Chipul i se luminează.

— Hai!

Și e ca și când toată acea conversaţie tâmpită şi greţoasă nici măcar n-ar fi avut loc, de parcă nu ne-am fi supărat foc. Cum oare se pot schimba lucrurile atât de repede?

Ea mă învaţă cum să procedez, cum să ţin indicatorul, astfel încât spiritele să-l poată împinge cu mâna mea spre litere sau spre cuvintele „da" sau „nu" înscrise pe placă.

— Acum am să pun o întrebare, anunţă ea, închizând ochii și întinzând mâinile de parcă ar fi răstignită.

Mă pufnește râsul.

— Și mai zici că eu sunt ciudatul! Pe bune?

Deschide un ochi.

— Așa trebuie să procedezi, pe cuvânt. Bunica m-a învățat.

Închide ochiul.

— OK, spiritelor. Aceasta este întrebarea mea pentru voi: Mă iubește M.?

— Cine-i M.? întreb eu.

— Cineva.

— Michael Stein?

— Îhh, nici gând!

— Sper că nu Max Fracker!

— Doamne, nu!

— Atunci, cine?

— Noah, spiritele n-or să apară dacă tu continui să întrerupi ședința. N-o să-ți spun cine e.

— Bine.

Își întinde brațele și întreabă spiritele din nou, apoi își pune mâinile pe indicator. Mi le pun și eu. Se îndreaptă spre *Nu*. Sunt destul de sigur că eu l-am împins într-acolo.

— Trișezi! protestează ea.

A doua oară, nu trișez și tot spre *Nu* se îndreaptă. Jude e foarte tulburată.

— Hai să-ncercăm din nou.

De data asta, îmi dau seama că ea îl mută spre *Da*.

— Acum trișezi tu! exclam.

— Bine, încă o dată.

Se duce spre *Nu*.

— Ultima încercare, spune ea.

Se duce spre *Nu*.

Oftează.

— OK, acum pune tu o întrebare.

Închid ochii și întreb în gând: *Voi intra la SAC, anul viitor?*

— Cu voce tare, zice ea, exasperată.

— De ce?

— Pentru că spiritele nu-ţi pot citi gândurile.

— De unde știi?

— Știu eu. Hai, toarnă tot. Și nu uita braţele.

— Bine.

Întind braţele de parcă aș fi pe cruce și întreb:

— Voi intra la SAC, anul viitor?

— Asta-i o întrebare irosită. Firește că vei intra.

— Trebuie să știu sigur.

O oblig să repetăm figura de zece ori. De fiecare dată acul se duce spre *Nu*. Într-un târziu, ea întoarce placa.

— E o chestie absurdă, spune ea, deși îmi dau seama că nu crede asta.

M. n-o iubește, iar eu n-am să intru la SAC.

— Hai s-o întrebăm dacă tu intri, sugerez eu.

— Ce tâmpenie. În mod sigur n-o să intru. Cine știe dacă o să mă mai înscriu? Vreau să merg la Roosevelt, ca toţi ceilalţi. Ei au o echipă de înot.

— Haide, o îndemn eu.

Se duce spre *Da*.

Din nou.

Și din nou.

Și din nou.

*

Nu mai pot sta nicio secundă treaz în pat, așa că trag niște haine pe mine și mă caţăr pe acoperiș, ca să văd dacă puștiul cel nou se află pe al lui. Nu e acolo, ceea ce nu mă surprinde, de vreme ce nu e nici măcar șase dimineaţa și de-abia se crapă de ziuă, însă, în timp ce mă zvârcoleam în pat ca un pește pe uscat, mă gândisem că și el era treaz, că se afla pe acoperișul său, trimiţând descărcări

electrice din degete, prin tavan, spre mine, și de asta nu puteam să dorm. Dar mă înșelasem. Sunt doar eu aici, cu luna rotundă ce stă să dispară și cu toți pescărușii gălăgioși de peste mări și țări care vizitează Lost Cove pentru un concert în zori de zi. N-am mai ieșit niciodată din casă atât de devreme, de aceea nu știam că e așa de mare gălăgie. Și atât de mohorât, aș zice, uitându-mă la toți bătrânii cenușii și gârbovi deghizați în copaci.

Mă așez, îmi deschid caietul și încerc să desenez, dar nu mă pot concentra, nu pot face nici măcar o linie decentă. E din cauza Plăcii Ouija. Dacă are dreptate și Jude va intra la SAC, iar eu nu? Dacă trebuie să mă duc la Roosevelt cu 3000 de clone vomitive ale lui Franklyn Fry? Dacă n-am niciun talent la desen? Dacă pur și simplu mamei și domnului Grady le e milă de mine? Pentru că sunt atât de *jenant*, cum a spus Jude. Și cum crede tata. Îmi las capul în mâini, simt căldura obrajilor în palme, retrăiesc ceea ce s-a întâmplat iarna trecută, în pădure, cu Fry și Zephyr.

(AUTOPORTRET, SERIE: *Victimă Neajutorată Nr. 88*)

Ridic capul și mă uit iarăși spre acoperișul pustiului nou. Dacă își dă seama că eu sunt eu? O rafală de vânt rece trece prin mine de parcă sunt o încăpere goală și brusc îmi dau seama că totul va fi îngrozitor și că sunt condamnat; nu doar eu, ci și întreaga lume cenușie, mohorâtă și abjectă.

Mă lungesc pe spate, îmi întind brațele pe cât de tare pot și șoptesc:

— Ajutor!

Ceva mai târziu, sunt trezit de zgomotul ușii garajului care se deschide. Mă ridic în coate. Cerul a devenit albastru: azur; oceanul și mai albastru: turcoaz; copacii au toate nuanțele de verde de pe pământ, și un galben luminos, ca de gălbenuș de ou, se revarsă peste tot. Bestial. Se pare că Ziua Judecății a fost anulată.

(PEISAJ: *Când Dumnezeu trece cu pensula peste contururi*)

Mă ridic în capul oaselor, observând atunci care garaj a fost deschis — *al lui.*

Câteva secunde (care par a fi câţiva ani) mai târziu, el porneşte pe alee. Peste piept are un sac negru de marinar. O traistă de meteoriţi? Are o traistă de *meteoriţi.* Duce o bucată de galaxie într-o traistă. O, frate! Încerc să înţep balonul de exaltare care mă ridică în văzduh, gândindu-mă în sinea mea că n-ar trebui să fiu atât de bucuros când văd un băiat pe care l-am cunoscut acum o zi. Chiar dacă acel băiat duce galaxia într-o traistă!

(AUTOPORTET: *Ultima oară când un băiat şi un balon au fost văzuţi zburând spre apus, deasupra Pacificului*)

Traversează strada spre potecă, apoi se opreşte în locul unde izbucnirăm în hohote de râs, şovăind preţ de o clipă înainte să se întoarcă şi să se uite fix la mine, de parcă ştia în tot acest timp că eu eram aici, de parcă ştia că îl aştept de dinainte de răsărit. Privirile ni se intersectează şi simt fiori pe şira spinării. Sunt foarte sigur că-mi transmite telepatic să îl urmez. După un minut de schimb de replici mintale, aşa cum numai cu Jude puteam avea, se întoarce şi porneşte spre pădurice.

Mi-ar plăcea să-l urmez. Mult, foarte mult, extrem de mult, doar că nu pot, întrucât picioarele mi-au fost lipite de acoperiş. Dar de ce? Care-i scopul? Ieri, el m-a urmărit până la SAC! Oamenii îşi fac prieteni. Toată lumea o face. Şi eu pot s-o fac. Vreau să zic, noi deja am făcut-o — am râs împreună ca hienele. OK. Mă duc. Îmi bag caietul în rucsac, cobor pe scară şi pornesc în pas alergător spre potecă.

Nu-l văd pe nicăieri. Ciulesc urechile, însă nu aud decât pulsul care îmi bubuie în urechi. Continui să înaintez pe cărare şi, când cotesc, îl găsesc în genunchi, aplecat deasupra pământului. Examinează ceva cu o lupă. Ce idee vomitivă. N-aş şti ce să-i spun. N-aş

ști ce să fac cu mâinile. Trebuie să mă întorc acasă. Imediat. Mă retrag încet, cu spatele, când el întoarce capul și se uită la mine.

— Ah, salut! spune nonșalant, ridicându-se și aruncând ce ţinea în mână.

De cele mai multe ori, atunci când îi revezi, oamenii arată mai puţin cum ţi-i aminteai. Dar nu și el. El licărește în aer exact ca și în mintea mea. E un spectacol de lumini. Vine spre mine.

— Nu cunosc pădurea. Speram...

Nu termină, zâmbește cu jumătate de gură. Tipul ăsta pur și simplu nu e un măgar.

— În fine, cum te cheamă?

E suficient de aproape ca să ne atingem, suficient de aproape pentru a-i număra pistruii. Am o problemă cu mâinile. Cum se face că toată lumea știe cum să se descurce cu ele? Buzunarele, îmi amintesc eu ușurat, buzunarele, ador buzunarele! Îmi ascund mâinile într-un loc sigur, evitând să mă uit în ochii lui. E chestia aia cu ei. O să mă uit la gura lui, dacă trebuie să mă uit undeva.

Ochii lui zăbovesc asupra mea. Pot să-mi dau seama de asta chiar și privindu-i numai gura. M-a întrebat ceva? Parcă da. Coeficientul de inteligenţă scade vertiginos.

— Bănuiesc c-aș putea să ghicesc, spune el. Am să merg pe Van — nu, gata, am găsit! Miles, da, arăţi exact ca un Miles.

— Noah! exclam eu, de parcă tocmai mi s-ar fi dezvăluit în minte. Sunt Noah. Noah Sweetwine.

Doamne. Dumnezeule. Ce idiot.

— Sigur?

— Da, categoric, spun eu, pe un ton vesel și ciudat.

Mâinile mele sunt complet încarcerate acum. Buzunarele sunt închisori de mâini. Le eliberez doar ca să le bat una de alta ca pe niște talgere. Iisuse!

— Oh, pe tine cum te cheamă? îi întreb gura, aducându-mi aminte, în ciuda faptului că IQ-ul meu mai are puţin şi atinge nivelul vegetal, că şi el trebuie să aibă un nume.

— Brian, răspunde.

Şi asta e tot ceea ce spune, întrucât el funcţionează.

E o idee la fel de proastă să îi privesc gura, mai ales când vorbeşte. Limba i se întoarce mereu în acel spaţiu dintre incisivi. Mai bine mă uit la copacul de colo.

— Câţi ani ai? întreb copacul.

— Paisprezece. Tu?

— La fel, spun eu.

Ups!

El dă din cap, crezându-mă pe cuvânt, desigur, pentru că de ce aş minţi? Habar n-am!

— Sunt la o şcoală cu internat din Est, spune el. La anul, o să fiu în clasa a zecea.

Probabil că observă privirea confuză pe care i-o arunc copacului, întrucât adaugă:

— Am sărit peste grădiniţă.

— Eu sunt la Şcoala de Arte din California.

Cuvintele îmi ies din gură fără acordul meu.

Îl privesc pe furiş. Sprânceana i se ridică şi atunci îmi amintesc: scrie Şcoala de Arte din California pe aproape toţi pereţii afurisiţi din campusul ăla afurisit. El m-a văzut în afara clădirii, nu înăuntru. Probabil m-a auzit când i-am spus englezului dezbrăcat că eu nu sunt elev acolo.

Am două opţiuni: s-o rup la fugă înapoi şi să nu mai ies din casă pentru următoarele două luni, până pleacă el la internat, sau...

— Nu sunt chiar elev, recunosc eu către copac, fiindu-mi de-a dreptul frică să mă uit la el acum. Mă rog, nu încă. Dar vreau să fiu. Al naibii de tare. Numai la asta mă gândesc, şi încă am treisprezece

ani. Aproape paisprezece. Mă rog, peste cinci luni. Pe douăzeci și unu noiembrie. Atunci e și ziua de naștere a pictorului Magritte. Știi, care-a făcut tabloul ăla cu mărul verde trântit pe fața unui tip? Probabil că l-ai văzut. Și pe-ăla în care un alt tip are o colivie în loc de trunchi. Inedit și extrem de mișto. A, și mai e unul, cu o pasăre care zboară, însă norii sunt în interiorul păsării, nu în afara ei. Foarte fain...

Mă opresc, pentru că, hoa! — dar aș putea și să continui. Nu există pictură pe care să nu vreau deodată să i-o povestesc în detaliu acestui stejar.

Mă întorc încet spre Brian, care mă privește atent cu ochii săi mijiți, fără să spună ceva. De ce nu spune nimic? Poate că am consumat eu toate cuvintele? Poate că s-a speriat de-a binelea că am mințit, apoi am dezmințit, apoi am început să-i predau o lecție nebună de istoria artei? De ce n-oi fi rămas pe acoperiș? Simt nevoia să mă așez. Să-ți faci prieteni e extrem de stresant. Înghit de câteva sute de ori.

Într-un târziu, el pur și simplu ridică din umeri.

— Mișto.

Buzele i se arcuiesc într-un mic zâmbet.

— Ești un *afurisit de haos*, omule! spune el, folosind accentul englezesc.

— Mie-mi spui?

La asta, privirile ni se intersectează și izbucnim în hohote de râs, de parcă am fi făcuți din aceeași plămadă.

După aceea, pădurea, care stătuse pe tușă, ni se alătură. Inspir adânc mirosul de pin și eucalipt, aud mierlele, și pescărușii, și valurile tunătoare din depărtare. Zăresc trei căprioare păscând la câțiva metri de locul în care Brian cotrobăie cu ambele mâini în traista cu meteoriți.

— Sunt pume pe-aici, spun eu. Dorm prin copaci.

— Super! spune el, continuând să caute. Ai văzut vreuna?

— Nu, dar am văzut un linx mic. De două ori.

— Eu am văzut un urs, mormăie el, cu capul spre traistă. Oare ce caută?

— Un urs! Uau! Ador urșii! Maro sau negru?

— Negru, răspunde el. O femelă cu doi pui. La Yosemite.

Vreau să știu totul despre asta și sunt gata să lansez o rafală de întrebări, ca să aflu dacă și lui îi plac spectacolele cu animale, când se pare că a găsit ce căuta. Îmi arată o piatră simplă. Expresia de pe chipul său e de parcă mi-ar prezenta o șopârlă cu guler sau un căluț-de-mare cu frunze, nu un simplu bulgăre de... nimic.

— Uite, spune el, punându-mi piatra în palmă.

E atât de grea, încât îmi dă încheietura peste cap. O susțin cu cealaltă mână, de teamă să n-o scap.

— Ăsta-i sigur veritabil. Nichel magnetizat — o stea explodată.

Face semn spre rucsacul meu, din care se iţește colțul caietului de schiţe.

— Poţi să-l desenezi.

Mă uit la bucata neagră din mâna mea — asta e o stea? — și mă gândesc că nu există pe pământ vreun lucru mai banal decât ăsta pe care să-l desenez, dar spun:

— OK. Sigur.

— Perfect, zice el și îmi întoarce spatele.

Stau acolo cu steaua în mână, nefiind sigur ce ar trebui să fac, când întoarce capul și întreabă:

— Vii sau nu? Am adus o lupă în plus pentru tine.

Asta face pământul să se răstoarne. Știa că aveam să vin cu el înainte să fi ieșit din casă! Știa. Și eu știam. Știam *amândoi.*

(AUTOPORTRET: *Stau în cap!*)

Scoate a doua lupă din buzunarul de la spate și mi-o întinde.

— Mișto, spun eu, prinzându-l din urmă și luând lupa de mâner.

— Poţi să le organizezi şi tu în caiet, spune el. Sau să desenezi ce găsim. De fapt, asta ar fi de-a dreptul minunat.

— Ce anume căutăm? întreb eu.

— Gunoaie din spaţiu, răspunde el, de parcă ar fi evident. Cerul cade întotdeauna. Întotdeauna. O să vezi. Oamenii habar n-au.

Nu, oamenii habar n-au, pentru că nu sunt revoluţionari ca noi.

Totuşi, câteva ore mai târziu, nu găsiserăm niciun meteorit, nici măcar nişte firimituri de cer, dar nu-mi păsa câtuşi de puţin. În loc să organizez, orice o fi însemnat asta, mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii stând pe burtă, folosind lupa pentru a privi melcii şi cărăbuşii, în tot acest timp capul fiindu-mi împuiat cu tot felul de informaţii intergalactice de către Brian, care umbla de colo-colo prin jurul meu, cercetând pământul cu grebla lui magnetică — da, o greblă magnetică, pe care el a făcut-o. E cea mai tare persoană din lume.

Şi el e căzut din cer, fără îndoială. Nu de pe un alt tărâm, ca mama, ci probabil de pe vreo exoplanetă (tocmai am învăţat acest cuvânt) cu şase sori. Asta explică totul: telescopul, căutarea frenetică de bucăţi din pământul lui natal, discuţia einsteiniană despre Gigantele Roşii şi Piticele Albe şi Galbene (!!!!), pe care am început imediat să le desenez, ca să nu mai vorbim despre ochii hipnotizanţi şi despre felul în care mă face să râd, de parcă aş fi cineva care se simte bine în pielea lui, cu o mulţime de prieteni, şi care ştie locul perfect din fiecare frază unde să spună *omule* sau *frăţioare*. De asemenea: Sfera de Calm e reală. Colibrii trândăvesc în jurul lui. Fructele cad din copaci direct în palmele lui. Fără să mai vorbim despre sequoia atârnători, gândesc eu, ridicând privirea. Şi eu. Nu m-am mai simţit niciodată atât de relaxat. Îmi tot uit trupul în urmă şi trebuie să mă întorc să-l recuperez.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Un băiat care a privit un băiat hipnotizând lumea*)

Îi spun și lui această teorie a căzutului din cer, în timp ce stăm pe o lespede alunecată de la marginea pârâului, cu apa curgând alene pe lângă noi, de parcă am fi într-o barcă de piatră.

— Au făcut o treabă bună pregătindu-te să treci drept un pământean, îi zic.

Zâmbește cu jumătate de gură. Observ o gropiță pe care n-am mai văzut-o înainte în mijlocul obrazului.

— Categoric, încuviințează el. M-au pregătit bine. Joc chiar și baseball.

Aruncă o pietricică în apă. O privesc cum se scufundă. Se uită la mine și ridică din sprâncene.

— Tu, în schimb...

Iau o piatră și o arunc în același loc în care a dispărut a lui.

— Da, nu am avut parte de nicio pregătire. Pur și simplu m-au aruncat aici. De aia sunt atât de incompetent.

Voiam să fie o glumă, dar mi-a ieșit serios. A ieșit de parcă ar fi fost adevărat. Pentru că e. Am ratat cursul în ziua în care s-au predat informațiile necesare. Brian își linge buza de jos și nu răspunde.

Atmosfera s-a schimbat și nu știu de ce.

Îl studiez pe sub plete. Știu din făcutul portretelor că trebuie să privești pe cineva mult timp pentru a vedea ce ascunde, pentru a vedea chipul lăuntric, și când reușești să-l vezi și să-l transpui pe hârtie, oamenii se uluiesc că desenul arată exact ca ei.

Chipul lăuntric al lui Brian e îngrijorat.

— Așadar, desenul ăla..., începe, șovăind.

Face o pauză, apoi își linge din nou buza de jos. E agitat? Se pare că e, brusc, deși până în acest moment nu credeam că așa ceva era cu putință. Mă face și pe mine să fiu agitat când știu că el e agitat. Repetă mișcarea — își umezește buza de jos cu limba. Asta face când e agitat? Înghit în sec. Acum pândesc s-o facă din nou,

îmi doresc s-o facă. Se uită și el la gura mea? Nu mă pot abține. Îmi trec limba peste buza de jos.

Se întoarce și aruncă repede vreo câteva pietricele, un soi de mișcare a unei încheieturi bionice, care face ca pietrele să lunece fără efort peste suprafața apei. Văd cum vena de pe gât îi pulsează. Văd cum el transformă oxigenul în dioxid de carbon. Îl văd existând și existând și existând. Oare are de gând să-și termine fraza? Vreodată? Se mai scurg vreo câteva secole de tăcere, timp în care aerul devine din ce în ce mai tensionat și mai viu, ca și când toate moleculele pe care le-a adormit înainte se trezesc la viață. Și atunci îmi dau seama că el se referă la desenele nud de ieri. Oare la asta se referă? Gândul parcă mă trăsnește.

— Al tipului englez? chițcăi eu.

Offf, parcă sunt un șoricel. Mi-aș dori ca vocea să înceteze să mai oscileze și să se schimbe odată.

El înghite nodul din gât și se întoarce spre mine.

— Nu, mă întrebam dacă tu pui vreodată pe hârtie desenele pe care le creezi în mintea ta?

— Uneori, îi răspund.

— Ei bine, l-ai făcut?

Ochii săi mă iau prin surprindere, prinzându-mă cu totul într-un soi de plasă. Vreau să-i rostesc numele.

— Ce anume? întreb eu, trăgând de timp.

Inima îmi bubuie în piept. Știu clar la ce desen se referă.

— Cel... — își linge buza de jos — cu mine?

Mă simt posedat când întind mâna spre caiet și dau paginile până ce îl găsesc, până ajung la ultima versiune cu el pe care am făcut-o. I-l pun în mână și privesc cum ochii săi se mișcă în sus și-n jos, în sus și-n jos. Mă paște o febră dacă mă mai gândesc mult ce părere are. Nu pot să-mi dau seama. Apoi încerc să văd desenul prin ochii săi și un sentiment de ăă-poftim-omoară-mă

pune stăpânire pe mine. În desen, Brian se izbește în viteză de un zid de magie. Nu seamănă deloc cu portretele pe care le fac la școală. Îmi dau seama, îngrozit, că nu e desenul unui prieten. Simt că mă ia cu ameţeală. Fiecare linie și unghi și culoare strigă din rărunchi cât de tare îl plac. Mă simt de parcă aș fi fost înfășurat în folie de plastic. Iar el continuă să tacă. Nu a spus nimic!

Mi-aș dori să fi fost un cal.

— Nu trebuie să-ţi placă sau ceva de genul ăsta, spun eu într-un târziu, încercând să iau înapoi caietul.

Mintea mea erupe.

— Nu-i mare scofală. Eu desenez pe toată lumea.

Gura nu-mi mai tace.

— Desenez orice. Chiar și cărăbuși, și cartofi, și lemn plutitor, și grămezi de pământ, și cioturi de sequoia și...

— Glumești?-mă întrerupe el, nelăsându-mă să-mi recuperez caietul.

E rândul lui să se îmbujoreze.

— Îmi place la nebunie.

Face o pauză. Mă uit la el cum respiră. Respiră sacadat.

— Să fiu al naibii, arăt ca aurora boreală.

Nu știu la ce se referă, dar îmi dau seama din tonul lui că e ceva foarte mișto.

Un circuit se pornește în pieptul meu. Unul pe care nu știam că îl am.

— Sunt atât de fericit că nu sunt un cal!

Îmi dau seama că am spus asta cu voce tare, când Brian întreabă:

— Poftim?

— Nimic. Nimic.

Încerc să mă calmez, încerc să nu mai zâmbesc. Oare cerul a avut întotdeauna nuanţa asta trandafirie?

El râde cu poftă, exact ca ieri.

— Ești cel mai ciudat om pe care l-am întâlnit vreodată. Chiar am auzit bine? Tocmai ai spus că ești fericit că nu ești un cal?

— Nu, zic eu, încercând să nu râd și nereușind. Am spus...

Dar înainte să pot scoate un alt cuvânt, o voce spulberă acest moment perfect.

— O, ce romantic!

Înlemnesc, știind imediat de la care măgar cu cap de hipopotam au venit aceste cuvinte batjocoritoare. Pot să pun pariu că tipul ăsta mi-a instalat un dispozitiv de urmărire — e singura explicație plauzibilă.

Alături de el se află o primată imensă: Big Foot[1]. Măcar nu e Zephyr.

— Balonaș, faci o baie? întreabă Fry.

Ăsta e semnalul că trebuie s-o iau la fugă spre celălalt capăt al pământului.

TREBUIE SĂ FUGIM, îi spun lui Brian prin telepatie.

Numai că, atunci când mă uit la el, văd că fața lui e un zid de furie și îmi dau seama că fuga nu face parte din modul lui de operare. Ceea ce e cu *adevărat* naspa. Înghit cu greu nodul din gât.

Apoi răcnesc:

— Căraţi-vă naibii de-aici, psihopaţi vomitivi!

Numai că răcnetul meu iese ca o tăcere desăvârșită. Așa că arunc o catenă muntoasă asupra lor. Ei nu se clintesc.

Întreaga mea ființă se concentrează într-o singură dorință: *Te rog, nu mă lăsa să fiu umilit de față cu Brian.*

Fry îl ia în colimator pe Brian. Rânjește.

— Mișto pălărie!

— Mersi, îi răspunde Brian rece, ca și când ar fi stăpânul aerului din Emisfera Nordică.

[1] Animal legendar din America.

El nu e o victimă neajutorată, asta-i clar. Se pare că nu se teme deloc de scursurile astea cu cap de tomberon.

Fry ridică o sprânceană, care îi transformă uriașa frunte slinoasă într-o hartă de relief. Brian i-a stârnit interesul de psihopat. Grozav. Îl studiez pe Big Foot. El e o placă de beton sub o șapcă de baseball cu The Giants[1]. Mâinile îi sunt vârâte adânc în buzunarele hanoracului. Arată ca două grenade. Remarc grosimea încheieturii sale drepte, remarc că pumnul lui are probabil aceeași circumferință ca fața mea. N-am fost niciodată lovit cu pumnul, ci doar îmbrâncit. Îmi imaginez, îmi imaginez toate desenele care ar țâșni din craniul meu în urma impactului.

(AUTOPORTRET: *Poc*)

— Deci, homalăilor, ați ieșit la un picnic? îl întreabă Fry pe Brian.

Mușchii mi se încordează. Brian se ridică încet în picioare.

— Îți ofer șansa de a-ți cere scuze, îi spune el lui Fry, cu o voce calmă și glacială, dar cu priviri exact pe dos.

Barca de piatră înclinată i-a oferit câțiva metri în plus, așa că se uită de sus la noi toți. Traista cu meteoriți îi atârnă, grea, într-o parte. Trebuie să mă ridic, dar nu mai am picioare.

— Pentru ce să-mi cer scuze? întreabă Fry. Că v-am zis homalăi, homalăilor?

Big Foot râde. Pământul se cutremură. În Taipei.

Văd că Fry jubilează — nimeni nu se pune cu el pe-aici, mai ales noi, fraierii ăștia mici, cărora ne spune homalăi și fătălăi și ce-i mai trece prin cap.

— Ți se pare amuzant? întreabă Brian. Fiindcă mie nu mi se pare.

Face un pas în spate, astfel încât acum e și mai sus pe stâncă. Se transformă în altcineva. Cred că în Darth Vader. Sfera de Calm a

[1] Echipă americană de baseball.

dispărut, resorbită în degetul lui arătător, și acum arată de parcă s-ar hrăni cu ficaţi de om. Făcuţi soté cu ochi și degete.

Emană valuri de ură.

Vreau să fug cu circul, dar trag aer în piept și rămân pe loc, încrucișându-mi braţele, care s-au subţiat în ultimele clipe, peste pieptul proaspăt concav. Fac asta pe cât de amenințător pot, gândindu-mă la crocodili, rechini și piranha negri, ca să-mi dau curaj. Nu ţine. Apoi îmi aduc aminte de bursucul de miere — cea mai puternică creatură de pe pământ! Un neverosimil asasin, mic și blănos. Mijesc ochii și-mi încleștez maxilarul.

Atunci se întâmplă cel mai rău lucru cu putinţă. Fry și Big Foot încep să râdă de mine.

— Ooooo, ce mă sperii, Balonaș! gângurește Fry.

Big Foot mă imită și își încrucișează braţele, lucru pe care Fry îl găsește atât de hilar, încât o face și el.

Îmi ţin respiraţia, ca să nu mă prăbușesc grămadă la pământ.

— Chiar cred că e momentul să vă cereţi scuze și să plecaţi, aud din spatele meu. Dacă n-o faceţi, nu răspund pentru ce-o să se întâmple.

Mă răsucesc spre el. A luat-o razna? Chiar nu-și dă seama că e jumătate din Fry și o treime din Big Foot? Și că eu sunt eu? Are vreun pistol automat ascuns pe undeva?

Dar, stând deasupra noastră, cocoţat pe stâncă, nu pare câtuși de puţin îngrijorat. Aruncă o piatră dintr-o mână în cealaltă, o piatră care seamănă cu aceea din buzunarul meu. Ne uităm cu toţii cum îi plesnește palmele, deși de-abia își mișcă mâinile, de parcă o face să sară cu puterea minţii.

— Bănuiesc că nu plecaţi?! spune spre mâinile lui, apoi își ridică privirea spre Fry și Big Foot, reușind să nu întrerupă ritmul pietrei săltăreţe.

E incredibil.

— Atunci, vreau să știu un singur lucru.

Brian le adresează un zâmbet lent și precaut, dar vena de pe gât îi pulsează furioasă și am bănuiala că ceea ce urmează să spună ne va aduce moartea, și mie și lui.

Fry îi aruncă o privire lui Big Foot și cei doi se pare că ajung la un consens rapid și tacit referitor la ce vor face cu rămășițele noastre pământești.

Îmi ţin din nou respiraţia. Aşteptăm toţi ca Brian să vorbească, privind piatra dansatoare, fermecaţi de ea, în timp ce în aer sfârâie violenţa iminentă. Acel tip de violenţă bolnavă și bubuitoare, care mă face de fiecare dată să-i tai sonorul televizorului până trece, asta dacă nu e tata de faţă, când trebuie să o suport. Sper ca domnul Grady să-i dea mamei picturile pe care le-am lăsat în sala de artă. Vor putea să expună toate lucrările mele la priveghi — prima și ultima mea expoziţie de artă.

(Portret, Autoportret: *Brian și Noah îngropaţi unul lângă altul*)

Îmi strâng pumnul, însă nu-mi amintesc dacă trebuie să ţii degetul mare înăuntru sau în afară când lovești. De ce m-a învăţat tata wrestling? Cine se luptă corp la corp pe lumea asta? Ar fi trebuit să mă înveţe cum să îmi strâng afurisitul ăsta de pumn. Și cum rămâne cu degetele mele? Oare voi mai putea să desenez, după lupta asta? Probabil că Picasso s-a luptat și el la viaţa lui. Van Gogh și Gauguin s-au luptat unul cu celălalt. O să fie bine. Sunt sigur. Iar ochii învineţiţi sunt mișto, plini de culoare.

Apoi, dintr-odată, Brian prinde piatra săltăreaţă în pumn, oprind timpul în loc.

— Ce vreau eu să știu, zice, tărăgănând fiecare cuvânt, e cine dracu' v-a dat drumul din cuștile voastre?

— Îţi vine să crezi ce tupeu are tipul ăsta? îi spune Fry lui Big Foot, care mârâie ceva neinteligibil în big-footeză.

Se reped amândoi...

Îi transmit în gând bunicii Sweetwine că, în scurt timp, voi fi alături de ea, când văd cu coada ochiului mișcarea bruscă a mâinii lui Brian și-n fracțiunea următoare Fry urlă, ducându-și mâna la ureche.

— Ce naiba?

Apoi Big Foot scâncește și își acoperă capul. Mă întorc și văd mâna lui Brian în traistă. Acum Fry își ferește capul, la fel și Big Foot, întrucât meteoriții zboară spre ei, plouă peste ei, tabără pe ei, trecând pe lângă craniile lor cu viteza sunetului, mai repede, cu viteza luminii, de fiecare dată vâjâind suficient de aproape cât să îi bărbierească, la un milimetru distanță de a le scoate creierele din funcțiune pentru totdeauna.

— Oprește! strigă Big Foot.

Ambii se răsucesc și țopăie și încearcă să își acopere capetele cu mâinile în timp ce și mai multe bucăți ale cerului prăbușit gonesc prin aer cu o viteză nepământeană. Brian e o mitralieră, ba chiar două deodată, trei, patru, trăgând pe sub mână, pe deasupra mâinii, cu ambele mâini. Brațele lui sunt un vârtej amețitor, el e un vârtej amețitor — fiecare piatră — fiecare *stea* — ratând la milimetru, evitându-i la mustață pe Fry și pe Big Foot, până ce ambii sunt ghemuiți la pământ, cu mâinile deasupra capetelor, spunând:

— Te rog, omule, oprește-te!

— Îmi pare rău, n-am auzit scuza, spune Brian, azvârlind o piatră atât de aproape de capul lui Fry, încât mă face pe mine să tresar.

Apoi o alta, pentru a se face înțeles.

— Două scuze, de fapt. Una lui Noah. Și una mie. Și să fie sincere.

— Scuze, spune Fry, de-a dreptul șocat.

Poate că una l-a nimerit totuși în cap.

— Acum, încetează.

— Nu e suficient de bună.

O nouă serie de meteoriţi zboară ca rachetele spre craniile lor, cu un miliard de kilometri la oră.

— Scuze, Noah! strigă Fry disperat. Scuze, tu, nu știu cum te cheamă!

— Brian.

— Scuze, Brian!

— Noah, le accepţi scuzele?

Dau din cap. Dumnezeu și fiul Său au fost retrogradaţi.

— Acum, căraţi-vă naibii de-aici! le spune Brian. Data viitoare n-am să mă străduiesc să vă mai ratez ţestele.

Și cei doi o iau la goană, sub o altă ploaie de meteoriţi, cu braţele strânse pe lângă cap — *ei* fug de *noi*.

— Ești aruncător la baseball? îl întreb, în timp ce-mi iau caietul.

Dă din cap. Văd cum zâmbetul lui cu jumătate de gură trece prin zidul chipului său. Sare de pe lespede și începe să adune meteoriţii aruncaţi, băgându-i înapoi în traistă. Iau grebla magnetică, care stă pe piatră ca o sabie. Tipul ăsta e categoric mai magic decât oricine altcineva, chiar și decât Picasso sau Pollock sau mama. Sărim peste pârâu și apoi o luăm la fugă printre copaci, în direcţia opusă casei. El e la fel de sprinten ca mine și, după felul în care alergăm, ai putea spune că ne luăm la întrecere cu avioanele și cometele.

— Știi că am belit-o, nu-i așa? strig eu, gândindu-mă la răzbunarea care ne așteaptă.

— N-aș fi atât de sigur, îmi răspunde Brian.

Da, spun în minte, suntem *invincibili*.

Sprintăm cu viteza luminii când pământul dispare de sub picioarele noastre și ne ridicăm în aer ca și când am urca niște trepte.

*

Abandonez schița, închid ochii și mă las pe spate, în scaunul de la birou. În mintea mea, îl pot desena pe Brian cu viteza fulgerului.

— Ce? aud eu. Acum meditezi? Swami Sweetwine sună binișor.

Țin ochii închiși.

— Lasă-mă în pace, Jude!

— Unde ai fost toată săptămâna?

— Nicăieri.

— Ce-ai făcut?

— Nimic.

În fiecare dimineață de când a aruncat cu meteoriți în Fry și Big Foot, timp de cinci dimineți, ca să fiu mai exact, am așteptat pe acoperiș, exact ca un alienat mintal, cu capul la câțiva metri deasupra gâtului, ca poarta garajului său să se deschidă, astfel încât să ne putem avânta în pădure și să devenim imaginari — ăsta e singurul fel în care pot descrie ceea ce s-a întâmplat.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Doi băieți sar și rămân în aer*)

— Carevasăzică, Brian e de treabă?

Deschid ochii. Acum îi știe numele. Nu mai e *așa un ciudat*? Stă rezemată de tocul ușii, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de pijama de culoare verde deschis și un maiou fucsiu, semănând cu una dintre acadelele colorate pe care le poți cumpăra de pe plajă. Dacă mijești ochii, multe fete arată ca acadelele alea.

Jude ridică mâna, examinând cinci unghii date cu ojă mov strălucitoare.

— Toate lumea vorbește despre el de parcă ar fi zeul baseballului, de parcă țintește spre prima ligă. Vărul lui Fry — venit aici pe perioada vacanței de vară — are un frate mai mic, care merge la aceeași școală cu el. Acolo i se spune Toporul sau cam așa ceva.

Pufnesc în râs. Toporul. Lui Brian i se spune Toporul! Dau pagina și încep să-l desenez.

Oare de asta n-a existat nicio revanșă? Oare de asta Fry a trecut ieri pe lângă mine, în timp ce purtam o discuţie cu Rascal, calul, și înainte ca măcar să-mi fi trecut prin cap s-o tai în Oregon, el a arătat cu degetul spre mine și a spus „Omule." Și asta a fost tot.

— Așadar, e sau nu? repetă ea.

Părul ei e neobișnuit de însetat de sânge în seara asta, șerpuind prin toată camera, escaladând mobila, cățărându-se pe picioarele scaunelor, întinzându-se peste pereţi. Urmează să se suie pe mine.

— Ce să fie?

— De treabă, Balonaș. Este Brian, noul tău cel mai bun prieten, un tip de treabă?

— E OK, spun eu, ignorând partea cu Balonașul, mă rog. Cum e toată lumea.

— Dar tu nu placi pe *toată lumea.*

Acum aud gelozie în glasul ei.

— Așadar, ce animal e Brian?

Își răsucește atât de strâns o șuviță de păr pe deget, încât vârful i se face roșu și se umflă de parcă mai are un pic și explodează.

— Hamster, spun eu.

Ea râde.

— Da, sigur. Toporul e un hamster.

Trebuie s-o îndepărtez de subiectul Brian. Dă-le încolo de obloane. Dacă aș putea ridica Marele Zid Chinezesc în jurul meu și al lui, aș face-o.

— Așadar, cine-i M.? întreb eu, aducându-mi aminte de măgăriţa aia de placă Ouija.

— Nimeni.

Bine. Revin la desenul *Toporului* și aud:

— Tu cum ţi-ai dori să mori? Să bei niște benzină și să aprinzi un chibrit în gură sau să fii îngropat de viu?

— Explozia, aleg eu, încercând să-mi ascund zâmbetul, deoarece, după toate aceste luni în care m-a ignorat, tot varză e. Păi, nu? Evident!

— Da, da. Nu făceam decât să te încălzesc. A trecut ceva vreme. Ce-ai zice...

Se aude o bătaie la fereastră.

— El e? La fereastră?

Urăsc entuziasmul din glasul ei.

Totuși, el e? Noaptea? Ca să fiu sincer, i-am menţionat în treacăt care era camera mea — cea care dă chiar spre stradă și la care poţi ajunge cu ușurinţă — de vreo câteva zeci de ori, deoarece, ei bine, am motivele mele. Mă ridic de la birou, mă duc la fereastră și ridic jaluzelele. Chiar *el* e. În carne și oase și toate alea. Uneori mă întreb dacă nu cumva inventez eu totul — dacă cineva ar privi de sus, m-ar vedea singur toată ziua, vorbind și râzând de unul singur în mijlocul unei păduri.

Lumina camerei mele se proiectează asupra lui și arată de parcă și-ar fi băgat degetul de la picior într-o priză. Nu are pălăria pe cap, iar părul îi stă zbârlit în toate direcţiile. Și ochii îi sunt luminoși. Deschid fereastra.

— Chiar vreau să fac cunoștinţă cu el, o aud pe Jude în spatele meu.

Eu nu vreau asta. Nu vreau. Vreau ca ea să cadă într-o groapă.

Mă aplec și îmi scot capul și umerii în afară, ocupând cât de mult pot din pervaz, astfel încât Jude să nu poată vedea afară, nici Brian înăuntru. Aerul rece îmi gâdilă obrajii.

— Salut, zic eu, de parcă el bate întotdeauna la fereastra mea în timpul nopţii și eu n-aș fi venit glonţ să-i deschid.

— Trebuie să vii sus, spune el. E musai. În sfârșit cerul e limpede. Și nu e lună. Ce să mai, e un festival intergalactic, cu de toate.

Pe bune, dacă cineva m-ar pune să aleg între a sta în atelier cu da Vinci în timp ce pictează *Mona Lisa* sau să mă duc cu Brian pe acoperișul lui, noaptea — m-ați găsi pe acoperiș. Deunăzi, a spus că ar trebui să mergem să vedem un film despre o invazie extraterestră și aproape că am leșinat la propunere. Aș prefera să stau două ore lângă Brian într-un cinematograf întunecat, decât să mă duc să pictez pereții cu Jackson Pollock. Singura problemă în petrecerea zilei cu el în pădure e că acolo e prea mult spațiu. Portbagajul unei mașini ar fi mai potrivit, sau poate un degetar.

În pofida eforturilor mele de a bloca fereastra, simt cum sunt împins la o parte și Jude își vâră capul și apoi umerii pe lângă ai mei, până ce devenim o hidră cu două capete. Observ chipul lui Brian luminându-se când o vede și mă apucă răul de mare.

(PORTRET: *Jude, târâtă și tăiată-n patru*[1])

— Salut, Brian Connelly! spune ea pe un ton cochet și vesel care face ca temperatura corpului meu să scadă cu câteva grade.

Când a învățat să vorbească așa?

— Uau, voi doi nu semănați deloc! exclamă Brian. Credeam că arăți ca Noah, dar...

— Cu țâțe? intervine Jude.

A folosit cuvântul *țâțe* cu el!

Și, oricum, el de ce se gândea cum arăta ea?

Brian îi aruncă *acel* zâmbet cu jumătate de gură. Trebuie să îi pun o pungă pe cap înainte ca Jude să cadă pradă ochilor lui mijiți și misterioși. Oare au și pentru băieți chestiile alea numite burka? Bine măcar că nu și-a lins buzele, cred.

---

[1] „Spânzurat, târât și secționat" a fost o metodă de pedeapsă apărută în Anglia, în anul 1351, pentru cei vinovați de înaltă trădare. Condamnații erau legați pe o scândură și târâți de un cal spre locul execuției, unde erau spânzurați (aproape mortal), castrați, eviscerați, decapitați și tăiați în patru. Rămășițele erau adesea expuse în cele mai celebre locuri din țară. Din motive de decență, femeile condamnate de înaltă trădare erau arse pe rug.

— Ei bine, da. Exact, aprobă el, lingându-şi buzele. Deşi în mod sigur aş fi formulat-o altfel.

S-a terminat. Îşi mijeşte ochii. Sora mea e o acadea — toată lumea adoră acadelele. Iar capul meu a fost înlocuit de o varză.

— Ar trebui să vii şi tu sus, o invită el. Voiam să-i arăt fratelui tău constelaţia Gemini — Gemenii, ştii, aşa că e perfect.

Fratelui tău? Acum sunt fratele ei?

(PORTRET: *Jude în noua ei casă din Tombouctou*[1])

Ea se pregăteşte să vorbească, să spună „Mişto!" sau „Super!" sau „Te iubesc!", aşa că îi trag un cot. E singura soluţie. Ea îmi răspunde cu un ghiont între coaste. Suntem obişnuiţi să ne ascundem bătăliile pe sub mese la restaurant sau acasă, aşa că e floare la ureche să-l ţin pe Brian la o parte de conflictul ăsta, până ce nu mai rezist şi trântesc:

— Ea nu poate veni. Trebuie să se ducă ubudovasov ca să sodojiokoa...

Pur şi simplu scot nişte sunete ciudate, combinând silabe la întâmplare, sperând că se vor lovi şi vor găsi însemnătate în capul lui Brian, în timp ce eu, cu o mişcare spectaculos de spasmodică, mă ridic şi sar pe geam ca o broască, reuşind la milimetru să aterizez în picioare şi să nu mă izbesc de Brian. Mă îndrept, îmi dau părul din ochi, observând că am fruntea asudată, apoi mă întorc, apuc de partea de jos ferestrei-ghilotină şi încep să trag, hotărându-mă în ultima secundă să nu-mi decapitez sora, cu toate că mi se pare o idee destul de bună. În schimb, înfig mâna în umărul ei pentru a o împinge înapoi în cameră, cu tot cu părul ei blond măturător, cu unghiile ei mov, cu ochii ei albaştri scânteietori şi cu sânii ei săltăreţi...

[1] Tombouctou (sau Timbuktu) este un oraşul din sudul statului Mali, localizat în apropierea fluviului Niger. Astăzi este considerat a fi unul dintre cele şapte oraşe musulmane sfinte.

— Iisuse, Noah! Am priceput. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, reușește ea să spună înainte să trântesc fereastra.

— Și mie, spune el, răpăind în geam cu încheieturile degetelor.

Ea îi răspunde cu două bătăi încrezătoare, care se potrivesc de minune cu zâmbetul înțelegător și sigur pe sine pe care îl afișează. E ca și când și-au bătut unul altuia în geam toată viața și au propriul lor cod Morse special de Tigru Bengalez către Acadea.

Brian și cu mine mergem în tăcere. M-am transformat într-un lac de sudoare. Mă simt exact ca trezit din coșmarul acela în care sunt gol-pușcă în cantina școlii și am doar acele șervețele subțiri și penibile cu care mă pot acoperi.

Brian comentează laconic ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Frate, zice, ești nebun.

Oftez și murmur:

— Mersi, Einstein!

Și apoi, spre surprinderea și ușurarea mea, începe să râdă. Hohote de râs mari cât munții.

— Nebun *de legat.*

Lovește aerul cu mâinile ca la karate.

— Vreau să zic, am crezut c-ai s-o tai în două cu geamul ăla!

Asta îl trimite într-o călătorie de râsete isterice, la care mă alătur în scurt timp și care ne este prelungită când Profetul își începe mantra:

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph?

— O, Doamne-Dumnezeule! Pasărea aia afurisită!

Brian își prinde capul între mâini.

— Omule, trebuie să-l găsim pe Ralph! E musai. Urgență națională.

Se pare că nu e deranjat deloc de faptul că Jude n-a venit cu noi. Poate că mi-am închipuit eu totul? Poate că fața lui nu s-a

luminat brusc la vederea ei? Poate că nu s-a îmbujorat la cuvintele ei? Poate că nici măcar nu-i plac acadelele?

— Toporul? întreb eu, simţindu-mă mult mai bine.

— O, frate! geme el. Asta a fost prea din scurt.

În vocea lui e atât stânjeneală, cât şi mândrie. Îşi ridică braţul drept.

— Nimeni nu se pune cu Toporul.

Toporul coboară pe umărul meu şi mă zgâlţâie. Ne aflăm sub un stâlp de iluminat şi mă rog ca faţa mea să nu trădeze ce s-a petrecut în interiorul meu la acest contact fizic. E prima oară când m-a atins.

Îl urmez pe scara care duce pe acoperiş, umărul încă furnicându-mă, dorindu-mi ca scara să fie lungă de kilometri peste kilometri. (PORTRET, AUTOPORTRET: *Cei doi băieţi care ies din cei doi băieţi*) În timp ce urcăm, pot auzi plantele crescând pe întuneric, pot simţi sângele gonind prin venele mele.

Iar apoi suntem învăluiţi de mirosul de iasomie.

Bunica Sweetwine obişnuia să ne sfătuiască să ne ţinem respiraţia când nimeream în preajma unei iasomii care înflorea în timpul nopţii, dacă nu voiam să spunem lumii întregi toate secretele noastre. Ea susţinea că poliţia s-ar descurca mult mai bine, dacă ar oferi acuzaţilor buchete de flori albe în loc să îi conecteze la detectorul de minciuni. Sper din tot sufletul că această mică absurditate să fie adevărată. Vreau să aflu secretele lui Brian.

Odată ajunşi sus, el scoate o lanternă din buzunarul hanoracului şi luminează drumul spre telescop. Lumina e roşie, nu albă, îmi explică el, astfel încât să nu ne pierdem vederea nocturnă. Vederea nocturnă!

În timp ce el se apleacă deasupra unei genţi de lângă telescop, eu ascult marea zbuciumată, imaginându-mi toţi peştii înotând prin întunericul nesfârşit şi îngheţat.

— N-aș putea fi niciodată un pește, spun eu.

— Nici eu, răspunde el, pronunţia fiindu-i îngreunată de lanternă, pe care o ţine între dinţi ca să poată cotrobăi cu ambele mâini în geantă.

— Totuși, poate c-aș putea fi un ţipar, adaug eu, fiind în continuare uimit de faptul că spun cu voce tare atât de multe lucruri pe care în mod normal le-aș ţine pentru mine. Ar fi mișto să am niște părţi din corp electrice, știi? Ca părul tău.

Îi aud râsul înăbușit de lanternă și asta mă omoară de fericire. Mă gândesc că motivul pentru care am fost atât de tăcut, ani în șir, e pur și simplu că Brian nu a fost prin preajmă ca să-i pot spune totul. Scoate o carte din geantă, apoi se ridică și o răsfoiește până ce găsește ceea ce caută. Îmi dă cartea deschisă și se apropie foarte mult, ca să-mi lumineze cu lanterna — pe care o ţine din nou în mână — pagina.

— Aici, zice el. Gemenii.

Îi simt părul pe obrazul meu, pe gâtul meu.

Am aceeași senzaţie ca înainte să plâng.

— Steaua aia, îmi explică el, arătându-mi-o cu degetul, e Castor, iar cealaltă e Polux. Ele sunt capetele Gemenilor.

Scoate un pix din buzunar și începe să deseneze — e un pix fosforescent. Trasează linii luminoase între stele, până ce apar două siluete formate din beţe.

Îi pot mirosi șamponul, sudoarea. Inspir adânc, în tăcere.

— Ambii sunt băieţi, continuă el. Castor era muritor. Polux, nemuritor.

Oare băieţii stau de obicei atât de aproape de alţi băieţi? Mi-aș dori să fi fost mai atent la astfel de lucruri. Observ că degetele îmi tremură și nu pot fi sigur sută la sută că nu se vor întinde să-i atingă încheietura mâinii sau gâtul, așa că le bag înapoi în închisorile

mâinilor, pentru siguranţă. Strâng degetele în jurul pietrei pe care mi-a dăruit-o.

— Când Castor a murit, îmi povesteşte el, lui Polux i s-a făcut atât de dor de el, încât a făcut un târg să-şi împartă cu el nemurirea şi aşa au sfârşit amândoi în cer.

— Şi eu aş face asta, spun. Categoric.

— Da? Probabil că e o trăsătură a gemenilor, spune el, înţelegând greşit. Cu toate că nimeni n-ar crede-o, dacă ar vedea Manevra Morţii cu Fereastra.

Simt că roşesc, deoarece mă refeream la el, normal. Mi-aş împărţi nemurirea cu el. *Mă refeream la tine*, vreau eu să strig din toţi rărunchii.

Brian stă aplecat deasupra telescopului, ajustând ceva.

— Gemenii sunt consideraţi a fi responsabili de naufragii, se spune că îşi făceau apariţia în faţa marinarilor sub forma Focului Sfântului Elmo. Ştii ce e ăsta?

Nu aşteaptă să-i răspund, ci pur şi simplu trece la explicaţii în modul einsteinian.

— E un fenomen meteorologic electric, în care o plasmă luminoasă ia naştere din cauză că particulele încărcate se separă şi creează câmpuri electrice, care formează la rândul lor această descărcare coronară...

— Hooo! exclam.

El râde, dar continuă să turuie incomprehensibil. Am înţeles esenţialul: Gemenii fac ca lucrurile să izbucnească în flăcări. Se întoarce şi îndreaptă lanterna spre faţa mea.

— E o nebunie că se întâmplă asta, spune el. Dar pur şi simplu se întâmplă, ba chiar tot timpul.

Brian e ca o traistă cu personalităţi. Einstein, cea de acum. Zeul neînfricat care azvârle cu meteoriţi. Tipul care râde isteric. Toporul!

Mai sunt și altele, știu sigur. Unele ascunse. Unele mai adevărate. Altminteri, de ce ar fi chipul său lăuntric atât de îngrijorat?

Înșfac lanterna din mâna lui și o îndrept spre el. Vântul îi lipește tricoul de piept. Vreau să-i îndrept cutele cu mâna mea, îmi doresc atât de tare asta, încât gura mi se usucă.

De data asta, nu sunt singurul care se holbează.

— Mirosul de iasomie îi face pe oameni să-și dezvăluie secretele, îi spun, cu voce joasă.

— Asta e iasomie? întreabă el, învârtejind aerul cu mâna.

Încuviințez. Lanterna îi luminează puternic chipul. E un interogatoriu.

— De ce crezi că am secrete? întreabă, încrucișându-și brațele la piept.

— Cine n-are?

— Atunci, spune-mi unul de-al tău.

Aleg unul destul de inofensiv, deși suficient de savuros pentru a-l face să-mi dezvăluie ceva interesant.

— Spionez oameni.

— Pe cine?

— Păi, cam pe toată lumea. De obicei desenez, dar uneori n-o fac. Mă ascund în copaci, în tufișuri, pe acoperiș cu binoclul, oriunde.

— Ai fost prins vreodată?

— Da, de două ori. În ambele dăți de tine.

El râde ușor.

— Așadar... m-ai spionat vreodată?

Întrebarea mă face să rămân fără suflare. Adevărul e că, după o investigație amănunțită, am ajuns la concluzia că dormitorul lui avea protecții contra spionajului.

— Nu. Rândul tău.

— OK, spune el, gesticulând spre ocean. Nu știu să înot.

— Pe bune?

— Mda. Urăsc apa. Nici măcar nu-mi place s-o ascult. Băile mă bagă în sperieţi. Rechinii mă bagă în sperieţi. Locuitul aici mă bagă în sperieţi. Rândul tău.

— Urăsc sporturile.

— Dar eşti sprinten.

Ridic din umeri.

— Tu urmezi.

— OK.

Își linge buza de jos, apoi răsuflă prelung.

— Sunt claustrofob, spune el încruntat. Acum nu mai pot fi astronaut. E nasol.

— N-ai fost dintotdeauna?

— Nu.

Își mută privirea în altă parte pentru o fracţiune de secundă și îi văd din nou chipul lăuntric.

— Rândul tău.

Închid lanterna.

Rândul meu. Rândul meu. Rândul meu. *Vreau să-mi pun mâinile pe pieptul tău. Vreau să fiu într-un degetar cu tine.*

— Odată, i-am zgâriat maşina tatălui meu cu cheile, îi spun.

— Am furat un telescop de la şcoală.

E mult mai uşor cu lanterna închisă. Cuvintele cad prin beznă ca merele din copaci.

— Rascal, calul de vizavi, vorbeşte cu mine.

Îmi dau seama că zâmbeşte, după care redevine serios.

— Tatăl meu a plecat.

Tac câteva clipe, după care spun:

— Mi-aş dori ca tatăl meu să plece.

— Ba nu, nu ţi-ai dori asta, spune el pe un ton serios. E naşpa. Mama stă toată ziua pe un site numit LegăturiPierdute, scriindu-i mesaje pe care el n-o să le vadă niciodată. E de-a dreptul penibil.

Urmează un moment de tăcere.

— A, tot rândul meu e? Rezolv probleme matematice în minte, tot timpul. Chiar și când joc baseball.

— Chiar și acum?

— Chiar și acum.

— Așa cum eu pictez în minte.

— Da, cam așa ceva.

— Mi-e teamă că-s varză în domeniul ăsta, spun eu.

El râde:

— Și eu.

— Vreau să zic că-s varză murată.

— Și eu, insistă el.

Rămânem tăcuți câteva clipe. Oceanul se agită sub noi. Închid ochii, inspir adânc.

— Nu m-am sărutat niciodată cu cineva.

— Cu nimeni? întreabă el. Nimeni însemnând nimeni?

Oare asta înseamnă ceva?

— Cu nimeni.

Momentul se lungește și se lungește și se lungește...

Apoi se rupe. El spune:

— O cunoștință de-a maică-mii s-a dat la mine.

Uau. Aprind din nou lanterna spre chipul său. Clipește, părând agitat, jenat. Îi privesc mărul lui Adam când înghite o dată, apoi încă o dată.

— Ce vârstă avea? Cât de mult s-a dat la tine?

Asta îl întreb, în loc să-l întreb ce voiam să știu de fapt, dorindu-mi ca el să fi folosit un pronume: Era un iubit de-al ei?

— Nu foarte în vârstă. Suficient de mult. O singură dată. N-a fost mare chestie.

Ia lanterna din mâna mea și se întoarce înapoi spre telescop, punând punct conversației. În mod evident, fusese o mare chestie.

Am un sac de întrebări legate de *suficient de mult*, pe care le ţin, însă, pentru mine.

Aștept în aerul rece, acolo unde acum câteva secunde se afla trupul său.

— Bine, spune el câteva clipe mai târziu. Totul e pregătit.

Mă duc în spatele telescopului, arunc un ochi prin el și toate stelele se prăbușesc în capul meu. E ca și când aș face un duș în cosmos. Tresar.

— Știam c-o să te sperii, spune el.

— O, frate! Bietul van Gogh, spun eu. *Noapte înstelată* ar fi putut fi mult mai mișto.

— Știam eu! exclamă el. Dacă aș fi artist, aș lua-o razna.

Am nevoie de ceva de care să mă ţin, pe lângă el. Mă apuc cu mâna de unul dintre picioarele telescopului. Nimeni n-a mai fost vreodată atât de entuziasmat să-mi arate ceva, nici măcar mama. Și tocmai m-a numit oarecum artist.

(AUTOPORTRET: *Aruncând pumni de aer în aer*)

Vine în spatele meu.

— OK, acum, uită-te la asta. O să-ţi pierzi minţile.

Se apleacă peste umărul meu, trage de un soi de manetă și stelele gonesc și mai aproape, iar el are dreptate, îmi pierd minţile, dar, de data asta, nu din cauza stelelor.

— Vezi Gemenii? întreabă el. Se află sus, în cvadrantul drept.

Nu văd nimic, din cauză că am ochii închiși. Tot ceea ce îmi pasă în legătură cu cosmosul se petrece aici, pe acest acoperiș. Mă gândesc ce răspuns să-i dau, astfel încât mâna lui să rămână pe acea manetă, astfel încât el să rămână atât de aproape de mine, atât de aproape încât să-i simt respiraţia pe gâtul meu. Dacă spun da, probabil c-o să se dea înapoi. Dacă spun nu, poate că va ajusta din nou telescopul și vom mai putea sta așa încă vreun minut.

— Nu cred că îi văd, spun cu o voce răgușită, nesigură.

Ăsta a fost răspunsul potrivit, întrucât el spune:

— OK, poftim!

Și face ceva care nu numai că aduce stelele mai aproape, ci și respirația lui.

Inima mea s-a oprit în loc.

Spatele meu e lipit de pieptul lui și, dacă m-aș da un centimetru în spate, aș cădea în el și apoi, dacă ar fi un film, nu unul pe care l-am văzut, precizez, și-ar pune mâinile pe mine, știu c-ar face-o, și apoi eu m-aș întoarce și ne-am topi împreună ca ceara fierbinte. Îmi imaginez deja scena asta. Nu mă mișc.

— Ei?

Mai mult șoptește cuvântul decât îl pronunță, și în acel moment știu că și el simte ce simt eu. Mă gândesc la cei doi tipi din cer care au provocat naufragii, făcând lucrurile să izbucnească în flăcări pur și simplu, fără niciun avertisment. „E o nebunie că se întâmplă asta", spusese el. „Dar pur și simplu se întâmplă."

Pur și simplu se întâmplă.

Ni se întâmplă nouă.

— Trebuie să plec, spun eu neputincios.

Ce anume te face să spui opusul lucrurilor pe care fiecare celulă din trupul tău vrea ca tu să le spui?

— Bine, răspunde el. OK.

*

Fetele-Viespi: Courtney Barrett, Clementine Cohen, Lulu Mendes și Heather cutărică sunt cățărate pe stânca de la capătul potecii când eu și Brian ieșim din pădure, a doua zi după-amiază. Când ne vede, Courtney sare de pe locul ei, aterizează cu mâinile pe șolduri, creând în calea noastră un baraj rutier omenesc înveșmântat în costum de baie roz, făcându-mă să mă opresc brusc din diatriba mea legată de genialitatea peștelui gelatinos, cel mai

subapreciat animal din lume, umbrit mereu de leneşul cu trei degete. Această discuţie a început ca urmare a ştirii bombă pe care a citit-o Brian pe internet, conform căreia un băiat din Croaţia e magnetic. Rudele şi prietenii aruncă cu monede în el, care se lipesc fără nicio problemă de trupul lui. La fel şi tigăile. El spune că acest lucru este într-adevăr posibil, dintr-un motiv absurd, pe care eu oricum nu l-am priceput.

— Salut, spune Courtney.

E cu un an mai mare decât celelalte viespi, urmând să intre la liceu în toamnă, aşa încât e de-o vârstă cu Brian.

Zâmbetul ei e tot numai buze stacojii, dinţi albi strălucitori şi pericol. Antenele de pe capul ei sunt îndreptate spre el.

— Uau! exclamă ea. Cine ar fi ştiut că ascundeai *asemenea* ochi sub pălăria aia caraghioasă?

Sutienul costumului ei de baie, două fâşii de material roz şi un şnur, îi acoperă foarte puţin din trup. Ea ciupeşte şnurul, scoţând la iveală o dungă secretă de piele albă care îi înconjoară gâtul. Îl ciupeşte de parcă ar fi o coardă de chitară.

Îl privesc pe Brian cum priveşte asta. Apoi îl privesc pe Brian cum e privit de Courtney, ştiind că ea remarcă felul în care tricoul lui curge ca apa peste pieptul său bine definit, că remarcă braţele lui de jucător de baseball, puternice şi bronzate, că remarcă strungăreaţa extrem de şmecheră, mijirea, pistruii, că remarcă faptul că în capul ei de viespe nu există niciun cuvânt pentru a descrie culoarea deosebită a ochilor săi.

— Cred că eu sunt cel care trebuie să mă supăr în numele pălăriei mele norocoase, răspunde Brian, cu o fineţe şi o nonşalanţă care îmi înţeapă timpanele.

Din câte îmi dau seama, la suprafaţă iese un alt Brian. Unul care sunt convins că n-o să-mi placă deloc.

Mă gândesc că și Jude face asta, schimbându-și personalitatea în funcţie de compania în care se află. Ei doi sunt ca niște cameleoni care își schimbă culoarea. Cum se face că eu rămân mereu la fel?

Courtney se bosumflă în glumă.

— Nu intenţionam să te jignesc.

Dă drumul șnurului și împinge cu două degete lungi cozorocul pălăriei lui. Are aceeași nuanţă de ojă mov ca Jude.

— De ce e norocoasă? întreabă ea, înclinând capul într-o parte, înclinând toată lumea într-o parte, astfel încât toate lucrurile curg în direcţia ei.

Asta e fără îndoială fata care i-a oferit lui Jude lecţii de flirt. Hei, *unde* e Jude? Cum se face că a sărit peste ambuscada asta?

— E norocoasă, spune el, deoarece mi se întâmplă numai lucruri bune când o port.

E posibil ca Brian să se fi uitat la mine preţ de o nanosecundă când a spus asta, însă multe lucruri sunt posibile și extrem de neverosimile, ca de pildă pacea în lume și furtunile de zăpadă în timpul verii și păpădiile albastre și ceea ce cred eu că s-a petrecut pe acoperiș, seara trecută. Oare mi-am imaginat totul? De fiecare dată când mă gândesc la asta, la fiecare zece secunde sau cam așa ceva, leșin înlăuntrul meu.

Clementine, pozând pe stâncă aproape la fel ca modelul de la SAC — trupul ei în trei triunghiuri —, spune în același dialect viespesc folosit de Courtney:

— Vărul lui Fry din LA își dorește ca pietrele pe care le-ai aruncat în el să nu îl fi ratat, astfel încât, atunci când vei ajunge în liga naţională, să-i poată taxa pe oameni să-i vadă cicatricea.

Spune toate astea spre unghiile mov ale mâinilor ei. Iisuse! Oare cât de tare s-au speriat Fry și Big Foot de Topor și de braţul lui bionic, pentru a-și recunoaște înfrângerea în faţa unei adunături de viespi?

— Bine de știut, îi răspunde Brian. Data viitoare când o să se mai comporte ca un nesimţit, am să încerc să-l desfigurez.

Un val de veneraţie faţă de comentariul lui Brian trece de la fată la fată. Bleah. Bleah. Bleah. Mă gândesc brusc la un lucru alarmant, mult mai alarmant decât faptul că Jude s-a alăturat acestui cult de ojă mov. Mă gândesc la faptul că acest Brian e șmecher. Rudele sale extraterestre nu l-au pregătit doar să treacă, ci să și întreacă. Probabil că e fantastic de popular la acea școală cu internat. Sportiv *și* popular! Cum de n-am observat? Probabil că am fost pus pe o pistă greșită de trăncănelile lui nesfârșite despre roiurile globulare de stele care orbitează nucleele galactice, trăncăneli care văd că sunt ţinute departe de compania de faţă. Oare el nu știe că oamenii populari sunt acoperiţi cu retardatar de foc?[1] Oare el nu știe că oamenii populari nu sunt revoluţionari?

Vreau să-l apuc de mână și să ne întoarcem înapoi în pădure, să le spun acestor fete *scuze, eu l-am găsit primul.* Dar apoi gândesc în sinea mea, nu, asta nu-i adevărat: el m-a găsit pe mine. El m-a *urmărit* ca un tigru bengalez. Mi-aș dori să aleagă acea personalitate și să rămână cu ea.

Clementine, vorbind în continuare cu unghiile ei, spune:

— Ar trebui să-ţi spunem Toporul? Sau poate doar Topor? Ooooo!

Grohăie exact ca un porc cu negi.

— Îmi place asta! adaugă ea.

— Aș prefera Brian, spune el. Sunt în vacanţă competiţională.

— OK, *Brian*, spune Courtney, de parcă ea i-a inventat numele. Voi doi trebuie neapărat să veniţi cu noi la Zona noastră.

Se uită la mine:

— Jude vine tot timpul.

---

[1] Joc de cuvinte: în original, *flame retardant* (compuși chimici care întârzie focul), aluzie la cuvântul *retarded* (retardat).

Sunt șocat că m-au băgat și pe mine în seamă. Capul meu în formă de varză încuviințează fără acordul meu.

Ea îmi zâmbește într-un mod care ar putea fi cu ușurință o căutătură urâtă.

— Sora ta spune că ești un soi de copil-minune.

Trage cu degetele de șnurul costumului de baie.

— Poate că într-o zi am să te las să-mi faci portretul.

Brian își încrucișează brațele la piept.

— A, nu. Ai fi norocoasă dacă *el* te-ar lăsa pe *tine* să-i servești drept model într-o zi.

Mă înalț cu vreo optsprezece kilometri. Dar apoi Courtney se plesnește peste încheietura mâinii, mieunând spre Brian.

— Fată rea. Am priceput.

(AUTOPORTRET: *Băiatul în sacul de plastic devine albastru*)

Câțiva fugaci-de-țărm străbat drumul care duce spre grajdul lui Rascal. Chiar mi-aș dori să fi fost un cal.

Trec câteva momente și apoi Lulu se dă jos de pe stâncă și vine lângă Courtney. Clementine o urmează, așezându-se lângă Lulu. Viespile roiesc. Doar Heather a mai rămas pe stâncă.

— Faci surf? îl întreabă Lulu pe Brian.

— Nu prea mă dau în vânt după plajă, îi răspunde el.

— Nu te dai în vânt după plajă? strigă Lulu și Courtney în același timp, însă această mirare e eclipsată de Clementine, care spune:

— Pot să încerc și eu pălăria ta?

— Nu, lasă-mă pe mine, spune Courtney.

— Eu vreau! spune Lulu.

Îmi dau ochii peste cap și apoi aud pe cineva râzând fără vreo urmă de bâzâială specifică viespilor. Mă uit la Heather, care mă privește cu compasiune, de parcă numai ea poate vedea varza care îmi înlocuiește capul. De-abia am remarcat-o stând acolo. Nu c-aș mai fi băgat-o vreodată în seamă. Cu toate că ea e singura viespe

dintre ele care merge la aceeași școală gimanzială de stat la care mergem eu și Jude. O încâlceală de bucle negre, asemănătoare cu ale mele, îi încadrează chipul minuscul. N-are nicio antenă. Și arată mai mult a broască decât a acadea, o broască de copac. Ea e singura pe care aș desena-o, ascunsă într-un stejar. Îi verific unghiile: o nuanţă de albastru-deschis.

Brian și-a scos pălăria de pe cap.

— Hmm.

— Alege tu, spune Courtney, foarte sigură pe sine că ea va fi aleasă.

— N-aș putea, spune Brian.

Începe să rotească pălăria pe deget.

— Doar dacă...

Cu o mișcare iute a încheieturii, aruncă pălăria pe capul meu. Iar eu zbor. Retrag tot ce-am spus. E un revoluţionar.

Până ce îmi dau seama că râd cu toţii, inclusiv el, ca și când ar fi cel mai haios lucru din lume.

— Gata cu gluma, spune Courtney.

Îmi ia pălăria de pe cap de parcă aș fi un cuier și i-o dă înapoi lui Brian.

— Acum, alege.

Brian îi zâmbește cu gura până la urechi lui Courtney, dezvelindu-și strungăreaţa, apoi i-o așază într-o parte, pe-o sprânceană, așa cum ea știa că va face. Privirea de pe chipul ei zice clar misiune îndeplinită.

Brian se îndreaptă de spate și o privește lung.

— Îţi stă bine.

Aș vrea să-i trag un pumn în cap.

În schimb, îi permit vântului să mă ridice și să mă arunce în mare.

— Tre' s-o șterg, spun eu, aducându-mi aminte c-am auzit replica asta pe la școală, sau poate la televizor, sau poate într-un film,

probabil nu în ultimii zece ani, dar cui îi pasă, tot ce știu e că trebuie să plec înainte să mă evapor sau să mă motolesc sau să plâng.

Pentru o clipă, sper că Brian mă va urma peste stradă, însă el spune doar:

— Ne-auzim!

Inima mea pleacă, iese din trupul meu făcând autostopul, pornește spre nord, prinde un feribot peste Marea Bering și se stabilește în Siberia, alături de urșii polari și de ibecși și de alte capre cu coarne mari, până ce se transformă într-un gheţar micuţ.

Pentru că mi-am imaginat totul. Asta e ceea ce s-a întâmplat seara trecută: el a ajustat maneta telescopului, atâta tot. Eu pur și simplu îi stăteam în cale. *Noah are o imaginație bogată*, așa scrie pe fiecare raport de școală pe care îl primesc. La care mama râde și spune: „Un leopard nu-și poate schimba petele, nu-i așa?"

Când intru în casă, mă duc imediat la fereastra din faţă, care dă spre stradă, pentru a-i urmări. Cerul e doldora de nori portocalii și, de fiecare dată când unul coboară, Brian îl ridică ca pe un balon. Îl privesc cum le hipnotizează pe fete așa cum face cu fructele din copaci, cu norii de pe cer, așa cum a făcut-o cu mine. Numai Heather pare imună. Ea stă întinsă pe stâncă, privind paradisul portocaliu de deasupra, în loc să se uite la el.

Îmi spun: el nu m-a găsit, nu m-a urmărit. El nu e un tigru bengalez. E pur și simplu un puști nou, care a văzut un tip de vârsta lui și s-a împrietenit din greșeală cu el, înainte ca puștanii șmecheri să fi venit să-l salveze.

Realitatea este copleșitoare. Lumea s-a încălţat cu un pantof prea mic. Cum de o suportă oamenii?

(AUTOPORTRET: *Nu intraţi!*)

Aud pașii mamei doar cu o clipă înainte să-i simt apăsarea caldă a mâinilor pe umerii mei.

— Frumos cer, nu-i așa?

Inspir adânc parfumul ei. Le-a tot schimbat. Cel de acum miroase a pădure, a lemn și pământ, amestecat cu propria ei mireasmă. Închid ochii. Un suspin se ridică în mine de parcă ar fi tras de mâinile ei. Însă eu îl țin bine și spun:

— Au mai rămas șase luni până la depunerea cererilor de înscriere.

Mă strânge de umeri.

— Sunt atât de mândră de tine!

Vocea ei e calmă și profundă și emană siguranță.

— Știi cât de mândră sunt?

Știu asta. E singurul lucru pe care îl știu. Încuviințez și ea își petrece brațele în jurul meu.

— Tu ești inspirația mea, spune ea, și ne ridicăm amândoi în aer.

Ea a devenit ochii mei. E ca și când nici măcar nu desenez sau pictez lucrul respectiv până ce ea nu-l vede, ca și când totul e invizibil până ce ei îi răsare acea privire pe chip și spune: „Noah, tu creezi lumea din nou. Desen cu desen." Îmi doresc din tot sufletul să i le arăt pe cele cu Brian. Dar nu pot. De parcă m-ar fi auzit gândindu-mă la el, se întoarce spre mine, o siluetă profilată pe fundalul care seamănă cu un foc, un tablou perfect, atât de frumos, încât degetele mi se mișcă incontrolabil. Dar nu am de gând să mai fac vreun desen cu el.

— E în regulă să fii dependent de frumusețe, îmi spune mama pe un ton visător. Emerson a spus: „Frumusețea este autograful Domnului".

Există ceva în glasul ei atunci când vorbește despre artiști, ceva care mă face să mă simt de parcă aș avea tot cerul în pieptul meu.

— Și eu sunt dependentă de frumusețe, șoptește ea. Precum cei mai mulți artiști.

— Dar tu nu ești artistă, îi răspund eu, tot în șoaptă.

Nu mai spune nimic și văd că s-a încordat brusc. Nu știu de ce.

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph?

Asta o face să se relaxeze și să râdă.

— Am o vagă senzaţie că Ralph e pe drum, spune ea. A Doua Venire e foarte aproape.

Mă sărută pe ceafă.

— Totul va fi bine, scumpule, spune ea, întrucât e un mecanic de oameni și știe mereu când sunt defect — cel puţin de asta cred că a spus-o, până când adaugă: Va fi bine pentru noi toţi, îţi promit!

Înainte ca măcar să aterizăm înapoi pe covor, ea a dispărut. Eu rămân acolo, privind pe fereastră până când întunericul umple încăperea, până când cei cinci pleacă înspre Zonă, pălăria norocoasă a lui Brian stând frumos pe capul norocos al lui Courtney.

La câţiva paşi în urma lor, Heather merge alene, continuând să admire cerul. Mă uit cum își ridică braţele ca o lebădă și apoi le coboară. O pasăre, cred. Desigur. Nu e broască. M-am înșelat.

În legătură cu toate lucrurile.

*

A doua zi dimineaţă, nu mă urc pe acoperiș în zori, întrucât nu am de gând să mai ies din dormitor până ce Brian nu se întoarce la școala cu internat, care se află la cinci mii de kilometri depărtare de orașul nostru. Acest lucru se va întâmpla peste șapte săptămâni. Am să beau apa florilor dacă mi se face sete. Stau întins în pat și admir replica de pe tavan a *Strigătului* lui Munch, un tablou supermișto, pe care îmi doresc să-l fi făcut eu, cu un tip care își iese din pepeni.

Așa cum fac eu.

Jude și mama se ceartă de cealaltă parte a peretului. Se aude din ce în ce mai tare. Cred că ea o urăște pe mama mai mult decât mă urăște pe mine acum.

Mama: Jude, o să ai suficient timp la dispoziţie să fii de douăzeci şi cinci de ani când o să ai douăzeci şi cinci de ani.

Jude: E doar un ruj.

Mama: Ruj cu care n-o să te dai şi, de vreme ce tot sunt pe lista ta neagră, fusta aia e mult prea scurtă.

Jude: Îţi place? Eu am făcut-o.

Mama: Ei bine, ar fi trebuit s-o faci mai lungă. Uită-te în oglindă. Chiar îţi doreşti să fii *acea fată*?

Jude: Cine altcineva aş putea fi? Ca să ştii şi tu, *acea fată* din oglindă sunt eu!

Mama: Încep să mă sperii când văd cât de sălbatică ai devenit. Nu te mai recunosc.

Jude: Ei bine, nici eu nu te mai recunosc, mamă.

Mama se comportă puţin cam ciudat în ultima vreme. Am observat şi eu anumite lucruri. De pildă, cum stă lobotomizată la semafor mult timp după ce s-a făcut verde şi calcă acceleraţia doar atunci când încep şoferii din spate s-o claxoneze. Sau cum spune că lucrează în birou, însă spionatul meu a scos la iveală faptul că ea de fapt cotrobăie prin cutiile cu fotografii vechi pe care le-a scos din pod.

Iar acum are cai care galopează înlăuntrul ei. Îi şi aud.

Astăzi, ea şi Jude se duc în oraş împreună, o ieşire mamă şi fiică, pentru a vedea dacă pot ajunge să se înţeleagă. N-au început prea bine. Mai demult, când începeau să se certe, tata încerca să mă facă să merg cu el să vedem un meci, dar acum nu-şi mai bate capul cu asta, de vreme ce eu m-am uitat spre mulţime şi am desenat chipurile lor pe şerveţele de hârtie pe toată durata meciului de fotbal, în loc să mă uit spre teren, ca oamenii normali. Sau poate a fost un meci de baseball?

Baseball. Toporul. *Măgorul.*

Jude bate cu repeziciune la ușa mea, nu așteaptă s-o invit, pur și simplu o deschide larg. Bănuiesc că mama a câștigat, întrucât nu are niciun pic de ruj pe buze și poartă o rochie de plajă multicoloră, care îi ajunge până la genunchi, una dintre creațiile bunicii. Arată ca un păun. Părul ei e calm, un lac galben, pașnic, în jurul ei.

— În sfârșit ai dat și tu pe-acasă.

Pare sincer fericită să mă vadă. Se reazemă de tocul ușii.

— Dacă eu și Brian ne-am îneca, pe cine ai salva prima oară?

— Pe tine, îi spun eu, bucuros că nu m-a întrebat asta ieri.

— Eu și tata?

— Te rog. Pe tine.

— Eu și mama.

Tac câteva secunde, după care spun:

— Pe tine.

— Ai făcut o pauză.

— N-am făcut nicio pauză.

— Ba da, însă nu contează. O merit. E rândul tău.

— Eu sau mama?

— Pe tine, Noah. Mereu te-aș salva pe tine primul.

Ochii ei au albastrul unui cer limpede.

— Cu toate că aproape că m-ai decapitat aseară, spune ea rânjind. E OK. Recunosc. Am fost îngrozitoare, nu-i așa?

— De-a dreptul turbată.

Adoptă o mină de om nebun, cu ochii scoși din orbite, care mă face să râd în hohote chiar și în starea în care mă aflu.

— Știi, spune ea, fetele alea-s de treabă, dar sunt atât de *normale*. E plictisitor.

Se prostește făcând un salt de balerină în cameră, aterizează pe pat și se cuibărește lângă mine.

— A trecut ceva timp, șoptește ea.

— Foarte mult.

Inspirăm și inspirăm și inspirăm împreună. Mă ia de mână și mă gândesc cum vidrele dorm în apă plutind pe spate, ținându-se de mână așa, ca noi, astfel încât să nu se îndepărteze una de cealaltă în timpul nopții.

După o vreme, ea ridică pumnul. Eu o imit.

— Unu doi trei, spunem în același timp.

Piatră/Piatră

Foarfecă/Foarfecă

Piatră/Piatră

Hârtie/Hârtie

Foarfecă/Foarfecă

— Da! exclamă ea. Am rămas în continuare la fel, o, da!

Se ridică în picioare.

— În seara asta putem să ne uităm la Animal Channel. Sau la un film? Alege tu.

— Bine.

— Vreau să...

— Și eu, îi răspund, știind ce urma să spună.

Și eu vreau să fim așa cum eram înainte.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Frate și soră într-un balansoar, legați la ochi*)

Ea zâmbește și mă atinge pe mână.

— Nu fi trist.

O spune pe un ton atât de cald, încât aerul își schimbă culoarea.

— S-a auzit prin perete, seara trecută.

Era mai groaznic când eram mici. Dacă unul plângea, celălalt plângea și el, chiar dacă ne aflam în părți opuse ale orașului. Nu credeam că se mai întâmpla.

— Sunt bine, spun eu.

Ea dă din cap.

— Atunci, ne vedem diseară, dacă eu și mama nu ne omorâm mai întâi.

Mă salută și pleacă.

Nu știu cum de-i posibil acest lucru, dar este: un tablou e exact la fel *și* complet diferit de fiecare dată când îl privești. Așa se întâmplă cu mine și Jude acum.

*

Puţin mai târziu, îmi amintesc că e joi, ceea ce înseamnă că la SAC va fi un curs de desen, ceea ce înseamnă că arestul meu la domiciliu va lua sfârșit. Și, oricum, de ce ar trebui să stau închis în casă din cauză că Brian e un măgor popular, dat cu retardatar de foc, căruia îi plac viespile vomitive în genul lui Courtney Barrett?

Șevaletul și taburetul sunt acolo unde le-am lăsat săptămâna trecută. Le instalez, spunându-mi că nu contează nimic altceva decât să intru la SAC și că îmi pot petrece restul vacanţei de vară cu Jude. Și cu Rascal. Și să merg la muzeu cu mama. Nu am nevoie de Brian.

Profesorul își începe ora — astăzi, avem o fată nouă care va fi model pentru noi — ţinând un discurs despre spaţiul pozitiv și negativ, despre desenatul unui spaţiu în jurul unei forme pentru a scoate la iveală o formă. N-am mai făcut asta niciodată și mă afund în acest exerciţiu, concentrându-mă în a găsi modelul prin desenarea lucrurilor care nu fac parte din ea.

Însă, în cea de-a doua parte a orei mă așez cu spatele lipit de perete și încep să-l desenez pe Brian în această manieră din-afară-înăuntru, deși am jurat că nu îl voi mai desena niciodată. Nu mă pot abţine. El e în mine și trebuie să iasă. Fac schiţă după schiţă.

Sunt atât de concentrat, încât nu simt pe nimeni apropiindu-se până ce nu mi se blochează lumina. Tresar surprins și scot un stânjenitor sunet strangulat, când îmi dau seama că e *el*, că Brian e cel

care se află în faţa mea. Nu are nicio traistă cu meteoriţi, nicio greblă magnetică, ceea ce înseamnă că a venit până aici pentru a mă găsi. *Din nou.* Încerc să-mi disimulez entuziasmul, nu să-l afișez.

— Te-am tot așteptat azi-dimineaţă, spune el, apoi își linge buza de jos atât de agitat, atât de perfect, încât îmi provoacă o durere adâncă în piept.

Aruncă o privire spre caietul meu. Îl închid înainte să se poată vedea acolo, apoi mă ridic, făcându-i semn să se ducă înapoi în pădure, astfel încât să nu ne audă nimeni din clădire. Ascund taburetul și șevaletul, sperând că genunchii n-o să-mi cedeze, sau, din contră, n-o să încep să ţopăi de bucurie.

Mă așteaptă lângă aceiași copaci ca data trecută.

— Așadar, englezul, zice el când pornim. E aici azi?

Dacă există vreun lucru pe care știu să-l depistez în glasul cuiva, mulţumită lui Jude, acela e gelozia. Răsuflu fericit.

— A fost dat afară, săptămâna trecută.

— Din cauză c-a băut?

— Da.

Pădurea e tăcută, cu excepţia pașilor noștri și a unei mierle care cântă printr-un copac.

— Noah?

Inspir adânc. Cum e posibil ca o persoană să te facă să te simţi așa doar la o simplă pronunţie a numelui tău?

— Da?

Chipul lui este străbătut de un sentiment anume, dar nu știu sigur care e acela. În schimb, mă uit în jos, la bascheţii mei.

Trec minute în șir de tăcere.

— Uite cum stă treaba, zice el, într-un târziu.

S-a oprit din mers și rupe scoarţa de pe trunchiul unui stejar.

— Există toate aceste planete care sunt împinse afară din sistemele planetare din care au făcut parte prima oară și pur și simplu

se plimbă singure prin spaţiu, mergând prin universul lor lipsit de soare, înţelegi, pe vecie...

Ochii săi mă imploră să înţeleg ceva. Mă gândesc la ceea ce tocmai a spus. A mai vorbit și înainte despre asta, despre aceste planete singure, zburătoare, fără soare. Și ce? Oare se referă la faptul că nu vrea să fie marginalizat ca mine? Ei bine, nu-mi pasă. Dau să plec.

— Nu.

Mă apucă de mânecă. *M-a apucat de mânecă.* Pământul se oprește pe axa lui.

— O, să-mi bag picioarele!

Își linge buza, se uită la mine disperat.

— Să nu... spune el. Să nu...

Se bâlbâie?

— Să nu ce?

— Să nu-ţi faci griji, bine?

Cuvintele zboară de pe buzele lui și îmi înconjoară inima, scoţând-o de tot din pieptul meu. Știu ce vrea să spună.

— Să nu-mi fac griji în legătură cu ce? insist eu, pentru a-l necăji.

El îmi zâmbește cu jumătate de gură.

— Că vei fi lovit în cap de un asteroid. Șansele sunt extrem de mici.

— Mișto, zic eu. N-o să-mi fac griji.

Așadar, încetez să-mi mai fac griji.

Nu-mi fac griji când, după câteva secunde, spune zâmbind cu gura până la urechi:

— Omule, am văzut ce-ai desenat acolo.

Nu-mi fac griji că o las baltă pe Jude în acea seară și în toate celelalte seri care urmează. Nu-mi fac griji când ea se întoarce acasă și îi găsește pe Brian și pe viespi pe terasă, toate viespile pozând

pentru mine în genul fotografiilor pe care le-au văzut în reviste. Nu-mi fac griji în acea seară, când îmi spune:

— Carevasăzică, nu te-ai mulţumit doar cu mama? Trebuia să-mi furi şi *prietenii*?

Nu-mi fac griji că acelea sunt ultimele cuvinte pe care mi le spune toată vara.

Nu-mi fac griji că se pare că devin şmecher prin asociere, *eu!*, că pierd vremea pe la Zonă cu Brian şi cu numeroşii surferi retardaţi şi măgari şi viespi, toţi captivi în Sfera lui de Calm, eu de-abia simţindu-mă ca un ostatic, ştiind aproape tot timpul ce să fac cu mâinile şi ştiind că nimeni nu încearcă să mă arunce de pe stâncă, sau să mă strige altfel decât Picasso, o poreclă începută tocmai de Franklyn Fry, dintre toţi măgarii.

Nu-mi fac griji că nu e atât de dificil pe cât credeam să te prefaci a fi ca ceilalţi, să-ţi schimbi culoarea ca un cameleon. Să te dai cu puţin retardatar de foc.

Nu-mi fac griji că, atunci când eu şi Brian suntem singuri în pădure sau pe acoperişul lui sau în camera lui de zi, uitându-ne la un meci de baseball (mă rog), el ridică un gard electric între noi, iar eu nu risc niciodată să mă ating de el, însă atunci când suntem în public, cum ar fi la Zonă, gardul dispare, iar noi devenim doi magneţi neîndemânatici, lovindu-ne şi ciocnindu-ne unul de celălalt, atingându-ne mâinile, braţele, picioarele, umerii, bătându-ne pe spate reciproc, uneori chiar şi pe picior, fără vreun motiv anume, excepţie făcând faptul că e ca şi cum aş înghiţi un fulger.

Nu-mi fac griji că, pe toată durata filmului despre invazia extraterestră, picioarele noastre alunecă uşor: al lui, dreapta, dreapta, dreapta, al meu, stânga, stânga, stânga, până ce, pe la jumătate, se găsesc unul pe celălalt şi se împing cu forţă pentru una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt secunde frenetice, încât trebuie să mă ridic şi să fug la baie, deoarece explodez. Nu-mi fac griji că, atunci

când mă întorc înapoi în sală, o luăm de la început, dar, de data asta, picioarele noastre se regăsesc imediat și el mă ia de mână pe sub cotieră și mă strânge tare și ne electrocutăm și murim.

Nu-mi fac griji că, atunci când toate astea s-au întâmplat, Heather era lângă mine și Courtney lângă el.

Nu-mi fac griji că Brian nu și-a primit pălăria înapoi de la Courtney și că Heather nu își ia ochii ei cenușii de pe mine.

Nu-mi fac griji că eu și Brian nu ne sărutăm niciodată, nici măcar o dată, indiferent de cât de mult control al minții emit spre el, indiferent de cât de tare îl implor pe Dumnezeu, copacii, fiecare moleculă peste care dau.

Și, cel mai important, nu-mi fac griji când ajung într-o zi acasă și găsesc un bilet pe masa de la bucătărie, scris de Jude, în care o roagă pe mama să vină pe plajă să vadă o sculptură pe care ea o face din nisip. Nu-mi fac griji că iau biletul și îl îngrop pe fundul coșului de gunoi. Nu-mi fac griji, nu chiar, deși mă doare în piept când fac asta, nu, nu în piept, mă doare sufletul c-aș fi putut s-o fac, că eu chiar am făcut-o.

Ar fi trebuit să-mi fac griji.

Ar fi trebuit să-mi fac multe griji.

*

Brian pleacă mâine-dimineață la internat pentru începerea anului școlar, iar în seara asta îl caut în infern. N-am mai fost niciodată la o petrecere, n-am știut că e ca și cum te-ai afla la sute și sute de kilometri sub pământ, unde demonii umblă cu părul în flăcări. Sunt destul de sigur că nimeni de-aici nu mă vede. Probabil e din cauză că sunt prea mic sau slab sau ceva de genul ăsta. Părinții lui Courtney sunt plecați din localitate și ea s-a gândit să folosim petrecerea surorii ei mai mari drept un chef de rămas-bun pentru Brian. Eu nu vreau să mă aflu la un chef de rămas-bun

pentru Brian. Eu vreau *să plec* cu Brian, să ne suim într-un avion către Serengeti și să vedem cum migrează antilopele gnu.

Mă îndrept spre un hol ticsit și plin de fum, unde oamenii stau lipiți de perete în grupuri, ca niște sculpturi umane. Nimeni nu are fața aranjată cum trebuie. În următoarea încăpere trupurile lor nu sunt aranjate. Oamenii dansează și, după ce mă asigur că Brian încă nu a ajuns, mă reazem de perete și scrutez întreaga adunătură de inși transpirați și lucioși, cu piercinguri și pene și brațe rotitoare, în timp ce sar și se leagănă și se rotesc și se ridică în aer. Mă holbez întruna, fiind mâncat de muzica asurzitoare, căpătând o nouă pereche de ochi — până când simt o mână, sau poate că e gheara unei păsări, apucându-mă de umăr. Mă întorc și văd o fată mai mare, cu o claie de păr roșcat și creț. E îmbrăcată cu o rochie maro scurtă și strălucitoare și e cu mult mai înaltă decât mine. Pe toată lungimea brațul ei șerpuiește un tatuaj supermișto, cu un dragon roșu-portocaliu care scuipă flăcări.

— Te-ai rătăcit? întreabă ea tare peste muzică, de parcă ar vorbi cu un copil de cinci ani.

Bănuiesc că totuși nu sunt chiar atât de invizibil. Toată fața ei sclipește, în special aripile verzi ca smaraldul din jurul ochilor ei albaștri ca gheața. Pupilele ei sunt niște peșteri întunecate și uriașe în care trăiesc lilieci.

— Ești atât de drăguț! strigă ea în urechea mea.

Are un accent ciudat, ca al lui Dracula, și arată ca una dintre doamnele pe care le-a pictat Klimt[1].

— Părul tău.

[1] Gustav Klimt (1862-1918), pictor și decorator austriac simbolist, ale cărui opere se caracterizează prin profuziunea decorațiunilor, absența perspectivei și predominanța culorilor vii și strălucitoare.

Mă trage de o buclă până ce o îndreaptă la perfecţie. Nu-mi pot dezlipi ochii de la ea, întrucât așa se întâmplă când te afli în prezenţa demonilor.

— Niște ochi atât de mari, întunecaţi și sensibili, spune ea tărăgănat, cu accentul ei pronunţat, ca și când ar găti un meniu cu fiecare cuvânt.

Muzica a fost dată mai încet și, din fericire, vocea ei la fel.

— Pun pariu că fetiţele se dau în vânt după tine.

Clatin din cap.

— Or s-o facă, crede-mă.

Îmi zâmbește și pe unul din colţi are puţin ruj roșu.

— Te-ai sărutat vreodată cu o fată?

Clatin iarăși din cap. Se pare că nu pot să mint sau să rup în vreun fel vraja. Și apoi, fără niciun avertisment, buzele ei crăpate se împing în ale mele, între ale mele, și pot să îi simt gustul de fum și ceva scârbos de dulce, cum ar fi o portocală care a fost lăsată în soare toată ziua. Deschid ochii și văd genele ei lungi ca niște păianjeni dormind pe obrajii ei. Ea chiar mă sărută! De ce? Se dă înapoi, își deschide ochii și râde, când vede expresia de pe chipul meu. Punând iarăși pe umărul meu o gheară, se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Ne vedem peste câţiva ani.

Apoi se întoarce și se îndepărtează cu picioarele ei lungi și goale, coada ei de diavoliţă legănându-se dintr-o parte în alta. Mă uit cum dragonul de pe mâna ei se târăște spre umăr și se încolăcește în jurul gâtului ei.

Oare asta chiar mi s-a întâmplat? Sau mi-am imaginat? Ăăă, nu prea cred, deoarece n-aș fi ales-o, dacă imaginaţia mea ar fi preluat frâiele. Duc mâna la gură și îmi șterg buzele. Pe degete am urme de roșu de la rujul ei. Chiar s-a întâmplat. Oare toţi oamenii au gust de portocale râncede? Oare eu am? Oare Brian are?

Brian.

Pornesc spre ușa principală. Am să-l aștept afară și-am să-l conving să ne urcăm mai bine pe acoperiș în această ultimă seară a lui, așa cum oricum intenționam să fac, astfel încât stelele să poată cădea peste noi pentru ultima oară, și, așa, ceea ce nu s-a întâmplat toată vara poate o să aibă în sfârșit loc, însă, când intru pe holul principal, îl zăresc urmând-o pe Courtney pe scări, gonind prin mulțime, salutându-i pe băieți, întorcându-le fetelor zâmbetele, ca și cum ar face parte dintre ei. Cum oare e posibil ca el să se înțeleagă cu toată lumea?

(PORTRET: *Băiatul cu toate cheile și încuietorile din lume*)

Când ajunge în capul scărilor, se întoarce. Stă cu mâinile pe balustradă și se apleacă, scrutând încăperea — oare mă caută pe mine? Da, sigur mă caută, iar asta mă face să mă metamorfozez într-o cascadă. Oare poți să mori din cauza acestui sentiment? Cred că da. Nici măcar nu mai pot s-o desenez sau s-o pictez în afara mea. Când mi se întâmplă, și în ultima vreme mi se întâmplă tot timpul, trebuie doar să mă întind pe spate și să o las să treacă peste mine.

Courtney îl trage de mână și el fuge după ea, fără să mă fi găsit, așa că mă transform la loc în om.

Mă strecor pe scări după ei, ținându-mi capul plecat. Nu vreau niciun contact vizual, nu vreau să-mi vorbească nimeni sau să mă sărute careva! Oare oamenii se sărută întotdeauna fără motiv la petreceri? Nu știu nimic. Când aproape că am ajuns în capul scărilor, simt o mână pe brațul meu. Nu din nou. O fată minionă, care arată ca o veveriță gotică, îmi întinde un pahar roșu de plastic plin cu bere.

— Poftim, spune ea zâmbind. Arăți de parcă ai avea nevoie de unul.

Îi mulțumesc și continui să urc. Poate că eu chiar am nevoie de unul. O aud spunându-i cuiva:

— Nu ţi se pare sexy?

La care persoana respectivă răspunde:

— Pedofilo!

O, Doamne! Degeaba mă duc în secret în garajul tatei ca să trag de fiare. Toată lumea de-aici crede că sunt la grădiniţă. Dar oare chiar sunt sexy? Nu e posibil, nu-i aşa? Întotdeauna am senzaţia că fetele se uită la mine din cauză că sunt ciudat, nu fiindcă mă consideră drăguţ. Mama îmi spune că sunt chipeşadorabilsuperb, dar asta trebuie să facă ea. Cum poţi afla dacă eşti sexy? Demoniţa roşcată care m-a sărutat a zis că ochii mei sunt sensibili.

Oare Brian mă consideră sexy?

Gândul ăsta coboară direct între picioarele mele şi mă trezeşte la realitate. *M-a luat de mână pe sub cotiera de la cinematograf.* Face mai mult decât să mă trezească. Mă opresc, respir, încerc să-mi recapăt controlul, iau o gură de bere, mă rog, o înghiţitură zdravănă. Nu e oribilă. Continui să urc.

Al doilea etaj e opusul primului, ţinând cont că e în rai. Mă aflu pe un nor de coridor lung, cu mochetă albă, cu pereţi albi şi cu câteva uşi închise de-o parte şi de alta.

Oare în care cameră au intrat Brian şi Courtney? Dacă sunt singuri? Dacă se sărută? Sau mai rău? Poate că ea şi-a scos deja tricoul. Mai iau o gură de bere. Dacă el îi linge sânii? Băieţilor le place asta. *El mi-a spus să nu-mi fac griji. El mi-a spus să nu-mi fac griji. El mi-a spus să nu-mi fac griji.* Ăsta era un cod, nu-i aşa? Cod pentru: *N-am să-i ling sânii lui Courtney Barrett*, nu-i aşa? Iau o gură zdravănă de bere, făcându-mi şi mai multe griji.

În filme, oamenilor li se întâmplă multe lucruri îngrozitoare şi nebuneşti în locurile în care îşi petrec ultima noapte.

O iau la stânga, unde se pare că unele uşi sunt întredeschise. Într-un alcov zăresc doi care-şi fac de cap. Mă opresc să mă uit. Tipul are un spate incredibil care se îngustează la perfecţie în

jeanși, iar fata e înghesuită între perete și trupul său. Capul lui se mișcă de parcă nu o poate săruta suficient de tare sau de repede. Îmi spun în gând să trec mai departe, dar apoi observ un lucru. Mâinile fetei care îl ţin pe băiat de spate nu sunt deloc mâini de fată — nu, să fiu al naibii dacă alea nu sunt mâini de băiat. Pieptul începe să-mi vibreze. Mă aplec spre stânga și le văd amândurora feţele, feţe masculine cu maxilare proeminente, ochi închiși ca niște luni, nasuri strivite, guri lipite una de cealaltă, trupurile lor cățărându-se unul peste celălalt și căzând în același timp. Picioarele încep să-mi tremure, fiecare părticică din mine începe să-mi tremure. (AUTOPORTRET: *Cutremur*) N-am mai văzut niciodată doi tipi sărutându-se așa, de parcă ar fi sfârșitul lumii, exceptând imaginaţia mea, dar acolo nu era nici măcar pe jumătate atât de interesant. Nici pe-aproape. Ăștia doi sunt atât de *flămânzi*.

Fac un pas înapoi și mă ţin de perete, departe de ochii lor.

Nu sunt trist, nici vorbă, așa încât nu știu de ce lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji.

Apoi aud o ușă deschizându-se în celălalt capăt al holului. Îmi șterg obrajii cu dosul palmei și pornesc înspre direcţia sunetului. Heather iese dintr-o cameră — înlemnesc. E îngrozitor s-o văd — e ca și cum aș fi ieșit de la cel mai bun film făcut vreodată și acum trebuie să dau piept cu realitatea.

— Oh! face ea, toată numai zâmbet. După tine veneam!

Scutur din cap, astfel încât părul să-mi ascundă pe cât posibil faţa. Ea se îndreaptă spre mine, apropiindu-se din ce în ce mai tare de noi trei. O iau din loc, grăbindu-mă să o întâmpin. Zâmbetul îi devine mai larg și mai ospitalier, iar apoi îmi dau seama că a înţeles greșit graba mea pe hol, crezând că sunt entuziasmat să o văd, când, de fapt, tot ceea ce eu vreau e să-i protejez pe cei doi băieţi de ea și de restul lumii.

(PORTRET: *Adam și Adam în Paradis*)

Când ajung în dreptul ei, încerc să schiţez un zâmbet. E dificil. Aud în urma mea un râset șoptit, cuvinte înăbușite. Heather încearcă să privească peste umărul meu.

— Unde-i toată lumea? o întreb pentru a o face atentă la mine.

Îmi dau seama că tremur. Îmi bag mâna liberă în buzunar.

— Ești bine? întreabă ea, înclinând capul într-o parte. Te porţi cam ciudat.

Ochii ei cenușii mă studiază atent.

— Mult mai ciudat decât de obicei, aș putea spune.

Îmi zâmbește amabil și mă relaxez puţin. Eu și Heather împărtășim un secret, deși habar n-am care e acela.

Mi-aș dori să-i povestesc ceea ce tocmai mi s-a întâmplat, căci, chiar dacă eu nu am luat parte la acel sărut, mă simt de parcă l-aș fi trăit, spre deosebire de sărutul demonic de jos, care chiar mi s-a întâmplat, dar pe care am senzaţia că nu l-am trăit. Dar ce anume i-aș putea povesti? Când o să-l desenez, o să-mi fac pielea străvezie, și ceea ce o să se poată vedea o să fie că toate animalele de la grădina zoologică au evadat din cuștile lor.

— Poate că e de la bere, zic eu.

Ea chicotește, ridică un pahar roșu de plastic și îl ciocnește de-al meu.

— La fel.

Chicotitul ei mă ia prin surprindere. De obicei, Heather nu prea are motive să fie veselă. Ea e opusul; să te afli în compania ei e ca și când ai sta într-o biserică goală. De asta îmi place de ea. E tăcută și serioasă și are o mie de ani și îţi dă senzaţia că poate vorbi cu vântul. O desenez mereu cu braţele ridicate, de parcă e pregătită să zboare, sau cu mâinile împreunate, de parcă se roagă. Ea nu e o persoană care chicotește.

— Haide, spune ea. Toată lumea e aici.

Arată spre ușă.

— Te-aşteptam cu toţii. Mă rog, eu sigur te aşteptam.

Chicoteşte din nou, apoi se înroşeşte de parcă un boiler a explodat în ea. Am o presimţire.

Intrăm într-un soi de cameră de zi. Îl văd pe Brian în capătul celălalt al încăperii, vorbind cu Courtney. Nu-mi doresc decât să clipesc şi să le luăm locul băieţilor din alcov. Încerc, doar ca să nu zic că n-am făcut-o. Apoi mă întreb la câte degete aş renunţa pentru a avea parte de un astfel de moment cu el şi mă decid la şapte. Sau poate chiar opt. Aş putea desena în continuare, dacă unul dintre cele două rămase ar fi un deget mare.

Mă uit prin jur. E acelaşi roi de viespi şi surferi retardaţi care se întâlnesc la Zonă, excepţie făcând tipii mai mari, ca Fry şi Zephyr şi Big Foot, care probabil că se află jos. M-am obişnuit deja cu ăştia, şi ei cu mine. Toată lumea stă în grupuri amestecate şi ciudate, de parcă ar aştepta să înceapă ceva. Aerul e plin de respiraţii. Aerul e plin de Jude. Stă rezemată de un pervaz şi vorbeşte cu vreo cinci sute de tipi în acelaşi timp, purtând o rochie roşie, mulată şi cu volane, pe care a făcut-o cu mâna ei şi pe care mama i-a interzis s-o poarte în afara casei. Sunt de-a dreptul surprins să o văd. Toată vara s-a ferit de mine ca dracul de tămâie şi ştia că aveam să fiu aici. Mă întreb ce i-a spus mamei. Eu i-am spus că mă duceam să-mi iau rămas-bun de la Brian. În mod clar nu avem voie să ne aflăm la o astfel de petrecere.

Ochii ni se intersectează când eu şi Heather traversăm încăperea. Ea îmi aruncă o privire care spune: *Nimic — nici măcar o lume în care plouă cu lumină, în care zăpada e mov, în care broaştele vorbesc, în care apusurile ţin un an întreg — nu ar putea să mă facă să te iert că eşti cel mai îngrozitor frate geamăn de pe pământ, care-ţi fură mama şi te jefuieşte de prieteni*, după care îşi reia conversaţia cu haremul ei.

Presimţirea mea căpătă noi proporţii.

Îmi întorc atenţia spre Brian, care se reazemă de un corp de bibliotecă, vorbind în continuare cu Courtney. Despre ce? Încerc să trag cu urechea, în timp ce ne apropiem de ei, dar apoi îmi dau seama că Heather îmi vorbește.

— E complet aiurea. N-am mai jucat jocul ăsta de când eram în clasa a cincea, dar, mă rog. Îl jucăm cu o urmă de ironie, nu-i aşa?

Oare a vorbit cu mine în tot acest timp?

— Ce joc? o întreb.

Courtney se întoarce spre noi când ne aude vocile.

— O, perfect!

O înghiontește pe Heather, care chicotește din nou. Courtney se întoarce spre mine.

— Picasso, se pare că e seara ta norocoasă. Îţi plac jocurile?

— Nu prea, îi spun. De fapt, nu-mi plac deloc.

— Ăsta o să-ţi placă. Îţi promit. E un joc vechi foarte tare. Eu, Heather și Jude vorbeam, zilele trecute, despre petrecerile la care mergeam cândva. Premiza e simplă. Pune doi oameni de sex opus într-un şifonier pentru șapte minute. Vezi ce se întâmplă.

Brian nu vrea să se uite în ochii mei.

— Nu-ţi face griji, Picasso, spune ea. Va fi prin tragere la sorţi, firește.

Auzind acestea, urechile lui Heather se fac roșii ca racul. Fetele se iau de braţ și apoi izbucnesc în hohote de râs. Simt un gol în stomac.

— Recunoaște, amice, îmi zice Courtney. Ţi-ar folosi puţin ajutor.

Firește că mi-ar folosi.

Firește că mi-ar folosi, deoarece, brusc, bucle peste bucle din părul lui Jude șerpuiesc în direcţia mea ca o armată de șerpi. *Jude a fost acolo*, a spus Courtney. Atunci, asta a fost ideea lui Jude? Pentru că știe că am aruncat biletul pe care l-a lăsat pentru mama? Pentru că știe ce simt faţă de Brian?

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Gemeni: Jude și șerpii ei cu clopoței în loc de păr, Noah și șerpii lui cu clopoței în loc de brațe*)

Simt un gust metalic în gură. Brian citește titlurile de pe cotoarele cărţilor din bibliotecă, de parcă i se vor pune întrebări din ele.

Te iubesc, îi spun, doar că-mi iese ca:

— Salut!

Și eu, al naibii de tare, îmi răspunde el, doar că-i iese ca:

— Omule!

Tot nu vrea să se uite la mine.

Courtney ridică pălăria lui Brian, care se afla pe o măsuţă. E plină cu bucăţele de hârtie împăturite.

— Toate numele băieţilor sunt deja aici, inclusiv al tău, îmi spune ea. Fetele vor extrage.

Ea și Heather se îndepărtează. Odată ajunse suficient de departe cât să nu mai audă, îi spun lui Brian:

— Hai să mergem!

El nu-mi răspunde, așa că i-o spun din nou:

— Hai să plecăm de-aici! Hai să ieșim pe fereastră!

O verific pe cea mai apropiată de noi și văd că dă spre un copac din care putem coborî. N-am avea nicio problemă.

— Haide, îi spun. Brian?

— Nu vreau să merg, bine? spune el iritat. E doar un joc tâmpit. Mă rog. Nu-i mare chestie.

Îl studiez preţ de câteva clipe. Oare vrea să joace? Da. Sigur vrea.

Vrea să fie cu Courtney, deoarece, dacă e prin tragere la sorţi și Courtney e cea care face tragerea, asta se va întâmpla. De asta nu vrea să se uite în ochii mei. Când pun lucrurile cap la cap, mi se scurge tot sângele din trup. De ce mi-a spus să nu-mi fac griji? De ce m-a luat de mână? De ce a făcut toate lucrurile alea?

Toate cuștile goale încep să zornăie în mine.

Mă împleticesc spre un fotoliu bej și urât, din mijlocul acestei încăperi bej și urâte. Mă prăbușesc în el, doar ca să descopăr că e tare ca piatra și că îmi rupe șira spinării în două. Stau acolo, rupt în două, dând pe gât restul berii de parcă ar fi suc de portocale, aducându-mi aminte de felul în care englezul a dat de dușcă sticla aia de gin. Apoi iau paharul de bere pe care l-a lăsat cineva și beau și ce e în el. Purgatoriu, cred. Dacă iadul e jos și raiul e pe hol, atunci ăsta trebuie să fie purgatoriul — ce se întâmplă în purgatoriu? Am văzut tot felul de picturi, dar nu pot să-mi amintesc. Mă simt extrem de ameţit. Oare sunt beat?

Luminile încep să se aprindă și să se stingă. Courtney e lângă întrerupător, Heather lângă ea.

— Doamnelor și domnilor, momentul pe care l-aţi așteptat cu sufletul la gură!

Clementine extrage prima și îi cade un tip numit Dexter. Un puști înalt, pe care nu l-am mai văzut niciodată, care are o tunsoare mișto și haine cu vreo zece numere mai mari. Toată lumea râde batjocoritor și chiuie și se comportă în general ridicol, când cei doi se ridică și intră în camera garderobă, cu niște expresii care spun am-trecut-de-mult-peste-asta. Courtney se dă în spectacol setând ceasul de bucătărie în formă de ou. Tot ce-mi trece prin cap e cât de mult o urăsc, cât de mult vreau ca ea să fie călcată în picioare de o turmă de ţestoase-aligator furioase, înainte să poată intra în dulapul ăla cu Brian.

Mă ridic, ţinându-mă de braţul fotoliului și mă îndrept spre baie (dând la o parte un desiș enervant format din părul blond al lui Jude), unde îmi arunc cu apă rece pe faţă. Berea e naspa. Îmi ridic capul. Tot eu sunt în oglindă. Tot eu sunt, nu-i așa? Nu sunt sigur. Și în mod categoric nu sunt sexy, văd asta. Arăt ca un laș costeliv și jalnic, căruia îi e prea frică să sară în apă de pe umărul tatălui său. *Noah, e o lume în care înoţi sau te scufunzi.*

În clipa în care intru înapoi în cameră, sunt asaltat cu:

— Omule, ai fost ales!

Și:

— Heather te-a extras pe tine!

Și:

— E rândul tău, Picasso!

Înghit nervos. Brian citește în continuare cotoarele cărților, stând cu spatele la mine în timp ce Heather mă ia de mână și mă conduce spre garderobă, cu brațul încordat, de parcă ar trage de lesă un câine încăpățânat.

Ceea ce observ imediat când intrăm în garderobă e că există zeci de costume închise la culoare, care atârnă peste tot și despre care ai senzația că sunt niște bărbați care iau parte la o înmormântare.

Heather stinge lumina, apoi spune pe un ton blând, timid:

— Ajută-mă să te găsesc, bine?

Mă gândesc să mă ascund printre costumele de pe umerașe, alăturându-mă bărbaților îndoliați, până ce sună ceasul de bucătărie, dar apoi Heather se izbește în mine și râde. Mâinile ei găsesc imediat brațele mele. Atingerea ei e atât de delicată, de parcă ar fi căzut două frunze pe mine.

— Nu trebuie s-o facem, spune ea, după care adaugă: Tu vrei?

Îi simt respirația pe fața mea. Părul ei miroase a flori triste.

— OK, zic, dar nu schițez niciun gest

Timpul trece. Am senzația că a trecut atât de mult, încât atunci când vom ieși din garderobă va fi timpul să mergem la facultate sau chiar să murim. Doar că, numărând în gând, știu că n-au trecut nici măcar șapte secunde din cele șapte minute. Calculez acum câte secunde sunt în șapte minute, când simt mâinile ei mici și reci ridicându-se de pe brațele mele și poposind pe obrajii mei, apoi îi simt buzele atingându-le pe ale mele, o dată, apoi din nou, a doua oară rămânând acolo. E de parcă sunt sărutat de o pană, ba nu,

ceva mai moale, de o petală. Atât de catifelată. Mult prea catifelată. Suntem oameni-petale. Mă gândesc la sărutul-cutremur din alcov și vreau din nou să plâng. Pentru că de data asta chiar *sunt* trist. Și speriat. Și pentru că pielea nu mi-a mai venit niciodată atât de bine.

(AUTOPORTRET: *Băiat într-un blender*)

Îmi dau seama că brațele mele atârnă fără vlagă pe lângă corp. Ar trebui să fac ceva cu ele, nu-i așa? Îmi pun o mână pe încheietura ei, poziție care pare extrem de greșită, așa că o mut pe spatele ei, care, de asemenea, pare extrem de greșit, dar înainte să o pot repoziționa, buzele i se deschid, așa că și eu le deschid pe ale mele — nu e dezgustător. Nu are gust de portocală râncedă, ci de mentă, ca și când ar fi supt o bomboană înainte. Mă întreb ce gust am eu imediat ce simt limba ei în gura mea. Mă șochează să descopăr cât de umedă e. Și caldă. Și limboasă. Limba mea nu se mișcă deloc. Îi spun să se miște și să intre în gura ei, dar nu vrea să mă asculte. Finalizez socoteala: există 420 de secunde în șapte minute. Poate că au trecut douăzeci de secunde, ceea ce înseamnă că mai avem 400 de secunde de astfel de momente. O, să-mi bag picioarele!

Și apoi se întâmplă. Brian se ridică din întunericul minții mele, mă ia de mână, așa cum a făcut la cinematograf, și mă trage spre el. Îi pot mirosi sudoarea, îi pot auzi vocea. *Noah*, spune el în acel fel care îți topește oasele, și mâinile mele sunt în părul lui Heather, și îmi apăs cu putere trupul într-al ei, trăgând-o mai aproape de mine, vârându-mi limba adânc în gura ei...

Probabil nu auzim *dingul* ceasului, întrucât lumina se aprinde brusc și toți bărbații îndoliați se află din nou printre noi, fără să mai spun că în cadrul ușii se află Courtney, care bate cu degetul în ceasul invizibil de la încheietura mâinii ei.

— Haideți, porumbeilor! S-a scurs timpul!

Clipesc de câteva ori pentru a mă obișnui cu invazia de lumină. Cu invazia adevărului. Heather pare ameţită, visătoare. Heather e sută la sută Heather. Am făcut un lucru rău. Și ei, și mie. Și lui Brian, chiar dacă lui nu-i pasă. Poate că fata de jos m-a transformat și pe mine într-un demon cu sărutul acela.

— Uau! șoptește Heather. N-am mai... Nimeni nu m-a mai... Uau! A fost incredibil!

De-abia poate să meargă. Mă uit în jos să mă asigur că nu am un cort în pantaloni în timp ce ea mă ia de mână și ieșim din garderobă de parcă am fi doi pui de urs care ies nesiguri pe picioare dintr-un bârlog în care au hibernat. Toată lumea începe să fluiere și să spună lucruri penibile, gen:

— Dormitorul e în capătul holului.

Mă uit după Brian, așteptându-mă să-l văd studiind în continuare cotoarele cărţilor, dar nu mai face asta. Chipul lui arată așa cum l-am mai văzut doar o singură dată, înzidit de furie, de parcă vrea să arunce un meteorit în capul meu și să nu rateze.

Bine, dar?

Heather fuge să se alăture viespilor. Întreaga încăpere a fost înghiţită de părul lui Jude. Întregul univers a fost. Mă prăbușesc într-un fotoliu. Nimic nu are noimă. *E doar un joc tâmpit*, a spus el. *Nu-i mare chestie*. Pe de altă parte, spusese că *N-a fost mare chestie* și când prietenul (iubitul?) mamei lui s-a dat la el și mă lăsase să înţeleg că *a fost* o mare chestie pentru el. Poate că *Nu-i mare chestie* e un cod pentru: situaţia asta e Fantastic de Nasoală. *Îmi pare rău*, îi spun eu în gând. *Tu ai fost*, îi spun. *Pe tine te-am sărutat*.

Îmi las capul în mâini și, fără să vreau, trag cu urechea la un grup de băieţi din spatele meu, care probabil că se află într-o competiţie în care trebuie să afle de câte ori pot spune într-o conversaţie cât de *gay* e ăsta sau ăla, când cineva mă atinge pe umăr. E Heather.

Dau din cap spre ea, apoi încerc să mă ascund în părul meu și să o fac să plece cu puterea minții undeva în Amazon... O simt încremenind lângă mine, probabil neînțelegând de ce am trimis-o într-o junglă aflată la zece mii de kilometri depărtare, după un sărut ca ăla. Urăsc să mă port așa cu ea, dar nu știu ce altceva să fac. Câteva clipe mai târziu, când trag cu ochiul printre șuvițele de păr, ea a plecat. Nu mi-am dat seama că îmi ținusem respirația. Dau să răsuflu ușurat, când îl văd pe Brian condus spre garderobă, nu de către Courtney, ci *de către sora mea.*

Sora mea.

*

Cum e posibil să se întâmple așa ceva? Asta nu se poate întâmpla. Clipesc și clipesc, dar tot se întâmplă. Mă uit spre Courtney, care are mâna în pălăria lui Brian. Deschide bilețelele, întrebându-se ce anume s-a întâmplat. *Jude* e ceea ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că ar merge atât de departe.

Trebuie să fac ceva.

— Nu! strig eu, sărind din fotoliu. Nu!

Doar că, în realitate, nu fac asta.

Alerg spre ceasul de bucătărie, îl înșfac de pe masă și-l fac să sune, să sune, să sune.

Doar că nu fac nici asta.

Nu fac nimic.

Nu pot să fac nimic.

Mi-au fost scoase toate măruntaiele.

(AUTOPORTRET: *Pește eviscerat*)

Brian și Jude se vor săruta.

Probabil că se sărută chiar în acest moment.

Cumva, reușesc să mă ridic din fotoliu, să plec din camera aia, să cobor scările și să ies pe ușa acelei case. Mă clatin pe verandă,

simţind la fiecare pas că mai am puţin şi cad. Vârtejuri de oameni se învârtejesc prin grădină. Mă împleticesc printre ei, prin aerul întunecat şi înşelător, îndreptându-mă spre stradă. În năuceala mea, îmi dau seama că îi caut prin mulţime pe acei doi tipi îndrăgostiţi lulea, care îşi făceau de cap în alcov, dar nu-i văd pe nicăieri. Pun pariu că mi i-am imaginat.

Pun pariu că ei nici nu există.

Privesc spre pădure, uitându-mă cum copacii se prăbuşesc.

(PORTRET DE GRUP: *Toţi băieţii de sticlă se sparg*)

Din spatele meu, aud pe cineva spunând, cu accent englezesc încleiat:

— Ia te uită, artistu' clandestin!

Mă întorc şi-l văd pe englezul dezbrăcat, doar că acum e îmbrăcat cu o jachetă de piele, jeanşi şi ghete. Are acelaşi zâmbet dement pe acelaşi chip dement. Aceiaşi ochi care nu se potrivesc. Îmi amintesc cum Jude a renunţat la soare, stele şi oceane pentru desenul cu el. Am să i-l fur înapoi. Am să-i iau *totul*.

Dacă ea s-ar îneca, i-aş ţine capul sub apă.

— Te cunosc, amice, spune el, balansându-se pe picioare, gesticulând spre mine cu o sticlă de alcool.

— Ba nu, îl contrazic eu. Nimeni nu mă cunoaşte.

Ochii i se limpezesc pentru o secundă.

— Aici ai dreptate.

Pentru un moment, ne uităm unul la celălalt, fără să ne spunem nimic. Îmi amintesc cum arăta gol-puşcă şi nici măcar nu-mi pasă, deoarece sunt mort. O să mă mut sub pământ cu cârtiţele şi-o să respir pământ.

— În fine, cum ziceai că ţi se spune? întreabă el.

Cum mi se spune? Ce întrebare ciudată. Balonaş, gândesc eu. Mi se spune afurisitul de Balonaş.

— Picasso, răspund.

Ridică din sprâncene.

— Mă iei în balon?

Asta ce înseamnă?

Continuă să vorbească îngălat, aruncând cuvinte în aerul din jurul nostru.

— De bună seamă, asta înseamnă că așteptările nu sunt mari, e floare la ureche să iei locul acelui om, e ca și când ţi-ai numi copilul Shakespeare. Oare ce-a fost în capul părinţilor tăi?

Ia o înghiţitură din băutura lui.

Mă rog la pădurea copacilor căzuţi ca Brian să se uite pe fereastră și să mă vadă aici, vorbind cu englezul dezbrăcat. Și Jude.

— Parcă ești dintr-un film, gândesc și spun în același timp.

El râde și faţa lui e un caleidoscop.

— Înseamnă că-s dintr-un film de doi bani. De câteva săptămâni dorm în parc. Excepţie făcând nopţile în care dorm în spatele gratiilor, desigur.

Închisoare? Oare e un infractor? Arată ca unul.

— De ce? îl întreb.

— Beţie și indisciplină. Tulburarea liniștii publice. Cine a mai auzit să fii arestat pentru indisciplină?

Mă chinui să-i descâlcesc cuvintele stâlcite.

— Tu ești disciplinat, Picasso? E cineva disciplinat?

Clatin din cap și el aprobă.

— Așa ziceam și eu. Nu există liniște pe care să o poţi tulbura. Îi tot spuneam poliţistului: Nu. Există. Liniște. Pe. Care. Să. O. Poţi. Tulbura. Omule.

Punându-și două ţigări în gură, aprinde una, și pe a doua, apoi trage din ambele. Nu am mai văzut pe nimeni să fumeze două ţigări deodată. Nori de fum cenușiu îi ies pe nas și pe gură în același timp. Îmi întinde una mie, pe care o iau, căci ce altceva aș putea face?

— Am fost dat afară de la școala aia distinsă la care tu nu mergi.

Îmi pune o mână pe umăr ca să-şi ţină echilibrul.

— Nu contează, oricum aş fi fost dat afară când ei ar fi aflat că nu aveam cu adevărat optsprezece ani.

Simt cât de nesigur e pe picioare şi mă încordez. Apoi îmi amintesc de ţigara din mână şi o duc la buze, doar ca să trag şi să tuşesc în secunda următoare. El nu observă. Ar putea fi la fel de beat ca unul dintre tipii ăia care vorbesc cu stâlpii de iluminat, iar eu sunt stâlpul de iluminat. Vreau să-i iau sticla aia şi s-o dau toată pe gât.

— Tre' să plec, spun eu, deoarece am început să-mi imaginez că Brian şi Jude se pipăie pe întuneric.

— Bine, zice el, fără să se uite la mine. Bine.

— Poate c-ar trebui să te duci acasă, îl sfătuiesc eu, apoi îmi aduc aminte de parc, de închisoare.

El dă din cap, disperarea agăţându-se de fiecare milimetru al feţei lui.

O iau din loc, aruncând ţigara la primul coş. După câţiva paşi, aud:

— Picasso!

Mă întorc. Tipul gesticulează cu sticla spre mine.

— Am fost model de vreo câteva ori pentru maniacul ăsta de sculptor urlător, numit Guillermo Garcia. Are o mulţime de elevi. Sunt sigur că nici măcar n-o să observe că nu eşti dintre ei, dacă i-ai arăta câteva lucrări într-o după-amiază. Aşa te-ai putea afla cu adevărat *într-o* sală cu un model, cum a făcut celălalt individ numit Picasso.

— Unde? întreb eu, iar când el îmi spune, repet adresa de câteva ori în cap, ca s-o memorez.

Nu că o să mă duc, căci o să fiu eu însumi la închisoare pentru uciderea surorii mele gemene.

Jude a plănuit asta. Sunt sigur. Ştiu c-a fost ideea ei. Era de mult supărată pe mine în legătură cu mama. Şi cu viespile. Şi probabil

că a găsit pe fundul coșului de gunoi biletul pe care i l-a scris mamei. Asta e răzbunarea ei. Probabil că avea în mână un bilet cu numele lui Brian.

Fără ca vreuna dintre celelalte viespi să afle, ea a declanșat un atac al viespilor asupra mea.

Cobor dealul spre casă, fiind bombardat de imagini cu Brian și Jude, el încâlcit în părul ei, în lumina ei, în normalul ei. Asta e ce vrea el. De aceea a ridicat acel gard între noi. Apoi l-a electrificat pentru dublă protecţie faţă de mine, faţă de persoana mea tâmpită și ciudată. Mă gândesc cum am sărutat-o cu pasiune pe Heather. O, Doamne! Oare Brian o sărută pe Jude la fel? Oare ea îl sărută pe el așa? Un sunet monstruos, oribil și răzbătător iese din mine și apoi întreaga noapte dezgustătoare vrea să iasă și ea din mine. Alerg la marginea drumului și vomit fiecare picătură de bere băută și acel fum dezgustător de ţigară, fiecare sărut revoltător și persistent, până ce rămân doar un sac de oase.

Când ajung acasă, văd că lumina e aprinsă în camera de zi, așa că mă caţăr pe fereastra de la camera mea, care e mereu ușor întredeschisă, în cazul în care Brian avea vreodată de gând să intre prin efracţie la mine, așa cum mi-am imaginat toată vara, înainte să adorm. Mă fac mic când mă gândesc la asta.

(Peisaj: *O lume prăbușită*)

Îmi aprind veioza din dormitor și mă duc întins să iau aparatul foto al tatei, dar nu e acolo unde îl las mereu, sub pat. Verific toată camera cu privirea, răsuflând doar atunci când îl zăresc pe birou, stând ca o grenadă adevărată. Cine l-a mutat? Cine puii mei l-a mutat? Oare eu l-am lăsat acolo? Poate că da. Nu știu. Mă reped la el și încep să mă uit peste poze. Prima care apare e de anul trecut, când a murit bunica. O femeie de nisip mare, robustă, care râde și ţine braţele deschise spre cer, de parcă e gata să-și ia zborul. E al naibii de uimitoare. Pun degetul pe butonul de ștergere și

apăs tare, apăs ucigător. Le parcurg și pe următoarele, fiecare sculptură fiind mai frumoasă, mai extraordinară și mai mișto decât cea de dinainte, și le șterg pe toate, una câte una, până ce dispare din lume orice urmă a talentului surorii mele și rămâne doar al meu.

Apoi, după ce mă furișez în camera de zi — mama și tata au adormit la un film de război —, mă duc în camera lui Jude, iau portretul englezului dezbrăcat de pe perete, îl fac bucăţele și îl împrăștii ca pe confeti pe covor. Apoi mă întorc în camera mea și repet operaţiunea cu toate desenele cu Brian — îmi ia o veșnicie să le fac pe toate bucăţele, sunt foarte multe. Când termin, îi îndes rămășiţele în trei saci negri de plastic și îi ascund sub pat. Mâine îl voi arunca, până la ultima bucăţică, peste Stânca Diavolului.

Pentru că nu știe să înoate.

Și chiar și după ce înfăptuiesc toate astea, Jude încă nu s-a întors acasă! A depășit cu o oră stingerea de vară. Nu pot decât să-mi imaginez unde e și ce face. Trebuie să încetez cu imaginatul.

Trebuie să încetez să mai ţin piatra asta și să mă rog ca el să vină la fereastră.

Nu o face.

ISTORIA NOROCULUI

Jude

16 ani

Am să-mi doresc cu mâinile, așa cum a spus Sandy.

Am să folosesc Oracolul.

Am să mă așez aici, la birou, și am să-l folosesc — în mod tradiţional — ca să aflu tot ce pot despre Guillermo Garcia, zis și Igor Beţivanul, zis și Vedeta Lumii Sculptorilor. Trebuie să fac sculptura aia și trebuie să fie în piatră, iar el e singurul care mă poate ajuta să-mi duc la îndeplinire planul. Numai așa pot ajunge la mama. Simt asta.

Dar, mai înainte de toate, trebuie să sug tot iadul din lămâia asta — dușmanul de moarte al portocalei afrodiziace:

Nimic nu îngheață mai bine dragostea în inimă decât lămâia pe limbă.

Pentru că *trebuie* să curm asta de la rădăcină.

Bunica se bagă în seamă.

— A, da, El cu E mare și nu mă refer la domnul Gable. Să fie oare un mare... și rău... și britanic... lup?

Lungește intenţionat ultimul cuvânt.

Nu știu ce anume era în legătură cu el, îi spun bunicii în gând.

— O, frate! Pe lângă *toate celelalte*, adaug, cu voce tare.

Apoi, nu mă pot abține. Folosindu-mă de cel mai bun accent englezesc, zic:

— Ești așa de guralivă, încât nu apuc să spun nimic.

Zâmbetul pe care i l-am refuzat în biserică mi se întinde pe chip până ce radiez spre peretele din cameră.

O, Clark Gable, încetează!

Bag în gură jumătatea de lămâie, o alung pe bunica, îmi spun că individul britanic are mononucleoză infecțioasă, herpes și carii (trifecta[1] antisărut), la fel ca toți ceilalți bărbați sexy din Lost Cove.

Râie. Are multă râie. Râie englezească.

Cu acreala care îmi face tot capul să se strepezească și cu boicotul băieților din nou la cârmă, îmi deschid laptopul și scriu în Oracol: *Guillermo Garcia* și *Arta de mâine*, sperând să găsesc interviul luat de mama. Dar n-am noroc. Revista nu are arhivă online. Îi introduc din nou numele și caut imagini.

Și e Invazia Uriașilor de Granit.

Ființe masive din piatră. Munți pe două picioare. Explozii de expresii. Le ador pe loc. Igor mi-a spus că nu era OK. Ei bine, nici arta lui nu e. Încep să salvez recenzii și articole, aleg pentru screensaver o creație care mă întristează și mă bucură în același timp, apoi iau de pe raft manualul de sculptură, fiind mai mult ca sigură c-o să-l găsesc acolo. Creațiile lui sunt prea uimitoare ca el să nu se afle în carte.

Îl găsesc imediat și sunt la a doua citire a biografiei lui de-a dreptul nebune, una care ar trebui să se regăsească în biblia bunicii, nu într-un manual, așa că am rupt-o și am capsat-o în cartea arhiplină legată în piele, când aud ușa casei deschizându-se, urmată de larmă de glasuri și de niște pași alergând pe hol.

[1] Tip de pariu, numit și triplu, la cursele de cai, unde trebuie să ghicești primii trei câștigători exact în ordinea sosirii.

Noah.

Îmi doresc să fi închis ușa. Oare să mă ascund sub pat? Înainte să pot face vreo mișcare, ei trec în viteză prin dreptul camerei mele, uitându-se la mine de parcă aș fi Femeia cu Barbă. Și undeva în acel roi vesel și bâzâitor de adolescenţi atletici, nefiresc de normali, se află fratele meu.

Cel mai bine mă așez, pentru a face faţă acestei veşti:

Noah a intrat într-o echipă de sport la Liceul Roosevelt.

Desigur, e vorba de alergări, nu de fotbal, iar Heather face și ea parte din echipă. Totuși! E și membru al unei *găști*.

Spre surprinderea mea, o clipă mai târziu, dă înapoi și intră în cameră, și e ca și când mama s-ar afla în faţa mea. Întotdeauna a fost așa, eu blondă ca tata, el brunet ca mama, însă această asemănare a lor a devenit nefirească, prin urmare: dureroasă. Întrucât eu nu am nicio trăsătură a mamei, niciodată n-am avut. Când oamenii obișnuiau să ne vadă singure, pun pariu că mă credeau adoptată.

E neobișnuit să-l am pe Noah în cameră și simt un gol în stomac. Urăsc cât de agitată mă simt în ultima vreme când sunt lângă el. De asemenea, mai e și ce mi-a spus Sandy, azi. Fără ca eu să știu, cineva a făcut poze femeilor mele zburătoare din nisip și le-a trimis la SAC. Sigur Noah a fost făptașul, ceea ce înseamnă că mi-a facilitat admiterea, doar ca să ajungă el nevoit să intre la Roosevelt.

Simt gustul vinovăţiei prin zeama de lămâie.

— Ăăă, salut, zice el, legănându-se pe picioare într-o pereche de tenișI murdari, afundând pământul din ce în ce mai tare în mocheta mea albă, pufoasă.

Nu spun nimic despre asta. Ar putea să-mi taie urechea și tot n-aș spune nimic. Expresia lui e diametral opusă faţă de cum arăta mai devreme, când zbura pe fundalul cerului. E încuiată cu lacăt.

— Presupun că știi că tata va fi plecat o săptămână, nu? Noi...

Dă din cap spre camera lui, de unde răsună muzică, râsete și omogenitate.

— Noi ne gândeam ca ar fi mișto să dăm o petrecere aici. E OK din partea ta?

Mă uit lung la el, rugându-mă stăruitor la extratereștri sau la Clark Gable sau la cine se ocupă de sufletele răpite să-mi dea fratele înapoi. Deoarece, pe lângă faptul că s-a alăturat găștilor periculoase și merge la petreceri, acest Noah iese mai nou și cu fete, își spală și își aranjează mereu părul, pierde vremea pe la Zonă, se uită cu tata la sport. Pentru ceilalți băieți de șaisprezece ani: perfect. Pentru Noah înseamnă un singur lucru: moartea sufletului. O carte care are o poveste greșită între file. Fratele meu, ciudatul revoluționar, s-a dat cu retardatar de foc, pentru a folosi terminologia lui. Tata e încântat, desigur, el crede că Noah și Heather formează un cuplu — nu e adevărat. Se pare că eu sunt singura care știe cât de cumplită e situația.

— Ăăă, Jude, știi că ai o lămâie între dinți?

— Normal că știu, spun eu, deși cuvintele ies stâlcite din motive evidente.

A, ce idee! Profitând de această nesperată barieră a limbajului, mă uit în ochii lui și adaug:

— Ce-ai făcut cu fratele meu? Dacă-l vezi, spune-i că mi-e dor de el. Spune-i că eu...

— Alo? Nu te pot înțelege cu lămâia voodoo pe care o ai în gură.

Clatină din cap indiferent, imitându-l pe tata, și îmi dau seama că urmează să-mi tragă un perdaf. Interesele mele îl tulbură, ceea ce înseamnă că suntem chit.

— Știi, ieri ți-am împrumutat laptopul pentru un eseu, fiindcă Heather îl folosea pe-al meu. Ți-am văzut istoricul căutărilor.

Ă-ău!

— Dumnezeule, Jude! Câte boli crezi că ai pe noapte? Și toate acele necrologuri înfiorătoare pe care le-ai citit — aproape din toate districtele Californiei.

Acum pare a fi momentul ideal pentru a-mi imagina pajiștea. El gesticulează spre biblia deschisă din poala mea.

— Și poate c-ar fi cazul s-o mai lași moale cu cartea aia ridicolă, și, nu știu, să mai ieși din casă. Să vorbești și cu altcineva, nu numai cu bunica noastră decedată. Mai gândește-te și la alte lucruri, nu numai la moarte. E atât de...

Scot lămâia din gură.

— Cum? *Jenant*?

Îmi amintesc că și eu i-am spus asta la un moment dat — cât de jenant era el — și mă înfior când mă gândesc cum eram eu cândva. Oare e posibil ca personalităţile noastre să fi făcut schimb de trupuri? În clasa a treia, doamna Michaels, profesoara de desen, ne-a pus să ne facem autoportretele. Eram în capete opuse ale sălii de clasă și fără ca măcar să ne uităm unul la celălalt, eu l-am desenat pe el și el pe mine. Uneori, în ultima vreme, am senzaţia că se petrece același lucru cu noi.

— Nu voiam să spun jenant, zice el, trecându-și o mână prin părul lui des și lung, doar ca să descopere că nu mai e acolo.

Duce, în schimb, mâna la ceafă.

— Ba da, voiai.

— OK, voiam, fiindcă *e* jenant. Mă duc azi liniștit să-mi plătesc prânzul la casă și dau de chestiile astea.

Bagă mâna în buzunar și îmi arată amestecul de fasole și seminţe puternic protectoare pe care le-am vârât acolo.

— Noah, eu nu fac decât să am grijă de tine, chiar dacă ești o anghinare care deţine un card.

— Jude, asta e de-a dreptul demenţă.

— Știi ce cred eu că e de-a dreptul demenţă? Să dai o petrecere în ziua în care se împlinesc doi ani de când a murit mama ta.

Chipul i se fisurează pentru o clipă, după care se repară imediat. „Știu că eşti acolo!" vreau eu să urlu. E adevărat; chiar știu asta. Iată de unde:

1) Obsesia lui nefirească de a sări de pe Stânca Diavolului și felul sublim în care arăta azi pe cer.

2) Există momente când stă prăbușit într-un fotoliu, întins în pat, ghemuit pe canapea și eu îmi trec mâinile prin faţa lui, iar el nici măcar nu clipește. E ca și când ar fi orb. Unde se află în momentele alea? Ce face acolo? Pentru că bănuiesc că pictează. Bănuiesc că în interiorul fortăreţei impenetrabile a convenţionalităţii care a devenit există un muzeu al naibii de mișto.

Și cel mai important: 3) Am descoperit (vârâtul nasului în istoricul căutărilor celuilalt e o cale cu dublu sens la noi) că Noah, care nu folosește aproape deloc internetul, care probabil e singurul adolescent din America căruia nu-i pasă de realitatea virtuală și de toate reţelele de socializare, postează un mesaj pe un site numit LegăturiPierdute.com, întotdeauna același și cam în fiecare săptămână.

Verific — nu a primit niciodată vreun răspuns. Sunt sigură că mesajul îi este adresat lui Brian, pe care nu l-am mai văzut de la înmormântarea mamei și care, din câte știu, nu a mai venit în Lost Cove de când mama lui s-a mutat de-aici.

Ca să fim bine înţeleși, eu am știut ce anume se petrecea între Brian și Noah, chiar dacă alţii nu aveau habar. Toată vara aia, când Noah se întorcea seara acasă, după ce fusese toată ziua cu el, făcea desene cu NoahșiBrian, până ce degetele îi erau atât de jupuite și de umflate, încât trebuia să facă drumuri din cameră la bucătărie, unde își băga mâna în tăviţa pentru cuburi de gheaţă. Nu știa că eu îl urmăream de pe hol, privindu-l cum se sprijinea sfârșit de frigider,

cu fruntea lipită de ușa rece, cu ochii închiși, cu visele pe afară din corp.

Nu știa că, imediat ce pleca dimineața, eu îi răsfoiam caietele secrete pe care le ascundea sub pat. Era ca și când descoperise o nouă gamă de culori. Era ca și când găsise o altă galaxie de imagini. Era ca și când mă înlocuise.

Să fie clar: îmi doresc mai mult decât orice să nu fi intrat în acea garderobă cu Brian. Însă povestea lor nu s-a sfârșit în acea noapte.

Mi-aș dori să nu fi făcut o mulțime de lucruri atunci.

Mi-aș dori ca intratul în garderobă cu Brian să fi fost cel mai urât lucru pe care l-am făcut.

Geamănul dreptaci spune adevărul, geamănul stângaci spune minciuni.

(Noah și cu mine suntem amândoi stângaci.)

Noah a rămas cu privirea fixată în podea. Concentrat. Nu știu la ce se gândește și asta mă face să mă simt pustiită. Își ridică ochii.

— N-o să dăm petrecerea în ziua comemorării. O să fie cu o zi înainte, spune el aproape șoptit, cu ochii negri blânzi, exact ca ai mamei.

Chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am aproape de mine o adunătură de surferi de pe Dealul Hideaway din tagma lui Zephyr Ravens, zic:

— N-ai decât.

Spun asta în locul lucrurilor pe care i le-aș fi spus dacă aș mai fi avut în gură lămâia voodoo: *Îmi cer scuze. Pentru tot.*

— Vrei să vii și tu, de data asta?

Arată spre perete.

— Și să porți una din astea?

Spre deosebire de mine, camera mea arată cu adevărat a fată, cu toate rochiile pe care le-am croit — vaporoase sau nu — atârnând pe toţi pereţii. E ca şi când aş avea prieteni.

Ridic din umeri.

— Nu particip la evenimente sociale. Nu port rochiile create.

— Cândva o făceai.

Nu spun „Şi tu făceai cândva artă şi îţi plăceau băieţii şi vorbeai cu caii şi trăgeai luna pe fereastră ca să mi-o oferi cadou de ziua mea."

Dacă mama s-ar întoarce, n-ar putea să ne recunoască pe niciunul dintre noi dintr-un grup de suspecţi la poliţie.

Sau tata, dacă-i vorba pe-aşa, care tocmai s-a materializat în prag. *Benjamin Sweetwine: Partea a doua* are pielea de culoarea şi textura lutului gri. Pantalonii săi sunt întotdeauna prea mari şi au cureaua închisă greşit, astfel încât arată ca o sperietoare de ciori, de zici că, dacă ar trage cineva de cureaua aia, s-ar preface într-o grămadă de paie. Asta s-ar putea să fie din vina mea. Eu şi bunica am cam pus stăpânire pe bucătărie, folosind biblia pe post de carte de bucate:

Pentru a reda fericirea unei familii îndoliate, presăraţi trei linguriţe de coji de ouă pisate pe fiecare farfurie cu mâncare.

De asemenea, se pare că în ultima vreme tata apare întotdeauna aşa, fără să îşi anunţe sosirea — cu nişte paşi, de pildă? Ochii îmi coboară imediat spre pantofii lui, pe care îi are într-adevăr în picioare, care sunt într-adevăr pe pământ *şi* îndreptaţi în direcţia potrivită — perfect. Ei bine, uneori începi să te întrebi cine e fantoma în familie. Începi să te întrebi de ce părintele decedat e mult mai prezent şi mai activ decât cel în viaţă. În cea mai mare parte a timpului, ştiu că tata e acasă doar pentru că aud uneori apa la toaletă sau televizorul pornit. Nu mai ascultă jazz şi nici nu mai

merge la înot. Cel mai des îl vezi cum se holbează, cu o privire îndepărtată și perplexă, de parcă încearcă să dea de capăt unei ecuații matematice dificile.

Și mai iese să se plimbe.

Plimbările au început la o zi după înmormântare, când toți prietenii și colegii mamei încă umpleau casa. „Ies să mă plimb puțin", îmi spunea el, furișându-se pe ușa din dos, lăsându-mă pe mine cu ei (Noah nu era de găsit pe nicăieri) și întorcându-se doar după ce toată lumea pleca. În ziua următoare, la fel: „Ies să mă plimb puțin", și tot așa în restul zilelor, săptămânilor, lunilor și anilor care au urmat, toate cunoștințele spunându-mi că l-au văzut pe tata pe Old Mine Road, care se află la vreo douăzeci și cinci de kilometri de casă, sau pe Bandit Beach, care e chiar și mai departe. Îmi imaginez tot felul de nenorociri, ba că e lovit de vreo mașină, ba că e luat de valurile necruțătoare, ba că e mâncat de pume. Îmi imaginez că n-o să se mai întoarcă. Uneori, îi ațineam calea când ieșea, întrebându-l dacă puteam să merg cu el, la care el îmi răspundea: „Scumpo, am nevoie de puțină liniște ca să gândesc."

Și în timp ce el gândește astfel, eu aștept ca telefonul să sune și să primesc vestea că a avut loc un accident.

Asta-ți vor spune: *A avut loc un accident.*

Mama se ducea să-l vadă pe tata când s-a întâmplat. Se despărțiseră de aproximativ o lună și el stătea la hotel. I-a spus lui Noah, înainte să plece în acea după-amiază, că se ducea să-l roage pe tata să se întoarcă acasă și să putem fi din nou o familie.

Dar, în loc de asta, a murit.

Pentru a înveseli atmosfera din capul meu, întreb:

— Tată, nu există vreo boală în care carnea se osifică până ce biata persoană suferindă e captivă în propriul ei trup, ca într-o închisoare de piatră? Sunt foarte sigură că am citit asta într-unul dintre jurnalele tale.

El și Noah schimbă una dintre „privirile" lor când eu exagerez. Of, Clark Gable, suspin.

Tata răspunde:

— Se numește FOP[1] și e extrem de rară, Jude. Extrem, extrem de rară.

— A, nu cred că am eu așa ceva.

Mă rog, nu chiar. Nu le spun că sunt de părere că noi trei s-ar putea să o avem metaforic. Că adevăratele noastre euri au fost îngropate adânc în acestea de acum, impostoare. Jurnalele medicale ale tatei pot fi la fel de edificatoare ca și biblia bunicii.

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph?

Și are loc un moment de familie! Ne dăm ochii peste cap la unison, cu talentul dramatic al bunicii Sweetwine. Dar, apoi, tata se încruntă.

— Scumpo, există vreun motiv anume pentru care ţii în buzunar o ceapă foarte mare?

Mă uit în jos și văd că deflectorul meu de boală mi-a căscat larg buzunarul hanoracului. Uitasem de ceapă. Oare a văzut-o și englezul? O, fir-ar să fie!

Tata spune:

— Jude, trebuie neapărat să...

Dar ceea ce sunt sigură că va fi o nouă prelegere a anghinarei despre tendinţele mele habotnice sau despre relaţia mea de lungă distanţă cu bunica (fiindcă nu știe și despre mama) e întreruptă brusc, din cauză că el a fost împușcat cu un pistol de electroșocuri.

— Tată?

S-a făcut palid la faţă — mă rog, mai palid.

---

[1] *Fibrodysplasia ossificans progressiva*, numită și Sindromul Omului de Piatră, maladie netratabilă și fatală, care transformă mușchii și ţesuturile conjunctive în oase, „înghețând" persoana în timp; începe în copilărie și durează câteva decenii până la osificarea completă.

— Tată? repet eu, urmărindu-i privirea distrată către ecranul calculatorului.

Să fie cumva din cauza *Familiei îndoliate*? A fost opera care mi-a plăcut cel mai mult dintre creaţiile lui Guillermo Garcia pe care le văzusem, deşi e foarte tulburătoare. Trei uriaşi de piatră, masivi şi îndureraţi, care m-au dus cu gândul la noi, la felul în care tata, Noah şi cu mine probabil că am arătat stând la mormântul mamei, ca şi când am fi vrut să ne aruncăm după ea. Probabil că şi tatei i-a amintit de acelaşi moment.

Mă uit la Noah şi îl descopăr în aceeaşi stare, privind ţintă la ecran. Lacătul i-a dispărut. O îmbujorare de emoţie s-a întins pe faţa şi pe gâtul lui, ba chiar şi pe mâini. E promiţător. Încă reacţionează la artă.

— Ştiu, le spun amândurora. E o creaţie incredibilă, nu-i aşa?

Niciunul nu răspunde. Sunt sigură că nici măcar nu m-au auzit.

Apoi tata spune brusc:

— Ies să mă plimb puţin.

Iar Noah, la fel de brusc:

— Prietenii mei.

Şi pleacă amândoi.

Oare eu sunt singura scrântită?

Chestia e că ştiu c-am luat-o razna. Văd zilnic cum nasturii îmi sar şi zboară în toate direcţiile. Ceea ce mă îngrijorează la tata şi la Noah e faptul că au impresia că ei sunt OK.

Mă duc la fereastră, o deschid şi ascult vaietele sinistre şi croncăniturile cufundarilor, tunetele valurilor de iarnă, valuri *cosmice*, din câte văd. Pentru o clipă, sunt din nou pe placa mea, sărind pe val, umplându-mi plămânii cu aerul rece şi sărat — doar că, după aceea, îl trag pe Noah la mal şi retrăiesc acea zi de acum doi ani, când el aproape că s-a înecat şi greutatea lui ne trăgea pe amândoi în adânc la fiecare mişcare... nu.

Nu.

Închid fereastra, cobor jaluzelele.

Dacă un geamăn e tăiat, celălalt va sângera.

Mai târziu, în aceeași seară, când mă așez la calculator pentru a afla mai multe despre Guillermo Garcia, descopăr că toate adresele site-urilor pe care le salvasem au fost șterse.

Imaginea de fundal a ecranului, *Familia îndoliată*, a fost schimbată cu o lalea mov.

Când îl întreb pe Noah ce s-a întâmplat, el spune că nu știe despre ce vorbesc, dar eu nu-l cred.

*

Petrecerea lui Noah se dezlănţuie în jurul meu. Tata e plecat pentru o săptămână la conferinţa lui cu paraziţi. Crăciunul a fost un fiasco. Și tocmai mi-am conceput o rezoluţie de Anul Nou, ba nu, o *revoluţie* de Anul Nou, și anume: să mă întorc în seara asta la atelierul lui Guillermo Garcia și să-l rog să-mi fie îndrumător. De când a început vacanţa de iarnă, am început să dau înapoi. Dacă spune nu? Dacă spune da? Dacă îmi dă cu dalta în cap? Dacă englezul e acolo? Dacă nu e? Dacă îmi dă *el* cu dalta în cap? Dacă mama poate să distrugă piatra la fel de ușor ca lutul? Dacă rana de pe braţul meu e lepră?

Etc.

Acum câteva clipe, am introdus toate aceste întrebări în Oracol și rezultatele au fost concludente. S-a hotărât că nu exista un timp mai propice decât prezentul. Și a cântărit mult și faptul că invitaţii de la petrecerea lui Noah — inclusiv Zephyr — au continuat să bată la ușa mea, care era încuiată și blocată cu un dulap. Așa că am ieșit pe fereastră, băgând în buzunarul hanoracului cele

douăsprezece păsări din carapace de arici-de-mare pe care le ţineam pe pervaz. Nu sunt la fel de norocoase ca trifoiul cu patru foi sau ca sticla-de-mare roșie, dar vor fi suficiente.

Cobor dealul urmărind liniile reflectorizante galbene de pe mijlocul șoselei, ciulind urechea după mașini și ucigași în serie. Iar s-a lăsat ceaţa peste oraș. E mult prea înspăimântător. Iar expediţia asta e o idee foarte proastă. Însă acum mă ţin de ea, așa că încep să alerg prin neantul rece și umed și mă rog la Clark Gable ca Guillermo Garcia să fie un maniac obișnuit și nu unul care omoară fete. Încerc să nu mă gândesc dacă englezul va fi acolo. Încerc să nu mă gândesc la ochii săi de culori diferite, la intensitatea pe care o emana, la cât de cunoscut mi s-a părut și la cum m-a numit înger căzut și mi-a spus „Tu ești ea" — și, nu după mult, tot acest negândit m-a adus la ușa atelierului, de sub care văd că iese lumină.

Igor Beţivanul probabil că e înăuntru. Îmi răsare în minte imaginea lui, cu părul slinos, cu barba neagră sârmoasă și cu degetele bătătorite, vineţii. O imagine care îmi produce mâncărimi. Probabil că are păduchi. Vreau să zic, dacă aș fi un păduche, pe el l-aș alege pentru a-l coloniza. Toată hălăciuga ăia! *Fără supărare, dar* îhh!

Fac câţiva pași înapoi, văd un șir de ferestre pe-o latură a clădirii, toate aprinse — probabil că spaţiul de atelier e acolo. O idee începe să prindă formă în mintea mea. O idee măreaţă. Pentru că poate există o cale de a-i spiona atelierul fără a fi prinsă... da, cum ar fi acea scară de incendiu din spate, gândesc eu când o zăresc. Vreau să văd uriașii. Vreau să-l văd și pe Igor Beţivanul, iar din spatele geamului pare a fi perfect. Ba chiar ingenios. Nu trece mult și sar gardul, traversând iute o alee întunecată, una unde fetele sunt lovite în cap cu dalta.

E mare ghinion să cazi cu fața în jos.
(Asta e o consemnare a naibii de adevărată. Înțelepciunea pe care o găsești în biblia bunicii nu cunoaște limite.)

Ajung la scara de incendiu — în viață — și încep să urc, fără zgomot ca un șoricel, spre lumina puternică de sus.

Ce fac?

Ei bine, o fac. Când ajung în capul scărilor, mă ghemuiesc și înaintez ca un crab pe sub ferestre. De îndată ce trec de ele, mă ridic, îmbrățișând peretele în timp ce trag cu ochiul spre un spațiu imens, bine luminat...

Și iată-i! Uriașii. Uriașii *uriași*. Însă diferiți față de cei din fotografii. Aceștia sunt cupluri. De-a lungul încăperii, ființe de piatră enorme stau îmbrățișate de parcă s-ar afla pe ringul de dans, de parcă au înghețat în timp ce se mișcau. Nu, de fapt, nu îmbrățișate. Nu încă. Parcă fiecare „bărbat" și „femeie" tocmai se aruncau unul în brațele celuilalt cu pasiune, *cu disperare*, când timpul s-a oprit în loc, înainte ca ei să fi apucat să se îmbrățișeze.

Adrenalina gonește prin venele mele. Nu e de mirare că revista *Interview* l-a pozat cu o bâtă de baseball în fața *Sărutului* lui Rodin. Acela e atât de politicos și, ei bine, plictisitor, în comparație cu...

Șirul gândurilor îmi este întrerupt deoarece, țopăind în spațiul imens de parcă pielea nu îi mai poate stăpâni tumultul sângelui dinăuntru, îl văd pe Igor Bețivanul, dar complet transformat. S-a bărbierit, s-a spălat pe cap și s-a îmbrăcat cu o salopetă, care e mânjită de lut, la fel ca și sticla de apă pe care o duce la gură. În biografia lui nu se menționa cum că ar lucra și în lut. Bea atât de hulpav din sticla aia, încât zici că a rătăcit prin deșert cu Moise. După ce o golește, o aruncă într-un coș de gunoi.

Cineva l-a băgat în priză.

L-a conectat la un reactor nuclear.

Doamnelor și domnilor: Vedeta Lumii Sculptorilor!

Se îndreaptă spre o creaţie-în-lucru din lut, care se află în mijlocul încăperii, și începe să se plimbe în jurul ei, așa cum face un prădător cu prada, vorbind cu o voce groasă, tunătoare, pe care o pot auzi prin geam. Mă uit spre ușă, presupunând că o să mai intre cineva, cineva implicat în această conversaţie cu el, cum ar fi tipul englez, gândesc eu cu o tresărire a inimii, dar nu i se alătură nimeni. Nu înţeleg niciun cuvânt din ce spune. Cred că vorbește în spaniolă.

Poate că are și el niște fantome care-i ţin companie. Bun. Atunci avem ceva în comun.

Brusc, apucă sculptura în braţe și această acţiune subită mă face să rămân fără suflare. Zici că e o linie de înaltă tensiune care a căzut, după felul cum se mișcă. Doar că acum curentul a fost tăiat și el a rămas cu fruntea lipită de burta sculpturii. Fără supărare (din nou), dar ce ţicnit! Și-a pus mâinile imense de-o parte și de alta a lucrării și pur și simplu stă așa, nemișcat, de parcă se roagă sau trage cu urechea după vreun puls sau și-a ieșit complet din minţi. Apoi văd că mâinile încep să i se miște ușor în sus și-n jos pe suprafaţa lucrării, îndepărtând lutul, bucată cu bucată, aruncând pumni întregi de material pe podea, iar ceea ce mi se pare incredibil e că nu-și ridică niciodată capul să vadă ce face. Sculptează *cu ochii închiși*. O, uau!

Mi-aș dori ca Noah să poată vedea asta. Și mama.

Într-un târziu, se dă îndărăt, oarecum împleticit, de parcă ar ieși din transă, scoate un pachet de ţigări dintr-un buzunar al salopetei, aprinde una și, sprijinindu-se de o masă din apropiere, fumează și privește lung sculptura, înclinând capul când în stânga, când în dreapta. Mi-aduc aminte de ceea ce am citit în biografia lui nebună. Că se trage dintr-un șir lung de cioplitori de pietre de

mormânt din Columbia și a început să sculpteze la vârsta de cinci ani. Că nimeni nu a văzut vreodată niște îngeri mai magnifici decât ai lui, iar oamenii care locuiau în apropiere de cimitirele unde statuile lui vegheau asupra morților jurau că le auzeau cântând în timpul nopții, jurau că vocile lor cerești ajungeau până în casele lor, în somnul lor, în visele lor. Că se zvonea că băiatul sculptor era fermecat sau poate chiar posedat.

Am să merg pe varianta a doua.

E genul acela de persoană care intră într-o încăpere și toți pereții se năruie. De acord, mamă, ceea ce mă aduce din nou la punctul unu. Cum oare aș putea să-l rog *pe el* să îmi fie *mie* îndrumător? Acest „el" e mult mai înfiorător decât Igor.

Aruncă țigara pe jos, bea apă dintr-un pahar aflat pe masă, apoi o scuipă din gură peste lut — îh, scârbos! —, după care lucrează furios cu degetele acea parte umezită, de data asta fără să-și desprindă ochii de la ceea ce face. E adâncit în lucru, bând și scuipând și modelând, bând și scuipând și modelând, sculptând de parcă încearcă să smulgă din lut un lucru de care are nevoie, de care are mare nevoie. În vreme ce timpul trece și trece, eu încep să văd cum din mâinile lui se nasc un bărbat și o femeie — două trupuri împletite ca niște crengi.

Asta înseamnă să-ți dorești cu mâinile..

Nu știu cât a trecut de când eu și câteva cupluri enorme de piatră îl privim cum lucrează, îl privim cum își trece mâinile pline de lut umed prin păr, iar și iar, până ce nu mai știi dacă el face sculptura sau sculptura îl face pe el.

*

S-a lăsat seara și eu mă furișez din nou pe scara de incendiu a lui Guillermo Garcia.

Odată ajunsă sus, încep să merg în patru labe pe sub pervaz, până ce sunt în același punct de observaţie ca ieri-seară, apoi mă ridic puţin, doar cât să pot trage cu ochiul în atelier... El e în continuare înăuntru. Cumva, știam că îl voi găsi aici. Stă pe o platformă, cu spatele la mine, cu capul plecat, cu tot corpul fără vlagă, nemișcat. Nu s-a schimbat de haine. Oare a apucat să pună geană pe geană? Sculptura de lut de lângă el pare a fi terminată acum — probabil că a lucrat toată noaptea la ea —, dar nu seamănă deloc cu ceea ce era înainte ca eu să fi plecat. Îndrăgostiţii nu mai sunt încolăciţi unul în braţele celuilalt. Figura masculină e întinsă pe spate acum și se pare că figura feminină se zbate să se smulgă din el, ieșind direct din pieptul lui.

E înspăimântătoare.

Observ că umerii lui Guillermo Garcia urcă și coboară. Oare plânge? Ca prin osmoză, un val întunecat de emoţie se ridică în mine. Înghit puternic nodul din gât și strâng din umeri. Nu că aș plânge vreodată.

Lacrimile de jale ar trebui adunate și apoi înghiţite
pentru a vindeca sufletul.

(Nu am plâns *niciodată* pentru mama. La înmormântare,
a trebuit să mă prefac. Mă tot duceam la baie să mă pișc de obraji
și să mă frec la ochi, astfel încât să am o înfăţișare
corespunzătoare. Știam că, dacă aveam să plâng,
chiar și o singură lacrimă: Judemageddon. Nu și Noah.
Vreme de câteva luni a fost de parcă aș fi trăit cu un muson.)

Îl aud pe sculptor prin geam — un geamăt profund și sumbru care adună tot aerul din aer. Trebuie să plec de-aici. Lăsându-mă în jos, gata să mă întorc înapoi, îmi aduc aminte de păsările norocoase din aricii-de-mare pe care încă le am în buzunar de seara

trecută. El are nevoie de ele. Le aliniez pe pervaz, când observ cu coada ochiului o mișcare rapidă. Și-a dus brațul în spate și începe să-l miște înainte...

— Nu! strig eu, fără să mă gândesc și lovind cu palma în geam pentru a-l împiedica să-i doboare și să-i trimită în neființă pe îndrăgostiții îndureraţi.

Înainte să pot fugi pe scara de incendiu, îl văd uitându-se în sus, la mine, expresia de pe chipul lui trecând la șoc la furie.

*

Sunt cățărată până pe la jumătatea gardului, când aud ușa deschizându-se cu un scârțâit ca în filmele de groază, ca și acum câteva zile, și văd cu coada ochiului silueta lui imensă. Am două opțiuni. Să cobor înapoi pe alee și să risc o ambuscadă înainte să ajung la poartă sau să sar de pe gard pe trotuar și să încerc să scap cu viață. Ca să fiu sinceră, în niciuna dintre variante n-am mari șanse, gândesc eu, în timp ce aterizez pe picioare — *vââj!* —, dar apoi mă poticnesc și dau să execut ceea ce ar fi fost o cădere cu fața în jos extrem de ghinionistă, dacă o mână foarte mare nu s-ar fi întins să mă prindă într-o strânsoare de fier, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Vă mulțumesc, mă aud spunând.

Vă mulțumesc?

— Ce trântă aș fi luat, îi explic picioarelor lui, adăugând iute: Nici nu vă puteți imagina câte leziuni pe creier se pot întâmpla în urma unei căderi, și dacă e lobul frontal, atunci, s-a terminat, poți să-ți iei adio de la personalitatea ta, ceea ce te face să te întrebi, ce anume e o persoană, de vreme ce poate deveni altcineva cu o simplă lovitură la cap, știți?

Pfui — nici n-am respirat, am turuit ca o moară stricată, de parcă singurul meu scop pe acest pământ e să monologhez în faţa încălţărilor lui imense şi murdare de lut.

— Dacă ar fi după mine, continui eu, neştiind ce m-a apucat, dar firește că nu e cazul, și dacă n-ar fi o problemă estetică atât de deranjantă, aș face în așa fel încât să purtăm căști de protecţie din titan, din pântece până în mormânt. Vreau să zic, în *orice* moment îţi poate cădea *ceva* în cap. V-aţi gândit vreodată la asta? De pildă, un aparat de aer condiţionat ar putea să vă cadă de la geamul cuiva și să vă spargă capul, în timp ce vă vedeţi liniștit de treburile dumneavoastră, cumpărând covrigi de pe Main Street.

Respir adânc.

— Sau o cărămidă. Firește că există cărămida zburătoare pentru care trebuie să ne facem griji.

— Cărămida zburătoare?

Timbrul vocii sale are multe în comun cu tunetele.

— Da, cărămida zburătoare.

— O cărămidă zburătoare?

Ce, e sărac cu duhul?

— Desigur. Sau o nucă de cocos, bănuiesc, dacă aţi locui într-o regiune tropicală.

— Eşti sărită de pe fix.

— De pe fixul *dumneavoastră*, spun eu încet.

Tot nu mi-am ridicat capul, ceea ce cred că e cel mai bine.

Din gura lui ies acum o mulţime de cuvinte în spaniolă. Recunosc cuvântul *loca* de câteva ori. Pe o scală a exasperării, aș spune că se află la zece. Duhoarea lui e foarte puternică, *fără supărare, dar* vorbim despre o gorilă năduşită din cap până-n picioare. Totuși, nu miroase deloc a alcool. Igor nu e aici, dementul ăsta de acum e doar Vedeta.

Rămân fidelă strategiei mele de ochii-pe-încălţări, aşa că nu sunt sigură, dar cred că mi-a dat drumul la mână ca să-şi poată însoţi cu gesturi ample perdaful spaniolesc. Ori asta, ori deasupra capului meu nişte păsări furioase dau să mă atace. Când mişcările se opresc şi spaniola mânioasă se stinge, îmi adun curajul şi ridic capul pentru a vedea cu ce am de-a face aici. Nu e prea bine. El e un zgârie-nori, extrem de impozant, cu braţele încrucişate la piept în poziţie de luptă, studiindu-mă de parcă aş fi o nouă formă de viaţă. Ceea ce e un fel de şoarecele şi pisica, deoarece, uau, de aproape, arată ca şi când tocmai ar fi ieşit dintr-o groapă cu nisip mişcător — un adevărat duh al mlaştinii. E complet acoperit de lut, mai puţin dârele de pe obraji cauzate de lacrimi şi ochii săi aprig de verzi, care mă sfredelesc.

— Ei bine? spune el nerăbdător, ca şi când mi-ar fi pus deja o întrebare la care nu am răspuns.

Înghit în sec.

— Îmi cer scuze, îngaim eu. N-am vrut să...

Ăăă, ce urma? N-am vrut să sar gardul, să mă caţăr pe scara de incendiu şi să vă văd cum suferiţi o cădere nervoasă.

Încerc din nou.

— Am venit aseară...

— Ai stat acolo sus şi m-ai spionat toată noaptea? răcneşte el. Deunăzi ţi-am spus să pleci de-aici şi tu te întorci şi mă spionezi toată noaptea?

Nu doar căţeluşi — omul ăsta mănâncă şi bebeluşi adorabili.

— Nu. Nu *toată* noaptea..., spun eu şi, înainte să-mi dau seama, iar sunt o moară stricată. Voiam să vă rog să-mi fiţi mentor, ştiţi, aş lucra ca stagiar, aş face orice, curăţenie, orice, pentru că trebuie să fac sculptura asta.

Mă uit în ochii lui.

— Pur și simplu *trebuie* s-o fac și trebuie să fie în piatră din mai multe motive, unele pe care nici măcar nu le-ați crede, iar profesorul meu, Sandy, spune că dumneavoastră sunteți singurul care mai sculptează, cum ar veni singurul din lume...

Oare chiar a zâmbit, vag?

— ... însă când am venit, păreați atât de... nu știu cum, și, bineînțeles, mi-ați spus să plec, ceea ce am și făcut, dar apoi m-am întors aseară, cu gând să încerc din nou să vă rog, dar mi-am pierdut curajul, deoarece, ei bine, sunteți puțin înspăimântător, vreau să zic, pe bune, hoa — sunteți, cum ar veni, *extrem* de înspăimântător...

La acestea, ridică din sprâncene, crăpând lutul de pe frunte.

— Dar seara trecută, felul în care ați sculptat lucrarea aia cu ochii închiși, a fost...

Încerc să mă gândesc cum a fost, dar nu găsesc nicio descriere pe măsură.

— Pur și simplu nu mi-a venit să cred, *nu mi-a venit să cred*, și apoi m-am tot gândit că ați putea fi, nu știu, poate un vrăjitor sau ceva de genul, deoarece în manualul meu de sculptură se povestește totul despre acei îngeri pe care i-ați sculptat când erați mic, și scrie că se credea despre dumneavoastră că sunteți fermecat, sau chiar posedat, fără supărare, iar sculptura asta, asta pe care trebuie s-o fac eu, ei bine, am nevoie de ajutor, de *acel* tip de ajutor, pentru că am o idee cu care cred c-aș putea îndrepta lucrurile, adică, dacă aș crea-o, poate că cineva va înțelege în sfârșit ceva și asta-i foarte important pentru mine, foarte, foarte important, pentru că ea nu m-a înțeles niciodată, nu pe deplin, și e foarte supărată pentru un lucru pe care l-am făcut eu...

Respir și adaug:

— Și eu sunt tristă, de asemenea.

Oftez.

— Nici eu nu sunt bine. Deloc. Am vrut să vă spun asta și prima oară când am venit. Sandy m-a trimis chiar la psihologul școlii, însă doamna aia mi-a spus doar să-mi imaginez o pajiște...

Îmi dau seama că am terminat, așa că închid gura și stau acolo, așteptând paramedicii sau cine o fi venind de obicei cu cămașa de forță.

E mai mult decât am vorbit în total în ultimii doi ani.

El își duce mâna la gură și începe să mă examineze mai puțin de parcă aș fi un extraterestru picat din spațiu și mai mult cum a făcut aseară cu sculptura lui. Când în cele din urmă vorbește, spre marea mea surpriză și ușurare, nu spune „O să chem poliția!", ci:

— O să bem o cafea. Da? Mi-ar prinde bine o pauză.

*

Îl urmez pe Guillermo Garcia pe un hol întunecat și prăfuit, cu nenumărate uși ce dau în camerele unde toți ceilalți elevi de șaisprezece ani de la școala de artă sunt legați în lanțuri. Îmi dau seama că nimeni nu știe că mă aflu aici. Brusc, chestia aia cu cioplitul pietrelor de mormânt nu mi se mai pare atât de nemaipomenită.

Pentru a avea curaj, strânge palma și rostește numele tău în ea de trei ori.

(Bunico, ce-ai zice mai degrabă de un spray paralizant?)

Îmi rostesc numele de trei ori în palma strânsă. De șase ori. De nouă ori și numărătoarea continuă...

El se întoarce, îmi zâmbește și ridică degetul.

— Nimeni nu face o cafea mai bună decât Guillermo Garcia.

Îi zâmbesc și eu. Da, adevărat, asta n-a prea sunat omucid, dar poate că încearcă să mă relaxeze, să mă convingă să intru în bârlogul lui, ca vrăjitoarea din *Hansel și Gretel.*

Alertă a departamentului de sănătate: o mască de gaze ar fi ideală. Civilizaţii întregi de particule de praf sunt prinse în panglicile groase de lumină care pătrund prin cele două ferestre înalte. Mi-aș dori să pot pluti ca bunica S., astfel încât să nu le stârnesc. Și toată această umezeală — probabil că sporii negri de mucegai toxic forfotesc pe toţi pereţii ăștia de ciment.

Intrăm într-o zonă mai largă.

— Camera scrisorilor, spune Guillermo.

Nu glumește. Acolo sunt mese, fotolii, canapele îngropate sub munţii de scrisori adunate de-a lungul lunilor, probabil al anilor, toate nedeschise, căzute pe jos în vrafuri. În dreapta mea se află o bucătărie colcăind cu botulism, o altă ușă închisă, unde în mod sigur sunt ţinuţi niște ostatici, legaţi fedeleș și cu călușuri la gură, o scară care duce spre o mansardă — văd un pat nefăcut — și, în stânga mea, o, Clark Gable, da, spre marea mea fericire, iată-l: un înger de piatră în mărime naturală, care arată ca și când a locuit mult timp afară înainte să fi fost mutat aici.

E unul dintre *aceia*. De bună seamă. Bingo! În biografia lui scrie că oamenii se duc în Columbia, chiar și în ziua de azi, pentru a-și șopti dorinţele la urechile îngerilor lui Guillermo Garcia. Acesta de aici este spectaculos, cât mine de înalt, cu păr care îi cade pe umeri în bucle lungi, ce par a fi făcute din mătase, nu din piatră. Chipul său mare și oval e plecat, de parcă se uită cu afecţiune la un prunc, iar aripile i se ridică la spate ca libertatea. Îţi dă aceeași senzaţie ca sculptura lui *David* din biroul lui Sandy, că dintr-o clipă într-alta o să prindă viaţă. Vreau să-l îmbrăţișez sau să încep să ţip de bucurie, în schimb, întreb, liniștit:

— Vă cântă noaptea?

— Mă tem că îngerii nu-mi cântă mie, spune el.

— Mda, nici mie, zic eu și, dintr-un motiv ce-mi scapă, asta îl face să se întoarcă spre mine și să-mi zâmbească.

Când e din nou cu spatele la mine, fac stânga-mprejur și traversez încăperea pe vârfuri. Nu mă pot abține. E musai să-i șoptesc dorința mea acelui înger.

Sculptorul flutură din mână.

— Da, da, toată lumea face asta. Dacă ar și funcționa...

Îi ignor scepticismul și spun marea dorință la urechea perfectă, ca o scoică, a îngerului — *Cel mai bine e să pariezi pe toți caii, draga mea* —, observând, când termin, că peretele din spatele îngerului e plin de schițe, cele mai multe fiind trupuri, îndrăgostiți, bărbați și femei cu chipuri fără trăsături, îmbrățișându-se sau mai degrabă explodând în brațele celuilalt. Studii, bănuiesc, pentru uriașii din cealaltă încăpere? Scrutez din nou camera scrisorilor și văd că cei mai mulți pereți sunt acoperiți la fel. Singura întrerupere din peștera artei se află acolo unde atârnă un tablou mare, neînrămat. Acesta înfățișează o femeie și un bărbat sărutându-se pe o stâncă, lângă mare, în timp ce lumea întreagă se învârtejește într-o tornadă de culori — paleta e bogată și luminoasă, ca a lui Kandinski[1] sau ca a preferatului mamei, Franz Marc.

Nu știam că și pictează.

Mă apropii de pânză sau poate că e viceversa. Unele tablouri stau pe perete; nu și ăsta. Își revarsă culorile în afara spațiului său bidimensional și mă trezesc trântită în toiul acțiunii, în toiul unui sărut care ar putea face o fată, nu una care boicotează băieții, să înceapă să se întrebe pe unde o fi un anume englez...

— Fac economie de hârtie, îmi explică Guillermo Garcia.

Nu-mi dădusem seama că începusem să-mi plimb degetele pe conturul unei schițe făcute pe perete, lângă tablou. El stă rezemat de o chiuvetă industrială mare, uitându-se la mine.

— Îmi plac foarte mult copacii.

[1] Vasili Kandinski (1866-1944), pictor de origine rusă.

— Copacii sunt mișto, încuviințez eu cu mintea în altă parte, ușor copleșită de toate trupurile goale, de toată dragostea, de toată pofta trupească din jurul meu. Dar sunt ai fratelui meu, nu ai mei, adaug, fără să gândesc.

Mă uit la mâna lui să văd dacă are verighetă. N-are. Și nu văd nicio urmă că pe-aici ar mai fi călcat vreo femeie în ultimele secole. Dar cum rămâne cu acele cupluri de uriași? Și cu femeia care evadează din figura masculină a sculpturii pe care a făcut-o aseară? Și cu acest tablou cu tema sărutului? Cu toate aceste desene desfrânate din peșteră? Și cu Igor Beţivanul? Și cu bocetul la care am fost martoră? Sandy a spus că i s-a întâmplat ceva — despre ce a fost vorba? Despre ce e vorba? Cu siguranţă, impresia de aici e că s-a petrecut ceva groaznic.

Lutul de pe fruntea lui Guillermo s-a încreţit odată cu expresia lui nedumerită. Atunci îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus despre copaci.

— Aaa, eu și fratele meu ne-am împărţit lumea când eram mai mici, îi povestesc. A trebuit să-i dăruiesc copacii și soarele și alte câteva lucruri, pentru un portret cubist superb pe care l-a făcut el și pe care eu mi l-am dorit.

Rămășiţele portretului se află în continuare într-o pungă de plastic, sub patul meu. Când am ajuns acasă de la petrecerea de rămas-bun a lui Brian, am văzut că Noah îl rupsese și îl împrăștiase prin toată camera mea. Am gândit: așa e, nu merit o poveste de dragoste. Nu mai merit. Poveștile de dragoste nu sunt scrise pentru fetele care ar putea să facă ceea ce eu tocmai i-am făcut fratelui meu, pentru fetele cu inimi întunecate.

Cu toate acestea, am adunat fiecare bucăţică a tipului. Am încercat să-l reconstitui de nenumărate ori, dar e imposibil. Acum nici măcar nu mai pot să-mi amintesc cum arată, dar n-am să uit niciodată reacţia pe care am avut-o când l-am văzut prima oară în

caietul de schiţe al lui Noah. *Trebuia* să-l am. Aș fi renunţat și la adevăratul soare, așa încât faptul că i-am dăruit unul imaginar nu înseamnă nimic.

— Înţeleg, spune Guillermo Garcia. Și cât au durat negocierile? Pentru a împărţi lumea?

— Nu s-au terminat niciodată.

Își încrucișează braţele, adoptând din nou o poziţie ca de luptă. Se pare că e postura lui preferată.

— Sunteţi foarte puternici, tu și fratele tău. Ca niște zei, zice el. Dar, zău așa, nu cred c-ai încheiat un târg bun.

Clatină din cap.

— Spui că ești foarte tristă, poate că ăsta e motivul. Nu mai ai soare. Nu mai ai copaci.

— Am pierdut și stele, și oceanele, îi spun.

— Asta-i groaznic, spune el, făcând ochii mari pe sub masca lui de lut. Ești o negociatoare îngrozitoare. Data viitoare ai face mai bine să-ţi iei un avocat.

În glasul său se simte o urmă de amuzament. Îi zâmbesc.

— Am rămas cu florile.

— Slavă Domnului! exclamă el.

Se întâmplă ceva ciudat, ceva atât de ciudat, încât mai că nu-mi vine să cred. Mă simt în largul meu. Dintre toate locurile, aici, cu el.

Mă gândesc la asta când, deodată, observ o pisică. Una *neagră*. Guillermo se apleacă și ia în braţe ghemotocul negru aducător de ghinioane. Își freacă nasul de gâtul ei, gângurind în spaniolă. Am citit undeva că majoritatea criminalilor în serie sunt iubitori de animale.

— Ea e Frida Kahlo.

Se întoarce spre mine.

— Ai auzit de Kahlo?

— Firește.

Cartea pe care mama a scris-o despre ea și Diego Rivera se numește *Să-ncerc o-nșiruire*. Am citit-o din scoarță în scoarță.

— O artistă excepțională... atât de chinuită.

Întoarce pisica spre el.

— Ca tine, zice el spre pisică, după care o pune jos.

Ea se lipește imediat de el, frecându-se de picioarele lui, neavând habar de anii plini de ghinioane cu care ne umple viețile.

— Știați că toxoplasmoza și campylobacterioza sunt transmise la oameni prin materiile fecale ale pisicilor? îl întreb pe Guillermo.

Se încruntă, făcând lutul de pe frunte să crape.

— Nu, nu știam. Și nu vreau să știu.

Învârte un ibric în aer.

— Mi-am șters-o deja din minte. S-a dus. Puf. Și tu ar trebui s-o faci. Cărămizi zburătoare și acum asta. Eu nici măcar nu aud de asemenea lucruri.

— Ați putea orbi sau ați putea păți ceva mai rău. Se întâmplă. Oamenii habar nu au cât e de periculos să ai un animal de casă.

— Așa crezi? Că e periculos să ai o pisicuță?

— Categoric. Mai ales una neagră, dar asta-i altă mâncare de pește.

— OK, zice el. Asta crezi tu. Știi ce cred eu? Cred că ești nebună.

Își dă capul pe spate și râde. Și râsul lui încălzește întreaga lume.

— De-a dreptul *loca*.

Se întoarce și începe să vorbească în spaniolă, spunând Clark Gable știe ce, în timp ce-și scoate salopeta, agățând-o într-un cui. Pe dedesubt e îmbrăcat ca un om normal, cu jeanși și un tricou negru. Scoate un carneţel din buzunarul salopetei și îl bagă în buzunarul din spate al jeanșilor. Mă întreb dacă e un carneţel de idei. La SAC suntem încurajați să avem mereu la noi un carneţel pentru a ne nota ideile. Al meu e gol. Guillermo pornește ambele robinete, își pune o mână sub jet, apoi pe cealaltă, frecându-le pe

amândouă cu săpun industrial. De pe el curge apă maronie. Apoi își bagă tot capul sub robinet. Asta o să dureze o vreme.

Mă aplec să mă împrietenesc cu Frida piază-rea, care continuă să dea ture în jurul picioarelor lui Guillermo. Ţine-ţi dușmanii aproape, așa se spune. Ceea ce mi se pare ciudat e că, deși aici se află Frida și pericolul de toxoplasmoză și acest om care ar trebui să mă îngrozească din atât de multe motive, mă simt ca și când aș fi acasă, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de mult. Râcâi cu degetele podeaua, sperând să fac atentă pisica.

— Frida, spun eu, blând.

Să-ncerc o-nșiruire, titlul cărţii pe care mama a scris-o despre Kahlo și Rivera, e de fapt un vers luat din poezia ei preferată, de Elizabeth Barrett Browning.

— O știi pe de rost? o întrebasem într-o zi, în timp ce ne plimbam împreună prin pădure, doar noi două, o raritate.

— Firește.

S-a dat veselă un pas mai aproape și m-a tras lângă ea, astfel că fiecare părticică din mine era fericită și sălta de bucurie.

— „Cum te iubesc?" a recitat ea, cu ochii ei mari și negri strălucind spre mine și părul nostru șfichiuind în jurul capetelor noastre, împreunându-se și răsucindu-se în bătaia vântului.

Știam că era o poezie romantică, dar în acea zi simţeam că era despre noi, despre relaţia noastră intimă dintre mamă și fiică.

— „Să-ncerc o-nșiruire", a fredonat ea... staţi puţin, *fredonează* ea! „Adânc și larg și-nalt, atât cât poate..."

E aici, acum — vocea ei groasă și voalată îmi recită poezia!

— „Și te iubesc cu zâmbet, plâns, suflare, / Cu viaţa mea! — și Domnul de-mi ajută / Te voi iubi în moarte și mai tare."[1]

— Mamă? șoptesc eu. Te-am auzit.

---

[1] *Sonetul XLIII*, de Elizabeth Barrett Browning — în antologia *Din poezia de dragoste a lumii*, traducere de Maria Banuș, Editura Minerva, București, 1987.

În fiecare seară, când mă duc la culcare, îi citesc această poezie cu voce tare, dorindu-mi să se întâmple asta.

— Ești bine?

Ridic ochii spre chipul lipsit de mască al lui Guillermo Garcia, care acum arată de parcă tocmai a ieșit din ocean, cu un prosop pus pe un umăr, părul lui negru fiind dat pe spate și picurând pe podea.

— Sunt bine, îi răspund, dar nu e deloc adevărat.

Fantoma mamei mi-a vorbit. Mi-a recitat poezia. Mi-a spus că mă iubește. Încă mă iubește.

Mă ridic în picioare. Cum trebuie să fi arătat? Stând pe vine, fără vreo pisică în jur, complet pierdută, șoptindu-i mamei mele moarte.

Chipul lui Guillermo seamănă acum cu cel din pozele pe care le-am văzut pe internet. Trăsăturile lui ar fi dramatice, dar, luate împreună, sunt o luptă pentru supremație, o încăierare pentru teritoriu, nasul împotriva gurii împotriva ochilor scăpărători. Nu pot să-mi dau seama dacă e grotesc sau superb.

El mă studiază, la rându-i.

— Oasele tale, spune el, atingându-și propriul obraz, sunt foarte delicate. Ai oase de pasăre.

Privirea îi coboară, trecând de sânii mei, poposind confuză undeva pe la jumătate. Mă uit în jos, așteptându-mă să văd ceapa ieșită din buzunar sau vreun lucru pe care am uitat că l-am luat azi după mine, dar nu e asta. Tricoul mi s-a ridicat pe sub hanoracul neînchis, iar el se uită lung la abdomenul meu, unde am un tatuaj. Face un pas spre mine și, fără să ceară voie, îmi ridică tricoul, ca să poată vedea întreaga imagine. O, Doamne! Odoamneodoamne! Mâna lui ține materialul ridicat. Simt căldura degetelor sale pe stomacul meu. Inima mi-o ia la goană. Nu e potrivit, nu-i așa? Vreau să zic, e bătrân. E de-o vârstă cu tata. Doar că, în mod evident, nu pare a fi tată.

Apoi văd pe chipul său că stomacul meu i se pare la fel de interesant ca un tablou. E fermecat de tatuajul meu, nu de mine. Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt ușurată sau insultată.

Se uită în ochii mei și dă din cap aprobator.

— Rafael pe burtă, spune. Foarte frumos.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Nici el. Cu o săptămână înainte ca mama să fi murit, mi-am cheltuit toți bănuții puși deoparte ca să mi-l fac. Zephyr știa un tip care făcea tatuaje minorilor. Am ales îngerii lui Rafael, întrucât îmi aduceau aminte de Noah și Jude — mai mult unul decât doi. În plus, ei pot zbura. Acum mă gândesc că am făcut-o mai mult ca s-o scot din sărite pe mama, dar n-am apucat niciodată să i-l arăt... Cum e posibil ca oamenii să moară în timp ce te cerți cu ei? În acele clipe în care îi urăști cel mai tare? Când între voi nu s-a rezolvat absolut nimic?

Dacă vrei să te împaci cu un membru al familiei,
ține un bol în ploaie până ce se umple, apoi bea apa
imediat ce soarele a ieșit din nou pe cer.

(Cu câteva luni înainte să moară, eu și mama am ieșit în oraș pentru a vedea dacă ne puteam îmbunătăți relația. În timp ce stăteam la masă, mi-a spus că simțea, în sufletul ei, că își căuta mereu mama care o abandonase. Am vrut să-i spun:
Mda, și eu.)

Guillermo îmi face semn să-l urmez, apoi se oprește în fața imensului atelier, care, spre deosebire de celelalte camere, e însorit și destul de curat. Își întinde mâna spre încăperea uriașilor.

— Pietrele mele, deși bănuiesc că ai făcut deja cunoștință cu ele.

Bănuiesc că am făcut cunoștință cu ele, însă nu așa, înălțându-se deasupra noastră ca niște titani.

— Mă simt atât de mică.

— Și eu, spune el. Ca o furnică.

— Dar tu ești creatorul lor.

— Poate, zice el. Nu știu. Cine știe...

Bombăne ceva ce nu aud și dirijează o simfonie cu mâinile, în timp ce se îndepărtează spre un bufet pe care se găsesc o plită și un ibric.

— Hei, poate că ai Sindromul Alice în Ţara Minunilor! strig în urma lui, o idee luând formă în mintea mea.

El se întoarce.

— Este o boală neurologică supermișto, spun eu, în care dimensiunile lucrurilor sunt distorsionate în minte. De obicei, oamenii care au acest sindrom văd totul foarte mic — oameni în miniatură conducând în mașini Matchbox, chestii de genul ăsta —, dar se poate întâmpla și-așa.

Deschid braţele cuprinzând cu un gest încăperea, ca dovedindu-mi diagnosticul.

El nu pare să creadă că ar avea Sindromul Alice în Ţara Minunilor. Îmi dau seama de asta din cauză că tirada spaniolă cu *loca* a început din nou, pe când trântește ușile bufetului. În timp ce face cafea și bodogăne, de data asta cu afecţiune, sper — e posibil să-l amuz —, mă plimb în jurul unei perechi de îndrăgostiţi care se află aproape de mine, trecându-mi degetele peste carnea lor zgrunţuroasă și granuloasă, apoi păşesc între ei și îmi ridic mâinile, dorindu-mi să mă caţăr pe trupurile lor uriașe și nefericite în dragoste.

Poate că, la urma urmei, suferă de un sindrom diferit. Sindromul bolnavului de dragoste, s-ar părea, dacă e să ne luăm după motivul care se repetă pe aici.

Păstrez suspiciunea diagnosticului pentru mine și mă duc lângă el, la bufet. El toarnă apă din ibric prin două filtre puse deasupra cănilor și începe să fredoneze în spaniolă. Îmi dau seama ce este sentimentul nefamiliar care a pus stăpânire pe mine: stare de bine.

„În largul meu" a avansat la o adevărată „stare de bine". Și poate că și el simte la fel, din moment ce cântă și așa mai departe.

Poate că m-aș putea muta aici? Mi-aș aduce mașina de cusut și gata. Va trebui doar să mă feresc de tipul englez... care poate că e fiul lui Guillermo... un copil născut din iubire, despre care a aflat recent și care a crescut în Anglia. Da!

Și... mă uit în jur după o lămâie.

— Așa cum am promis, nectarul zeilor, spune el, punând două căni aburinde pe o masă.

Mă așez pe canapeaua roșie din dreptul ei.

— Acum, vorbim, da?

Vine lângă mine pe canapea, împreună cu duhoarea de om-gorilă. Dar nici măcar nu-mi pasă. Nici măcar nu-mi pasă că soarele va arde complet în câțiva ani, punând capăt vieții pe Pământ, mă rog, peste vreo cinci miliarde de ani, dar, ia ghici? Nu-mi pasă. Starea de bine e un lucru minunat.

Ridică o cutie de zahăr de pe masă și începe să toarne o tonă în cana lui, vărsând pe lângă la fel de mult.

— Ăsta e noroc, spun eu.

— Ce anume?

— Vărsatul zahărului. Să verși sare îți aduce ghinion, dar zahărul...

— Pe-asta am mai auzit-o.

Îmi zâmbește, apoi trage un dos de palmă cutiei, răsturnând-o și împrăștiindu-i conținutul pe podea.

— Poftim!

Simt un val de încântare.

— Nu știu dacă se pune, când o faci intenționat.

— Firește că se pune, zice el, scoțând o țigară dintr-un pachet mototolit de pe masă, care stă lângă un alt carnețel.

Se lasă pe spate, își aprinde țigara și trage adânc din ea. Fumul face vălătuci între noi. Mă studiază din nou.

— Vreau să știi că aud ce transmiți. Despre asta.

Își pune mâna pe piept.

— Ai fost sinceră cu mine, așa că o să fiu și eu sincer cu tine.

Se uită în ochii mei. E ameţitor.

— Când ai venit acum câteva zile, nu eram într-o formă bună. Uneori, nu sunt într-o formă bună... Știu că ți-am spus să pleci. Dar nu mai țin minte ce altceva ți-am spus. Nu-mi amintesc prea multe lucruri... din toată săptămâna aia.

Gesticulează cu țigara.

— Dar, îți spun de pe-acum, nu mai predau dintr-un motiv bine întemeiat. Nu am lucrul acela de care tu ai nevoie. Pur și simplu nu-l am.

Trage din țigară, suflă un șuvoi lung de fum, apoi arată spre uriași.

— Eu sunt aidoma lor. În fiecare zi îmi spun în sinea mea: se întâmplă, în sfârșit devin piatra pe care am sculptat-o.

— Și eu la fel, îmi scapă mie porumbelul. Și eu sunt plămădită din piatră. Exact la asta mă gândeam acum câteva zile. Cred că toată familia mea e făcută din piatră. Există o boală, numită FOP...

— Nu, nu, nu, tu nu ești făcută din piatră, mă întrerupe el. Tu nu ai această boală numită FOP. Sau orice boală numită în vreun fel.

Mă atinge tandru pe obraz cu degetele lui bătătorite, zăbovind acolo.

— Crede-mă, spune el. Dacă e cineva care știe asta, acela sunt eu.

Ochii i-au devenit blânzi. Înot în ei.

Brusc, înlăuntrul meu e liniște deplină.

Încuviințez, iar el zâmbește și își retrage mâna. O duc pe a mea în locul în care m-a atins a lui, neînțelegând ce anume se întâmplă. De ce oare singurul lucru pe care mi-l doresc e ca mâna lui să fie din nou pe fața mea? Nu vreau decât să mă atingă pe obraz în felul ăla și să-mi spună din nou că sunt bine, și din nou, până ce voi fi.

Își stinge țigara.

— Cu mine e o poveste diferită. Nu am mai predat de ani de zile. Nu voi mai preda. Probabil niciodată. Așadar...

Oh... Mă cuprind cu braţele. M-am înșelat enorm. Am crezut, când m-a invitat la cafea, că răspunsul era da. Am crezut că avea să mă ajute. Am senzaţia că plămânii mi se închid.

— Acum nu vreau decât să lucrez.

O umbră îi întunecă faţa.

— E tot ce mi-a mai rămas. E tot ceea ce pot face ca să...

Nu termină, ci se uită, căzut pe gânduri, la uriașii lui.

— Ei sunt singurii la care vreau să mă gândesc și pentru care să-mi fac griji, înţelegi? Asta e.

Vocea i-a devenit solemnă, grea.

Îmi privesc mâinile, dezamăgirea băltind înăuntrul meu neagră și groasă și lipsită de speranţă.

— Așadar, continuă el, uite cum m-am gândit. Bănuiesc că eşti la SAC, pentru că l-ai menţionat pe Sandy, așa-i?

Dau din cap a încuviinţare.

— Există cineva acolo, nu? Ivan nu-mai-știu-cum, el e în acel departament, sigur te poate ajuta cu opera asta.

— E în Italia, spun eu, cu voce gâtuită.

O, nu! Cum e posibil așa ceva? Acum? O, nu acum, te rog. Dar e acum. Pentru prima oară în ultimii doi ani, lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji. Le șterg iute, din nou și din nou.

— Înţeleg, spun eu, ridicându-mă. Zău. E în regulă. A fost o idee tâmpită. Mulţumesc pentru cafea.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să mă opresc din plâns. Înlăuntrul meu crește un suspin atât de mare și de puternic, încât o să-mi frângă toate oasele de pasăre. E Judemageddonul. Îmi ţin braţele strâns în jurul trupului, în timp ce-mi oblig picioarele tremurătoare să traverseze atelierul însorit, să treacă prin camera scrisorilor

și să străbată holul întunecat și stătut, complet orbită din pricina contrastului, când vocea lui de bariton mă oprește.

— Ai nevoie atât de tare să faci sculptura aia de bocești în halul ăsta?

Mă întorc. Stă sprijinit de peretele cu tabloul sărutului, ținând brațele încrucișate la piept.

— Da, izbucnesc eu, apoi repet, mai calmă: Da.

Oare s-a răzgândit? Suspinul începe să se retragă.

El își mângâie bărbia. Expresia i se îmblânzește.

— Ai nevoie atât de tare să faci sculptura aia, încât ai fi dispusă să-și riști viața prin împărțirea spațiului cu o pisică aducătoare de boli?

— Da. Categoric, da. Vă rog!

— Ești sigură că vrei să renunți la răsuflarea caldă și umedă a lutului pentru veșnicia rece și neiertătoare a pietrei?

— Sunt sigură.

Orice o fi însemnând asta.

— Întoarce-te mâine după-amiază. Adu-ți portofoliul și un caiet de schițe. Și spune-i fratelui tău să-ți dea înapoi soarele, copacii, stelele, tot ce mai e. Cred că ai nevoie.

— Asta înseamnă că acceptați?

— Da. Nu știu de ce, dar accept.

Mă pregătesc să fac un salt și să-l îmbrățișez.

— O, nu!

Mă previne, dând din deget.

— Nu fi atât de fericită. Îți spun de dinainte. Toți elevii mei mă urăsc.

*

Închid ușa atelierului lui Guillermo, mă sprijin cu spatele de ea, neînțelegând prea bine ce mi s-a întâmplat. Mă simt dezorientată,

de parcă m-am uitat la un film sau de parcă tocmai m-am trezit dintr-un vis. Îi mulţumesc, încă o dată şi încă o dată, frumosului înger de piatră care mi-a îndeplinit dorinţa. Am o problemă, şi anume că portofoliul meu e plin de bucăţi de boluri şi de cocoloaşe. Mai am o problemă, şi anume că mi-a spus să aduc un caiet de schiţe — şi eu nu pot să desenez. Am primit un şase anul trecut la cursul de anatomie artistică. Desenatul e talentul lui Noah.

Nu contează. A zis da!

Mă uit în jur, la strada largă şi mărginită de copaci, la combinaţia de clădiri victoriene părăginite în care locuiesc studenţi, depozite, câteva magazine şi *biserica*. Îi permit primului soare pe care l-am văzut iarna asta să mi se strecoare în oase, când aud scârţâitul unei frâne de motocicletă. Mă uit la conducătorul extaziat şi plin de adrenalină, care se crede la Indy 500, făcând o întoarcere-bumerang într-un unghi atât de scurt, încât laterala motocicletei se freacă de asfalt. Dumnezeule, *fără supărare, dar* ce idiot nesăbuit.

Evel Knievel[1] raşchetează din nou asfaltul, dar de data asta opreşte, la mai puţin de trei metri de mine, şi îşi scoate casca.

Oh.

Desigur.

Şi are ochelari de soare. Să cheme cineva serviciul de urgenţe medicale.

— Ei, salutare! spune el. Îngerul căzut s-a întors.

Nu vorbeşte, ci cântă, cuvintele lui luându-şi zborul ca nişte păsări. Şi de ce oare englezii par mai isteţi decât noi, ceilalţi? De parcă ar merita să primească Premiul Nobel pentru un simplu salut?

Îmi trag fermoarul hanoracului până la gât.

Dar se pare că nu-mi pot pune ochelarii de cal anti-băieţi.

[1] Evel Knievel (1938-2007), născut Robert Craig Knievel, a fost un bine-cunoscut cascador american.

Da, e în continuare un idiot nesăbuit, dar, la naiba, arată trăsnet călare pe motocicleta aia, în această zi însorită de iarnă. Băieţii ca el n-ar trebui să aibă voie să se urce pe motociclete. Ei ar trebui să sară cu arcurile pogo sau, şi mai bine, cu mingile de cauciuc Hippity Hop. Şi niciun tip sexy n-ar trebui să aibă accent englezesc *şi* să conducă o motocicletă.

Fără să mai vorbim de jachetele de piele şi de ochelarii şmecheri. Băieţii sexy ar trebui să fie obligaţi să poarte pijamale cu ursuleţi.

Da, da, boicotul, boicotul.

Totuşi, de data asta, mi-aş dori să spun ceva, ca să nu creadă că-s mută.

— Ei, salutare! spun eu, imitându-l la perfecţie, *cu accent englezesc cu tot.*

O, nu, simt că mă înroşesc. Renunţând la accent, adaug iute:

— Frumoasă întoarcere ai făcut adineauri.

— A, da, spune el, descălecând. Am oarece probleme cu controlul impulsurilor. Sau cel puţin aşa mi se spune cel mai adesea.

Minunat. Un metru optzeci de ghinion şi probleme cu controlul impulsurilor. Îmi încrucişez braţele asemenea lui Guillermo.

— Probabil că ai un lob frontal subdezvoltat. De acolo vine autocontrolul.

Asta îl face să râdă, iar chipul lui se risipeşte în toate direcţiile în acelaşi timp.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru opinia medicală. Îţi sunt recunoscător.

Îmi place că l-am făcut să râdă. Un râs plăcut, firesc şi prietenos, de-a dreptul încântător, nu că aş fi observat. Ca să fiu sinceră, cred că şi *eu* am probleme cu controlul impulsurilor, mă rog, aveam cândva. Acum deţin bine controlul asupra lucrurilor.

— Şi ce impulsuri nu-ţi poţi controla?

— Mă tem că pe niciunul, spune el. Asta-i problema.

Asta *e* problema. El e făcut pentru tortură. Pariez că are cel puţin optsprezece ani, pariez că stă singur la petreceri, rezemat de pereţi, dând de dușcă shoturi, în timp ce fetele cu picioare lungi în fustiţe roșii se vântură pe lângă el. Da, n-am mai fost la petreceri, în ultima vreme, dar am văzut o mulţime de filme și el e tipul ăla: nelegiuitul, singuraticul, cu inima ca uraganul care face ravagii, nenorocind orașele, fetele, propria lui viaţă tragică și neînţeleasă. Un veritabil băiat rău, nu ca ăia de la școala mea de arte, cu tatuajele lor și piercingurile și fondurile fiduciare și ţigările din Franţa.

Pun pariu că tocmai a ieșit de la închisoare.

Mă hotărăsc să studiez în continuare „cazul" lui, ceea ce, ca să zic așa, intră în categoria cercetare medicală, nu pentru că sunt fascinată de el sau flirtez cu el sau ceva de genul ăsta. Spun:

— În sensul că, dacă te-ai afla într-o încăpere cu Butonul, știi, *butonul bombei nucleare care ar aduce sfârșitul lumii*, doar tu și el, omul și butonul, l-ai apăsa? Pur și simplu.

Râde din nou, cu râsul lui minunat și curat.

— Bum! face el, ilustrând explozia cu mâinile.

Bum e perfect.

Îl privesc în timp ce își leagă casca în spatele motocicletei, după care scoate de pe coarne geanta aparatului său. *Aparatul.* Am imediat parte de un reflex pavlovian[1] când îl văd, aducându-mi aminte cum m-am simţit în biserică, împreună cu el, în timp ce îmi făcea poze. Îmi cobor privirea în pământ, dorindu-mi ca pielea mea palidă să nu se înroșească atât de ușor.

— Așadar, ce treabă ai cu Vedeta? întreabă el. Lasă-mă să ghicesc. Vrei să îţi fie mentor, ca toate celelalte studente artiste de la Institut.

[1] Referire la experimentul de condiţionare clasică aparţinând psihologului și fiziologului Ivan Petrovici Pavlov (1849-1936).

OK, ăsta a fost un atac meschin. Și crede că merg la Institutul din oraș? Că sunt la facultate?

— A fost *de acord* să-mi fie mentor, îi răspund triumfătoare, nemulţumită de aluziile lui răutăcioase.

Nu există vreun alt student artist, femeie sau nu, care să aibă nevoie de el așa cum am eu, pentru a îndrepta niște lucruri în relaţia cu mama lui moartă. Asta este o situaţie unică.

— Chiar așa?

E de-a dreptul încântat.

— Bravo!

Mă aflu din nou sub reflectoarele privirii lui și am aceeași senzaţie de ameţeală pe care am avut-o în biserică.

— Nici nu-mi vine să cred. Bravo, tu! A trecut foarte, foarte mult timp de când n-a mai luat pe cineva sub aripa lui.

Asta mă face să mă simt agitată. Și el mă face să mă simt așa. Bum, trosc, pleosc. Trebuie să plec. Ceea ce implică mișcarea picioarelor. Mișcă-ţi picioarele, Jude!

— Am fost norocoasă, zic eu, încercând să nu mă împiedic în propriile picioare când trec pe lângă el, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hanoracului, una strângând ceapa, cealaltă strângând o punguţă cu ierburi care promit protecţie.

Apoi spun:

— Trebuie neapărat să schimbi chestia aia cu un Hippity Hop. E mult mai sigur.

Pentru persoanele de sex feminin, completez eu, dar în gând.

— Ce e un Hippity Hop? întreabă el în urma mea.

Nu observ cât de drăguţ sună cuvintele *Hippity Hop* când le rostește cu accentul lui.

Fără să mă întorc, îi răspund:

— Un animal mare și rotund, din cauciuc, pe care sari. Te ţii de urechile lui.

— A, da, un Space Hopper vrei să spui, râde el. Noi îi numim Space Hoppers în Anglia. Eu am avut unul verde! strigă el după mine. Un dinozaur numit Godzilla. Aveam o minte foarte originală.

Al meu a fost un ponei mov, numit Poneiul. Și eu aveam o minte originală.

— Ei bine, mă bucur că ne-am revăzut, oricine ai fi. Pozele cu tine sunt minunate. Am trecut de câteva ori pe la biserică să te caut. Credeam că voiai să le vezi.

M-a căutat?

Nu mă întorc; obrajii mi-au luat foc. *De câteva ori?* Stai liniștită. Rămâi liniștită. Trag aer în piept și, cu spatele întors spre el, îi fac cu mâna, exact cum a făcut și el în acea zi la biserică. El râde din nou. Oh, Clark Gable. Apoi aud:

— Hei, stai puţin!

Mă gândesc să-l ignor, dar nu pot rezista impulsului (vezi?) și mă întorc.

— Tocmai mi-am dat seama că am una în plus, spune el, scoţând o portocală din buzunarul jachetei lui de piele.

Mi-o aruncă.

Sigur glumește. Oare chiar se întâmplă asta? *Portocala!* Cum ar veni, anti-lămâia:

Dacă un băiat îi oferă unei fete o portocală,
dragostea ei pentru el va spori.

O prind în palmă.

— O, nu, n-ai făcut-o! spun eu, aruncându-i-o înapoi.

— Ce răspuns ciudat, spune el, prinzând-o. Defintiv, un răspuns ciudat. Cred c-o să-ncerc din nou. Nu vrei o portocală? Am una în plus.

— Aș vrea să-ţi dau *ţie* portocala, de fapt.

Ridică o sprânceană.

— Ei bine, da, în principiu n-am nimic împotrivă, dar nu e a ta, ca s-o poţi dărui.

O ridică, zâmbind.

— Asta e portocala *mea*.

Oare e cu putinţă să fi găsit în Lost Cove doi oameni pe care nu îi tulbur, ci îi amuz?

— Ce-ai zice să facem așa, îi propun eu. Tu mi-o dai mie și eu o să ţi-o dau înapoi. Sună acceptabil?

Și, da, flirtez, dar e necesar. Și, uau, e ca și când aș merge pe bicicletă.

— Bine, e-n regulă.

Vine spre mine, aproape, atât de aproape, încât, dacă aș vrea, aș putea ridica mâna să-i urmăresc cu degetul cicatricele. Arată ca două cusături făcute în grabă. Și văd că ochiul său căprui are o pată de verde în el și că ochiul verde are o pată de căprui. De parcă i-ar fi pictat Cezanne[1]. Ochi impresioniști. Și genele lui sunt negre ca funinginea, superbe. E atât de aproape de mine, încât mi-aș putea trece degetele prin părul lui șaten, strălucitor și răvășit, mi le-aș putea trece peste ridurile fine ca firele de păianjen care se deschid în evantai spre tâmple, peste îngrijoratele umbre ale cearcănelor. Peste buzele lui roșii mătăsoase. Nu cred că mai există băieţi cu buze atât de roșii. Și știu că feţele lor nu sunt atât de colorate, atât de vii, atât de trecute prin viaţă, atât de superb imperfecte și debordând de o asemenea muzică întunecată, imprevizibilă.

NU CĂ AȘ FI OBSERVAT, ÎN PUII MEI!

Nici că el mi-ar studia chipul cu aceeași intensitate. Suntem două tablouri care se uită unul la celălalt într-o încăpere. Un tablou pe care eu l-am mai văzut, sunt sigură de asta. Dar unde și

[1] Paul Cézanne (1839-1906), pictor francez.

când? Dacă l-aș mai fi întâlnit pe acest tip, mi-aș fi amintit. Poate că seamănă cu un actor pe care l-am văzut în vreun film? Sau cu vreun muzician? În mod categoric are acel păr sexy de muzician. De cântăreț la chitară bas.

Ca să se știe, respiratul e supraapreciat. Creierul poate rezista șase minute fără oxigen. Eu sunt pe la minutul al treilea, când el spune:

— Bine, atunci. Să revenim.

Ridică portocala.

— Nu vrei o portocală, oricine ai fi?

— Ba da, mulțumesc, îi răspund, luându-i-o din mână, după care adaug: Iar acum mi-ar face plăcere să-ți ofer o portocală, oricine ai fi.

— Nu, mulțumesc, spune el, băgându-și mâinile în buzunare. Am și eu una.

Iadul se dezlănțuie pe chipul său când acesta erupe într-un zâmbet, și apoi, cât ai clipi, el e pe alee, urcă treptele și intră în atelier.

Nu te grăbi, amice.

Mă îndrept spre motocicleta lui și strecor portocala în cască.

Apoi mă folosesc de tot autocontrolul rămas ca să nu m-apuc să cânt de bucurie — s-a dus la biserică să mă caute! De câteva ori! Probabil ca să-mi explice la ce se referea, când mi-a spus, acum câteva zile: „Tu ești ea". Pornesc spre casă, trăgându-mi o palmă, deoarece am fost atât de fâstâcită, încât nici măcar nu l-am întrebat care e relația lui cu Vedeta. Sau cum îl cheamă. Sau câți ani are. Sau care e fotograful lui preferat. Sau...

Te.

Rog.

Să-ți.

Revii.

Mă opresc în loc. Îmi aduc aminte. Boicotul nu e o glumă. E o necesitate. Nu trebuie să uit asta. Niciun pic. Mai ales nu azi, când se împlinesc doi ani de la accident.

În nicio altă azi.

Dacă ghinionul știe cine ești, devino altcineva.

Ceea ce trebuie să fac e să creez această sculptură și să încerc să îndrept lucrurile cu mama.

Ceea ce trebuie să fac e să-mi doresc cu mâinile.

Ceea ce trebuie să fac e ca până mâine-dimineaţă să mănânc toate lămâile din Lost Cove.

*

A doua zi după-amiază, străbat în viteză holul mohorât și mucegăit din atelierul lui Guillermo Garcia, întrucât nu mi-a deschis nimeni ușa când am bătut. Sunt transpirată și emoţionată și pun sub semnul întrebării ultimii șaisprezece ani. La subraţ am portofoliul SAC, cu bolurile și cocoloașele distruse. Singurul motiv pentru care am un portofoliu e fiindcă ni se cere să facem poze cu progresele tuturor lucrărilor noastre. Progresele mele sunt varză și în mod evident nu-mi scot în evidenţă talentul — mai degrabă înfăţișează cum arată un magazin de ceramică după un cutremur.

Chiar înainte să intru în camera scrisorilor, aud vocea cu accent englezesc și un întreg ansamblu de percuţie prinde viaţă în pieptul meu. Mă lipesc cu spatele de perete, încercând să potolesc bătăile puternice. Speram ca el să nu fie aici. Și speram să fie. Și speram să încetez să mai sper că e aici. În fine, am venit pregătită.

Dacă ai la tine un muc de lumânare arsă, sentimentele de iubire vor putea fi înăbușite când se vor ivi.
(Buzunarul din față, în partea stângă.)

Scufundă o oglindă în oțet pentru a devia atenția nedorită.
(Buzunarul din spate.)

Pentru a schimba înclinațiile inimii, poartă un cuib de viespi pe cap.
(Nu sunt chiar atât de disperată. Încă.)

Dar, vai, poate că nu sunt pregătită pentru asta: sunete de sex. Negreșit, sunete de sex. Mârâieli și gemete și plescăituri obscene. Oare de asta nu mi-a răspuns nimeni la ușă? Aud o voce cu accent englezesc:

— Sfinte Sisoe, e așa de bună! O, Doamne, să fiu al naibii, e *așaaaaaaa* de bună! Mai bună decât orice drog, chiar orice drog. Mai bună decât *orice*.

Urmează un geamăt prelung.

Apoi, o voce mai groasă, care probabil îi aparține lui Guillermo. Pentru că sunt îndrăgostiți! Desigur! Cât de proastă am putut fi! Englezul e iubitul lui Guillermo, nu fiul lui de care n-a știut. Dar părea destul de hetero, când mi-a făcut pozele în biserică și când a vorbit ieri cu mine, în afara atelierului. Atât de atent. Oare mi-am imaginat eu altceva? Sau poate că e bisexual? Și cum rămâne cu operele extrem de heterosexuale ale lui Guillermo?

Și, nu că aș vrea să judec, dar, pe bune, n-au auzit de cuvântul pedofil? Probabil că între ei e un sfert de secol diferență.

Oare ar trebui să plec? Se pare că s-au potolit și că acum se tachinează reciproc. Ascult cu atenție. Englezul încearcă să-l convingă pe Guillermo să meargă cu el în după-amiaza asta la un soi

de saună. Fără îndoială *gay*. Bun. De fapt, asta e o veste bună. Va fi floare la ureche să-mi continui boicotul, cu sau fără portocale.

Fac câteva zgomote, tropăi pe podea, îmi dreg vocea de câteva ori, mai bat puţin în podea, după care cotesc.

În faţa mea, de-o parte și de alta a unei table de șah, se află un Guillermo îmbrăcat și un englez îmbrăcat. Nu există nimic care să indice că, acum câteva clipe, erau în flăcările pasiunii. Ambii au în mână câte o gogoașă pe jumătate mâncată.

— Ești foarte isteaţă, nu-i așa? îmi spune abrupt englezul. Nu m-aș fi gândit niciodată că ai fi în stare să recurgi la asemenea subterfugii, oricine ai fi.

Bagă mâna liberă în geanta de poștaș care se află lângă el și scoate *portocala*. Într-o secundă zboară prin aer și e în mâna mea, iar chipul său s-a spulberat în cinci milioane de fărâme de fericire.

— Mișto prindere, spune el.

Victorios, mușcă din gogoașă, apoi geme teatral.

OK. Nu-s *gay*. Nu-s îndrăgostiţi, ci pur și simplu se pare că le plac gogoșile mai tare decât unui urs obișnuit. Și eu ce fac acum? Pentru că uniforma mea a invizibilităţii se pare că nu funcţionează cu tipul ăsta. La fel, nici oglinda băgată în oţet, nici mucul de lumânare.

Pun portocala lângă ceapă și îmi dau gluga jos.

Guillermo mă privește curios.

— Carevasăzică, ai făcut deja cunoștinţă cu acest guru? Oscar încearcă să mă însenineze, ca de obicei.

Oscar. Are un nume și acesta e Oscar, nu că mi-ar păsa, cu toate că îmi place cum îl pronunţă Guillermo: *Oscore!* Guillermo continuă:

— În fiecare zi ceva nou. Astăzi e yoga Bikram.

A, da, sauna.

— Ai auzit de tipul ăsta de yoga? mă întreabă el.

— Știu doar că într-o încăpere fierbinte unde se transpiră există o mulţime de bacterii, îi răspund lui Guillermo.

El își dă capul pe spate și râde cu poftă.

— M-a înnebunit cu germenii ei, *Oscore!* Crede că Frida Kahlo o să mă omoare.

Asta mă relaxează. *El* mă relaxează. Cine ar fi crezut că Guillermo Garcia, Vedeta Lumii Sculptorilor, ar avea acest efect liniștitor asupra mea? Poate că *el* e pajiștea!

O privire surprinsă îi traversează chipul lui Oscar, în timp ce-l studiază pe Guillermo, apoi pe mine.

— Așadar, cum v-aţi cunoscut voi doi? mă întreabă el.

Îmi sprijin portofoliul și geanta de un fotoliu care e plin-ochi de plicuri nedeschise.

— M-a prins când îl spionam de pe scara de incendiu.

Oscar cască ochii de uimire, dar e din nou atent la tabla de șah. Mută o piesă.

— Și tu nu te-ai supărat? Interesant.

Bagă în gură ultima bucată de gogoașă și închide ochii, mestecând încet. Văd cum voluptatea pune stăpânire pe el. Iisuse! Probabil că e o gogoașă tare bună. Îmi dezlipesc ochii de la el, anevoie, foarte anevoie.

— M-a câștigat de partea ei, spune Guillermo, uitându-se cu atenţie la mutarea făcută de Oscar. Așa cum și tu m-ai câștigat de partea ta, Oscore. Acum mult timp.

Chipul i se întunecă.

— *Ay, cabrón.*

Începe să bodogăne în spaniolă, în timp ce împinge o piesă pe tablă.

— G. mi-a salvat viaţa, spune Oscar, cu afecţiune. Și e șah-mat, amice!

Se lasă mult pe spate, balansând scaunul pe picioarele din spate.

— Am auzit că se dau lecţii de şah la clubul de bătrâni.

Guillermo geme, de data asta fără vreo legătură cu gogoşile, şi răstoarnă tabla, astfel încât piesele zboară în toate direcţiile.

— O să te omor în somn, spune el, ceea ce îl face pe Oscar să izbucnească în râs.

Apoi Guillermo ridică o pungă albă de patiserie şi o întinde spre mine.

Eu refuz, fiind mult prea emoţionată ca să pot mânca.

— „Drumul excesului duce la palatul înţelepciunii", îmi spune Oscar, continuând să se balanseze cu scaunul. William Blake.

— Da, foarte bine, spune Guillermo, e una dintre cele douăsprezece trepte ale tale, Oscore?[1]

Mă uit la Oscore. E în AA? Nu ştiam că poţi fi alcoolic când eşti tânăr. Sau poate că e în NA? Nu spunea el mai devreme că niciun drog nu e mai bun decât gogoaşa aia? Oare e dependent de droguri? A recunoscut că are probleme cu controlul impulsurilor.

— Într-adevăr, spune Oscar zâmbind. E o etapă ştiută doar de noi.

— Cum i-ai salvat viaţa? îl întreb pe Guillermo, arzând de curiozitate.

Dar îmi răspunde Oscar:

— M-a găsit în parc, pe jumătate mort din cauza pilulelor şi a alcoolului, şi cumva m-a recunoscut. Potrivit spuselor lui: „Îl iau pe Oscore pe umeri, ca pe un cerb..."

A intrat la perfecţie în pielea lui Guillermo Garcia, cu gesturi cu tot.

---

[1] Aluzie la Programul în douăsprezece trepte, cuprinzând principiile călăuzitoare pentru recuperare şi vindecare de dependenţă, folosit de grupurile Alcoolicilor Anonimi (AA), Narcomanilor Anonimi (NA), Jucătorilor de noroc Anonimi (GA) etc.

— ... „îl car prin oraș ca Superman și îl depozitez la mine în mansardă".

Redevine el însuși.

— Tot ceea ce știu *eu* e că m-am trezit cu fața monstruoasă a lui G. vârâtă într-a mea...

Râde din nou, scălâmbat.

— ... și că habar n-aveam cum ajunsesem acolo. A fost o nebunie. A început să se răstească la mine și să-mi dea ordine imediat ce am făcut ochi. Mi-a spus că puteam să stau aici, doar dacă mă spălam. Mi-a poruncit să merg la „două ședințe pe zi, ai înțeles, Oscore? NA-ul dimineața, AA-ul seara". Apoi, poate din cauză că sunt englez, nu știu, mi l-a citat pe Winston Churchill: „Dacă treci prin iad, *continuă să mergi.*" Ai înțeles, Oscore? Dimineața, la prânz și seara îmi spunea asta: „Dacă treci prin iad, continuă să mergi", așa că asta am făcut. Am continuat să merg și să tot merg. Iar acum sunt la facultate și nu am murit printr-un șanț, pe undeva, și astfel mi-a salvat viața. Asta-i varianta extrem de prescurtată și cosmetizată. *A fost* un iad.

De aceea se citesc pe chipul lui Oscar câteva vieți.

Și e la facultate.

Mă uit în jos, la bascheții mei, gândindu-mă la citatul lui Churchill. Dacă a existat cândva o perioadă când și eu am trecut prin iad, dar n-am avut curajul să continui să merg? Și atunci pur și simplu m-am oprit? Am pus pauză? Dacă încă sunt în pauză?

Guillermo spune:

— Și, drept mulțumire că i-am salvat viața, mă bate la șah în fiecare zi de atunci încoace.

Mă uit la ei doi cum se oglindesc unul în celălalt peste masă și ajung la o concluzie: sunt tată și fiu, doar că nu au același sânge. Nu știam că membrii unei familii se pot găsi unul pe celălalt, că se

pot alege, așa cum au făcut-o ei. Ador această idee. Și mi-aș dori să-i pot schimba pe tata și pe Noah cu ăștia doi.

Guillermo scutură punga spre mine.

— Prima ta lecție: în atelierul meu nu e democrație. Ia o gogoașă.

Mă apropii de el și arunc o privire în pungă. Mirosul aproape că-mi face genunchii să cedeze — nu exagerau.

— Uau, mă trezesc spunând.

Ambii zâmbesc. Aleg una. Nu e glazurată cu ciocolată, ci înecată în ciocolată. Și încă e caldă.

— Pariu pe zece dolari că nu poți să mănânci gogoașa aia fără să gemi de plăcere, spune Oscar. Sau să-ți închizi ochii în extaz.

Se uită la mine într-un fel care îmi provoacă o hemoragie cerebrală minoră.

— De fapt, hai să fie douăzeci. Îmi amintesc cum ai făcut în fața aparatului de fotografiat.

A știut cum mă simțisem în acea zi la biserică?

Întinde mâna pentru a pecetlui pariul.

I-o strâng — și, evident, mă încearcă o senzație asemănătoare unei doze letale de electricitate. Am încurcat-o.

Totuși, n-am timp de pierdut. Guillermo și Oscar sunt extrem de atenți la spectacolul care se desfășoară în fața lor — adică eu. Cum de-am intrat în asta? Șovăind, duc gogoașa la gură. Mușc puțin din ea și, în pofida faptului că tot ce vreau e să-mi închid ochii și să gem ca într-un film porno, mă abțin.

Oh... E mai dificil decât am crezut! A doua mușcătură e mai mare și aduce fericire în fiecare celulă a corpului meu. Ăsta e genul de lucru pe care ar trebui să-l faci doar în intimitate, nu cu un Guillermo și cu un Oscore zgâindu-se la tine, ambii cu brațele încrucișate la piept și cu niște aere superioare.

O să trebuiască să ridic miza. Vreau să zic, există o mulțime de boli oribile din care pot alege, nu-i așa? Boli pe care mi le pot

imagina în detaliu și care alungă orice poftă de a geme. Bolile de piele sunt cele mai îngrozitoare.

— Așadar, există o boală, le spun eu, mușcând din gogoașă, numită tungiasis, în care puricii se vâră și lasă ouă sub pielea ta, iar tu îi poți vedea eclozând și mișcându-se pe dedesubt, *prin tot trupul tău.*

Mă desfăt cu expresiile lor șocate. Ha! Trei îmbucături și n-am cedat.

— Remarcabil, chiar și cu puricii, îi spune Guillermo lui Oscar.

— N-are scăpare, îi răspunde el.

Scot artileria grea.

— A fost odată un pescar indonezian, le povestesc eu. Era numit Omul-Copac, întrucât a avut un caz grav al virusului papiloma, un virus de piele, și au trebuit să-i înlăture de pe corp șase kilograme de negi în formă de corn.

Mă uit pe rând în ochii amândurora și repet:

— Șase kilograme de negi.

Le descriu cum extremitățile bietului Om-Copac atârnau pe el ca niște trunchiuri de copac noduroase, și cu această imagine tulburătoare întipărită în minte, sunt extrem de sigură pe mine și mușc zdravăn din gogoașă. Dar e o mișcare greșită. Ciocolata cremoasă și caldă pune stăpânire pe papilele mele gustative, îmi șterge totul din minte, aruncându-mă într-o spirală de transcendență. Cu sau fără Omul-Copac, sunt lipsită de apărare și următorul lucru pe care îl știu e că ochii mi se închid și din gura mea explodează:

— O, Doamne, să-mi bag picioarele! Din ce e făcută?

Mai mușc o dată și scap un geamăt atât de obscen, încât nu-mi vine să cred că a ieșit din mine.

Oscar râde. Guillermo, la fel de încântat, spune:

— Iată! Guvernul ar trebui să folosească gogoșile lui Dwyer pentru a ne controla mințile.

Scot din buzunar o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari, dar Oscar ridică mâna.

— Primul pariu pierdut e din partea casei.

Guillermo trage un scaun pentru mine — mă simt de parcă aș fi admisă într-un club — și îmi întinde punga. Luăm fiecare câte o gogoașă și pornim să-l vizităm pe Clark Gable.

După aceea, Guillermo își lovește palmele de coapse și spune:

— Bine, CJ, acum să trecem la ale noastre. I-am lăsat un mesaj pe telefon lui Sandy, azi-dimineaţă. I-am spus că sunt de acord să dau o acreditare oficială de atelier pentru semestrul tău de iarnă.

Se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc. E minunat.

Mă ridic și eu, simţindu-mă foarte zăpăcită, dorindu-mi să putem sta degeaba și să mâncăm gogoși toată după-amiaza.

— Dar cum de...? îmi dau seama că seara trecută nu ajunsesem să-i spun cum mă cheamă.

El îmi observă surprinderea.

— Oh. Sandy mi-a lăsat un mesaj pe robot, un mesaj distorsionat — trântesc mașinăria aia veche de prea multe ori —, zicea că o anume CJ voia să lucreze în piatră. Asta e tot ce-am înţeles. A sunat acum câteva zile. N-am verificat, până azi.

— CJ, spune Oscar, de parcă e o revelaţie.

Sunt pe cale să le spun numele meu adevărat, dar mă hotărăsc să n-o fac. Poate că măcar o dată nu trebuie să fiu biata fiică orfană a Diannei Sweetwine.

Frida Kahlo se strecoară în încăpere și se duce repede la Oscar, să se frece de piciorul lui. El o ia în braţe și ea își lipește botul de gâtul lui, torcând ca o turbină.

— Sunt irezistibil pentru doamne, îmi spune el, mângâind-o pe Frida sub bărbie cu degetul.

— N-aș observa, zic eu. Sunt în plin boicot.

Își ridică ochii verzi și căprui de Cezanne. Genele lui sunt atât de negre, încât par ude.

— Boicot? întreabă el.

— Boicot de *băieți*.

— Pe bune? spune el, rânjind. Am s-o iau drept provocare.

Ajutor!

— Oscore, fii cuminte! îl dojenește Guillermo. OK, îmi spune mie. Acum aflăm din ce plămadă ești făcută. Pregătită?

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare. Sunt plămădită din minciuni. Și Guillermo e pe cale să afle asta.

Își pune o mână pe umărul lui Oscar.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Sophia peste două ore, spune Oscar. Pentru treaba aia de care ţi-am zis.

Sophia? Cine-i Sophia?

Nu că mi-ar păsa. Ba chiar deloc.

Dar cine e?

Și care e treaba aia?

Oscar începe să-și scoată hainele.

Repet: Oscar începe să-și scoată hainele!

Capul mi se învârtește și mâinile mi-au transpirat, și frumoasa cămașă violetă de bowling a lui Oscar e acum întinsă pe spătarul unui scaun, și pieptul lui e vânjos și frumos, mușchii lungi și bine definiţi, pielea netedă și bronzată, *nu că aș observa!* Pe bicepsul stâng are tatuat un săgetător și pe umărul drept e ceea ce pare a fi un cal albastru, precum cei desenaţi de Franz Marc, care se răsucește în sus pe gât.

Acum își descheie nasturele jeanșilor.

— Ce *faci*? îl întreb, panicată.

Îmi imaginez pajiștea. Îmi imaginez afurisita aia de pajiște relaxantă!

— Mă pregătesc, spune el nonșalant.

— Te pregătești pentru *ce*? întreb spre fundul lui *gol*, în timp ce traversează ţanţoș încăperea, în stilul lui leneș, de vară, și ia un halat albastru, agăţat pe perete, lângă salopete. Și-l aruncă pe un umăr și pornește pe hol, spre atelier.

A, da. Am înţeles.

Guillermo încearcă să-și reprime un zâmbet, dar eșuează. Ridică din umeri.

— Toate modelele sunt exhibiţioniste, spune el vesel.

Dau din cap și roșesc.

— Trebuie să-i suportăm. Oscar e foarte bun. Foarte graţios. Multă expresie.

Își prinde faţa între palme.

— O să desenăm împreună, dar întâi văd portofoliul.

Când Guillermo mi-a cerut să-mi aduc caietul de schiţe, m-am gândit că avea să mă pună să lucrez la schiţele sculpturii pe care vreau s-o fac, nu să schiţez *cu el*. Și în faţa lui Oscar. Să-l schiţez pe Oscore!

— Desenul este esenţial, spune Guillermo. Mulţi sculptori nu știu asta.

Minunat. Îl urmez pe hol, cu portofoliul în mână, cu stomacul un ghem de emoţii.

Zăresc jacheta de piele a lui Oscar atârnând într-un cui — da. Strecor portocala în buzunar, fără ca Guillermo să observe.

Guillermo deschide una dintre ușile de pe hol și aprinde lumina. Zici că e o celulă, cu o masă și câteva scaune. Într-un colţ, pe rafturi, sunt stivuiţi saci cu praf de lut. În celălalt, bucăţi de piatră de mărimi și culori diferite. Mai există un raft plin de instrumente, doar câteva fiindu-mi cunoscute. Ia mapa cu portofoliul meu, îi trage fermoarul și o deschide pe masă.

Gândul că ochii lui îmi studiază creaţiile mă face să mă înfior.

La început dă paginile repede. Fotografii cu boluri de diferite mărimi și în diferite stadii de finisare, apoi poza finală a lucrării distruse și lipite. Cu fiecare pagină dată, fruntea i se încreţeşte din ce în ce mai tare. Apoi ajunge la celebrele cocoloașe. E la fel. Fiecare cocoloş întreg și apoi spart și lipit la loc, în ultima poză.

— De ce? întreabă el.

Aleg să-i spun adevărul.

— E mama mea. Ea distruge tot ceea ce fac.

Pare îngrozit.

— Mama ta îţi distruge lucrările de artă?

— A, nu, zic eu, înţelegând la ce se gândește. Nu e rea sau nebună sau ceva asemănător. E moartă.

Îi văd cutremurul din expresie, grija pentru siguranţa mea transformându-se în grija pentru sănătatea mea mintală. Mă rog. Nu există o altă explicaţie.

— OK, spune el, adunându-se. De ce ar vrea mama ta moartă să facă asta?

— E supărată pe mine.

— E supărată pe tine, repetă el. Așa crezi tu?

— Așa știu, spun eu.

— Toţi cei din familia ta sunt deosebit de puternici. Tu și fratele tău împărţiţi lumea. Mama ta învie pentru a-ţi distruge bolurile.

Ridic din umeri.

— Așadar, această sculptură pe care trebuie să o faci e pentru mama ta? întreabă el. Ea e cea de care vorbeai, ieri? Crezi că, dacă faci această sculptură, ea nu va mai fi supărată pe tine și va înceta să-ţi mai distrugă bolurile? De asta ai plâns ieri când ai crezut că nu te ajut?

— Da, spun eu.

Își mângâie o barbă invizibilă, studiindu-mă vreme îndelungată, după care își întoarce atenţia la *Eu-Cocoloșul Distrus Nr. 6*.

— Bine. Dar nu asta e problema aici. Nu mama ta e problema. Cea mai bună parte, cea mai interesantă parte a acestei lucrări e distrugerea.

Împunge ultima poză cu degetul arătător.

— Problema e că *tu* nu ești aici. Poate că o altă fată a făcut-o, nu știu.

Se mai uită la câteva cocoloașe.

— Ei?

Ridic ochii la el. Nu mi-am dat seama că aștepta vreun răspuns.

Nu știu ce să spun.

Rezist impulsului de a mă trage înapoi ca să nu fiu lovită de mâinile lui gesticulând amplu.

— Nu văd fata care s-a cățărat pe scara mea de incendiu, care crede că zahărul vărsat îi va schimba viața, care crede că se află în pericol de moarte din cauza unei pisici, care plânge că nu vreau să o ajut. Nu văd fata care mi-a spus că era la fel de tristă ca mine, care spune că mama ei furioasă i-a distrus bolurile. Unde-i acea fată?

Acea fată? Ochii lui mă sfredelesc. Oare se așteaptă la vreun răspuns?

— Nu ea face lucrarea asta. Ea nu e în lucrarea asta, așa că nu înțeleg, de ce îți pierzi vremea și îi faci și pe alții să și-o piardă?

E clar că nu umblă cu menajamente.

Trag adânc aer în piept.

— Nu știu.

— Asta-i evident.

Închide portofoliul.

— O să pui *acea fată* în sculptura pe care o faci cu mine, ai înțeles?

— Da, spun eu, cu toate că habar nu am cum să fac asta.

Oare am făcut-o vreodată? În mod sigur, nu la SAC. Mă gândesc la sculpturile mele din nisip. Cât de tare mă străduiam să le fac să arate așa cum mi le imaginam. Nu reușeam niciodată. Și

totuși... Poate că de asta mi-era atât de teamă că mamei n-or să-i placă.

El îmi zâmbește.

— Bun. Atunci, o să ne distrăm. Eu sunt columbian. Mă dau în vânt după poveștile bune cu fantome.

Bate cu palma în mapă.

— Nu sunt sigur că ești pregătită pentru piatră. Lutul e blând — poate face orice, deși tu încă nu știi asta. Piatra poate fi zgârcită, meschină, ca dragostea neîmpărtășită.

— Îi va fi mai greu mamei s-o distrugă, dacă e în piatră.

Faţa îi se luminează, înţelegând.

— N-o să distrugă această sculptură, indiferent de materialul din care e făcută. Trebuie să mă crezi. Mai întâi, o să înveţi să sculptezi pe o piatră de antrenament. Apoi, după ce îţi analizez progresele, o să stabilim împreună cel mai bun material pentru această sculptură. Va fi cu mama ta?

— Da. De obicei nu fac sculpturi realiste, dar...

Atunci, înainte să-mi dau seama că o fac, îi povestesc:

— Sandy m-a întrebat dacă există vreun lucru pe lumea asta pe care mi-l doresc și pe care numai mâinile mele îl pot crea.

Înghit, uitându-mă în ochii lui.

— Mama mea era foarte frumoasă. Tata obișnuia să spună că putea să facă arborii să înflorească numai uitându-se la ei.

Guillermo zâmbește.

— În fiecare dimineaţă, se ducea pe terasă ca să admire oceanul. Vântul îi sufla prin păr, halatul îi flutura. Era ca și când se afla la cârma unui vas, știi? Era ca și când ne conducea prin văzduh. În fiecare zi era așa. În fiecare zi credeam asta. Imaginea asta e mereu în mintea mea. Mereu.

Guillermo ascultă cu atâta atenţie, încât am senzaţia că poate e genul acela de om care face și pereţii din oameni să se năruie, nu

doar pe cei din încăperi, fiindcă, la fel cum s-a întâmplat și ieri, deodată vreau să-i spun mai multe.

— Am încercat orice ca să ajung la ea, Guillermo. Absolut orice. Am o carte de vrăjitorii și o răsfoiesc nonstop în căutare de idei. Am făcut totul. Am dormit cu bijuteriile ei sub pernă. Am stat pe plajă la miezul nopții, ținând o poză cu noi două îndreptată spre luna albastră. I-am scris scrisori și le-am pus în buzunarele paltoanelor ei, în cutii poștale roșii. Am aruncat mesaje în furtună. Îi recit poezia ei preferată în fiecare seară, înainte de culcare. Și ea nu face decât să-mi distrugă toate lucrările mele. Atât de mânioasă e.

Am început să transpir.

— M-ar omorî, dacă ar distruge-o și pe asta pe care vreau s-o fac acum.

Buzele îmi tremură. Acoperindu-mi gura, adaug:

— E singurul lucru care mi-a rămas.

El își pune mâna pe umărul meu. Nu-mi vine să cred cât de mult îmi doresc să mă îmbrățișeze.

— N-o să distrugă nimic, spune el pe un ton blând. Îți promit. Ai s-o faci. Ai să reușești. O să te-ajut. Și, CJ, asta e fata pe care trebuie s-o lași să intre în lucrarea ta de artă.

Dau din cap.

El se duce la un raft și ia un cărbune.

— Acum, desenăm.

Nu-mi vine să cred că am uitat de Oscar, care se află *gol-pușcă* în camera de alături.

*

Ne îndreptăm spre un colț al atelierului, unde există o platformă lângă care se află un scaun. Mă simt ușor zdruncinată — nu i-am spus nici măcar psihologului de la SAC lucrurile pe care i

le-am destăinuit lui Guillermo. Și mai ziceam că nu vreau să par o biată orfană în ochii lui.

Oscar, purtând halatul albastru, citește cu picioarele cocoţate pe platformă. Pare a fi un manual, dar îl închide prea repede ca să apuc să văd titlul.

Guillermo trage un alt scaun aproape și îmi face semn să mă așez.

— Oscore e modelul meu preferat, spune el. Are o faţă foarte ciudată. Nu știu dacă ai observat. Dumnezeu era foarte beat când l-a creat. Puţin din asta. Puţin din aia. Un ochi căprui. Un ochi verde. Nas strâmb, gură strâmbă. Zâmbet de nebun. Dinte ciobit. O cicatrice aici, una colo. E ca un puzzle.

Oscar clatină din cap la această descriere glumeaţă.

— Parcă nu credeai în Dumnezeu, spune el.

Ca să se știe, eu sunt în toiul unui atac de panică din cauza penisului.

La SAC, sunt chiar imună la penis la cursul de anatomie artistică, dar nu și acum, nu-nu.

— Ai înţeles tu greșit, spune Guillermo. Eu cred în toate.

Oscar își dă jos halatul.

— Și eu. Nici n-aţi crede lucrurile în care cred, intervin eu agitată, dorindu-mi să mă alătur conversaţiei lor, astfel încât să nu mă uit la chestia *aia*.

Prea târziu. O, Doamne, să-mi bag picioarele — cum era treaba aia, cu dinozaurul numit Godzilla?

— Ia spune, mă îndeamnă Oscar.

Ha! N-am de gând să spun ce gândesc!

— Hai, CJ, insistă el, spune-ne un singur lucru în care tu crezi și în care noi n-am crede.

— OK, zic eu, încercând să dau dovadă de calm și maturitate. Cred că dacă un băiat îi oferă unei fete o portocală, dragostea ei pentru el va spori.

Nu m-am putut abține.

El râde copios, ieșind din poziția în care tocmai îl aranjase Guillermo.

— O, sunt absolut convins că tu crezi asta. Am și dovezi care să demonstreze că tu crezi asta cu înflăcărare.

Guillermo bate nerăbdător din picior. Oscar îmi face cu ochiul, trimițându-mă într-o călătorie cu liftul.

— Va urma, zice el.

Va urma...

Stai. Cine-i Sophia? Sora lui mai mică? Sora bunicii lui? Instalatorul?

— Schițe rapide, CJ, îmi spune Guillermo, și o nouă formă de trac mă lovește din plin.

Apoi i se adresează lui Oscar:

— Schimbă-ți poziția la fiecare trei minute.

Se așază pe scaunul de lângă mine și începe să deseneze. Văd că mâna îi zboară pe hârtie. Agită aerul. Îmi fac curaj și încep, spunându-mi c-o să fie bine. Trec vreo cinci minute. Noua poză a lui Oscar e uimitoare. Șira spinării îi este arcuită și capul îi atârnă pe spate.

— Ești prea lentă, spune Guillermo, încet.

Încerc să schițez mai repede.

Guillermo se ridică și se așază în spatele meu, uitându-se peste umăr la schița mea, care, văd eu prin ochii lui, e groaznică.

Aud:

— Mai repede.

Apoi:

— Fii atentă la sursa de lumină.

Apoi, atingând un anumit punct pe desenul meu:

— Asta nu e o umbră, ci o peșteră.

Apoi:

— Ţii cărbunele prea strâns.

Apoi:

— Nu ridica atât de mult cărbunele de pe foaie.

Apoi:

— Nu te mai uita pe foaie, uită-te la model.

Apoi:

— Oscore e în ochii tăi, în mâinile tale, ochii tăi, mâinile tale, el călătorește prin tine, pricepi asta?

Apoi:

— Nu, greșit, totul. Ce vă învaţă la școala aia? Nimic, cred!

Se lasă pe vine lângă mine și mirosul lui mă copleșește, un semn că măcar n-am murit de rușine.

— Ascultă, nu cărbunele desenează tabloul. Ci tu. Mâna ta, care e anexată trupului tău, și în acel trup se află o inimă care bate, OK. Nu ești pregătită pentru asta.

Îmi ia cărbunele din mână și-l aruncă pe jos.

— Desenează-l fără el. Folosește-ţi doar mâna. Privește, simte, desenează. Toate astea formează un singur lucru, nu trei lucruri. Nu-ţi lua ochii de la el. Privește, simte, desenează. Un verb, dă-i drumul. Nu gândi. Mai presus de toate: *nu gândi atât de mult.* Picasso a spus: „Ce bine ar fi, dacă ne-am putea scoate minţile și ne-am folosi doar ochii." Scoate-ţi mintea, CJ, folosește-ţi doar ochii!

Sunt de-a dreptul stânjenită. Vreau un buton care să mă catapulteze de aici. Din fericire, ochii lui Oscar sunt fixaţi spre colţul opus al încăperii. Nu s-a uitat nici măcar o dată la noi.

Guillermo s-a întors pe scaunul lui.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Oscore. Nu te lăsa intimidată din cauza lui, spune el.

Oare e telepat?

— Acum desenează așa cum simţi. Ca și când înseamnă ceva. Pentru că înseamnă ceva, înţelegi asta, CJ? Trebuie să însemne

ceva. Sari un gard și te cațeri pe scara mea de incendiu în toiul nopții. Înseamnă ceva pentru tine!

Începe din nou să schițeze. Mă uit cu câtă ferocitate atacă foaia, liniile fiind apăsate și sigure, cât de repede dă pagina, cam la fiecare zece secunde. La școală, facem schițe de treizeci de secunde. Dar el le face cu viteza luminii.

— Hai, spune el. Hai!

Și apoi vâslesc prin apă, privind un val mare umflându-se, venind spre mine, știind că într-o clipă mă va duce pe aripile lui imense și puternice. Aș număra invers, așa cum, dintr-un motiv sau altul, fac acum:

Trei, doi, unu:

Încep. Fără niciun cărbune în mână, încep.

— Mai repede, îmi spune el. Mai repede.

Dau paginile ca el, la fiecare zece secunde, fără să desenez ceva și fără să-mi pese, simțind că Oscar prinde viață în mintea mea.

— Mai bine, spune el.

Apoi, din nou:

— Mai bine.

Privește simte desenează: un singur verb.

— Bun. Asta-i! Ai să vezi cu mâinile, îți promit. Acum mă contrazic. Și Picasso s-a contrazis. Spune să-ți scoți mintea, da, dar spune, de asemenea: „Desenul este profesia orbului" și „Pentru a desena, trebuie să închizi ochii și să cânți". Și Michelangelo spune că sculptează cu mintea, *nu* cu ochii. Da. Toate sunt adevărate în același timp. Viața e o contradicție. Acceptăm toate lecțiile. Aflăm ceea ce funcționează. OK, acum ia cărbunele și desenează.

După câteva minute, își scoate fularul de la gât, mi-l leagă la ochi și mă lasă în beznă.

— Înțelegi?

Da.

*

Mai târziu, mă aflu în camera lui Guillermo, care seamănă cu o celulă de închisoare, cu portofoliul în braţe, aşteptându-l să se întoarcă, fiindcă fusese nevoit să plece puţin cu o treabă, când Oscar, din nou cu hainele pe el şi cu aparatul la gât, îşi vâră capul pe uşă.

Se reazemă de tocul uşii. Unii băieţi pur şi simplu s-au născut să se rezeme. El e în mod sigur unul dintre ei. James Dean era altul.

— Bravo! mă felicită el.

— Fii serios, zic eu, dar, ca să fiu sinceră, mă simt electrificată, veselă, *trează*.

Nu m-am simţit niciodată aşa la SAC.

— Sunt foarte serios.

Se joacă cu aparatul foto şi părul lui închis la culoare i-a căzut peste faţă. Vreau să i-l dau la o parte.

Îmi închid mapa, pentru a-mi ocupa mâinile.

— Oscar, ne-am mai întâlnit vreodată? întreb eu, într-un târziu. Sunt destul de sigură că da. Îmi pari *atât* de cunoscut.

El îşi ridică privirea.

— Spune ea, după ce m-a văzut dezbrăcat.

— O, Doamne... Nu, nu asta voiam... Ştii la ce mă refer...

Corpul meu emană căldură prin fiecare por.

— Cum spui tu, zice el, amuzat. Dar nu cred. Nu uit niciodată un chip, mai ales nu unul ca al tău...

Aud declicul înainte să-mi dau seama că mi-a făcut o poză. E ciudat cum manevrează aparatul fără să se uite prin el.

— Te-ai mai întors vreodată la biserică, după ce ne-am întâlnit?

Clatin din cap.

— Nu, de ce?

— Ţi-am lăsat ceva acolo. O fotografie.

Oare chipul i-a fost traversat de o umbră de timiditate?

— Cu un mesaj pe spate.

Am rămas fără suflare.

— A dispărut. M-am întors să verific. Probabil a luat-o altcineva. Cred că mi-a făcut un serviciu. Prea Multe Informaţii, cum spuneţi voi tot timpul.

— Ce fel de Informaţii?

E uimitor cum o persoană poate vorbi și când și-a pierdut complet cunoștința.

El nu răspunde, ridicând în schimb aparatul.

— Poţi să-ţi înclini capul într-o parte, ca adineauri? Da, exact.

Se desprinde de perete, își îndoaie genunchii, întoarce aparatul.

— Da, perfect, Doamne, *atât* de perfect!

Ceea ce mi s-a întâmplat la biserică mi se întâmplă din nou. Procesul în care gheţarii crapă din pricina încălzirii globale se numește rupere. Așa că acum mă rup ca un gheţar.

— Ochii tăi sunt atât de diafani, toată faţa ta e diafană. Aseară, m-am uitat ore în șir la pozele pe care ţi le-am făcut. Îmi dai fiori.

Și tu îmi dai *încălzire globală.*

Dar mai există ceva, ceva dincolo de fiori și de ruperea gheţarilor și de încălzirea globală, ceva ce am simţit prima oară când am fost în biserică. Tipul ăsta mă face să mă simt de parcă eu chiar sunt aici, neascunsă, văzută. Și nu doar datorită aparatului de fotografiat. Nu știu cărui motiv i se datorează.

În plus, el e diferit faţă de băieţii pe care îi știu. E *exaltant.* Dacă aș face o sculptură cu el, mi-aș dori să arate ca o explozie. Cum ar fi: bum.

Trag adânc aer în piept, aducându-mi aminte de ceea ce s-a întâmplat ultima oară când mi-a plăcut de un tip.

Terminând cu asta: CE FEL DE INFORMAŢII SE AFLAU ÎN ACEL BILET ȘI CE POZĂ?

— Așadar, pot să-ţi fac cândva niște poze? întreabă el.

— Dar îmi *faci* poze, *Oscore*! spun eu, imitându-l pe Guillermo cu tot cu exasperarea lui.

El râde.

— Nu aici. Nu așa. Există lângă plajă o clădire abandonată, pe care tocmai am descoperit-o. La apus. Am o idee.

Mă privește înclinând capul pe după aparat.

— Și fără haine pe tine. Așa mi se pare corect.

Ochii săi sunt tăciuni aprinși ca ai diavolului.

— Spune da.

— Nu! strig eu. Glumești? E înfiorător. Regula Numărul Unu în Evitarea Ucigașilor-cu-toporul: sub nicio formă să nu intri cu un străin într-o clădire abandonată și să-ţi scoţi hainele. Iisuse! Replica asta funcţionează vreodată la tine?

— Da, zice el. Funcţionează *întotdeauna*.

Râd, nu mă pot abţine.

— Ești *așa* un ticălos.

— Habar n-ai tu!

— Ba cred că da. Cred c-ar trebui să te aresteze și să te pună la muncă în folosul comunităţii.

— Da, au încercat asta odată.

Rămân cu gura căscată. El chiar a fost la închisoare. Îmi vede șocul și spune:

— E adevărat. În mod sigur te-ai înhăitat cu cine nu trebuia.

Numai că eu simt exact opusul. Mă simt ca o Goldilocks[1]. Aici totul e perfect și acasă totul e cum nu trebuie.

— Pentru ce te-au arestat? îl întreb.

— Îţi spun, dacă accepţi invitaţia mea.

— Să fiu omorâtă cu toporul?

— Să trăiești puţin periculos.

[1] Aluzie la *Povestea celor trei urși* scrisă de autorul englez Robert Southey.

Aproape că mă înec auzind aceste cuvinte.

— Ha! Ai greșit persoana, îi spun.

— Permite-mi să nu fiu de acord.

— Habar n-ai *tu*.

Conversaţia noastră curge atât de ușor. De ce curge atât de ușor?

Bunica răspunde, fredonând în capul meu:

— Pentru că dragostea plutește în aer, micul meu liliac orb. Acum, taie-ţi o șuviță și vâr-o în buzunarul lui. Imediat!

Cât timp un bărbat are la el o șuviță din părul tău,
vei fi mereu în inima lui.

(Mulţumesc, dar mai bine nu. Am făcut asta cu Zephyr.)

Mă prefac că ea e o persoană decedată normală: adică tăcută.

Pe podeaua de ciment se aud niște tocuri clămpănind. Oscar scoate capul pe ușă.

— Sophia! Aici!

În mod sigur nu e instalatorul, cel puţin dacă instalatorul nu poartă tocuri. Oscar se întoarce spre mine. Îmi dau seama că vrea să-mi mai spună ceva înainte să fim întrerupţi.

— Uite ce e, oricât de ticălos aș fi, nu sunt un străin. Chiar tu ai spus-o. „Îţi sunt *atât* de cunoscut", mă imită el, cu o inflexiune perfectă de fată arogantă și pune capacul pe obiectiv. Sunt sigur că nu te-am mai văzut vreodată înainte de acea zi în biserică, dar, de asemenea, sunt sigur că ne-a fost *scris* să ne întâlnim. Să nu mă consideri nebun, dar a fost profeţit.

— Profeţit? fac eu.

Astea erau Informaţiile? Probabil.

— De către cine?

— De către mama mea. Pe patul de moarte. Ultimele ei cuvinte au fost despre tine.

Lucrurile pe care ţi le spune cineva pe patul de moarte vor deveni realitate?

*

Sophia — cu siguranţă, nu sora mai mică, nici sora bunicii lui — și cometa ei de păr roșcat intră în încăpere. Poartă o rochie fucsie înfoiată, ca în anii cincizeci, cu un decolteu care coboară până la ecuator. Linii de fard strălucitor, verde și auriu, îi încadrează ochii albaștri.

Sclipește de parcă a ieșit dintr-un tablou de Klimt.

— Bună, scumpule, îi spune ea lui Oscar, cu un accent pronunţat, ca al Contelui Dracula, aș fi gata să jur.

Îl sărută pe obrazul stâng, pe obrazul drept, apoi își lipește buzele de ale lui într-un final lent și de durată. Foarte lent și de durată. Inima mi se prăbușește.

Încă durează...

Prietenii nu se salută așa. În niciun caz.

— Salutare, spune Oscar, călduros.

Rujul ei roz-aprins e întins pe buzele lui. Trebuie să-mi bag mâna în buzunarul hanoracului pentru ca să nu mă reped să i-l șterg.

Retrag toate rahaturile alea cu Goldilocks.

— Sophia, ea e CJ, de la Institut, noul discipol al lui Garcia.

Deci el chiar crede că sunt studentă acolo. Crede că sunt de-o vârstă cu ei. Și suficient de bună ca să fiu la Institut.

Nu-i lămuresc cum stau lucrurile.

Sophia întinde mâna spre mine.

— Am venit să-ţi sug sângele, spune ea, cu accentul ei transilvănean, dar poate că am auzit greșit, poate că a spus: Probabil că ești o sculptoriţă foarte bună.

Îngaim niște aiureli drept răspuns, simţindu-mă ca un trol de șaisprezece ani care se hrănește cu întuneric și are lepră.

Iar ea, cu părul ca de foc și rochia roz-aprins, e o orhidee exotică. Normal că el o iubește. Împreună sunt două orhidee exotice. E perfect. Ei sunt perfecți. Puloverul i-a căzut de pe umeri, scoțând la iveală faptul că pe brațul stâng are un tatuaj magnific, cu un dragon roșu-portocaliu care scuipă flăcări. Oscar observă puloverul și i-l aranjează, de parcă ar fi făcut asta de sute de ori. Simt un val de gelozie urcând în mine.

Cum rămâne cu profeția aia, oricare ar fi?

— Ar trebui să mergem, zice ea, luându-l de mână, și, câteva secunde mai târziu, au plecat.

Când sunt sigură că au părăsit clădirea, traversez holul în fugă — din fericire, Guillermo încă nu s-a întors — și mă duc la fereastră.

S-au suit deja pe motocicletă. O privesc cum își petrece mâinile în jurul taliei lui și știu cum e senzația, cum e el la atingere, doar după schițele pe care i le-am făcut azi. Îmi imaginez: trecându-mi mâinile peste mușchii săi oblici, zăbovind peste proeminențele abdomenului său, simțind căldura pielii lui pe mâinile mele.

Îmi lipesc fruntea de sticla rece. Chiar fac asta.

Pornește motocicleta, o turează și apoi demarează în trombă pe stradă, părul ei roșcat fluturând în urma lor aidoma unui foc. Când cotește cu 800 de kilometri la oră, într-un unghi absolut mortal, ea își ridică ambele mâini în aer și chiuie încântată.

Pentru că e neînfricată. *Ea* trăiește periculos. Și asta e partea cea mai proastă din toată afacerea.

*

Deprimată, mă întorc prin camera scrisorilor, când observ că o ușă, care aș fi putut să jur că era închisă când am trecut pe lângă ea mai devreme, e acum întredeschisă. Oare a deschis-o vântul? O fantomă? Aruncând o ocheadă înăuntru, mi-e greu să cred că

vreuna dintre fantomele mele și-ar putea dori să mă ademenească aici, dar cine știe? Deschisul ușilor nu e caracteristic bunicii.

— Mamă?

Spun câteva versuri din poezie, sperând că ea mi le-ar putea recita înapoi. Nu și de data asta.

Deschid ușa mai tare, apoi pășesc într-o încăpere care cândva a fost un birou. Înainte să fi fost lovit de un ciclon. Închid iute ușa în urma mea. Sunt biblioteci răsturnate și cărți împrăștiate peste tot. Sunt coli de hârtie și caiete de schițe și caiete de notițe care au fost măturate de pe birou și de pe alte suprafețe. Sunt scrumiere pline de mucuri de țigară, o sticlă goală de tequila răsturnată, o alta, spartă într-un colț. Sunt urme de pumni în pereți, un geam spart. Și, în mijlocul camerei, pe podea, e un imens înger de piatră, culcat la pământ, cu spatele rupt.

Încăperea a fost distrusă într-un acces de furie. Mă gândesc că poate acesta a avut loc când am venit prima oară aici și am auzit tot felul de zgomote, de parcă ar fi fost o întrecere de aruncat piese de mobilier. Arunc o privire la manifestația fizică a problemei lui Guillermo, oricare o fi aceea, și sunt cuprinsă de un amestec de încântare și teamă. Știu că n-ar trebui să-mi bag nasul, dar curiozitatea îmi detronează imediat conștiința, așa cum se întâmplă adesea — probleme cu stăpânirea poftei de a-mi băga nasul — și mă aplec pentru a răsfoi la întâmplare câteva dintre hârtiile de pe jos: cele mai multe fiind scrisori vechi. Una îi aparține unui student din Detroit, care își dorește să lucreze cu el. O alta e scrisă de mână, de o femeie din New York, care îi promite orice (subliniat de trei ori), dacă el acceptă să-i fie mentor — Iisuse! Mai găsesc acte de consignație de la câteva galerii, o propunere din partea unui muzeu care își dorește o sculptură. Comunicate de presă de la expoziții vechi. Ridic un carnețel de notițe care seamănă cu cel pe care îl ține în buzunar și mă apuc să-l răsfoiesc, întrebându-mă

dacă în el sau în această încăpere ar putea fi vreun indiciu despre ceea ce i s-a întâmplat. Carneţelul e plin de schiţe, liste și câteva notiţe, toate în spaniolă. Poate liste de materiale? Notiţe despre sculpturi? Idei? Simţindu-mă vinovată, îl arunc înapoi în grămadă, dar nu mă pot abţine și ridic altul, îl răsfoiesc, găsesc cam aceleași lucruri, până ce dau peste o pagină care are câteva cuvinte în engleză:

Draga mea,

Mi-am pierdut minţile. Nu vreau să mănânc sau să beau, altminteri voi pierde aroma ta pe care o am în gură, nu vreau să deschid ochii, dacă tu nu eşti aici să te văd, nu vreau să respir aerul pe care tu nu l-ai respirat, care nu a fost în trupul tău, în străfundurile frumosului tău trup. Trebuie

Dau pagina, dar nu continuă. Trebuie — *să ce?* Răsfoiesc și celelalte pagini, dar sunt albe. Mai caut prin câteva carneţele împrăștiate, dar nu mai găsesc cuvinte în engleză, cuvinte pentru Draga mea. Mi s-a făcut pielea de găină. Draga mea e ea. Trebuie să fie. Femeia din tablou. Femeia de lut care iese din pieptul bărbatului din lut. Femeia-uriaș. Toate femeile-uriaș.

Citesc din nou însemnarea. E atât de pasională, atât de disperată, *atât* de romantică.

Dacă un bărbat nu-i oferă iubitei sale misivele pe care le scrie, dragostea lui e adevărată.

Asta e ceea ce i s-a întâmplat: iubirea. Iubirea tragică, imposibilă. Și Guillermo e alegerea perfectă. Nicio femeie nu-i poate rezista unui bărbat care are cutremure și talazuri pe sub piele.

Și Oscar se pare că are dezastre naturale pe sub piele. Dar mai lăsaţi-mă în pace. Protagoniștii din poveștile de dragoste trebuie

să fie devotaţi, trebuie să fugă după trenuri, să traverseze continente, să renunţe la averi și tronuri, să sfideze regulile, să facă faţă persecutărilor, să distrugă încăperi și să frângă spinările îngerilor, să-și schiţeze iubitele pe toţi pereţii de ciment din atelierele lor, să construiască sculpturi ale uriașilor drept omagii.

Nu flirtează nerușinaţi cu persoane ca mine, când au iubite din Transilvania. Ce ticălos nenorocit.

Rup pagina cu biletul de dragoste și, în timp ce o ascund în siguranţa buzunarului meu de la jeanși, aud ușa principală a atelierului scârţâind ca în filmele de groază. O, nu! Pulsul meu o ia razna, în timp ce mă duc în vârfurile picioarelor la ușă și mă așez în spatele ei, ca să fiu ascunsă, dacă Guillermo se va hotărî să intre întâi aici. În mod clar eu n-ar trebui să mă aflu aici. Acesta este un haos extrem de privat, ca și când aici s-a vărsat tot conţinutul minţii lui. Aud un scaun târșâit pe podea, apoi simt miros de fum. Minunat. Fumează chiar lângă ușă.

Aștept. Și mă uit la toate cărţile de artă împrăștiate, recunoscând multe dintre ele de la școală, recunoscând-o pe mama. Jumătate din chipul ei se uită la mine dintr-un teanc. E poza autorului, de pe spatele biografiei lui Michelangelo, *Înger în piatră*. Mă face să tresar speriată. Dar firește că e aici. El are toate cărţile de artă. Mă las pe vine și mă întind s-o iau, având grijă să nu fac niciun zgomot când o scot din teanc. Deschid la pagina de titlu, întrebându-mă dacă i-a dat autograf când s-au cunoscut. Da, i-a dat.

Pentru Guillermo Garcia,

„Am văzut îngerul în piatră și am sculptat până ce l-am eliberat."

Îţi mulţumesc pentru interviul acordat — a fost o imensă onoare.

A ta, cu admiraţie,

Dianna Sweetwine

Mama. Închid cartea repede, ţinând-o închisă între palme, ca să nu se deschidă, ca să n-o deschid eu. Degetele mi s-au albit din pricina efortului. Ea semna tot timpul cu acel citat din Michelangelo. Era preferatul ei. Ţin cartea strâns la piept, foarte strâns, dorindu-mi să sar în ea.

Apoi o ascund în betelia jeanșilor și o acopăr cu hanoracul.

— CJ! strigă Guillermo.

Aud cum se îndepărtează. Când sunt sigură că a plecat, ies tăcută din încăpere, închizând ușa în urma mea. Traversez camera scrisorilor în liniște și intru în celulă, unde ascund cartea mamei în mapa mea, conștientă, o, da, chiar sunt, că mă comport ca o adevărată ţicnită, nasturii mei zburând peste tot azi. Deși nu sunt la primul meu furt. Am șterpelit destule exemplare ale cărţilor mamei de la biblioteca școlii — de fapt, cam de fiecare dată când ei le înlocuiesc. Și de la biblioteca orașului. Și de la vreo câteva librării. Nu știu de ce o fac. Nu știu de ce am furat scrisoarea de dragoste. Nu știu de ce fac multe lucruri.

Îl găsesc pe Guillermo în atelier, stând pe vine, mângâind burtica Fridei Kahlo, care toarce fericită. Scrisoarea lui către Draga mea arde în buzunarul meu. Vreau să aflu mai multe. Ce li s-a întâmplat?

Dă din cap spre mine.

— Ești pregătită?

Se ridică.

— Ești pregătită ca viaţa să ţi se schimbe?

— Oho! răspund eu.

Restul după-amiezii constă în alegerea pietrei de antrenament — mă îndrăgostesc de una din alabastru, de culoarea chihlimbarului, care arată de parcă ar avea un foc mocnit înăuntru — și ascultându-l pe Guillermo, care a devenit Moise, recitând poruncile sculptorilor:

Să fii îndrăzneţ și curajos.

Să rişti.

Să porţi echipament de protecţie.

(PENTRU CĂ EXISTĂ AZBEST ÎN PRAF!)

Să nu ai păreri preconcepute despre ceea ce se află în interiorul pietrei de antrenament, ci să aştepţi ca piatra să îţi spună ţie direct.

După asta, îmi atinge plexul solar cu palma răsfirată, adăugând:

— Ceea ce își duce somnul în inimă, își duce somnul și în piatră, ai înţeles?

Apoi îmi dă ultima poruncă:

— Să creezi din nou lumea.

Asta e ceea ce mi-aș dori foarte mult să fac, deși n-am nici cea mai vagă idee cum m-ar putea ajuta cioplitul unei pietre să o duc la îndeplinire.

Când ajung acasă după ore și ore de exersare a cioplitului — mă descurc îngrozitor —, cu încheieturile umflate, degetele învineţite după multe lovituri de ciocan, boala azbestozei împrăștiindu-se deja prin ţesutul plămânilor mei în pofida măștii purtate, deschid geanta și găsesc trei portocale mari și rotunde uitându-se la mine. Pe moment, îl ador ca proasta pe Oscar, dar apoi îmi aduc aminte de Sophia.

Ce duplicitate! Pe bune, ce măgar nesimţit, așa cum spunea Noah atunci când era Noah.

Pun pariu că i-a spus și Sophiei de profeţia mamei lui în legătură cu ea.

Pun pariu că mama lui nici măcar n-a murit.

Duc portocalele la bucătărie și le fac suc.

*

Când mă întorc în dormitor după Marele Masacru al Portocalelor, sperând să cos puţin, îl găsesc pe Noah aplecat deasupra genţii pe care am lăsat-o pe jos, răsfoind un caiet de schiţe care în

urmă cu câteva clipe stătea bine-mersi în geantă. Oare e o pedeapsă a universului pentru că mi-am vârât nasul în hârtiile lui Guillermo?

— Noah? Ce faci?

El se ridică brusc și exclamă:

— Oh! Hei! Nimic!

Apoi își pune mâinile în șolduri, doar ca să le mute în buzunare, după care înapoi pe șolduri.

— Eu doar... nimic. Scuze.

Râde mult prea spart, apoi își împreunează palmele.

— De ce îmi cotrobăi prin lucruri?

— Nu cotrobăiam...

Râde din nou sau mai degrabă scâncește.

— Adică, bănuiesc c-o făceam.

Se uită spre fereastră, de parcă ar vrea să sară pe acolo și să se facă nevăzut.

— Dar de ce? îl întreb, chicotind și eu puţin — nu s-a mai purtat de mult ca un ciudat cu acte în regulă.

Îmi zâmbește de parcă mi-a auzit gândurile. Asta îmi provoacă un sentiment plăcut.

— Bănuiesc că voiam doar să văd la ce lucrai.

— Serios? îl întreb, surprinsă.

— Da, zice el, legănându-se pe picioare. Da.

— Bine.

Îmi aud înflăcărarea din glas.

El face semn spre caiet.

— Am văzut schiţele cu mama. Ai de gând să-i faci un soi de sculptură?

— Da, răspund eu, încântată de curiozitatea lui, fără să-mi pese câtuși de puţin de faptul că mi-a spionat caietul — de câte ori nu îi făcusem și eu același lucru? Dar ce-ai văzut aici nu e deloc aproape de finalizare. Le-am început abia aseară.

— Lut? întreabă el.

Brusc, un sentiment puternic de cum-îndrăznesc-să-vorbesc-cu-el-despre-lucrările-mele-de-artă pune stăpânire pe mine, dar a trecut mult timp de când n-am mai vorbit cu el, așa încât continui.

— Nu lut, ci *piatră*, îi spun. Marmură, granit, nu știu încă. Lucrez acum cu un sculptor super mișto. Noah, tipul e *uimitor*!

Fac câțiva pași și ridic caietul de pe jos. Ținându-l deschis pentru amândoi, îi arăt cea mai completă schiță, o vedere frontală.

— Mă gândeam să o fac realistic. Nu bulboasă, cum le fac de obicei. Vreau să fie elegantă, un pic mlădioasă, dar cumva și sălbatică, știi tu, ca ea. Vreau să oamenii să-i vadă vântul în păr, în haine — oh, va fi în mod sigur o Rochie Vaporoasă, dacă putem s-o facem. Sper, ei bine, știi cum obișnuia să stea pe terasă în fiecare...

Mă opresc, deoarece își scoate telefonul din buzunar. Probabil că e pus pe vibrații.

— Salut, frate, spune el, după care începe să vorbească despre niște alergări pe pistă și distanțe parcurse și alte chestii legate de sportul pe care îl practică.

Îmi aruncă o privire prin care își cere scuze că această conversație va mai dura și iese din cameră.

Mă duc pe vârfuri la ușă, vrând să-l ascult vorbind cu prietenul său. Câteodată stau lângă ușa lui, când el și Heather se închid în cameră, și îi ascult bârfind, râzând, prostindu-se. Uneori, în weekenduri, mă așezam să citesc lângă ușa principală, crezând că poate aveau să mă invite și pe mine la grădina zoologică sau la dezmățul cu clătite de după cursele de alergare, dar n-au făcut-o niciodată.

Ajuns pe la jumătatea holului, Noah se oprește brusc din convorbire și își vâră telefonul înapoi în buzunar. Stai puțin! S-a prefăcut că l-a sunat cineva doar că să scape de mine? Ca să mă oprească din pălăvrăgeală? Simt un nod în gât.

N-o să ne împăcăm niciodată. Noi n-o să mai fim niciodată la fel.

Mă duc la fereastră și ridic jaluzelele, astfel încât să pot vedea oceanul.

La surfing, există anumite momente când sari pe cresta unui val și îți dai seama că baza a coborât, și brusc, fără vreun avertisment, te afli în cădere liberă pe toată fața zidului de apă.

Așa mă simt acum.

*

Când ajung la atelierul lui Guillermo, a doua zi după-amiază, cum ne înțeleseserăm — se pare că lui nu-i pasă că e vacanța de iarnă și oricum nu există vreun alt loc în care aș vrea să fiu —, găsesc pe ușă o bucată de hârtie, prinsă cu piuneză, pe care scrie: *Mă întorc imediat — GG.*

Toată dimineața, în timp ce sugeam din lămâile anti-Oscar, am tras cu urechea din capătul celălalt al orașului, sperând ca piatra mea de antrenament să-mi spună ce anume se afla în interiorul ei. Deocamdată, niciun semn. Și nici între mine și Noah nu a existat vreun semn, iar azi-dimineață a dispărut înainte ca eu să mă fi trezit. La fel s-a întâmplat și cu banii pe care tata i-a lăsat să-i avem pentru urgențe. Să fiu a naibii dacă îmi pasă.

Să ne întoarcem la pericolul limpede și actual: Oscar. Sunt pregătită. Pe lângă lămâile supte, pregătindu-mă pentru o posibilă întâlnire, am citit câte ceva despre o mulțime de boli venerice. Urmate de un studiu intens al bibliei:

Oamenii cu ochi de culori diferite sunt niște bădărani duplicitari.
(Da, eu am scris pasajul ăsta.)

Cazul Oscar e închis.

Traversez iute holul, încântată s-o găsesc doar pe bunica în camera scrisorilor. E gătită într-o ținută splendidă. O fustă dreaptă

cu dungi. Un pulover vintage cu motive florale. Curea roșie de piele. Eșarfă cu imprimeu, purtată cu mândrie la gât. Toate acestea accesorizate cu o beretă neagră și o pereche de ochelari de soare John Lennon. Exact ceea ce aș purta eu la atelier, dacă nu m-aș încăpățâna să arăt ca o rădăcinoasă.

— Perfect, o complimentez. Un șic învechit!

— Șicul e suficient. Partea cu învechitul mă jignește profund. Voiam să merg pe Vara Iubirii cu o tentă de Beatnik. Toată arta asta, mizeria și dezordinea, acești străini misterioși, mă fac să mă simt foarte nonconformistă, foarte dă-le-naibii-de-precauții, foarte curajoasă, foarte...

Râd.

— OK, am înțeles.

— Ba nu, nu cred c-ai înțeles. Voiam să spun foarte Jude Sweetwine. Îți aduci aminte de fata aia îndrăzneață?

Arată cu degetul spre buzunarul meu. Scot mucul de lumânare. Ea țocăie din buze, dezaprobator.

— Nu-mi folosi biblia ca să-ți continui programul personal de posomoreală.

— Are o iubită.

— N-ai de unde să știi. El e european. Acolo au altfel de moravuri.

— N-ai citit Jane Austen? Englezii sunt *mult* mai scorțoși decât noi.

— Băiatul ăla poate să fie cum vrei tu, dar nu scorțos.

Toată fața i se schimonosește în efortul de a-mi face cu ochiul. Nu e deloc subtilă, nici cu făcutul cu ochiul, nici cu altceva.

— Are tricomonază, protestez eu.

— Nimeni nu are asta. Nimeni altcineva în afară de tine nu știe ce anume e asta.

— E prea bătrân.

— Numai eu sunt prea bătrână.

— Ei bine, e prea sexy. *Mult* prea sexy. Și o știe. Ai văzut cum se reazemă?

— Cum se ce?

— Se reazemă de pereți ca James Dean, se *reazemă*.

Fac o demonstrație rapidă pe o coloană.

— Și conduce motociclete. Și are accentul ăla și ochii ăia de culori diferite...

— Și David Bowie are ochi de culori diferite! exclamă ea și ridică brațele exasperată.

Bunica are o mare pasiune pentru David Bowie.

— Să știi că, atunci când mama unui băiat face o profeție despre tine, asta înseamnă noroc.

Chipul i se îmblânzește.

— Și, scumpo, a spus că i-ai dat fiori.

— Am o vagă senzație că și *iubita* lui îi dă fiori.

— Cum poți să judeci un om până ce nu iei un picnic cu el?

Deschide brațele de parcă ar îmbrățișa întreaga lume.

— Pune câte ceva într-un coș, alege un loc și du-te. Simplu ca bună ziua!

— *Atât* de răsuflat, spun eu, zărind unul dintre carnețelele lui Guillermo pe un teanc de scrisori.

Îl răsfoiesc repede, căutând alte mesaje scrise pentru Draga mea. Nu găsesc nimic.

— Cine-i acela care, dacă are o inimă bătându-i în piept, poate să ia în râs un picnic? exclamă ea. Jude, ca să existe miracole, trebuie mai întâi să vezi miracolele.

Obișnuia să spună asta adesea. E primul pasaj pe care l-a scris în biblie. Eu nu văd miracole. Ultimul pasaj pe care l-a scris în biblie a fost: *O inimă frântă e o inimă deschisă*. Cumva, știu că l-a scris pentru mine, pentru a mă ajuta după ce avea să moară, dar nu m-a ajutat.

Aruncă în sus un pumn de orez, iar numărul de boabe
care cad înapoi în mâna ta reprezintă oamenii
pe care îi vei iubi de-a lungul vieții.

(Bunica punea în ușă semnul de închis pentru lecțiile mele de croitorie. La masa din spatele magazinului, mă așezam în brațele ei și inspiram parfumul de flori, în timp ce învățam să tai, să drapez și să cos. „Toată lumea are parte de o singură iubire adevărată și tu ești a mea", îmi spunea ea. „De ce eu?" o întrebam mereu, iar ea mă înghiontea cu cotul în coaste și spunea ceva absurd, cum ar fi „Pentru că ai niște degete foarte lungi la picioare, desigur.")

Simt un nod în gât. Mă îndrept spre înger și, când termin de șoptit a doua dorință a mea — întotdeauna ai dreptul la trei dorințe, nu? —, mă alătur bunicii în fața tabloului. Nu bunicii. Ci fantomei bunicii. E o diferență. Fantoma bunicii nu știe despre viața ei decât ceea ce știu și eu. Întrebările legate de bunicul Sweetwine — el a părăsit-o când bunica era însărcinată cu tata și nu s-a întors niciodată — rămân mereu fără răspuns, așa cum se întâmpla când ea era în viață. Multe întrebări rămân fără răspuns. Mama obișnuia să spună că, atunci când admiri o operă de artă, e ca și cum pe jumătate ai privi și pe jumătatea ai visa. Poate că e același lucru cu fantomele.

— Până una-alta, sărutul ăsta e al naibii de frumos, spune ea.

— Așa e!

Oftăm amândouă căzute pe gânduri, ale mele, spre propria mea nefericire, devenind interzise sub optsprezece ani, Oscar-interzise. Chiar nu vreau să mă gândesc la el, dar o fac...

— Oare cum e să fii sărutată așa? o întreb eu.

Cu toate că am sărutat o mulțime de băieți, nu am experimentat niciodată un sărut ca în acest tablou.

Înainte ca ea să-mi poată răspunde, aud:

— Aș fi mai mult decât încântat să-ţi arăt. Desigur, dacă ai renunţa la boicotul tău. Oricum, fă o încercare. Chiar dacă ești al naibii de supărată.

Îmi iau mâna de la gură — oare când mi s-a furișat la buze ca înlocuitor pentru ale lui? — și mă întorc să văd că Oscar a sărit din mintea mea și se află, în carne și oase, la mansardă. Stă rezemat (de data asta, având o poziţie sexy, ușor aplecată) de balustradă, cu aparatul îndreptat spre mine.

— Mă gândeam că ar fi frumos din partea mea să-mi anunţ prezenţa, înainte ca lucrurile să fi ajuns prea departe cu mâna aceea a ta.

Nu.

Dau din mâini, pe loc, simţind brusc că pielea mă strânge prea tare.

— Nu știam că era cineva aici!

— Da, mi-am dat seama, spune el, încercând să nu râdă. Mi-am dat seama.

O, nu! Oare cât de zăludă i-am părut, pălăvrăgind cu aerul? Îmi simt obrajii încinși. Oare cât a auzit din conversaţia noastră? Mă rog, conversaţie e un fel de-a spune. Of, of, of! Și oare cât timp mi-am făcut de cap cu *mâna*? Oare știe că mă gândeam la el? Că îl sărutam? El continuă.

— Ce noroc pe capul meu, cu lentilele astea. Nu le scapă nimic. La naiba, portocale — cine ar fi știut? Aș fi putut economisi mult cu parfumul, cinele romantice la lumina lumânării et cetera, et cetera.

Știe.

— Presupui că mă gândeam la tine, zic eu.

— Într-adevăr!

Îmi dau ochii peste cap, subliniind absurditatea ideii. El își pune ambele mâini pe balustradă.

— CJ, cu cine naiba vorbeai?

— A, asta! spun eu.

Cum să-i răspund? Nu știu de ce, dar, la fel cum mi s-a întâmplat ieri cu Guillermo, aleg să spun adevărul.

— Vorbeam cu bunica mea, care a venit să mă ajute cu o vrajă.

Oscar scoate un sunet care seamănă cu o tuse înecată. Habar nu am ce se întâmplă pe chipul lui, întrucât nu îndrăznesc să mă uit la el.

— Douăzeci și doi la sută din populația lumii vede fantome, îi spun eu prin intermediul peretelui. Nu e ceva nemaiauzit. Raportul e de aproximativ unu la patru. Și nu e ca și când aș fi vreun mijlocitor de fantome. Nu întâlnesc fantome la tot pasul. Doar pe bunica și pe mama, dar mama nu vorbește și nu mi se arată, ci pur și simplu distruge lucruri. Mai puțin zilele trecute, când mi-a recitat o poezie.

Răsuflu. Obrajii mi-au luat foc. Probabil că mai bine tăceam din gură.

— Ce poezie? îl aud întrebând.

Nu e replica la care mă așteptam.

— O poezie, îi răspund.

Pare a fi un lucru mult prea personal pentru a i-l împărtăși, chiar și după ce am recunoscut că mă conversez cu rudele mele decedate.

Urmează un moment de tăcere, în care ciulesc urechea să-mi dau seama dacă aud tastele telefonului formând numărul de la urgențe.

— CJ, îmi pare tare rău că le-ai pierdut pe amândouă, spune el, pe un ton sincer și serios.

Mă uit la el, așteptându-mă să văd Privirea de Biata Fată Orfană de Mamă, dar nu asta găsesc pe chipul lui.

Cred că mama lui a murit, totuși. Mă întorc.

Vestea bună e că se pare că a dat uitării momentul în care mă sărutam cu mâna. Vestea proastă e că acum reiau în minte conversaţia pe care e posibil ca el s-o fi auzit. Până și *o scrisoare de dragoste* scrisă pentru el ar fi dezvăluit mai puţin. Nu mai pot face nimic, decât să-mi acopăr ochii cu mâinile. Vremurile disperate cer măsuri de struţ.

— Oscar, cât ai auzit?

— Hei, nu-ţi face griji, zice el. N-am auzit prea multe. Dormeam, când vocea ta a început să se infiltreze în visul meu.

Oare spune adevărul? Sau e pur și simplu amabil? Totuși, eu vorbesc destul de încet. Îmi răsfir degetele de la ochi. La ţanc să-l văd coborând apatic treptele. De ce se mișcă atât de încet? Pe bune. E imposibil să nu-l privești, să nu-i urmărești fiecare mișcare, așteptând ca el să sosească...

Se strecoară în spatele meu, suficient de aproape cât să-l consider o umbră.

De fapt, cazul Oscar nu cred că a fost închis complet. Nu am luat în consideraţie problema apropierii. Și nu cumva a spus el adineauri că ar fi mai mult decât încântat să mă sărute ca în tablou? Îmi amintesc cu exactitate cuvintele folosite: *Oricum, fă o încercare.*

— Așadar, ce dorinţă ţi-ai pus? întreabă el. Te-am văzut comunicând și cu îngerul, nu numai cu bunica ta.

Vocea lui e groasă și mieroasă și intimă și nu am încredere în mine să-i răspund la această întrebare.

Mă privește în acea manieră a lui care ar trebui să fie ilegală sau patentată și care îmi afectează capacitatea de a-mi aminti anumite lucruri, cum ar fi numele meu și specia, precum și toate motivele pentru care o fată și-ar dori să intre într-o grevă de băieţi. De ce oare nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ghinionul care ar putea cădea asupra mea? Tot ce-mi doresc e să-mi trec degetele

prin părul lui șaten, ciufulit, să-mi pun mâna pe calul albastru de pe gâtul lui, să-mi lipesc buzele de ale lui așa cum a făcut Sophia.

Sophia.

Am uitat cu desăvârșire de Sophia. Se pare că și el, ţinând cont de felul în care *continuă* să se uită la mine. Ce păduche! Un păduche păduchios. Un fustangiu depravat crai dezmăţat donjuan destrăbălat afemeiat desfrânat!

— Am făcut suc din portocalele pe care mi le-ai băgat în geantă, îi spun eu, venindu-mi în simţiri. Le-am stors până la ultima picătură.

— Au!

— De ce faci asta?

— Ce anume?

— Nu știu, chestia asta, teatrul ăsta. Vocea asta. Mă privești de parcă sunt o... o... gogoașă. Stai atât de aproape. Vreau să zic, nici măcar nu mă cunoști. Ca să nu mai vorbim de iubita ta, o mai știi?

Vorbesc prea tare. Latru. Ce naiba m-a apucat?

— Dar nu fac nimic.

Ridică mâinile de parcă s-ar preda.

— Nu joc teatru. Asta e vocea mea — tocmai m-am trezit. Nu cred că ești în vreun fel, vreo formă sau vreun aspect o gogoașă, crede-mă. Nu încerc să-ţi fac curte. Îţi respect boicotul.

— Bine, pentru că nu sunt interesată.

— Bine, pentru că intenţiile mele sunt onorabile.

Face o pauză, după care adaugă:

— N-ai citit Jane Austen? Noi, englezii, suntem mult mai scorţoși decât voi, nu-i așa?

Icnesc.

— Credeam că n-ai auzit nimic!

— Eram politicos. Noi, englezii, suntem *foarte* politicoși, știi.

Rânjește în draci, ca un descreierat.

— Cred c-am auzit fiecare cuvânt.

— Nu era vorba despre tine...

— A, nu? Era vorba despre celălalt individ care călărește o motocicletă și are doi ochi de culori diferite și se reazemă ca James Dean. Apropo, îţi mulţumesc. Nimeni nu mi-a comentat vreodată rezematul.

Habar n-am cum aș putea trece peste acest moment, așa că aleg varianta cea mai simplă: dau bir cu fugiţii. Mă întorc și pornesc spre celulă.

— În plus, zice el, râzând degajat, mă consideri sexy. *Prea* sexy, de fapt. *Mult prea sexy* cred că au fost cuvintele folosite.

Închid ușa și aud prin ea:

— Și, CJ, nu am iubită.

Mă ia peste picior?

— Sophia știe asta? strig, ca o maniacă.

— Da, știe! răspunde el, tot ca un maniac. Ne-am despărţit!

— Când?

Ţipăm de-o parte și de alta a ușii.

— A, acum vreo doi ani.

Acum doi ani? Dar sărutul ăla... Oare să nu fi fost atât de lent şi de durată pe cât mi se păruse mie? Anxietatea poate modifica percepţia, știu asta.

— Ne-am cunoscut la o petrecere și cred că am rezistat cam cinci zile împreună.

— A fost un record pentru tine?

— Recordul e de nouă zile, de fapt. Și nu mi-am dat seama că eşti de la Poliţia de Moravuri!

Mă întind pe podeaua de ciment și las praful contaminat și microbii și sporii mucegaiului negru și toxic să facă orice doresc cu mine. Sunt un tumult, pe dinăuntru. Dacă nu mă înșel, eu și Oscar

tocmai ne-am certat. Nu m-am mai certat cu nimeni de când a murit mama. Nu e cu totul rău.

Nouă zile e recordul lui. O, Doamne și Clark Gable la un loc! El e *tipul ăla.*

Încerc să-mi vin în fire, întrebându-mă când o să se întoarcă Guillermo, încercând să mă concentrez asupra motivului pentru care mă aflu aici, asupra sculpturii pe care trebuie să o fac, încercând să mă forțez să mă gândesc la ce s-ar putea ascunde în interiorul pietrei mele de antrenament și nu la aflarea veștii că Sophia și Oscar nu formează un cuplu! — când ușa se deschide și înăuntru pășește Oscar, fluturând un prosop murdar de lut.

Ridică o sprânceană, când mă vede întinsă pe podea ca un cadavru, dar nu face niciun comentariu.

— Steagul alb, spune el, ridicând prosopul foarte puțin alb. Vin cu gânduri de pace.

Mă ridic în coate.

— Uite, aveai dreptate, spune el. Bine, parțial. Joc teatru. *Sunt* un teatru. Mai tot timpul. Aproape nouăzeci și opt la sută din timp.

Se duce lângă perete.

— Te uiți? Doamnelor și domnilor: Rezematul.

Își împinge un umăr în perete, încrucișează brațele, înclină capul, mijește ochii, imitându-l pe James Dean mai bine decât James Dean. Nu pot să nu râd, că ăsta era și scopul. El zâmbește.

— Perfect. Să continuăm.

Începe să se plimbe prin mica încăpere, ca un avocat în sala de judecată.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre acele portocale *și* despre panglica roșie de la încheietura mâinii *și* despre ceapa incredibil de mare pe care o cari cu tine de câteva zile...

Îmi aruncă privirea de *te-am prins*, după care bagă mâna în buzunarul jeanșilor și scoate o scoică de mare ciobită.

— Voiam să-ţi spun că nu merg nicăieri fără scoica magică a mamei mele, pentru că, dacă aș face-o, aș muri, probabil în decurs de câteva minute.

Asta mă face să râd din nou. E alarmant cât de fermecător poate fi. Mi-o aruncă mie.

— În plus, conversez în vise cu mama, care a murit acum trei ani. Uneori mă culc după-amiaza, așa cum am făcut azi, doar ca să văd dacă o să vorbească cu mine. Tu ești singura persoană căreia i-am spus asta vreodată, dar îţi sunt dator, pentru că am tras cu urechea mai devreme.

Vine la mine, înșfacă scoica din mâinile mele și rânjește copilărește, adorabil.

— Știam eu c-o să vrei să-mi șutești scoica. Ia-ţi gândul. E cel mai drag lucru pe care îl posed.

Și-o pune la loc în buzunar, stă aplecat deasupra mea, cu ochii sclipind, zâmbind impetuos, anarhic, de-a dreptul irezistibil.

Doamne. Ai. Milă. De. Sufletul. Meu. Care. Boicotează.

Nici n-apuc să-mi termin gândul, că el se întinde lângă mine, pe podeaua murdară. Da. Din gâtlej îmi iese un sunet care ar putea fi descris drept un scâncit de încântare. Și-a încrucișat braţele la piept și a închis ochii, adoptând aceeași poziţie pe care o aveam eu când a intrat în celulă.

— Nu e rău, spune el. E ca și când am fi la plajă.

Mă întind la loc, lângă el.

— Sau în sicriu.

— Ce-mi place la tine e că vezi tot timpul numai partea bună a lucrurilor.

Râd, din nou.

— Îmi place că te-ai așezat pe podea lângă mine, spun eu, privind partea bună a lucrurilor, simţindu-mă de partea bună, știind că nu există nicio persoană în viaţa mea care s-ar așeza pe podea

cu mine, cum a făcut-o el. Sau care ţine în buzunar o scoică, să nu moară. Sau care se duce la culcare, să poată vorbi cu mama lui.

O liniște relaxantă se așterne peste noi. Foarte relaxantă, de parcă am sta întinși ca niște cadavre pe podele murdare de vreo câteva vieţi încoace.

— Poezia era de Elizabeth Barrett Browning, îi spun.

— „Cum te iubesc"? fredonează el. „Să-ncerc o-nșiruire."

— Asta e! exclam eu, gândind: *el* e alesul.

Și anumite gânduri nu mai pot fi alungate din minte odată ce s-au ivit.

— Chiar *e* de parcă am fi la plajă, spun eu, din ce în ce mai tare fericită.

Mă răsucesc pe-o parte, îmi sprijin capul c-o mână și mă holbez în secret la faţa casă-de-nebuni a lui Oscar. Până când deschide un ochi și mă prinde admirându-l — ai încurcat-o, spune zâmbetul lui. Închide ochiul la loc.

— Păcat că nu ești interesată.

— Nu sunt! exclam eu, căzând înapoi pe plaja nisipoasă. Curiozitate artistică, atâta tot. Ai un chip neobișnuit.

— Iar tu ai unul năucitor de frumos.

— Ești bun la flirt! spun eu, efervescent.

— Mi s-a mai spus.

— Ce altceva ţi s-a mai spus?

— Hmm. Ei bine, din păcate, mi s-a spus recent să stau departe de tine, altminteri voi fi castrat.

Se ridică în capul oaselor și își rotește mâinile prin aer, imitându-l la perfecţie pe Guillermo.

— *Te castrez, Oscore! M-ai înţeles? M-ai văzut mânuind fierăstrăul circular, da?*

Se potolește, redevenind el însuși.

— Motiv pentru care am venit aici fluturând steagul alb. Am talentul să distrug lucrurile și pe ăsta chiar nu vreau să-l distrug. Tu ești singura persoană, în afară de mine, care l-a făcut pe G. să râdă, în ultimii ani. Faptul că predă din nou e un miracol. Vorbim aici de înmulțirea pâinilor și a peștilor, CJ. Nici n-ai idee.

Un miracol?

— E ca și când ai aruncat o vrajă asupra lui. În prezența ta... nu știu... el e din nou *bine*. Tipul ăsta a fost al naibii de sălbatic, multă vreme.

Oare e posibil ca eu să fiu pajiștea lui Guillermo, la fel cum el e pajiștea mea?

— În plus, acum știm că *amândoi* purtați conversații cu indivizi invizibili.

Îmi face cu ochiul.

— Așadar, spune el, împreunându-și palmele, în urma cererii tale și a lui, așa vor sta lucrurile de-acum înainte. Când vreau să te invit să vizităm vreo clădire abandonată sau să sărut buzele alea ale tale sau să mă holbez în ochii tăi nepământeni sau să-mi imaginez cum arăți pe sub toate hainele alea lălâi și mohorâte în care te ascunzi mereu sau să te violez pe vreo podea murdară, așa cum îmi doresc cu disperare să fac în acest moment, o să-mi iau tălpășița pe Hippity Hop-ul meu. Ne-am înțeles?

Întinde mâna spre mine.

— Prieteni. *Doar* prieteni.

Și mai vorbeam de semnale mixte; tipul ăsta e ca un montagne russe vorbitor.

Nu ne-am înțeles, sub nicio formă.

— Ne-am înțeles, răspund și îi dau mâna, doar pentru că vreau să îl ating.

Secundele trec, mâinile noastre rămân împreunate, electricitatea vibrează nebunește prin mine. Și apoi mă trage ușor spre el,

uitându-se în ochii mei așa cum tocmai a jurat că n-o va face, iar căldura explodează în pântecele meu, radiind peste tot. Îmi simt trupul deschizându-se. O să mă sărute? Oare?

— Of, frate, spune el, dându-mi drumul. Probabil ar trebui să plec.

— Nu, te rog! Nu pleca!

Cuvintele mi-au scăpat de pe buze înainte să le pot opri.

— Atunci, ce-ai zice să mă așez aici, unde e mai sigur, spune el, mutându-se la câțiva metri depărtare de mine. Ți-am spus că am probleme cu controlul impulsurilor?

Zâmbește.

— CJ, în momentul ăsta simt un impuls extrem de puternic.

— Hai să vorbim și atât, zic eu, în timp ce inima mea bate recordul la viteză. Îți amintești de fierăstrăul circular?

Hohotele lui de râs fac roata prin celulă.

— Ai un râs minunat, spun eu. E, cum ar fi, uau, e...

— Nu mă ajuți! Te rog să păstrezi pentru tine complimentele. Oh!

Vine din nou spre mine.

— Știu! Am o idee.

Îmi trage fesul în jos, astfel încât îmi acoperă toată fața și o parte din gât.

— Poftim! spune el. Perfect! Hai să vorbim.

Doar că acum râd în fes și el râde dincolo de el, și ne lăsăm duși de val, foarte departe, și nu cred c-am mai fost vreodată atât de fericită.

E foarte cald și înăbușitor să râzi incontrolabil în interiorul unui fes de lână, așa că, după o vreme, îl ridic și îl văd acolo, roșu la față și cu ochii înlăcrimați de la prea mult râs, iar eu mă simt cuprinsă de ceva ce nu pot descrie decât ca fiind recunoaștere. Nu pentru că el îmi pare familiar pe dinafară, ci pentru că îmi pare cunoscut și pe dinăuntru.

Să-ți cunoști sufletul pereche e ca și când ai intra într-o casă în care ai mai fost — vei recunoaște mobila, tablourile de pe perete, cărțile din bibliotecă, conținuturile sertarelor: ai putea să-ți găsești drumul și pe întuneric, dac-ar trebui.

— Așadar, dacă joci teatru nouăzeci și opt la sută din timp, spun eu, încercând să mă adun, ce faci în cei doi la sută?

Întrebarea pare să-i absoarbă și ultima urmă de amuzament rămasă pe chip și îmi pare imediat rău că i-am pus-o.

— Da, nimeni nu l-a cunoscut pe tipul ăla, spune el.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Poate că nu ești singura care se ascunde.

— De ce crezi că mă ascund?

— Știu.

Face o pauză, după care spune:

— Poate pentru că am petrecut o bună bucată de vreme cu pozele tale. Ele spun multe.

Mă privește curios.

— Dar tu ai putea să-mi explici *de ce* te ascunzi.

Mă gândesc la asta, mă gândesc la el.

— Acum, că suntem prieteni, *doar* prieteni. Ești acel prieten pe care l-aș suna dacă m-aș afla în posesia unui cadavru și aș ține în mână un cuțit plin de sânge?

El zâmbește.

— Da. Nu te-aș turna. Orice-ar fi.

— Te cred, spun eu, spre surprinderea mea și, după expresia de pe fața lui, și a lui.

De ce am încredere într-o persoană care tocmai mi-a spus că joacă teatru nouăzeci și opt la sută din timp, nu știu.

— Nici eu nu te-aș turna, îi spun. Orice-ar fi.

— S-ar putea să vrei s-o faci, spune el. Am făcut niște lucruri destul de îngrozitoare.

— Și eu, îi spun și, brusc, îmi doresc mai mult decât orice să mă destăinui lui.

Scrie-ți păcatele pe merele care încă atârnă în copac; când vor cădea, la fel se va întâmpla și cu poverile tale.

(Nu există meri în Lost Cove. Până acum, am încercat
pe un prun, pe un cais și pe un avocado.
Sunt în continuare împovărată.)

— Ei bine, spune el, privindu-și mâinile. Dacă te consolează cu ceva, sunt destul de sigur că lucrurile pe care le-am făcut eu sunt mult mai rele decât alea pe care le-ai făcut tu.

Dau să protestez, să-l contrazic, dar privirea neliniștită din ochii lui mă reduce la tăcere.

— Când mama era bolnavă, începe el, tărăgănat, nu ne puteam permite decât o asistentă în timpul zilei. Mama nu mai voia să meargă la spital, iar casa de sănătate nu voia să acopere cheltuielile. Așa că, noaptea, eu eram cel care o veghea. Doar că, la un moment dat, am început să înghit analgezicele ei. Eram rupt de realitate mai tot timpul, adică, tot timpul.

Vocea i-a devenit ciudată, încordată, mai puţin vioaie.

— Am fost numai noi doi, mereu, niciun alt membru de familie.

Face o pauză și trage adânc aer în piept.

— Într-o noapte, s-a rostogolit din pat, probabil avea nevoie de ploscă, dar, după ce a căzut, nu s-a mai putut ridica. Era mult prea slăbită, mult prea bolnavă.

Înghite în sec. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare.

— A petrecut cincisprezece ore pe jos, tremurând, înfometată, cu dureri groaznice, *strigând după mine*, în timp ce eu zăceam fără cunoștință în camera de alături.

Răsuflă încet.

— Și asta e doar o anecdotă de început. Am destule pentru o carte întreagă.

Anecdota de început practic l-a strâns de gât. Dar nu numai pe el, ci și pe mine. Respirăm amândoi prea repede și simt disperarea lui punând stăpânire pe mine de parcă ar fi a mea.

— Oscar, îmi pare atât de rău.

Era și el în închisoarea aia a vinovăției de care vorbea psihologul școlii.

— Iisuse! spune el, lipindu-și palmele de frunte. Nu pot să cred că ți-am spus. Nu vorbesc niciodată despre asta. Cu nimeni, nici măcar cu G., nici măcar la întrunirile anonimilor.

Chipul lui e altfel răvășit decât de obicei.

— Vezi? E mult mai bine când joc teatru, nu?

— Nu, spun eu. Vreau să te cunosc întru totul. Sută la sută.

Asta îl neliniștește și mai tare. Dacă ar fi să mă iau după expresia lui, nu vrea ca eu să-l cunosc sută la sută. De ce am spus asta? Îmi mut privirea în pământ, stânjenită, și când mă uit din nou la el văd că se ridică în picioare. Nu vrea să se uite în ochii mei.

— Am niște treabă de făcut, sus, înainte de tura mea de la La Lune, zice el, deja ajuns la ușă.

De-abia așteaptă să scape de mine.

— Lucrezi la cafeneaua aia? îl întreb.

De fapt, ceea ce vreau să spun e: Înțeleg. Nu circumstanțele, ci rușinea. Înțeleg nisipurile mișcătoare ale acestui sentiment.

El încuviințează, iar eu, neputând să mă abțin, întreb:

— Când ne-am întâlnit la biserică, ai spus că eu sunt ea. La cine te refereai? Și cum ar fi putut mama ta să facă o profeţie despre mine?

Însă el clatină doar din cap și iese repede din încăpere.

Apoi îmi aduc aminte că încă am la mine biletul pe care Guillermo l-a scris pentru Draga mea. L-am făcut sul și l-am legat într-o panglică roșie norocoasă. Habar n-aveam de ce, până acum.

Pentru a-i câștiga inima, ascunde cea mai pasională scrisoare de dragoste în buzunarul jachetei lui.

(Am scris asta din zbor. Oare ar trebui s-o fac? Oare ar trebui?)

— Hei, Oscar, stai puţin!

Îl prind lângă ușă și îi scutur stratul de praf de pe spatele jachetei.

— Ce podea murdară, zic eu, în timp ce-i strecor în buzunar bucata de hârtie.

În timp ce apăs butonul de *play* al vieţii mele.

Apoi încep să mă plimb în sus și-n jos prin mica încăpere, așteptând ca Guillermo să se întoarcă, ca să încep să sculptez, așteptând ca Oscar să găsească biletul de dragoste și să vină în fugă la mine sau să fugă de mine. O valvă s-a slăbit înlăuntrul meu și de acolo scapă ceva, făcându-mă să mă simt complet diferită faţă de fata dedicată boicotului, care a intrat în acest atelier cu un muc de lumânare în buzunar ca să stingă sentimentele de iubire. Mă gândesc la ce-mi spusese psihologul, că eu eram casa din pădure, fără uși și ferestre. Nicio posibilitate de a intra sau a ieși, a spus ea. Dar se înșela, deoarece: pereţii se năruie.

Și apoi, deodată, din celălalt capăt al atelierului, am senzaţia că piatra mea de antrenament a pus mâna pe un megafon pentru a mă informa ce se află înlăuntrul ei.

Ceea ce își duce somnul în inimă, își duce somnul și în piatră.

Asta este prima sculptură pe care trebuie să o fac și nu e cu mama.

*

Sunt înconjurată de uriași.

În mijlocul zonei de lucru de afară se află unul dintre imensele cupluri ale lui Guillermo, dar e neterminat, iar lângă gardul din spate se află un alt mamut, numit *Cei trei frați*. Încerc să nu mă uit în ochii lor, în timp ce Guillermo îmi arată diferite tehnici pe piatra mea de antrenament. Să spunem doar că fraţii de piatră nu sunt cei mai veseli uriași. Mi-am pus toate articolele de protecţie pe care le-am putut găsi: un costum de plastic, ochelari și mască de faţă, întrucât am făcut aseară câteva cercetări asupra riscurilor pe care le prezintă cioplitul în piatră și sunt surprinsă că există sculptori care trăiesc mai mult de treizeci de ani. În timp ce Guillermo mă învaţă cum să nu știrbesc suprafaţa pietrei, cum să folosesc raşpelul, cum să fac ceva numit haşură, cum să aleg dalta potrivită pentru fiecare operaţie și care sunt cele mai potrivite unghiuri pentru diversele tipuri de cioplit, încerc fără succes să nu mă gândesc la Oscar și la bileţelul de dragoste furat pe care i l-am dat. Probabil n-a fost cea mai bună idee a mea, nici când am șterpelit bileţelul, nici când i l-am dăruit lui. În mod clar, probleme cu controlul impulsurilor.

Încercând să fiu subtilă, reușesc să strecor câteva întrebări despre Oscar între discuţiile noastre despre poziţiile dălţii și construirea modelului. Aflu următoarele lucruri: are nouăsprezece ani. A abandonat liceul în Anglia și a dat testul GED aici, iar acum e în anul al doilea la Universitatea Lost Cove, studiind în principal

literatura, istoria artei și fotografia. Are o cameră la cămin, dar uneori doarme în mansarda atelierului.

Însă îmi dau seama că nu sunt atât de subtilă pe cât cred, atunci când Guillermo își pune mâna sub bărbia mea, îmi ridică faţa, se uită în ochii mei și spune:

— Oscore? El e ca...

Își lipește pumnul de piept pentru a-și termina fraza. Ca inima lui? Ca un fiu?

— El a căzut în cuibul meu când era foarte tânăr, foarte chinuit. El nu are pe nimeni.

Are o privire foarte afectuoasă.

— E foarte neobișnuit cu Oscore. Când sunt sătul de ceilalţi oameni până la unul, de el nu sunt sătul. Nu știu de ce e așa. Și e atât de bun la șah.

Se apucă de cap de parcă l-ar durea.

— Vreau să zic, *atât, atât de* bun. Mă înnebunește.

Se uită la mine.

— Dar ascultă cu atenţie. Dacă aș avea o fiică, aș ține-o în alt stat decât pe el. Ai înţeles?

Ăăă? Clar și răspicat.

— Când Oscore inspiră aer în piept, fetele vin la el de peste tot, și când expiră...

Face un gest cu mâna ca să indice că toate fetele sunt expulzate, zburătăcite, cu alte cuvinte: sunt praf și pulbere.

— El e prea tânăr, prea neghiob, prea nechibzuit. Și eu am fost la fel cândva. N-am știut nimic despre femei, despre dragoste, decât mult mai târziu. Ai înţeles?

— Am înţeles, îi spun, încercând să-mi ascund dezamăgirea cruntă. Am să fac baie în oţet, am să mănânc ouă crude și am să încep de-ndată să caut un cuib de viespi ca să mi-l pun pe cap.

— Nu înţeleg asta, zice el.

— Pentru a schimba înclinaţiile inimii. Veche înţelepciune de familie.

El râde.

— Ah! Foarte bine. În familia mea, noi pur și simplu suferim.

Apoi trânteşte un sac de lut pe masa mea și îmi porunceşte să fac primul model, acum că ştiu ce se ascunde în interiorul pietrei de antrenament.

Sculptura pe care o văd în minte reprezintă două trupuri rotunde, umăr la umăr, fiecare parte a celor două siluete fiind sferice și pline, piepturile protuberante, însărcinate cu aceeași răsuflare, capetele ridicate, privirile îndreptate spre cer. Toată creaţia are aproximativ treizeci de centimetri. Imediat ce Guillermo pleacă, încep să construiesc și, nu după mult timp, îl uit pe Oscar Cel-care-expiră-fete, și povestea sfâșietoare pe care mi-a spus-o, și felul în care m-am simţit în celula aceea cu el, și biletul pe care i l-am pus în buzunar, până ce, într-un târziu, rămân doar eu cu NoahșiJude.

Asta este sculptura pe care trebuie s-o fac mai întâi.

Câteva ore mai târziu, când termin modelul, Guillermo îl inspectează și apoi îl foloseşte pentru a însemna cu creionul nişte puncte de referinţă pe piatra mea de antrenament, marcând locurile unde voi tăia „umerii" și „capetele". Ne hotărâm că umărul exterior al băiatului e primul punct de intrare și apoi el mă lasă să-mi văd de treabă.

Se întâmplă imediat.

În clipa în care pun ciocanul pe daltă cu intenţia de a-i găsi pe NoahșiJude, mintea mea zboară spre ziua în care Noah aproape că s-a înecat.

Mama tocmai murise. Eu eram la maşina de cusut cu bunica Sweetwine, una dintre primele ei vizite. Lucram la cusătura unei rochii, când am avut senzaţia că dormitorul m-a zguduit, ăsta e

singurul mod în care pot descrie. Bunica a spus: *Du-te!*, doar că a fost mai degrabă ca și cum o tornadă a trimis porunca spre mine. Am zburat din scaun, am ieșit pe fereastră, mi-am dat drumul să alunec pe tot peretele falezei, picioarele mele atingând nisipul exact când Noah a lovit apa. Nu a ieșit la suprafață. Știam că n-avea s-o facă. Nu am mai fost niciodată atât de speriată, nici măcar atunci când a murit mama. În venele mele parcă fierbea un lichid.

Lovesc dalta cu ciocanul, văd un colț al pietrei rupându-se, mă văd pe mine însămi pornind în viteză spre brizant, în acea zi de iarnă. Am înotat iute ca un rechin, în pofida hainelor, apoi m-am scufundat acolo unde el plonjase, coborând braț după braț mai adânc, încercând să mă gândesc la curenți și la turbulențe și la vârtejuri și la toate celelalte lucruri pe care le învățasem de la tata. I-am permis vârtejului să mă ia, m-am scufundat din nou, am înotat în sus și în jos, până ce am dat de Noah, plutind cu fața în sus, viu, dar inconștient. L-am tras la mal, înotând cu o mână, scufundându-mă din ce în ce mai tare din cauza greutății lui, ambele noastre vieți pulsând zgomotos în mine, până am ajuns pe plajă, i-am lovit sternul cu mâinile mele tremurătoare, am băgat respirație îngrozită după respirație îngrozită în gura lui rece și umedă, și, când și-a revenit, în secunda în care am știut că e bine, i-am tras o palmă cu toate puterile mele peste față.

Cum a putut să facă așa ceva?

Cum de a putut să aleagă să mă lase aici, de una singură?

Mi-a spus că el nu încercase să se sinucidă, dar nu l-am crezut. Acea primă săritură a fost diferită de toate celelalte sărituri care au urmat. Atunci, el a încercat să își pună capăt zilelor. Sunt sigură de asta. Voia să dispară. Alesese să plece. Să mă părăsească. Și ar fi reușit, dacă nu l-aș fi târât eu înapoi.

Cred că valva dinlăuntrul meu, care a slăbit în timpul conversaţiei cu Oscar, a ieșit din balamale. Lovesc dalta cu atâta forţă, încât tot trupul meu vibrează, întreaga lume vibrează.

Noah se oprise din respirat. Acelea au fost momentele când rămăsesem fără el.

Pentru prima dată. Nici măcar în pântecele mamei nu fusesem despărţiţi. N-aș putea folosi cuvântul groază pentru a descrie acele momente. Nici furie. Durere sufletească, nu. Pur și simplu nu poţi descrie așa ceva.

El nu era acolo. Nu mai era cu mine.

Încep să transpir în costumul de plastic, în timp ce izbesc ciocanul în daltă cu toată puterea din mine, uitând de unghiurile potrivite, fără să-mi mai pese de nimic din ceea ce m-a învăţat Guillermo, aducându-mi aminte doar că furia mea către Noah nu s-a risipit după aceea. Nu puteam să scap de ea și tot ce făcea el părea doar s-o intensifice. M-am dus disperată la biblia bunicii, dar indiferent câte măceșe îmi puneam în ceai, indiferent câte pietre de lapislazuli ascundeam sub pernă, nu puteam să scap de furie.

Și o simt din nou, în timp ce tai piatra, în timp ce-l scot pe Noah din ocean, în timp ce sparg bucata din faţa mea, dorindu-mi să ieșim, să ieșim din apa înșelătoare, din această piatră sufocantă, dorindu-mi să fim liberi, când aud:

— Carevasăzică, de asta ai făcut-o?

Sunt mama și bunica la unison. Când au devenit o echipă? Un cor? Apoi o spun din nou, vocile lor fiind un duet de acuzaţii în mintea mea.

— Așadar, ăsta e motivul? Pentru că s-a întâmplat exact după aia. Te-am urmărit făcând acel lucru. Crezi că nu te-a văzut nimeni. Dar noi te-am văzut.

Poziţionez dalta în cealaltă parte a pietrei și încerc să bat cu ciocanul ca să le acopăr vocile, dar nu pot.

— Lăsaţi-mă în pace! șuier eu printre dinţi, scoţându-mi costumul de plastic, rupând masca și ochelarii. Nu sunteţi adevărate! le spun.

Dau buzna în atelier, simţindu-mă în derivă, sperând că vocile lor nu mă vor urma, nefiind sigură dacă sunt doar o închipuire, nefiind sigură de nimic.

Înăuntru, Guillermo e adâncit într-o altă creaţie de lut — deocamdată, un om gârbovit.

Dar s-a întâmplat și aici ceva.

Guillermo stă aplecat peste omul de lut cocârjat. Mâinile lui îi modelează chipul pe la spate și vorbește în spaniolă, cuvintele lui devenind din ce în ce mai ostile. Privesc și nu-mi vine să cred, cum ridică un pumn și izbește în spinarea omului de lut, lăsând o gaură pe care o resimt în propria șiră a spinării. După asta, începe să-i împartă lovituri peste lovituri. *Tipul ăsta a fost al naibii de sălbatic multă vreme*, spusese Oscar. Mă gândesc la loviturile de pumn din pereţii camerei-ciclon, la fereastra spartă, la îngerul distrus. Guillermo se dă la o parte ca să inspecteze daunele și abia atunci vede că sunt și eu acolo, iar violenţa din pumni este acum în ochii lui și aţintită asupra mea. Ridică mâna și îmi face semn să ies.

Mă retrag cu spatele spre camera scrisorilor, simţind cum inima îmi bubuie în piept.

Nu, la SAC nu e așa.

Dacă la asta se referea când a spus că trebuie să te transpui în artă, dacă asta e cerinţa, nu știu, chiar nu știu dacă sunt pregătită.

*

Sub nicio formă nu mă întorc în atelier, unde Guillermo cel al naibii de sălbatic bate un om de lut nevinovat, sau în curte, unde bunica și mama, două femei ale naibii de sălbatice, vor să mă bată

pe mine, așa că mă duc sus. Știu că Oscar a plecat, deoarece i-am auzit motocicleta demarând în trombă, în urmă cu o oră.

Mansarda e mai mică decât îmi imaginasem. E pur și simplu un dormitor de bărbat. Există nenumărate găuri de cuie și de piuneze în perete, de unde au fost înlăturate poze și tablouri. Rafturile de cărți au fost devalizate. În șifonier există doar câteva cămăși. Mai văd o masă cu un calculator și un soi de imprimantă, probabil pentru poze. Un birou. Mă apropii de patul nefăcut, unde el spera, mai devreme, să o viseze pe mama lui.

E o harababură de așternuturi maronii, o cuvertură mexicană răsucită, o pernă subțire într-o față de pernă ștearsă. Un pat singuratic de băiat. Nu mă pot abține; în pofida avertismentelor și fantomelor și boicoturilor instabile și expirațiilor cataclismice distrugătoare-de-fete, mă întind, îmi pun capul pe perna lui Oscar și inspir mirosul său vag: picant, însorit, minunat.

Oscar nu miroase a moarte.

Îmi trag cuvertura până la gât și închid ochii, revăzându-i chipul, felul disperat în care a arătat azi când mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama lui. Era atât de singur în acea poveste. Inspir mirosul lui, cuibărită în locul în care el visează, tandrețea zdrobindu-mă pur și simplu. Și înțeleg de ce s-a închis în el. Normal că înțeleg.

Deschizând ochii, văd că pe noptieră se află poza înrămată a unei femei cu păr cărunt, lung, acoperit de o pălărie albă. Stă pe scaun într-o grădină, cu o băutură în mână. Paharul a făcut condens. Chipul ei e bronzat și seamănă leit cu al lui Oscar. Râde și cumva știu că are același râs degajat pe care îl are și el.

— Iartă-l, îi spun mamei lui, ridicându-mă în capul oaselor.

Îi ating chipul cu degetul.

— Trebuie să-l ierți.

Ea nu-mi răspunde. Spre deosebire de rudele mele moarte. Apropo, ce anume mi s-a întâmplat afară? A fost de parcă am tras cu dalta în judecata mea. Psihologul a spus că fantomele — și a pus ghilimele cu degetele în aer când a rostit cuvântul — sunt adesea manifestări ale unei conștiințe vinovate. Bifat. Sau, uneori, ale unei năzuințe profunde. Bifat. A spus că inima învinge mintea. Speranța și frica înving rațiunea.

După ce o persoană iubită moare, trebuie să acoperi toate oglinzile din casă, astfel încât sufletul celui trecut în neființă să se poată înălța la cer — altminteri, o să rămână pe vecie printre cei vii.
(N-am spus nimănui asta, dar, când mama a murit, nu numai că n-am acoperit oglinzile, ci m-am dus la magazin și am cumpărat zeci de oglinzi de buzunar. Le-am împrăștiat prin toată casa, dorindu-mi ca sufletul ei să rămână cu noi, dorindu-mi asta din toată inima.)

Nu știu dacă fantomele sunt plăsmuiri ale imaginației mele, dar știu că nu vreau să mă gândesc la ceea ce tocmai mi-au spus, așa că încep să citesc titlurile cărților stivuite lângă patul lui Oscar. Cele mai multe sunt de istoria artei, printre ele aflându-se și câteva de religie și câteva de beletristică. Într-una dintre ele este vârât un eseu. Îl scot. Este intitulat „Impulsul extatic al artistului", iar în colțul paginii scrie:

Oscar Ralph
Profesorul Hendricks
AH 105
Universitatea Lost Cove

Strâng eseul la piept. Mama obișnuia să predea la AH 105. Este cursul introductiv de istoria artei pentru studenții din anul al doilea. Dacă nu ar fi murit, l-ar fi cunoscut pe Oscar, i-ar fi citit lucrarea, i-ar fi dat notă, ar fi vorbit cu el între patru ochi. Ar fi adorat subiectul lui: „Impulsul extatic al artistului". Mă duce cu gândul la Noah. El sigur are un impuls extatic. Nu mi se părea deloc în regulă când el iubea o culoare sau o veveriță sau chiar să se spele pe dinți. Dau la ultima pagină a lucrării, unde un 10 este încercuit cu roșu: *O argumentare de-a dreptul fascinantă, domnule Ralph!* Abia atunci numele de familie al lui Oscar se lovește de conștiința mea. Oscar *Ralph*. Nume de familie, prenume, cui îi pasă? Oscar e Ralph! L-am găsit pe Ralph! Încep să râd. Ăsta-i un semn. Ăsta e destinul. Ăsta e un miracol, bunico! Ăsta e Clark Gable amuzându-se pe seama mea.

Mă ridic, simțindu-mă infinit mai bine — l-am găsit pe Ralph! —, și trag cu ochiul peste balustrada mansardei, pentru a mă asigura că Guillermo nu e în camera scrisorilor și mă ascultă cum chicotesc aici de una singură. Apoi mă duc la birou, pentru că pe spătarul unui scaun atârnă jacheta de piele a lui Oscar. Bag mâna în buzunar și... niciun bilet. Ceea ce înseamnă că l-a primit. Ceea ce îmi provoacă un gol în stomac.

Îmi pun jacheta; e ca și cum m-aș sui în brațele lui și savurez îmbrățișarea lui puternică, mirosul lui, până ce arunc o privire pe birou și mă văd pe *mine*. Peste tot. Poze după poze înșiruite, unele cu post-it-uri galbene pe ele, altele nu. Aerul începe să vibreze.

Pe unul dintre post-it-uri scrie: *Profeția*.

Prima fotografie înfățișează o stranie goală din biserica în care ne-am întâlnit. Pe foaie scrie: *Mi-a spus că te voi cunoaște la biserică. Evident, probabil că a zis asta doar ca să mă facă să merg la biserică. M-am tot întors aici, ca să fotografiez stranele goale.*

A doua fotografie e cu mine stând în aceeași strană ca în poza anterioară. Pe bilet scrie: *Singura zi în care nu au fost goale.* Doar că de-abia mă recunosc. Arăt, nu știu, optimistă. Și nu-mi amintesc să-i fi zâmbit deloc așa. Nu-mi amintesc să-i fi zâmbit vreodată cuiva așa.

Următoarea fotografie e tot cu mine, în acea zi. Pe post-it scrie: *A spus că te-aș recunoaște imediat, deoarece vei străluci ca un înger. Da, era drogată în draci cu analgezicele alea, așa cum eram și eu — așa cum ți-am spus —, dar tu strălucești. Uită-te la tine.* Mă uit la mine așa cum am fost surprinsă de aparat și, din nou, de-abia mă recunosc. Văd o fată foarte visătoare. Nu înțeleg. Îl cunoscusem cu doar câteva clipe înainte.

A treia fotografie este cu mine, făcută în aceeași zi, dar înainte să fi fost de acord ca el să-mi facă poze. Probabil că făcea instantanee. E momentul în care mi-am dus degetul la buze pentru a-l reduce la tăcere și zâmbetul meu de om care încalcă legea îl imită la perfecție pe al lui. Pe bilet scrie: *A spus că ești puțin neobișnuită.* A făcut o față zâmbăreață. *Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, dar ești bizară.*

Ha! A dat-o pe *fără supărare, dar*, într-un stil englezesc.

E ca și când aparatul lui a găsit o altă fată, una care mi-aș dori să fiu.

Următoarea fotografie e cu mine, făcută azi, în camera scrisorilor, când vorbeam cu bunica Sweetwine, când vorbeam cu nimeni. Nu există nicio îndoială că încăperea e goală, că eu sunt singură, părăsită. Înghit.

Dar pe bilet scrie: *Ea mi-a spus că te voi percepe ca pe un membru al familiei.*

Așadar, după ce m-a lăsat singură, jos, el a venit aici să printeze pozele și să scrie aceste mesaje? Probabil că voia să-mi spună

aceste lucruri chiar și atunci când și-a luat tălpășița de parcă îi sfârâiau călcâiele.

Dacă visezi că faci baie, te vei îndrăgosti.

Dacă te împiedici când urci scările, te vei îndrăgosti.

Dacă intri în camera cuiva și găsești nenumărate poze cu tine, care au anexate bileţele drăguţe, te vei îndrăgosti.

Mă așez, deoarece nu prea îmi vine să cred că și el s-ar putea să mă placă.

Ridic ultima poză din șir. Ne înfățișează pe noi doi sărutându-ne. Da, sărutându-ne. A înceţoșat fundalul și a adăugat vârtejuri de culori tuturor lucrurilor din jurul nostru, astfel încât noi arătăm... exact ca perechea din tablou! Oare cum a făcut-o? Probabil că a folosit poza pe care mi-a făcut-o în timp ce îmi sărutam mâna și apoi a modificat una cu el în această imagine.

Pe bilet scrie: *Te-ai întrebat cum ar fi. Așa ~~ar~~ va fi. Nu vreau să fim doar prieteni.*

Nici eu.

Să faci cunoștinţă cu sufletul tău pereche *chiar e* ca și când ai intra într-o casă cunoscută. *Chiar* recunosc totul. *Chiar* mi-aș putea găsi drumul pe întuneric. Biblia nu s-a înșelat.

Ridic fotografia cu sărutul. Am de gând să o iau cu mine la La Lune și să-i spun că nici eu nu vreau să fim doar prieteni...

— Îmi place la nebunie când suplimentează numărul de angajaţi. Casca ta e aici. Și poţi să porţi jacheta mea. O să fie frig pe motocicletă.

— Ce mă bucur că în sfârșit putem să ieșim împreună.

E o voce de fată. Dar nu îi aparţine Sophiei din Transilvania. O, nu, te rog! Ceva s-a prăbuşit în sufletul meu. Şi am la dispoziţie aproximativ o secundă pentru a lua o decizie. Aleg varianta filmelor proaste, pornind spre şifonier şi închizându-mă înăuntru, înainte ca ghetele lui Oscar să tropăie pe podeaua camerei. Nu-mi place felul în care fata asta a spus *să ieşim împreună*. Chiar deloc. E un cod evident pentru *să ne combinăm*. În mod evident un cod pentru a-i săruta buzele, pleoapele închise, cicatricele, tatuajul cu frumosul cal albastru.

Oscar: Aş fi putut să jur că mi-am lăsat jacheta aici.

Fata: Cine-i tipa? E drăguţă.

Foşnete de hârtii. Oare adună pozele cu mine?

Fata (pe un ton încordat): E iubita ta?

Oscar: Nu, nu. Nu e nimeni. E doar un proiect pentru şcoală.

Cuţit înfipt în piept.

Fata: Eşti sigur? Sunt prea multe poze cu o singură fată.

Oscar: Pe bune, nu e nimeni. Hei, vino-ncoace. Aşază-te la mine în poală.

Vino-ncoace, aşază-te la mine în poală?

Am spus cumva cuţit? E un ţurţure.

De data asta sunt sigură că zgomotele intime pe care le aud nu sunt provocate de nişte gogoşi. De asemenea, de data asta sunt sigură că nu mă înşel, aşa cum am făcut în cazul Sophiei, luând o simplă prietenie drept o relaţie de dragoste. Cum se poate ca acelaşi băiat care mi-a făcut acele poze şi mi-a scris acele bilete să îşi facă de cap cu o altă fată, dincolo de această uşă? Îl aud rostind numele de Brooke între două gâfâieli. Ăsta e infernul. Asta sigur e răzbunarea karmei pentru ultima oară când m-am aflat într-un şifonier în care n-ar fi trebuit să intru.

Nu pot sta aici.

Nu-e-nimeni deschide uşa şifonierului. Fata sare ca o pisică speriată din braţele lui Oscar. Are un păr şaten, lung şi ondulat, şi

niște ochi migdalaţi, care îi ies din orbite când mă vede. Își încheie nasturii agitată.

— CJ? exclamă Oscar.

Toată faţa lui e plină de ruj. Din nou.

— Ce faci aici? În șifonier?

Fără îndoială, o întrebare pertinentă. Din nefericire, mi-am pierdut capacitatea de a vorbi. Și cred că și pe aceea de a merge. Mă simt pironită ca o insectă moartă în acest moment îngrozitor. Ochii lui au coborât spre pieptul meu. Îmi dau seama că strâng la piept fotografia în care noi doi ne sărutăm.

— Ai văzut, spune el.

— Nu e nimeni, ha? exclamă fata numită Brooke, luându-și poșeta de pe jos și punându-și-o pe umăr, pregătindu-se, se pare, de o ieșire rapidă și mânioasă.

— Așteaptă, îi strigă el, dar apoi ochii îi revin asupra mea. Biletul lui G.? mă întreabă, întunecându-se la faţă. Tu l-ai pus în jacheta mea?

Desigur, nu m-am gândit că el avea să recunoască scrisul lui Guillermo.

— Ce bilet? chiţcăi eu.

Apoi îi spun fetei:

— Îmi pare rău. Sincer. Eu tocmai, of, nu știu ce anume făceam aici, dar nu e nimic între noi. Chiar nu e nimic.

Îmi dau seama că picioarele mele funcţionează suficient cât să mă ducă jos. Am traversat mai bine de jumătate din camera scrisorilor, când îl aud pe Oscar, care strigă de pe scară:

— Verifică și celelalte buzunare!

Nu mă întorc, ci continui să străbat holul, ieșind pe ușă, traversând aleea, ajungând pe trotuar, respirând greoi, simţindu-mă rău. Înaintez pe stradă pe niște picioare atât de slăbite și de nesigure, încât nu-mi vine să cred că mă mai pot susţine. Apoi, când aproape

că am traversat un cvartal, aruncându-mi toată demnitatea pe aripile vântului, încep să verific buzunarele jachetei, găsind doar un film de aparat, niște ambalaje de bomboane și un pix. Doar dacă nu cumva... Îmi trec mâinile peste căptușeala interioară și găsesc un fermoar. Îl deschid, bag mâna și scot o bucată de hârtie atent împăturită. Se pare că a stat ceva timp acolo. O deschid. E o copie color a uneia dintre pozele cu mine de la biserică. E cea în care rânjesc de parcă am încălcat legea. Mă cară tot timpul la el?

Dar, un moment. Cum ar putea asta să conteze? Nu poate. Nu poate să conteze, dacă el oricum a ales să fie cu altcineva, să fie cu ea imediat după ce mi-a scris acele bileţele uimitoare, imediat după ceea ce s-a întâmplat între noi pe podeaua celulei — nu că ar fi ca și când aș ști ce anume s-a întâmplat, dar ceva s-a întâmplat, ceva real, hohotele de râs și celelalte emoţii intense care m-au făcut să am această senzaţie că, undeva, cumva, s-ar putea să existe o cheie ce ne-ar putea elibera pe amândoi. Chiar am avut această senzaţie.

Însă, după aceea: *Nu e nimeni.* Și: *Vino-ncoace, așază-te la mine în poală.*

Mi-l închipui inspirând-o pe Brooke, inspirând fată după fată, așa cum a spus Guillermo, așa cum mi-a făcut mie, pentru ca acum să poată expira și să mă facă fărâmiţe.

Sunt atât de proastă!

Se pare că totuși se scriu povești de dragoste pentru fetele cu inimi întunecate. Așa se desfășoară.

Nu am traversat nici un cvartal — cu poza mototolită în mână — când aud pe cineva în spatele meu. Mă întorc, fiind sigură că e Oscar, urând această speranţă crescândă din sufletul meu, doar că să-l găsesc pe Noah: cu ochii ieșiţi din orbite, tulburat, fără niciun lacăt pe nicăieri, arătând ca o stană de piatră, arătând de parcă are ceva să-mi spună.

MUZEUL INVIZIBIL

Noah

13 ani și jumătate — 14 ani

A doua zi după ce Brian a plecat la școala cu internat, eu mă furișez în camera lui Jude, în timp ce ea e la duș, și văd un chat deschis pe calculatorul ei.

Băiatuldinspațiu: *Mă gândesc la tine*

Rapunzel: *Și eu*

Băiatuldinspațiu: *Vino aici în acest moment*

Rapunzel: *Nu stăpânesc prea bine arta teleportării*

Băiatuldinspațiu: *Mă ocup imediat de asta*

Arunc în aer toată țara. Nimeni n-a observat naibii ceva.

Sunt îndrăgostiți. Ca vulturii negri. Și ca termitele. Da, turturelele și lebedele nu sunt singurele animale care se împerechează pe viață. Și termitele urâte și vulturii care mănâncă stârvuri o fac.

Cum a putut ea să-mi facă asta? Cum a putut el?

Mă simt de parcă aș avea explozibile la mine 24 din 24. Nu pot să cred că lucrurile nu se fac praf și pulbere atunci când le ating. Nu pot să cred că m-am înșelat atât de tare.

Am crezut, nu știu, am crezut altceva.

Extrem de greșit.

Fac ce pot. Transform toate mâzgăliturile lui Jude pe care le găsesc în casă într-o scenă a crimei. Folosesc cele mai stupide

morţi din jocul ei stupid „Cum ţi-ai dori să mori?". O fată împinsă pe geam, înjunghiată, înecată, îngropată de vie, strangulată de propriile ei mâini. Nu omit niciun detaliu.

De asemenea, îi bag melci în șosete.

Îi înmoi periuţa în apa de la toaletă. În fiecare dimineaţă.

Torn oţet alb în paharul cu apă de pe noptieră.

Însă cea mai rea parte e că pentru cele câteva minute pe oră când nu sunt psihopat, știu că, pentru a fi cu Brian, *mi-aș da toate cele zece degete. Aș da orice.*

(AUTOPORTRET: *Un băiat vâslind furios înapoi în timp*)

Trece o săptămână. Trec două. Casa se face atât de mare, încât îmi ia câteva ore bune să merg din cameră până la bucătărie și înapoi, atât de mare, că nici cu binoclul n-o pot vedea pe Jude peste o masă sau peste o încăpere. Nu cred că drumurile ni se vor mai intersecta vreodată. Când încearcă să vorbească cu mine peste toţi acei kilometri de trădare dintre noi, îmi pun căștile în urechi de parcă aș asculta muzică, când, de fapt, celălalt capăt e anexat mâinii mele din buzunar.

Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu ea și sper că m-am făcut înţeles. Vocea ei e absentă. Ea e absentă.

Mă tot gândesc că mama își va da seama că suntem în plin război și se va purta ca Naţiunile Unite, așa cum a făcut-o și altă dată, dar n-o face.

(PORTRET: *O mamă care dispare*)

Apoi, într-o dimineaţă, aud niște voci pe hol: tata vorbind cu o fată care nu e Jude. Îmi dau seama imediat că e *Heather*. Nu mi-a stat capul nici măcar o secundă la ea, nici măcar după ceea ce s-a întâmplat între noi în garderobă. Acel sărut îngrozitor de fals. *Îmi pare rău, Heather*, spun în sinea mea, în timp ce înaintez tăcut spre fereastră, *foarte, foarte rău*, în timp ce o ridic încet, să nu fac zgomot. Ies afară, căzând în siguranţă sub pervaz, în timp ce aud o

bătaie la ușă și pe tata strigându-mi numele. Ăsta e singurul lucru pe care mă gândesc să-l fac.

La jumătatea dealului, o mașină trece pe lângă mine și vreau să-mi ridic degetul mare. Pentru că ar trebui să fac autostopul spre Mexic sau Rio ca un adevărat artist. Sau spre Connecticut. Da. Să apar pur și simplu în căminul acela al lui Brian — într-o baie plină de băieți dezbrăcați care fac duș. Gândul mi se năzare brusc și toate explozibilele pe care le am la mine detonează simultan. E mai rău decât să mă gândesc la el și la Jude în garderobă. Și mai bine. Și mult mai rău.

Când ies carbonizat din ciuperca nucleară a acestor gânduri, sunt deja la SAC. Cumva, picioarele mele au ajuns aici singure. Cursurile de vară au luat sfârșit acum vreo două săptămâni și mulți elevi se întorc să se cazeze. Arată ca niște graffiti care funcționează perfect. Mă uit la ei cum scot din portbagajele mașinilor valize și portofolii și cutii, își îmbrățișează părinții, care se uită unii la alții cu niște priviri ce spun: *Poate că n-a fost o idee atât de bună.* Absorb totul. Fetele cu păr albastru verde roșu mov chiuind una în brațele alteia. Câțiva tipi înalți și costelivi sprijinindu-se de un perete, fumând și râzând și fiind șmecheri. Un grup de scursuri cu dreaduri, care arată de parcă tocmai au căzut dintr-un uscător. Pe lângă mine trece un tip cu o mustață pe o parte a feței și cu o barbă pe cealaltă parte. *Atât* de mișto! Ei nu numai că fac artă, ci și sunt *artă*.

Îmi aduc aminte apoi de conversația pe care am avut-o cu englezul dezbrăcat la petrecere și mă hotărăsc să-mi duc rămășițele scrum într-o misiune de recunoaștere către zona centrală a orașului, unde a spus că sculptorul ăla maniac și urlător are un atelier.

Nu după mult timp, probabil după câteva secunde — pentru că atunci când încerc să nu mă gândesc la Brian mă transform într-un super-om care se deplasează cu viteza luminii —, mă aflu în fața numărului 225 de pe Day Street. E un depozit mare și ușa

e întredeschisă, dar nu se poate să intru, nu-i așa? Nu. Nici măcar nu mi-am adus caietul de schițe. Totuși, vreau, vreau să fac ceva, trebuie să fac ceva. Cum ar fi să-l sărut pe Brian. Acest gând pune stăpânire pe mine și nu-l pot alunga. Ar fi trebuit să încerc. Dar dacă m-ar fi pocnit? Dacă mi-ar fi spart capul cu un meteorit? Of, dar dacă n-ar fi făcut-o? Dacă m-ar fi sărutat și el? Pentru că l-am prins uitându-se pe furiș la mine când credea că nu eram atent la el. Eu eram mereu atent la el.

Am dat-o în bară. Am făcut-o. Ar fi trebuit să-l sărut. Un sărut, și apoi puteam să mor. Ei bine, nu, sub nicio formă, dacă o să mor, vreau să fie mai mult decât un sărut. Mult mai mult. Transpir. Din abundență. Mă așez pe marginea trotuarului, încerc să respir, doar să respir.

Ridic o piatră și o arunc pe stradă, încercând să-i imit mișcarea încheieturii mâinii lui bionice și, după trei încercări penibile, gândurile mele dau năvală. Între noi exista un gard electric. El l-a ridicat. L-a ținut ridicat. El o voia pe Courtney. Și a dorit-o pe Jude din prima clipă în care a dat cu ochii de ea. Eu pur și simplu n-am vrut să cred. El e un ticălos de atlet popular căruia îi plac fetele. El e uriașul roșu. Eu sunt piticul galben. Sfârșit.

(AUTOPORTRET: *Toți oamenii au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, mai puțin piticul galben*)

Alung aceste gânduri din minte. Tot ceea ce contează sunt lumile pe care le pot crea, nu asta vomitivă în care trăiesc. În lumile pe care le creez, orice se poate întâmpla. *Orice*. Și dacă — sau când — voi intra la SAC, voi învăța cum să fac ca tot ceea ce se află în mintea mea să fie transpus pe hârtie, măcar pe jumătate.

Mă ridic, dându-mi brusc seama că aș putea escalada scara de incendiu din laterala depozitului. Duce către un palier unde se află un șir de ferestre care trebuie să dea undeva. Tot ceea ce trebuie să fac e să sar peste gardul exterior fără să mă vadă cineva. Ei bine, de

ce nu? Eu și Jude obișnuiam să ne furișăm peste o mulţime de garduri, ca să putem vizita niște cai sau vaci sau capre sau un arbore special numit madrone — cu care ne-am căsătorit amândoi când aveam cinci ani (Jude a fost și preot).

Mă uit într-o parte și în cealaltă pe stradă. Văd în zare o femeie bătrână, întoarsă cu spatele, îmbrăcată într-o rochie viu colorată... care, de fapt, s-ar putea să plutească. Clipesc — ea încă plutește și pare a fi desculţă. Intră într-o biserică mică. Mă rog. Odată ce ea e înăuntru, traversez strada, apoi mă caţăr cu ușurinţă peste gard. Ţâșnesc pe alee, urc cu atenţie scara de incendiu, încercând să nu fac metalul vechi să scârţâie, recunoscător că prin apropiere se construiește ceva și că astfel îmi sunt acoperite zgomotele pe care s-ar putea să le fac. Traversez iute palierul și trag cu ochiul pe după colţul clădirii, aflând astfel că sunetul asurzitor pe care îl aud nu vine dinspre șantier, ci din curtea de jos, unde cred că tocmai a avut loc apocalipsa, deoarece, uau: e scena în care extratereștrii au lansat un atac chimic pe Pământ. În toată curtea se află salvatori în costume de protecţie, cu măști și ochelari, manevrând mașini de găurit și fierăstraie circulare, ieșind și dispărând în norii albi care se ridică în valuri, în timp ce ei atacă bucăţile de piatră. Oare e un atelier de sculptură? Oare ei sunt sculptori în piatră? Ce părere ar avea Michelangelo? Privesc și privesc și, când praful se așază, văd că trei perechi masive de ochi mă sfredelesc cu privirea.

Mi se taie răsuflarea. Din capătul celălalt al curţii, trei bărbaţi-monștri de piatră se holbează la mine.

Și *respiră*. Jur!

Fosta mea soră, Jude, ar lua-o razna. Și mama.

Trebuie să mă apropii de ei, gândesc în sinea mea, când un bărbat înalt cu părul negru iese din clădire printr-un perete care s-a ridicat pe jumătate ca o ușă de garaj. Vorbește la telefon cu un soi de accent. Mă uit la el cum își dă capul pe spate, extrem de fericit,

de parcă i se spune că de-acum înainte poate să aleagă culorile tuturor apusurilor sau că Brian îl așteaptă dezbrăcat în dormitorul lui. Acum pur și simplu dansează cu telefonul, după care râde atât de fericit, încât trimite cam un miliard de baloane în aer. Acesta trebuie să fie artistul maniac și urlător, iar bărbații-monștri înspăimântători din granit probabil că reprezintă arta lui maniacă și urlătoare.

— Grăbește-te, spune el, vocea fiindu-i la fel de mare ca el. Grăbește-te, scumpa mea!

Apoi își sărută două degete și atinge telefonul, înainte să-l vâre în buzunar. Un adevărat gest de pămpălău de balenă, nu-i așa? Dar nu și când a făcut-o el, credeți-mă. Acum stă cu spatele întors spre curte și e față-n față cu un stâlp, atingându-l cu fruntea. Zâmbește la betonul ăla de parcă e dus cu capul, însă eu sunt singurul care știe, datorită minunatului meu punct de observație. Omul arată de parcă și-ar da și el toate cele zece degete. După câteva minute, iese din starea de delir și văd pentru prima oară cum e cu adevărat fața lui. Nasul arată ca o ambarcațiune răsturnată, gura cât trei guri obișnuite, maxilarul și pometii tari ca armura, și ochii îi sunt irideșcenți. Întregul lui chip e o încăpere plină-ochi cu piese de mobilier imense. Vreau să i-l desenez pe loc. Îl privesc în timp ce supraveghează scena apocaliptică din fața lui, apoi își ridică brațele ca un dirijor și, într-o clipită, fiecare unealtă electrică se oprește.

La fel și păsările, și mașinile de pe stradă. De fapt, nu aud nicio adiere de vânt, nicio muscă bâzâind, nicio conversație. Nu aud *nimic*. E ca și când cineva a tăiat sonorul lumii din cauză că omul ăsta e pe cale să vorbească.

Oare e Dumnezeu?

— Vorbesc adesea despre curaj, începe el. Vă spun că sculptatul nu e pentru cei lași. Lașii se lipesc de lut, da?

Toţi salvatorii râd. El face o pauză, freacă un chibrit de un stâlp. Se aprinde.

— Vă spun că, la atelierul meu, trebuie să riscaţi.

Găsește o ţigară după ureche şi o aprinde.

— Vă spun să nu fiţi timizi. Vă spun să faceţi alegeri, să faceţi greșeli, greșeli mari, îngrozitoare, nesăbuite, să o daţi în bară rău de tot. Vă spun că e singura cale de-a izbuti.

Un murmur afirmativ.

— Vă spun asta, da, dar încă văd că multora dintre voi le e frică să taie.

Începe să se plimbe, la fel de lent ca un lup, dublul lui animalic.

— Văd ceea ce faceţi. Când aţi plecat, ieri, am verificat fiecare operă în parte. Probabil că vă simţi ca Rambo cu mașinile de găurit, cu fierăstraiele. Faceţi multe zgomote, mult praf, dar foarte puţini dintre voi au găsit măcar atâtica — lipește două degete — din sculpturile voastre. Acest lucru se va schimba, azi.

Se îndreaptă spre o minioană blondă.

— Melinda, îmi dai voie?

— Vă rog, spune ea.

Văd până aici cât de tare s-a înroșit. E îndrăgostită până peste cap de el. Mă uit la chipurile celorlalţi care s-au adunat în jurul lor şi îmi dau seama că toţi sunt îndrăgostiţi, atât femeile, cât şi bărbaţii.

(Portret, Peisaj: *Un bărbat la o scară geografică*)

Trage tare din ţigară, apoi o aruncă de-abia fumată pe jos şi calcă pe ea. Îi zâmbește Melindei.

— Să-ţi găsim femeia, da?

Studiază modelul de lut de lângă piatră, apoi închide ochii şi piaptănă suprafaţa cu degetele. Face acelaşi lucru cu bucata de piatră de lângă el, examinând-o cu mâinile, în timp ce ţine ochii închişi.

— OK, spune el, luând o mașină de găurit de pe masă.

Pot să simt entuziasmul elevilor în timp ce el, fără să șovăie, o introduce direct în piatră. În câteva secunde, se formează un nor de praf și nu mai pot să văd. Trebuie să mă apropii. Foarte mult. Cred că trebuie să locuiesc pe umărul acestui om, exact ca un papagal.

Când zgomotele se opresc și praful se risipește, toți elevii încep să aplaude. Acolo, în piatră, se află spatele arcuit al unei femei identic cu al modelului din lut. E incredibil.

— Vă rog, spune el. Înapoi la lucrările voastre.

Îi întinde Melindei mașina de găurit.

— Acum ai s-o găsești pe toată.

Trece de la elev la elev, uneori tăcând, alteori lăudându-i.

— Da! strigă la unul dintre ei. Ai reușit. Ia uită-te la sânul ăla. E cel mai frumos sân pe care l-am văzut vreodată!

Puștiul pufnește în râs și artistul îl bate ușurel pe creștet, cum ar face un tată mândru. Îmi stârnește un sentiment ciudat.

Altui elev îi spune:

— Foarte bine. Acum e timpul să uiți tot ce-am spus. Acum, ia-o încet. Foarte, foarte încet. Mângâie piatra. Fă dragoste cu ea, dar tandru, tandru, tandru, ai înțeles? Folosește dălțile, nimic altceva. O singură mișcare greșită și strici totul. Nicio apăsare.

Aceeași mângâiere pe creștet și pentru el.

Când pare să ajungă la concluzia că nimeni nu mai are nevoie de el, se întoarce înapoi în clădire. Îl urmez, mergând în cealaltă parte a palierului, unde se află ferestrele, stând pe margine, astfel încât să văd fără să fiu văzut. Înăuntru sunt și mai mulți uriași de piatră. În celălalt capăt al atelierului, trei femei dezbrăcate, cu eșarfe roșii acoperindu-le trupul, stau model pe o platformă, înconjurate de un grup de elevi care schițează.

Fără vreun englez dezbrăcat.

Îl privesc pe artist în timp ce trece de la un elev la altul, stând în spatele fiecăruia și uitându-se la creațiile lor cu o privire rece.

Mă încordez de parcă s-ar uita la schiţele mele. Nu e impresionat. Deodată, bate din palme şi toată lumea se opreşte din desenat. Prin geam aud cuvinte înăbuşite în timp ce el devine din ce în ce mai animat şi mâinile încep să-i alunece prin jur ca broaştele zburătoare din Malaezia. Vreau să ştiu ce anume le spune. *Trebuie* să ştiu.

În cele din urmă îşi reiau treaba. El ia un creion şi un caiet de pe o masă şi li se alătură, spunând tare şi răspicat, încât aud prin geam:

— Oameni buni, schiţaţi ca şi când contează. Nu avem timp de pierdut, nu avem nimic de pierdut. Noi creăm lumea din nou, nici mai mult, nici mai puţin, aţi înţeles?

Exact cum spune mama. Şi, da, eu înţeleg. Inima mi-a luat-o la goană. Eu *chiar* înţeleg.

(AUTOPORTRET: *Un băiat reface lumea înainte ca lumea să-l refacă pe băiat*)

El se aşază şi începe să schiţeze împreună cu grupul. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător ca felul în care mâna lui se mişcă dintr-o parte în alta pe caiet, ca felul în care ochii lui par să absoarbă fiecare bucăţică din modelele care pozează în faţa lui. Inima a ajuns să-mi bată în gât, în timp ce încerc să aflu ce anume face, în timp ce studiez felul în care ţine creionul, felul în care el *e* creionul. Nici măcar nu am nevoie să-i văd caietul de schiţe pentru a şti că în el sălăşluieşte un geniu.

Până în acest moment, nu mi-am dat seama cât de varză sunt. Cât de departe trebuie să ajung. S-ar putea chiar să nu intru la SAC. Placa Ouija avea dreptate.

Mă împleticesc pe scara de incendiu, cu capul năuc, nesigur pe picioare. Într-o fracţiune de secundă am văzut tot ceea ce aş putea fi, tot ceea ce vreau să fiu. Şi tot ceea ce nu sunt.

Trotuarul s-a ridicat şi alunec pe el. Nici măcar n-am paisprezece ani, îmi spun eu. Am la dispoziţie ani şi ani în care mă pot perfecţiona. Dar pun pariu că Picasso era deja al naibii de bun la

vârsta mea. Oare ce-a fost în capul meu? Sunt un eșec mare și lat. N-am să intru în veci la SAC. Sunt atât de prins în conversaţia asta vomitivă din capul meu, încât aproape că trec în goană pe lângă mașina roșie parcată în faţă, care arată exact ca mașina mamei. Dar nu se poate. Ce ar căuta ea taman aici? Mă uit la numerele de înmatriculare — chiar *e* mașina mamei. Mă întorc. Nu doar că e mașina mamei, dar mama se află înăuntru, aplecată peste scaunul din dreapta. Ce face?

Bat în geam.

Se ridică brusc, dar nu e la fel de surprinsă ca mine să mă vadă. De fapt, nu e surprinsă deloc.

Coboară geamul și spune:

— Scumpule, m-ai speriat!

— Ce făceai, aplecată așa? o întreb, în loc să pun adevărata întrebare: Ce cauţi aici?

— Am scăpat ceva.

Nu pare a fi în largul ei. Ochii îi sunt prea luminoși. Deasupra buzei de sus are o peliculă de sudoare. Și e îmbrăcată ca o ghicitoare, cu o eșarfă mov sclipitoare la gât și cu o rochie galbenă, cu brâu roșu. La încheieturile mâinilor are brăţări colorate. Doar că, atunci când poartă una dintre Rochiile Vaporoase ale bunicii, de obicei alege un film alb-negru, nu un circ.

— Ce? întreb eu.

— Ce ce? întreabă ea confuză.

— Ce-ai scăpat?

— A, un cercel.

Are cercei în ambele urechi. Mă vede că o studiez cu atenţie.

— Un alt cercel, voiam să schimb perechile.

Încuviinţez, destul de sigur că mă minte, destul de sigur că m-a văzut și s-a ascuns de mine și de aceea nu a părut surprinsă să mă vadă. Dar de ce s-ar ascunde de mine?

— De ce? o întreb.

— De ce ce?

— De ce ai vrut să-ţi schimbi perechile?

Avem nevoie de traducător. Nu am mai avut niciodată nevoie de traducător cu mama.

— Nu știu, spune ea oftând, pur și simplu așa voiam. Urcă, scumpule!

Spune asta de parcă stabiliserăm cu mult înainte ca ea să vină să mă ia de aici. E atât de ciudat.

În timp ce ne îndreptăm spre casă, în mașină plutește o stare tensionată și nu știu de ce. Îmi ia vreo două cvartale să o întreb ce căuta în acea parte a orașului. Îmi spune că există o spălătorie de haine foarte bună pe Day Street. Însă eu nu îi spun că există vreo cinci mai aproape de casa noastră. Dar oricum îmi citește gândurile, întrucât explică în continuare:

— Era una dintre rochiile pe care mi le-a făcut bunica. Preferata mea. Voiam să mă asigur că era pe mâini bune, pe cele mai bune mâini, și spălătoria asta e cea mai bună.

Caut bonul roz, pe care de obicei îl pune pe bord. Nu e acolo. Poate că e in poșeta ei? Bănuiesc că s-ar putea să fie adevărat.

Mai durează vreo două cvartale până ce îmi spune ceea ce ar fi trebuit să-mi spună imediat.

— Ești foarte departe de casă.

Îi spun că am ieșit la plimbare și am ajuns acolo, nedorind să-i spun că am sărit un gard, m-am cățărat pe o scară de incendiu și am urmărit un soi de geniu, care mi-a dat de înțeles că ea s-a înșelat în privința mea și a talentului meu.

Îmi dau seama că e pe cale să mă chestioneze mai departe, dar apoi telefonul îi vibrează în poală. Se uită la număr și apasă pe buton ca să ignore apelul.

— De la muncă, spune ea, uitându-se la mine.

Nu știam că poate transpira în halul ăsta. Are cercuri întunecate pe materialul galben la subsuori de parcă muncește în construcţii.

Îmi strânge genunchiul cu mâna când trecem de clădirile atelierelor de la SAC, care acum îmi sunt foarte familiare.

— Curând, spune ea.

În acea clipă, totul devine limpede. M-a urmărit. Își face griji pentru mine, deoarece în ultima vreme m-am comportat ca un pustnic. Nu există vreo altă explicaţie care să aibă noimă. Și s-a ascuns și m-a minţit în legătură cu spălătoria de haine, pentru că nu voia să-mi ies din minţi că m-a spionat și că mi-a invadat intimitatea. Mă relaxez gândindu-mă la această motivaţie.

Dar asta numai până ce ajungem pe deal. În loc să cotească a doua la stânga, cotește a treia la stânga și, ajungând aproape în vârful dealului, trage pe o alee. Rămân înmărmurit când ea coboară și spune:

— Ei bine, nu intri?

E aproape de ușă, cu cheile în mână, când își dă seama că se îndreaptă spre o altă casă, una în care locuiește o altă familie.

(PORTRET: *Mama înaintează somnambulă într-o altă viaţă*)

— Unde mi-e capul? spune ea, când se urcă înapoi în mașină.

Asta ar putea fi amuzant, ar trebui, dar nu e. Ceva nu e în regulă. O simt până în măduva spinării, dar nu știu ce anume se petrece. Ea nici nu pornește motorul. Rămânem tăcuţi pe această alee care aparţine altei familii, privind spre ocean, unde soarele a poposit la orizont. Arată de parcă pe apă sunt stele și îmi vine să fac o plimbare pe ea. E super aiurea că numai Iisus a putut să pășească pe apă. Sunt pe cale să-i spun asta mamei, când îmi dau seama că în mașină s-a așternut cea mai sufocantă și mai apăsătoare tristeţe, care nu îmi aparţine. Habar n-aveam că mama era atât de tristă. Poate că de aceea n-a observat că eu și Jude am divorţat.

— Mamă? spun eu, simţindu-mi gâtul atât de uscat, încât nu-mi iese decât un croncănit.

— O să se rezolve totul, spune ea repede, cu voce scăzută, și pornește motorul. Nu-ţi face griji, scumpule.

Mă gândesc la toate celelalte lucruri îngrozitoare care s-au întâmplat ultima oară când cineva mi-a spus să nu-mi faci griji, dar, la fel ca atunci, nu fac decât să încuviinţez.

*

Sfârșitul lumii începe cu ploaia.

Septembrie se duce repede, apoi și octombrie. În noiembrie, nici măcar tata nu mai suportă, ceea ce înseamnă că plouă atât afară, cât și în casă. Am înșirat peste tot oale, ibrice și găleţi.

— Cine știa c-o să avem nevoie de un nou acoperiș? bombăne tata în sinea lui, din nou și din nou, ca o mantra.

(PORTRET: *Tata ţine casa în echilibru pe cap*)

Asta, după o veșnicie de înlocuit baterii înainte ca lanternele să obosească și ca becurile să moară: *Fiule, nu poţi fi niciodată prea pregătit.*

Totuși, după multe ore de observaţie, am ajuns la concluzia că pe mama nu plouă. O găsesc pe terasă fumând (ea nu fumează), ca și când s-ar afla sub o umbrelă invizibilă, mereu cu telefonul la ureche, fără să spună ceva, pur și simplu legănându-se și zâmbind de parcă la celălalt capăt cineva îi cântă o melodie. O găsesc fredonând (ea nu fredonează) și ţopăind (ea nu ţopăie) prin casă, pe stradă, pe faleză în noile ei haine de circ și cu brăţări colorate, propria ei rază de soare izolând-o, în timp ce noi ceilalţi ne ţinem de pereţi și de mobilă ca să nu fim luaţi de ape.

O găsesc la calculator, unde ar trebui să scrie o carte, dar, în schimb, admiră tavanul de parcă e plin de stele.

O găsesc și o găsesc și o găsesc, dar nu o pot găsi *pe ea.*

Trebuie să-i rostesc numele de trei ori înainte să-l audă. Trebuie să izbesc peretele cu pumnul când intru în biroul ei sau să dau cu șutul într-un scaun de bucătărie, înainte ca ea să observe că a mai intrat cineva în încăpere.

Îmi dau seama, din ce în ce mai îngrijorat, că o persoană căzută din cer se poate duce înapoi de unde a venit.

Singurul fel în care o pot face să fie atentă e să-i vorbesc despre portofoliul meu SAC, dar, din cauză că noi doi am ales deja cele cinci desene pe care le voi picta în ulei cu domnul Grady, nu prea avem multe de discutat până la marea dezvelire a operelor și nu sunt gata. Și nu vreau ca ea să le vadă până când nu sunt gata. Mai am puțin. Am lucrat la ele în fiecare zi, la prânz și după orele de școală, pe toată perioada toamnei. Nu există niciun interviu sau vreun test, admiterea constând în cea mai mare parte în evaluarea operelor tale de artă. Dar după ce l-am văzut pe sculptorul ăla făcând schițe, ochii mi-au fost schimbați din nou. Uneori, acum, jur că pot să văd sunetele, vântul șuierător verde închis, spargerea stacojie a ploii — toate aceste sunete-culori învârtejindu-se în camera mea în timp ce eu stau întins pe pat și mă gândesc la Brian. Numele lui, când îl spun cu voce tare: *azul*[1].

În altă ordine de idei, peste vară am crescut vreo opt centimetri. Dacă încă mai vrea cineva să se ia de mine, s-ar putea să-i trag una și să-l zbor de pe planetă. Fără probleme. Și vocea mi s-a îngroșat atât de tare, încât cei mai mulți oameni nu o pot percepe. Nu prea o folosesc, decât ocazional, când vorbesc cu Heather. Noi doi am început iarăși să ne înțelegem, de când ei îi place de un alt băiat. De vreo câteva ori chiar am ieșit să alerg cu ea și cu prietenii ei. A fost OK. Nimănui nu-i pasă dacă taci, atunci când alergi.

M-am transformat într-un King Kong foarte tăcut.

[1] Albastru (lb. spaniolă).

Astăzi, sunt un King Kong foarte îngrijorat, foarte tăcut. Am terminat orele și urc anevoie dealul pe o ploaie torențială, având un singur lucru în minte: ce-o să mă fac când Brian se va întoarce acasă în vacanța de Crăciun și va sta cu Jude?

(AUTOPORTRET: *Bând întunericul din mâinile mele făcute căuș*)

Când ajung acasă, văd că sunt singur, ca de obicei. Jude de-abia mai dă pe-acasă în ultima perioadă — a început să facă surf în ploaie, după ore, cu surferii ei retardați și insistenți — și, când e acasă, stă pe chat cu Brian, cunoscut și sub numele de Băiatuldin-spațiu. Am mai văzut o parte din conversațiile lor. În una dintre ele a vorbit despre film — cel pe care l-am văzut când m-a luat de mână pe sub cotieră! Aproape că am vomat pe loc.

Uneori, noaptea, mă așez de cealaltă parte a peretelui, dorindu-mi să-mi scot urechile ca să nu mai aud ding-ul unui alt mesaj de la el peste bâzâitul mașinii ei tâmpite de cusut.

(PORTRET: *Soră în ghilotină*)

Picur prin casă, un nor de ploaie, trăgând un șut unei găleți de lângă dormitorul lui Jude, astfel încât apa murdară să se infiltreze în mocheta aia albă și pufoasă și să i-o mucegăiască, apoi intru în camera mea, unde sunt surprins să-l găsesc pe tata stând pe patul meu.

Nu tresar sau ceva de genul. Dintr-un motiv sau altul, nu mă mai bate la cap în ultima vreme. E ca și când a băut o poțiune sau poate că eu am băut. Sau poate că e din cauză că sunt mai înalt. Sau poate că suntem amândoi supărați. Cred că nici el nu o poate găsi pe mama.

— Te-a prins furtuna? mă întreabă el. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător cu ploaia asta. E timpul să construiești arca aia, hm?

Asta e o glumă celebră și la școală. Nu mă deranjează. Îl ador pe Noe din Biblie. El avea aproape 950 de ani când a murit.

A plecat cu animalele. A luat lumea de la zero: pânze negre și tuburi nesfârșite de culori. Cel mai mișto lucru cu putinţă.

— M-a prins, spun eu, înșfăcând un prosop de pe scaunul de la birou.

Încep sa-mi șterg capul, așteptând inevitabilul comentariu legat de lungimea părului meu, dar acesta nu apare.

În schimb, apare:

— O să fii mai înalt decât mine.

— Crezi?

Gândul ăsta îmi ridică imediat moralul. O să ocup mai mult decât tata într-o încăpere.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Un băiat sare de pe un continent pe altul, cu tatăl său pe umeri*)

El încuviinţează, ridicându-și ambele sprâncene.

— Ţinând cont de viteza cu care ai crescut în ultima vreme, așa se pare.

Scrutează camera de parcă ar face inventarul, privind toate reproducerile mele — ele acoperă fiecare centimetru de pe pereţi și de pe tavan —, după care se uită din nou la mine și își lovește mâinile de coapse.

— Așadar, mă gândeam să ieșim în oraș, să luăm cina. Să petrecem puţin timp noi doi, tată și fiu.

Probabil că a văzut expresia mea îngrozită.

— Fără — pune ghilimelele cu degetele prin aer — *acele discuţii*. Îţi promit. Ieșim doar să mâncăm ceva. Am nevoie de un *mano a mano*[1].

— Cu mine? întreb eu.

— Cu cine altcineva?

[1] Faţă în faţă (lb. spaniolă).

Îmi zâmbește și văd că pe chipul lui nu există niciun pic de măgărie.

— Doar ești fiul meu.

Se ridică și pornește spre ușă. Jubilez, gândindu-mă la ce a spus: *Doar ești fiul meu.* Mă face să mă simt ca fiul lui.

— Am să port o haină, spune el, referindu-se, presupun, la sacou. Vrei și tu?

— Dacă așa vrei, spun eu uluit.

Cine ar fi crezut că prima întâlnire în oraș din viaţa mea va fi cu tata? Doar că îmi dau seama, în timp ce-mi pun sacoul — ultima oară l-am purtat la înmormântarea bunicii Sweetwine —, că mânecile îmi ajung până la coate, nu până la încheieturile mâinilor. Sfinte Sisoe, eu chiar sunt King Kong! Mă duc în dormitorul părinţilor mei, îmbrăcat cu dovada gigantismului meu.

— Ah, spune tata, rânjind.

Deschide dulapul și scoate un sacou sport bleumarin.

— Ăsta ar trebui să-ţi vină, pe mine mă cam strânge, spune el, lovindu-și burta inexistentă.

Îmi dau jos sacoul și mi-l pun pe al lui. Îmi vine la perfecţie. Zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ţi-am spus, zice el. Nici n-aș îndrăzni acum să mă mai lupt cu tine, durule!

Durule.

Când pornesc spre ușă, întreb:

— Unde-i mama?

— Habar n-am.

Tata și cu mine mergem la un restaurant pe apă și ne așezăm la geam. Ploaia face râuleţe, distorsionând priveliștea. Mă mănâncă degetele s-o desenez. Ne luăm câte-o friptură. El comandă un whisky, apoi un altul, și mă lasă și pe mine să beau câteva guri. Ne luăm amândoi desert. Nu vorbește despre sporturi sau despre

filme proaste sau despre cum ar trebui să umpli maşina de spălat vase sau despre jazzul ăla ciudat. Vorbeşte despre mine. Fără oprire. Îmi spune că mama i-a arătat câteva dintre caietele mele de schiţe — speră că n-am nimic împotrivă — şi că a fost dat pe spate. Îmi spune că e extrem de entuziasmat că mă înscriu la SAC şi că ar fi nişte proşti dacă nu m-ar accepta. A spus că nu-i vine să creadă că singurul lui fiu e atât de talentat şi că de-abia aşteaptă să-mi vadă portofoliul final. A spus că e extrem de mândru de mine.

Nu minte cu nimic.

— Mama ta crede că amândoi sunteţi ca şi admişi.

Dau din cap, întrebându-mă dacă nu cumva am înţeles greşit. Din câte ştiam, Jude nu voia să se înscrie. Probabil că am auzit greşit. Ce le-ar putea arăta ea?

— Eşti foarte norocos, spune el. Mama ta e atât de pasionată de artă. E contagios, nu-i aşa?

Zâmbeşte, dar îi văd chipul lăuntric, iar acela nu zâmbeşte deloc.

— Schimbăm?

Ridic fără tragere de inimă tortul meu cu mousse de ciocolată, pentru a-l schimba cu felia lui de tiramisu.

— Nu-nu, las-o baltă, spune el. Mai bine mai luăm două. Cât de des facem asta?

În timpul celui de-al doilea desert, mă pregătesc să-i spun că paraziţii şi bacteriile şi virusurile pe care el le studiază sunt la fel de mişto ca şi arta pe care o studiază mama, dar apoi mă gândesc c-o să sune penibil şi fals, aşa că, în schimb, îmi văd de felia mea de tort. Încep să-mi imaginez că oamenii din jurul nostru gândesc în sinea lor: „Ia uită-te la acel tată care ia cina împreună cu fiul său, nu-i aşa că-i tare frumos?" Nu-mi încap în piele de mândrie. Eu şi tata. Suntem prieteni acum. Amici. *Fraţi*. Oh, pentru prima dată mă simt şi eu fantastic de bine — a trecut mult timp —, atât de

bine, încât încep să pălăvrăgesc cum n-am mai făcut-o de când a plecat Brian. Îi povestesc tatei de șopârlele bazilisc, despre care tocmai am aflat că se pot mișca atât de iute pe suprafața unei ape, încât pot parcurge douăzeci de metri fără să se scufunde. Așa că, la urma urmei, Iisus nu e singurul care poate face asta.

El îmi spune cum șoimul călător atinge 320 de kilometri la oră, când plonjează. Ridic sprâncenele a mirare doar din politeţe, dar, pe bune, cine nu știe asta?

Îi spun cum girafele mănâncă treizeci și patru de kilograme de mâncare pe zi, dorm doar vreo treizeci de minute pe zi, nu doar că sunt cele mai înalte animale de pe pământ, dar au și cea mai lungă coadă dintre toate mamiferele de uscat și limbi de cincizeci de centimetri lungime.

El îmi povestește despre niște urși de apă microscopici, pe care se gândesc să îi trimită în spaţiu, deoarece pot supravieţui unor temperaturi care pornesc de la minus 160 de grade Celsius și urcă până la 150, pot face faţă unor radiaţii de 1000 de ori mai puternice, care pe noi ne-ar omorî, și pot rezista zece ani în șir fără apă.

Pentru o clipă, aș vrea să răstorn masa, deoarece nu-i pot povesti lui Brian despre urșii de apă din spaţiu, dar apoi alung gândul ăsta din minte și îl pun pe tata să ghicească animalul cel mai periculos pentru oameni, și îi dau peste nas după ce el încearcă toţi suspecţii obișnuiţi: hipopotami, lei, crocodili etc. E musca ţeţe, care poate transmite oamenilor malarie.

Începem să facem schimb de informaţii despre animale, până ce vine nota de plată. E cea mai mare distracţie de care am avut vreodată parte împreună cu el.

Când plătește nota, exclam:

— Nu știam că-ţi plac emisiunile cu animale!

— Cum adică? Tu de ce crezi că *ţie* îţi plac? Numai asta făceam noi doi, când erai tu mic. Nu îţi amintești?

Nu. Îmi. Amintesc.

Îmi amintesc: *Noah, e o lume în care înoți sau te scufunzi.* Îmi amintesc: *Poartă-te dur și vei fi dur.* Îmi amintesc fiecare privire dezamăgită care îmi sfâșia inima, fiecare privire stânjenită, fiecare privire uluită. Îmi amintesc: *Dacă sora ta geamănă n-ar semăna leit cu mine, aș jura că provii dintr-o partenogeneză.* Îmi amintesc de 49ers[1], de Miami Heat[2], de Giants, de Cupa Mondială. Nu-mi aduc aminte de Animal Planet.

Când intrăm în garaj, văd că mașina mamei tot nu e aici. El oftează. Și eu oftez. Ca și când, acum, îl înțeleg.

— Am avut un vis aseară, îmi povestește el, oprind motorul.

Nu dă vreun semn că ar vrea să coboare din mașină. Mă așez confortabil în scaun. Acum, noi chiar suntem prieteni!

— Mama ta mergea prin casă și, în timpul ăsta, toate lucrurile cădeau de pe rafturi și de pe pereți: cărți, tablouri, flecușteţe, absolut tot. Și eu nu puteam decât s-o urmez prin casă și să încerc să pun totul la loc.

— Ai reușit? întreb eu.

Se uită la mine confuz.

— Ai reușit să pui totul la loc? mă explic eu.

— Nu știu, spune el, ridicând din umeri. M-am trezit.

Își trece degetul peste volan.

— Uneori, ai impresia că știi anumite lucruri, că le știi în profunzime, doar ca să-ți dai seama mai târziu că nu știi nimic.

— Înțeleg la ce te referi, tată, spun eu, gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat cu Brian.

— Înțelegi? Deja?

Dau din cap.

— Bănuiesc că avem multe de vorbit.

---

[1] Echipă americană de fotbal.

[2] Echipă americană de baschet.

Simt un gol în stomac. Oare eu și tata chiar am putea fi atât de apropiaţi? Așa cum sunt taţii cu fiii lor? Așa cum am fi fost în tot acest răstimp, dacă eu m-aș fi aruncat de pe umărul lui ca Jude? Dacă aș fi înotat, în loc să mă scufund?

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph? auzim amândoi și râdem.

Apoi, el mă ia prin surprindere când spune:

— Puștiule, crezi c-o să aflăm vreodată unde naiba e Ralph?

— Sper, zic eu.

— Și eu.

O tăcere confortabilă se așterne în mașină și mă minunez la cât de fantastic de mișto se poartă tata, când spune:

— Așadar, te mai vezi cu tipa aia, Heather? mă întreabă el, înghiontindu-mă. Drăguţă fată.

Mă strânge ușor de umăr în semn de aprobare.

Ce nasol.

— Oarecum, spun eu, apoi adaug, cu mai multă convingere, deoarece n-am de-ales: Da, e prietena mea.

Îmi aruncă acea privire caraghioasă de ești-un-șmecher-mic.

— O să trebuiască să purtăm o mică discuţie noi doi, nu-i așa, fiule? Paisprezece ani.

Mă bate ușurel pe creștet, exact așa cum a făcut sculptorul cu elevii lui. Și acest gest, plus din nou cuvântul *fiule*, felul în care îl tot folosește: mda, n-am avut de-ales în legătură cu Heather.

Odată ajunși în casă, mă duc în camera mea, observând că, drept răzbunare, Jude a dărâmat o găleată de apă pe podeaua mea. Mă rog. Arunc un prosop în băltoacă și, în timp ce fac asta, mă uit la ceasul de pe birou, care afișează atât ora, cât și data.

Oh.

Mai târziu, îl găsesc pe tata tolănit pe canapea, uitându-se la un meci de fotbal. Am răsfoit toate caietele mele de schiţe și n-am

putut găsi un singur desen cu el în care să aibă capul pe umeri, așa că am scos cele mai bune pasteluri ale mele și am făcut unul nou, cu noi doi în spatele unei antilope gnu. Dedesubt am scris: *La mulți ani!*

Se uită lung în ochii mei.

— Mersi!

Cuvântul iese icnit, ca și când s-ar fi străduit din răsputeri să-l rostească. Nimeni nu și-a amintit. Nici măcar mama. Ce se întâmplă cu ea? Cum de nu și-a amintit de ziua de naștere a tatei? Poate că, la urma urmei, nu e căzută din cer.

— A uitat și de curcanul pentru Ziua Recunoștinței, spun eu, încercând să-l fac să se simtă mai bine, doar că îmi dau seama abia după ce am spus-o cât de penibil e să-l compar cu un curcan.

Totuși, el râde, ceea ce tot e ceva.

— E o antilopă gnu? întreabă el, arătând spre desen.

Când punem punct celei mai lungi conversații din lume despre antilopele gnu, bate cu mâna în canapea și mă așez lângă el. Își pune mâna pe umărul meu, o ține de parcă acolo ar fi locul ei, și ne uităm împreună la meci. E destul de plictisitor, dar atleții, ei bine, știți voi.

Minciuna pe care i-am spus-o despre Heather e ca o piatră în stomacul meu.

O ignor.

*

La o săptămână după aniversarea uitată a tatei, cu ploaia care bate măr casa noastră, mama și tata ne așază pe mine și pe Jude în partea înghețată a camerei de zi, unde nimeni nu stă niciodată, pentru a ne informa că tata se va muta, pentru o vreme, la Hotelul Lost Cove. Ei doi, mă rog, mama ne spune că tata va închiria un apartament acolo, până ce își vor rezolva problemele pe care le au.

Cu toate că n-am mai vorbit de-o veşnicie, simt în pieptul meu cum inima lui Jude se încleştează şi se descleştează odată cu a mea.

— Ce probleme? întreabă ea, dar, după aceea, ploaia devine atât de zgomotoasă, încât nu mai pot auzi nimic.

Sunt convins că furtuna o să dărâme pereţii. Apoi chiar o face şi îmi aduc aminte de visul tatei, întrucât se desfăşoară aidoma. Privesc cum vântul curăţă tot ce se află pe rafturi: fleacuri, cărţi, o vază cu flori mov. Nimeni altcineva nu mai observă. Mă apuc bine de braţele scaunului.

(PORTRET DE FAMILIE: *Pregătiţi-vă pentru impact*)

Aud din nou vocea mamei. E calmă, prea calmă, păsări galbene care nu aparţin acestei furtuni zguduitoare.

— Noi încă ne iubim foarte mult, spune ea. Doar că, în această perioadă, avem nevoie de ceva spaţiu.

Se uită la tata.

— Benjamin?

Când menţionează numele tatei, toate tablourile, oglinzile, fotografiile de familie cad de pe pereţi. Din nou, numai eu observ. Mă uit la Jude. Lacrimile stau aninate în genele ei. El îşi lasă capul în mâini, în mâinile lui micuţe de tot, ca lăbuţele unui raton — când s-a întâmplat asta? Sunt prea mici ca să acopere ceea ce se petrece pe chipul său, trăsăturile care i s-au închis brusc. Stomacul mi se frământă fără încetare. În bucătărie aud ibrice şi oale căzând din dulapuri. Închid ochii pentru o clipă, văd acoperişul smuls de pe casă, zburând în văzduh.

Jude explodează:

— Eu mă duc cu tata!

— Şi eu! exclam, şocându-mă, pur şi simplu.

Tata îşi ridică privirea. Durerea picură din fiecare colţişor al chipului său.

— Copii, voi veţi rămâne aici, cu mama voastră. E temporar.

Vocea lui e foarte firavă și, când se ridică și iese din cameră, observ pentru prima dată cât de tare i s-a rărit părul.

Jude se ridică și se apropie de mama, privind-o de parcă ar fi un gândac.

— Cum ai putut să faci asta? spune ea printre dinții strânși și își face propria ieșire, părul răsucindu-i-se și șerpuind furios pe podea, în urma ei.

O aud strigându-l pe tata.

— Ne părăsești? spun/gândesc, ridicându-mă în picioare.

Deoarece, chiar dacă tata pleacă acum, mama a plecat deja. A fost dată dispărută de luni de zile. Știu asta și nu pot să mă uit în ochii ei.

— Niciodată, spune ea, apucându-mă de umeri.

Sunt surprins de puterea strânsorii ei.

— Mă auzi, Noah? N-am să vă părăsesc niciodată, pe tine și pe sora ta. Ceea ce se întâmplă e între mine și tatăl vostru. Nu are nimic de-a face cu voi.

Mă topesc în brațele ei ca un trădător ce sunt. Ea mă mângâie pe păr. Mă simt atât de bine.

— Băiatul meu. Băiatul meu sensibil. Băiatul meu visător. Totul va fi bine.

Repetă întruna, ca pe o incantație, cum totul va fi bine, dar îmi dau seama că nu crede asta. Nici eu.

Mai târziu, în acea seară, eu și Jude stăm unul lângă altul la fereastră. Tata își duce o valiză la mașină. Ploaia plânge peste el, făcându-l din ce în ce mai gârbovit, cu fiecare pas făcut.

— Nu cred că are ceva în ea, spun eu, privindu-l cum aruncă valiza în portbagaj de parcă ar fi plină cu pene.

— Ba da, are, spune ea. Am verificat. Un singur lucru. Un desen cu tine și cu el călărind un animal ciudat. Nimic altceva. Nici măcar o periuță de dinți.

Acestea sunt primele cuvinte pe care le-am schimbat între noi în ultimele luni.

Nu pot să cred că singurul lucru pe care tata l-a luat cu el sunt eu.

În noaptea aceea, stau întins în pat, neputând să adorm, întrebându-mă dacă mă holbez la întuneric sau el se holbează la mine, când Jude deschide ușa, traversează camera și se urcă în pat cu mine. Întorc perna ca să nu fie udă. Stăm întinși pe spate.

— Mi-am dorit asta, șoptesc eu, spunându-i ce anume mă macină de câteva ore bune. De trei ori. La trei aniversări diferite. Mi-am dorit ca el să plece.

Ea se răsucește pe o parte, mă atinge pe mână și șoptește:

— Odată, mi-am dorit ca mama să moară.

— Retrage-ţi cuvintele, spun eu, întorcându-mă pe-o parte.

O simt cum îmi respiră în faţă.

— Eu nu mi le-am retras la timp.

— Cum să fac asta?

— Nu știu.

— Bunica ar trebui să știe cum, spune ea.

— Da, ne-ar fi de mare ajutor, zic eu, iar apoi, brusc, amândoi izbucnim în hohote de râs și nu ne putem opri, și e acel tip de râs care ne face să icnim și să fornăim, și trebuie să ne punem perna peste faţă, astfel încât mama să nu ne audă și să creadă că faptul că l-a alungat pe tata din familie e cel mai haios lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

Când ne potolim, totul pare diferit, ca și când, dacă am aprinde lumina, am fi niște urși.

Următorul lucru pe care îl știu e că simt o mișcare și că Jude stă călare pe mine. Sunt atât de surprins, încât nu fac nimic. Ea trage adânc aer în piept.

— OK, acum, că am parte de toată atenţia ta. Ești pregătit?

Se bâţâie de câteva ori.

— Dă-te jos! mârâi eu, dar ea vorbește peste mine.

— Nu s-a întâmplat nimic. M-ai auzit? Am încercat să-ţi spun asta de atâtea ori, dar nu voiai să mă asculţi.

Rostește pe litere.

— N-I-M-I-C. Brian e prietenul *tău*, am priceput. În garderobă, mi-a povestit despre un lucru numit roi globular, cred. A vorbit despre cât de uimitoare sunt desenele tale, pentru numele lui Pete[1]! E adevărat că eram supărată foc pe tine, din cauza mamei și din cauză că mi-ai furat toţi prietenii, și din cauză că ai aruncat acel bilet — știu că tu ai făcut asta și a fost super nasol, Noah, pentru că aceea a fost singura sculptură de nisip făcută de mine pe care o consideram suficient de bună ca mama să o vadă. Așa că se prea poate ca la acea petrecere să fi avut în mână numele lui Brian scris pe o bucăţică de hârtie, dar NU S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC, bine? Nu ţi-am furat...

Face o pauză.

— ... cel mai bun prieten, bine?

— Bine, spun eu. Acum, dă-te jos de pe mine.

Din pricina noii mele voci grozave, iese mai aspru decât am intenţionat. Ea nu face nicio mișcare. Nu-i pot mărturisi ce anume îmi provoacă această informaţie. Mintea mea gonește, rearanjând acea noapte, ultimele luni, rearanjând totul. Momentele când încerca să vorbească cu mine, cum o evitam, trânteam ușa, dădeam televizorul tare, nefiind în stare nici să mă uit la ea, darămite s-o ascult, cum am rupt o felicitare pe care mi-a dat-o și pe care n-am citit-o, până ce ea a renunţat să mai încerce. *Nu s-a întâmplat nimic.* Nu sunt îndrăgostiţi. Brian n-o să vină, peste câteva săptămâni, ca să se închidă cu ea în dormitor, așa cum îmi tot imaginam.

[1] Variantă eufemistică a expresiei „Pentru numele lui Dumnezeu" sau „Pentru numele lui Iisus", Pete putând veni de la Sfântul Petru.

Ei n-or să se uite la filme pe canapeaua noastră și nici nu vor căuta meteoriți în pădure. Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a întâmplat nimic!

(PORTRET: *Un băiat face autostopul și oprește o cometă*)

Dar, un moment.

— Atunci, cine-i Băiatuldinspațiu?

Eram atât de sigur că e Brian. Vreau să zic: spațiul cosmic, alo?

— Hm?

— Băiatuldinspațiu, pe chat.

— Ce-ți mai place să spionezi! Iisuse! exclamă ea, oftând. Ăla-i Michael, știi tu, Zephyr. „Băiatuldinspațiu" e numele unui cântec care îi place lui.

Oh.

OH!

Și bănuiesc că și alți oameni — probabil milioane — în afară de mine și de Brian au văzut acel film cu extratereștri. Sau ar putea glumi cu ea în legătură cu teleportarea. Sau ar putea folosi numele de Băiatuldinspațiu!

Acum îmi aduc aminte de Placa Ouija.

— Zephyr e M.? Îți place de Zephyr?

— Poate, zice ea, evaziv. Nu știu încă.

E și asta o veste interesantă, dar *Nu S-a Întâmplat Nimic* pune stăpânire pe mine. Uit că e în cameră, că stă pe mine, până ce spune:

— Așadar, tu și Brian sunteți îndrăgostiți unul de celălalt sau ceva de genul?

— Ce?! Nu!

Cuvintele îmi zboară din gură.

— Dumnezeule, Jude! Nu pot să am și eu un prieten? M-am combinat cu Heather, în caz că n-ai observat.

Nu știu de ce spun toate astea. O împing de pe mine. Simt cum piatra din stomac se mărește.

— OK, bine. Doar că...

— Ce?

Oare Zephyr i-a spus ce s-a întâmplat în acea zi în pădure?

— Nimic.

Se urcă înapoi în pat și ne cuibărim unul lângă celălalt. Ea spune, aproape șoptit:

— Acum poţi să încetezi să mă mai urăști.

— Nu te-am urât niciodată, spun eu, ceea ce e o minciună sfruntată. Mie chiar îmi...

— Și mie. Îmi pare *atât* de rău.

Mă ia de mână. Începem să respirăm sincronizat, pe întuneric.

— Jude, eu...

— Atât de mult, completează ea.

Râd. Uitasem de asta.

— Știu, și eu, spune ea, chicotind.

Totuși, nu îmi va putea citi cu mintea și următoarea propoziţie.

— Cred că ţi-am văzut toate sculpturile în nisip.

Simt un junghi de căinţă. Acum îmi doresc să nu fi distrus toate pozele. Aș fi putut să i le arăt. Ea ar fi putut intra la SAC pe baza lor. Ar fi putut să le aibă pe vecie. Ar fi putut să i le arate mamei.

Asta va trebui să ţină:

— Sunt absolut uimitoare.

— Noah?

Am luat-o complet prin surprindere.

— Pe bune?

Știu că zâmbește, pentru că și eu zâmbesc. Vreau să-i spun cât de tare mă tem că ea e mai bună decât mine. În schimb, spun:

— Nu suport să văd cum le spală oceanul.

— Dar aia e partea cea mai bună.

Ascult valurile lovind ţărmul și mă gândesc la toate acele femei de nisip incredibile, măturate de mare înainte ca să le poată vedea

cineva și îmi muncesc creierii să pricep cum ar putea fi ăsta un lucru bun, când ea spune, foarte încet:

— Mulţumesc.

Și în mine totul devine liniștit și pașnic și adevărat.

Respirăm și începem să ne lăsăm pradă somnului. Îmi imaginez că înotăm prin cerul nopţii spre luna strălucitoare și sper că, dimineaţă, îmi voi aduce aminte de această imagine, astfel încât să o pot desena și să i-o dăruiesc. Înainte să adorm de tot, o aud spunând:

— Tot pe tine te iubesc cel mai tare.

Iar eu spun:

— Și eu.

Dar, dimineaţă, nu sunt sigur dacă noi chiar am spus asta sau dacă eu am gândit-o sau am visat-o.

Nu că ar conta.

*

E începutul vacanţei de iarnă, cunoscute și sub numele de Întoarcerea lui Brian, iar mirosul îmbietor care plutește dinspre bucătărie a poruncit creierului meu să mă ridic de pe scaun și să ies pe hol.

— Tu ești? strigă Jude din camera ei. Vino-coa', te rog!

Intru în camera ei, unde o găsesc în pat, citind din biblia bunicii. Încearcă să găsească niște absurdităţi care să-l aducă pe tata înapoi.

Îmi întinde o eșarfă.

— Poftim, spune ea. Leagă-mă de pat.

— Poftim?

— E singura soluţie. Am nevoie de ceva care să-mi amintească să nu fiu lipsită de voinţă și să mă duc la bucătărie. N-o să-i ofer mamei satisfacţia de a lua nici măcar o îmbucătură. Cum de s-a

hotărât abia acum să devină Julia Child[1]? Nici tu n-ar trebui să mănânci ceva din ce gătește ea. Știu că aseară, când ne-am întors de la tata, ți-ai băgat botul în plăcinta aia cu carne de pui. Am văzut.

Îmi aruncă o căutătură urâtă.

— Îmi promiți că n-ai să mai mănânci nici măcar o bucățică?

Dau din cap, dar nici nu-mi trece prin gând să nu gust din această mâncare ce a umplut casa cu un miros fantastic de mișto.

— Vorbesc serios, Noah.

— OK, zic eu.

— Leagă-mi doar o mână, ca să pot da paginile.

În timp ce îi leg mâna de pat, ea continuă:

— Miroase a plăcintă, de mere sau de pere, sau poate a trigoane, sau poate a tartă. Of, Doamne, ador tartele. Nu e corect. Cine ar fi știut că poate să gătească?

Întoarce o pagină din biblia bunicii.

— Fii tare! îmi spune ea, când mă îndrept spre ușă.

O salut.

— Da, căpitane!

Am devenit agent dublu. Cam așa au stat lucrurile de când tata a plecat: după ce eu și Jude luăm chestii la pachet, pe care le mâncăm cu tata în garsoniera lui vânăt-cadaverică de la hotel, eu, când ajung acasă, pândesc momentul în care Jude se închide în cameră pentru a vorbi pe chat cu Băiatuldinspațiu — care e Zephyr! Nu Brian! — și mă duc la bucătărie, pentru a mă ospăta cu mama. Dar chiar și atunci când stau cu tata și ne uităm la Animal Planet, respirând aer cenușiu, prefăcându-mă că nu observ cum el stă strâns ca un scaun pliant, sau când sunt cu domnul Grady în sala de pictură, făcând ultimele retușuri la picturile pe care le voi include în portofoliul pentru SAC, sau când mama mă învață, la

[1] Julia Carolyn Child (1912-2004), chef, autoare de cărți culinare și vedetă de televiziune.

bucătărie, să dansez salsa în timp ce sufleurile cresc, sau când joc „Cum ţi-ai dori să mori?" cu Jude, în timp ce ea coase, eu nu fac decât un singur lucru. Sunt o clepsidră umană: aşteptând, aşteptând, aşteptând ca Brian Connelly să vină acasă.

În orice zi, oră, minut, secundă de-acum.

Jude are dreptate. În această dimineaţă, pe blatul din bucătărie se află într-adevăr o plăcintă de mere cu un strat auriu deasupra *şi* o farfurie de trigoane.

Mama stă în picioare, frământând aluat, cu faţa plină de făină.

— O, ce bine, spune ea când mă vede. Vrei, te rog, să mă scarpini pe nas? Era să înnebunesc.

Mă duc şi o scarpin pe nas.

— Mai tare, spune ea. Aşa. Mersi!

— E ciudat să scarpin nasul altcuiva, îi spun.

— Aşteaptă pân-o să devii părinte.

— E mult mai moale decât pare, spun eu.

Ea îmi zâmbeşte şi inundă încăperea cu o briză caldă de vară.

— Eşti fericită, recunosc eu cu voce tare, deşi trebuia să rămână doar un gând.

Noua mea voce ca de trombon o face să sune ca o acuzaţie, ceea ce bănuiesc că şi e. Nu doar că e mai fericită de când a plecat tata, dar chiar se află într-o încăpere când se află într-o încăpere. S-a întors de pe Calea Lactee. Ba chiar s-a făcut leoarcă, zilele trecute, într-o ploaie torenţială, împreună cu mine şi cu Jude.

Se opreşte din frământat.

— Cum se face că n-ai gătit niciodată aşa, când locuia tata aici? o întreb eu.

De fapt, altceva voiam s-o întreb: cum se face că nu ţi-e dor de el? Cum se face că el a trebuit să plece pentru ca tu să redevii normală?

Oftează.

— Nu ştiu.

Își trece degetul printr-o grămăjoară de făină, începând să-și scrie numele. Chipul i se închide.

— Miroase incredibil, spun eu, dorind să fie iar fericită, vrând și urând asta în același timp.

Îmi zâmbește vag.

— Ia o bucată de plăcintă *și* un trigon. N-o să-i spun surorii tale.

Încuviințez, iau un cuțit și tai o felie enormă, de fapt, un sfert de tavă, și o pun pe o farfurie. Apoi iau un trigon. De când am devenit King Kong, nu mă satur niciodată de mâncare. Mă îndrept spre masă cu farfuria plină, mirosul făcându-mă să vreau să merg în mâini, când pasa proastă a lui Jude intră agale în bucătărie.

Privirea dată peste cap e de 10,5 pe scara Richter. Cea Mare. California a alunecat în ocean. Își pune mâinile în șolduri, exasperată.

— Ce-i cu tine, Noah?

— Cum de-ai reușit să scapi? mă interesez eu, cu gura plină.

— Să scapi? întreabă mama.

— Am legat-o ca să nu fie tentată să coboare în bucătărie și să mănânce.

Mama râde.

— Jude, știu că ești furioasă pe mine. Dar asta nu înseamnă că nu poți să mănânci un trigon la micul dejun.

— Niciodată!

Traversează încăperea și ia o cutie de Cheerios dintr-un dulap, turnând câteva într-un bol vechi și trist.

— Cred c-am folosit tot laptele, spune ea.

— Normal că l-ai folosit! strigă Jude, semănând la voce cu un măgar care rage.

Se așază lângă mine, crănțănind cerealele uscate și făcând-o pe martira, ochindu-mi farfuria în tot acest timp. Când mama se întoarce cu spatele, o împing cu furculița spre ea și, după ce își umple gura, mi-o împinge înapoi.

Și, în acest moment, pe ușă intră Brian Connelly.

— Am bătut, spune el, agitat.

E mai în vârstă, mai înalt, mai lipsit de pălărie și s-a tuns — părul lui ca focul de tabără alb a dispărut.

Sar fără să vreau în picioare, mă așez la loc, apoi sar din nou, pentru că așa se comportă toți oamenii normali când cineva intră într-o încăpere, nu-i așa? Jude îmi trage una cu piciorul pe sub masă și îmi aruncă o privire care spune: *Nu te mai purta ca un ciudat*, după care încearcă să-i zâmbească lui Brian, dar gura ei e atât de plină cu plăcintă, încât face o mutră ciudată și desfigurată ca de veveriță. Eu în mod clar nu pot să vorbesc, deoarece sunt prea ocupat cu săritul în sus și-n jos.

Din fericire, printre noi se află mama.

— Hei, bună!

Își șterge mâinile de șorț și se duce să dea mâna cu el.

— Bine ai revenit!

— Vă mulțumesc! îi răspunde el. Mă bucur să fiu aici.

Inspiră adânc.

— Se simte până la noi acasă ce gătiți. Am salivat întruna, în timp ce mâncam fulgii de porumb.

— Te rog, îl invită mama. Servește-te! Trec printr-o mică perioadă de gătit. Și chiar te rog să iei câteva bucăți și pentru mama ta.

Brian se uită pierdut spre blatul de la bucătărie.

— Poate mai târziu.

Ochii lui zboară spre mine. Își linge buza de jos și ticul ăsta atât de familiar îmi face inima să-mi sară din piept.

La un moment dat, în timp ce mă ridicam și mă așezam, am încremenit: cu spatele cocoșat și brațele legănându-se ca la maimuțe. Îmi dau seama după expresia de pe chipul lui că arăt ridicol. Aleg să mă ridic. Pfui! Sus a fost cea mai bună alegere! Stau. Sunt

o persoană pe picioare care sunt făcute în acest scop. Iar el e la vreo cinci metri distanţă, acum patru, trei, doi...

E în faţa mea.

Brian Connelly stă în faţa mea.

Ce a mai rămas din părul lui are o culoare gălbuie ca de unt. Ochii săi, ochii săi, ochii săi uimitori şi mijiţi! or să mă facă să-mi pierd minţile. Acum nu îi mai ascunde nimic. Sunt surprins că pasagerii din avion nu l-au urmărit la coborârea din avion şi nu îl aşteaptă acum la uşă. Vreau să-l desenez. *Acum.* Vreau să fac totul. *Acum.*

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Doi băieţi fugind spre strălucire*)

Pentru a mă calma, încerc să-i număr pistruii, ca să văd dacă i-au mai apărut vreunii noi.

— Te mai holbezi mult? întreabă el şoptit, astfel încât numai eu îl aud.

Practic, acestea au fost primele patru cuvinte pe care mi le-a adresat când ne-am cunoscut, în urmă cu atâtea luni. Buzele i se arcuiesc într-o jumătate de zâmbet. Văd că limba îi e poziţionată pe falia dintre cei doi incisivi.

— Arăţi altfel, spun eu, dorindu-mi să nu fi folosit un ton atât de visător.

— Eu? Omule, eşti imens! Cred că eşti mai mare decât mine. Cum s-a întâmplat?

Mă uit în jos.

— Da, foarte departe de degetele de la picioare.

Ăsta e un lucru la care m-am gândit mult, în ultima vreme. Degetele mele de la picioare se află într-un alt fus orar.

Îl bufneşte râsul, apoi mă bufneşte şi pe mine, iar sunetul hohotelor noastre amestecate e ca o maşină a timpului şi ne-am întors instantaneu la vacanţa de vară, la zilele petrecute în pădure, la nopţile petrecute pe acoperişul său. N-am mai vorbit de cinci luni şi amândoi arătăm altfel acum, dar e la fel, la fel, la fel. Observ că

mama ne privește curioasă, foarte atentă, neînțelegând prea bine ce vede, de parcă noi suntem un film străin fără subtitrare.

Brian se întoarce spre Jude, care a reușit în sfârșit să înghită dumicatul.

— Salut! spune el.

Ea îi face cu mâna, după care continuă să-și vadă de cerealele ei. E adevărat. Chiar nu e nimic între ei. Probabil că, atunci când au intrat în garderobă împreună, a fost ca și când s-ar fi suit doi străini într-un lift. Simt un junghi de vinovăție când mă gândesc la ce am făcut *eu* în garderobă.

— Unde naiba e Ralph? Unde naiba e Ralph?

— O, Doamne-Dumnezeule! exclamă Brian. Am uitat! Nu pot să cred că au trecut atâtea luni fără să mă gândesc pe unde-și face veacul Ralph!

— Papagalul ăla ne-a băgat pe toți într-o adevărată dilemă existențială, îi spune mama, zâmbind.

El îi întoarce zâmbetul, apoi se uită la mine.

— Ești gata? întreabă el, de parcă am avea vreun plan.

Observ că nu are traista cu meteoriți la el și văd că afară se pregătește să toarne cu găleata, dar trebuie s-o ștergem de-aici. Imediat.

— Ne ducem să căutăm meteoriți, spun eu, de parcă ăsta e un lucru pe care îl fac mai toți oamenii în diminețile de iarnă.

Nu le-am povestit niciodată, mamei și lui Jude, prea multe despre vara trecută, lucru care se reflectă pe chipurile lor consternate. Dar cui îi pasă?

Nouă în mod sigur nu.

Într-o clipită ieșim pe ușă, traversăm strada și intrăm în pădure, alergând fără motiv și râzând fără motiv și pierzându-ne mințile și suflarea, până când Brian mă apucă de tricou, mă întoarce spre el și, punând o mână puternică pe abdomenul meu, mă lipește de un copac și mă sărută atât de intens, încât pur și simplu orbesc.

*

Orbirea durează doar o secundă, căci culorile încep să mă inunde: nu prin ochi, ci direct prin piele, înlocuindu-mi sângele și oasele, mușchii și tendoanele, până ce sunt roșuportocaliualbastruverdemovgalbenroșuportocaliualbastruverdemovgalben.

Brian își dă capul înapoi și mă soarbe din priviri.

— La dracu'! spune el. De cât timp îmi doream să fac asta!

Respirația lui îmi învăluie fața.

— De-atâta timp. Ești pur și simplu...

Nu termină, în schimb, îmi mângâie obrazul cu dosul palmei. Gestul e surprinzător, distrugător-de-atomi, deoarece e atât de neașteptat, atât de *tandru*. La fel ca privirea din ochii lui. Îmi face pieptul să mă doară de atâta bucurie, o bucurie de cai-care-galopează-prin-apă.

— Doamne, șoptesc. Se întâmplă.

— Da, se întâmplă.

Cred că inimile tuturor ființelor vii de pe acest pământ bat în trupul meu.

Îmi trec mâinile prin părul lui, în sfârșit, în sfârșit, apoi îi trag capul spre mine și îl sărut atât puternic, încât dinții noștri se ciocnesc, planetele se ciocnesc, îl sărut acum pentru fiecare moment în care n-am făcut-o toată vara. Știu absolut totul și despre cum să-l sărut, cum să-i fac trupul să se cutremure doar cu o ușoară mușcătură de buză, cum să-l fac să geamă în gura mea prin simpla șoptire a numelui său, cum să-i fac capul să cadă pe spate, spatele să i se arcuiască, cum să-l fac să geamă printre dinți. E ca și când am participat la toate lecțiile posibile la această materie. Și chiar și în timp ce îl sărut, și îl sărut, și îl sărut, îmi doresc mai mult, mai mult, mai mult, ca și când nu mă pot sătura și niciodată n-o să mă pot sătura.

— Suntem ca ei, gândesc/spun eu, oprindu-mă preţ de o secundă pentru a-mi recăpăta suflarea, viaţa, gurile noastre fiind la doar câţiva milimetri una de cealaltă, frunţile noastre lipite una de cealaltă.

— Cine?

Vocea îi e răgușită. Îmi stârnește imediat o răscoală în sânge, așa încât nu-i pot povesti despre acei doi tipi ascunși în alcov la petrecere. În schimb, îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui, deoarece acum pot, acum pot face toate lucrurile la care m-am gândit fără încetare. Îi ating râul abdomenului, pieptul și umerii. El șoptește cuvântul *da*, ceea ce mă face să mă înfior, ceea ce îl face să se înfioare, iar apoi mâinile lui călătoresc pe sub tricoul meu și pipăitul lor lacom pe pielea mea mă face să-mi pierd minţile.

Iubire, gândesc și gândesc și gândesc și gândesc și nu spun. N-o spune!

N-o spune! Nu-i spune că-l iubești.

Dar o fac. Îl iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Închid ochii și mă înec în culori, îi deschid și mă înec în lumină, deoarece miliarde și miliarde de găleţi cu lumină se varsă de sus peste noi.

Asta e. Asta e absolut *totul*. Ăsta e tabloul care se pictează singur.

Și asta e ceea ce gândesc, când asteroidul se prăbușește peste noi.

— Nimeni nu poate ști, spune el. Niciodată.

Mă dau înapoi, mă uit la el. Brusc, s-a transformat într-o sirenă. Întreaga pădure a amuţit. Nici ea nu vrea să știe ceea ce tocmai a spus el.

Explică, mai calm:

— Ar însemna sfârșitul. Sfârșitul tuturor lucrurilor. Al bursei mele sportive la Forrester. Ca elev în clasa a zecea sunt asistent de căpitan în echipa universităţii și...

Vreau să tacă. Vreau să se întoarcă la mine. Vreau ca faţa lui să arate ca acum câteva clipe, când i-am mângâiat abdomenul, pieptul,

când el mi-a mângâiat obrazul cu mâna. Îi ridic tricoul, i-l trag peste capul care încă vorbește, apoi mi-l scot și eu și mă lipesc de el, picioare de picioare, vintre de vintre, bust gol de bust gol. Rămâne fără suflare. Ne potrivim perfect. Îl sărut lent, adânc, până ce singurul lucru pe care îl poate spune e numele meu.

Îl spune din nou.

Și din nou.

Până ce suntem două lumânări aprinse care se topesc și devin una.

— N-o să afle nimeni. Nu-ţi face griji, îi șoptesc, nepăsându-mi dacă toţi oamenii din lume știu, nepăsându-mi de nimic, decât de noi doi sub cerul liber, în timp ce tunetele sparg liniștea și ploaia începe să cadă.

*

Stau pe pat și-l desenez pe Brian, care stă așezat la biroul meu, urmărind o ploaie de meteoriţi pe un site de astronomie de care e dependent. În desen, stelele și planetele ies din ecranul calculatorului în cameră. Asta e prima oară când ne vedem după ceea ce s-a întâmplat în pădure, excepţie făcând miliardele de ori în care mi l-am imaginat în ultimele zile, inclusiv de Crăciun. Ceea ce s-a petrecut între noi mi-a colonizat fiecare celulă din creier. De-abia mai pot să-mi leg șireturile. Azi-dimineaţă, am uitat cum să mestec.

Mă gândeam că poate avea să se ascundă de mine pentru tot restul vieţii, dar, la câteva minute după ce am auzit mașina mamei lui trăgând în garaj, azi, semnalând întoarcerea lor de la un centru budist din nord, el a apărut la fereastra mea. L-am ascultat povestindu-mi la nesfârșit despre o uniune intergalactică, iar acum ne luăm la întrecere, încercând să aflăm care dintre noi a avut parte de cel mai nasol Crăciun. El se poartă ca și când ceea ce s-a întâmplat între noi n-ar fi avut loc, așa că și eu procedez la fel. Mă rog, încerc. Inima mea e mai mare decât cea a unei balene albastre, care are

nevoie de propriul ei loc de parcare. Ca să nu mai vorbim de cei trei metri de beton ai mei, care m-au ţinut încontinuu la duş. Sunt aşa de curat! Dacă e secetă, să ştiţi cine-i de vină.

De fapt, tocmai mă gândesc la duş, la noi doi sub duş, mă gândesc la apa fierbinte care şerpuieşte peste trupurile noastre goale, mă gândesc cum l-aş lipi de perete, cum mi-aş plimba mâinile peste el, mă gândesc la sunetele pe care le-ar scoate, cum şi-ar da capul pe spate şi ar spune *da*; aşa cum a făcut în pădure, mă gândesc la toate lucrurile astea, în timp ce îi spun, cu o voce normală, cum eu şi Jude ne-am petrecut Crăciunul în camera de hotel a tatei, mâncând preparate chinezeşti la pachet şi respirând aer cenuşiu. E uimitor câte lucruri poţi face simultan. E uimitor cum lucrurile care se petrec în mintea mea rămân în mintea mea.

(AUTOPORTRET: *Nu deranjaţi!*)

— Las-o baltă! spune el. N-ai să poţi niciodată să mă întreci la asta. A trebuit să merg cu mama la o întrunire de o zi întreagă, şi apoi să dorm pe jos pe-o rogojină, şi să mănânc un terci scârbos la cina din seara de Ajun. Singurul meu cadou a fost o rugăciune din partea călugărilor. O rugăciune de pace! Repet: o întrunire de o zi, *eu*! N-am putut deloc să vorbesc. Sau să fac ceva. Vreme de opt ore. Şi apoi terciul şi rugăciunea!

Începe să râdă şi eu mă molipsesc imediat.

— Şi a trebuit să port o robă. O afurisită de rochie.

Se întoarce, aprins ca o lanternă.

— Şi partea cea mai rea e că, în tot acel timp, m-am gândit întruna la...

Îl văd tremurând. O, Doamne!

— Omule, a fost *atât* de dureros. Din fericire, am avut în poală nişte perne ciudate, aşa că nimeni n-a ştiut. A fost nasol.

Se uită la gura mea.

— Şi în acelaşi timp n-a fost nasol.

Se întoarce înapoi la stelele lui. Îl văd din nou cutremurându-se.

Mâna mea rămâne fără vlagă și scap creionul. Nici el nu se poate opri să se gândească la asta. Se răsucește cu scaunul spre mine.

— Așadar, cine erau „ei" de care-ai pomenit?

Îmi ia o secundă, dar apoi înțeleg la ce se referă.

— Am văzut niște tipi sărutându-se la petrecerea aia.

Se încruntă.

— Petrecerea la care te-ai combinat cu Heather?

Luni de-a rândul fusesem atât de supărat pe el și pe Jude pentru ceva ce nu se întâmplase, încât nu-mi trecuse niciodată prin minte că și el ar putea fi supărat pe mine pentru ceva ce chiar a avut loc. Mai e, oare? Oare de aceea nu m-a sunat și nu mi-a scris nici măcar un e-mail? Vreau să-i povestesc ce s-a întâmplat. Vreau să-i spun că-mi pare rău. Pentru că îmi pare rău. În schimb, spun doar:

— Da, la petrecerea aia. Erau...

— Cum?

— Nu știu, uimitori sau ceva de genul...

— De ce?

Vorbele i se transformă în șoapte abia deslușite. Nu există niciun răspuns. Pe bune, erau uimitori numai pentru că erau doi tipi care se sărutau.

Îi spun:

— M-am gândit că mi-aș da toate degetele, dacă...

— Dacă? insistă el.

Îmi dau seama că mi-e imposibil s-o spun cu voce tare, dar nu trebuie, întrucât o face el.

— Dacă am fi putut fi noi în locul lor, nu-i așa? I-am văzut și eu.

Temperatura trupului meu e de o mie de grade Celsius.

— Ar fi greu să desenezi fără degete, spune el.

— M-aș descurca eu cumva.

Închid ochii, nefiind în stare să controlez sentimentul din mine, și când îi deschid, o secundă mai târziu, e ca și când el a fost agăţat într-un cârlig, iar eu sunt cârligul. Îi urmăresc privirea spre abdomenul meu dezgolit — mi s-a ridicat tricoul —, apoi mai jos, spre locul unde n-am cum să ascund ceea ce simt. Cred că el mă electrocutează cu un Taser sau ceva de genul, întrucât nu mă pot mișca.

Brian înghite, se răsucește la loc cu faţa spre calculator și pune o mână pe mouse, dar nu face ca screen saver-ul să dispară. Îi urmăresc cealaltă mână coborând.

Continuând să se uite spre ecran, întreabă:

— Vrei?

Iar eu încerc să ţin piept unui uragan cu o pălărie de pai.

— Sigur, îi răspund, știind fără îndoială la ce se referă, iar apoi mâinile ne zboară spre curelele noastre, desfăcându-le în viteză.

Din celălalt capăt al camerei îi urmăresc spatele, neputând vedea prea multe, dar apoi gâtul i se arcuiește, și îi pot vedea chipul, ochii săi răvășiţi înotând să rămână la suprafaţă, unindu-se cu ai mei, și e ca și când ne sărutăm din nou, însă, de data asta, din părţi opuse ale camerei, sărutându-ne mai intens decât am făcut-o în pădure, unde rămăseserăm cu pantalonii pe noi. Nu știam că te poţi săruta cu ochii. Nu știam nimic. Și apoi culorile dărâmă pereţii camerei, pereţii mei...

Apoi, imposibilul.

Mama mea, adică *mama mea*, dă buzna în cameră, fluturând o revistă. Am crezut că încuiasem ușa. Puteam să jur c-am încuiat-o!

— Ăsta e cel mai bun eseu pe care l-am citit despre Picasso, o să-l...

Privirea ei confuză zboară de la mine la Brian. Mâinile lui, mâinile mele, bâjbâind, îndesând, trăgând fermoare.

— Oh, spune ea. Oh. Oh.

Apoi ușa se închide și ea a plecat, ca și când n-a fost niciodată acolo, ca și când n-a văzut nimic.

*

Nu se preface că nu s-a întâmplat.

La o oră după ce Brian a ieșit înnebunit pe fereastră, aud o bătaie la ușa camerei mele. Nu spun nimic, ci doar aprind veioza de pe birou, ca să nu mă găsească stând pe întuneric, cum am stat de când el a plecat. Iau un creion, încep să desenez, dar mâna nu mi se oprește din tremurat, așa că nu pot să trasez nici măcar o linie decentă.

— Noah, intru!

Tot sângele din trup îmi năvălește cu viteza luminii în obraji, în timp ce ușa se deschide încet. Îmi vine să mor.

— Scumpule, aș vrea să vorbesc cu tine, spune ea pe același ton pe care îl folosește când vorbește cu Charlie Nebunul, smintitul orașului.

Nu contează. Nu contează. *Nu contează*, cânt eu în capul meu, găurind caietul cu creionul. Acum stau aplecat deasupra hârtiei, practic îmbrățișând-o, ca să nu fiu nevoit s-o văd pe mama. În mine ard păduri întregi. Oare de ce nu știe c-ar trebui să mă lase în pace pentru următorii cincizeci de ani, după ceea ce tocmai s-a întâmplat?

Mă atinge pe umăr când trece pe lângă mine. Mă înfior.

Din locul în care s-a așezat pe pat, spune:

— Dragostea e complicată, Noah, nu-i așa?

Înlemnesc. De ce-a spus asta? De ce folosește cuvântul *dragoste*?

Arunc creionul pe jos.

— E în regulă ceea ce simți. E *natural*.

Un uriaș *Nu* plesnește în mine. Cum știe ea ce simt eu? Cum știe ea ceva legat de orice? Nu știe. Nu poate. Pur și simplu nu

poate să dea buzna în cea mai secretă lume a mea și apoi să încerce să mi-o prezinte. Ieși afară! aș vrea să urlu. Ieși din camera mea! Ieşi din viaţa mea! Ieşi din picturile mele! Ieși din toate lucrurile! Dispari înapoi pe tărâmul tău și lasă-mă în pace! Cum îmi poţi fura această experienţă, înainte să fi avut măcar șansa de a o experimenta? Vreau să-i spun toate astea, dar nu pot scoate niciun cuvânt. De-abia mai pot respira.

Nici Brian n-a putut. A început să respire gâfâit, panicat, după ce ea a ieşit din cameră. Și-a îngropat faţa în palme, cu trupul contorsionat tot, repetând în neștire: „O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!" Îmi doream să spună și altceva pe lângă „O, Doamne!", dar când a început să vorbească, m-am răzgândit complet.

N-am mai văzut pe nimeni să se poarte așa. Transpira abundent și se plimba prin cameră, cu mâinile înfipte în păr de parcă voia să și-l smulgă de tot. Am crezut că avea să sfâșie pereţii sau pe mine. Chiar am crezut că avea de gând să mă omoare.

— Deci, la fosta mea școală, îmi povestește el, era un puști în echipa de baseball. Oamenii au crezut, nu știu. L-au văzut că intrase o dată pe un site sau ceva de genul ăsta.

Chipul său lăuntric devenise chipul său exterior și era strâmb și plin de noduri.

— I-au făcut viaţa un infern, împiedicându-l să joace. În fiecare zi găseau o modalitate de a-și bate joc de el. Apoi, într-o vineri, după ore, l-au încuiat într-o debara.

S-a înfiorat, de parcă și-ar fi amintit, și am știut. Atunci am știut.

— Toată noaptea și toată ziua următoare. Un spaţiu mic, întunecat, dezgustător și fără aer. Părinţii lui credeau că era în deplasare și cineva le-a spus antrenorilor că era bolnav, așa că nimeni nu l-a căutat. Nimeni n-a știut că era captiv acolo.

Gâfâia și mi-am amintit cum mi-a spus că nu fusese claustrofob înainte, dar acum era.

— Era și el foarte bun, probabil cel mai bun jucător din echipă sau unul care ar fi putut fi. Și nici măcar n-a *făcut* nimic. Tipul ăsta pur și simplu intra pe niște site-uri și cineva l-a văzut. Înțelegi? Înțelegi ce-ar însemna asta pentru mine? Asistentul căpitanului? Anul viitor vreau să fiu căpitan, ca să pot absolvi mai devreme. Adio bursă. Adio *orice*. Băieții ăștia nu sunt — a pus ghilimelele cu degetele în aer — *evoluați*. Ei sunt din nordul Californiei. Ei nu fac relaxări de o zi prin ashramuri și nici nu desenează.

Pumnalul a nimerit drept la țintă.

— E înfiorător într-o debara.

— N-o să afle nimeni, spun eu.

— N-ai de unde să știi. Îți aduci aminte de vărul ăla idiot al lui Fry, pe care aproape că l-am decapitat, vara trecută, cel care arăta ca o maimuță? Fratele lui mai mic e la mine la școală. Am crezut că am vedenii. Arată exact ca el.

Și-a lins buza de jos.

— Noah, ne-ar fi putut vedea oricine, zilele trecute. Oricine. Inclusiv Fry, care ar... Nici măcar nu m-am gândit la asta, eram atât de...

A clătinat din cap.

— Nu pot fi dat afară din echipa asta. Nu-mi pot pierde bursa sportivă. N-avem niciun ban. Și liceul ăsta — profesorul de fizică e astrofizician... Pur și simplu nu pot. Trebuie să fac rost de-o bursă de baseball pentru facultate. E musai.

A venit până aproape de locul unde stăteam, în picioare. Chipul îi era imposibil de roșu și ochii îi erau foarte arzători, și părea să aibă vreo patru metri înălțime, și nu știam dacă avea să mă sărute sau să mă lovească. M-a apucat din nou de tricou, doar că, de data asta, l-a strâns în pumn și a spus:

— S-a terminat între noi. Așa trebuie. Bine?

Am dat din cap și ceva nespus de mare și de luminos dinlăuntrul meu s-a făcut zob într-o clipită. Sunt foarte sigur că era sufletul meu.

— Și e doar vina ta! mă răstesc la mama.

— Ce anume, scumpule? mă întreabă ea, speriată.

— Totul! Nu înțelegi? L-ai zdrobit pe tata. L-ai alungat ca pe un lepros. El te iubește! Cum crezi că se simte de unul singur, în camera aia de muribund, respirând aer cenușiu și mâncând pizza rece și râncedă, și uitându-se la emisiuni despre porcii furnicari, în timp ce tu gătești festinuri, și porți haine de circ, și fredonezi tot timpul, și soarele te urmează, când afară toarnă cu găleata? Cum crezi că îl face asta să se simtă?

Văd că am rănit-o și nu-mi pasă. O merită.

— Cine știe dacă a mai rămas măcar cu suflet, din cauza ta?

— Cum adică? Nu înțeleg.

— Poate că i l-ai călcat în picioare și acum el e pustiit și gol, o carapace fără nicio țestoasă înăuntru.

Mama tace câteva clipe.

— De ce spui asta? Așa simți tu, uneori?

— Nu mă refer la mine. Și mai știi ceva? Nu ești specială. Ești la fel ca toți ceilalți. Nu plutești, și nu treci prin pereți, și n-ai s-o faci niciodată!

— Noah?

— Întotdeauna am crezut că ești o persoană căzută din cer, care a venit dintr-un loc supermișto, dar ești la fel de banală ca noi. Și nu mai faci pe nimeni fericit, așa cum se întâmpla cândva. Îi faci pe toți să fie nefericiți.

— Noah, ai terminat?

— Mamă, spun eu, ca și când cuvântul ar fi plin de gândaci, am terminat.

— Ascultă-mă!

Asprimea din vocea ei mă șochează.

— N-am venit aici să vorbesc despre mine sau despre mine și tata. Putem să purtăm și aceste discuții, îți promit, dar nu acum.

Dacă nu mă uit la ea, o să renunțe la asta, o să dispară, și ceea ce a văzut că făceam cu Brian o să dispară odată cu ea.

— Nu ai văzut nimic! zbier eu, ieșindu-mi din pepeni. Băieții fac asta! Chiar o fac! Cei din echipele de baseball o fac! Labă în grup, așa se numește, știi?

Îmi las capul în mâini, umplându-le cu lacrimi.

Se ridică, vine lângă mine, își pune mâna sub bărbia mea și îmi ridică fața, astfel încât sunt obligat să mă uit în ochii ei serioși.

— Ascultă-mă. E nevoie de mult curaj pentru a fi cinstit față de tine însuți, față de inima ta. Tu ai fost întotdeauna foarte curajos în privința asta și mă rog să fii mereu așa. E responsabilitatea ta, Noah. Să-ți amintești asta.

*

A doua zi dimineață, mă trezesc în zori, extrem de panicat. Pentru că ea nu-i poate spune tatei. Trebuie să-mi promită asta. După paisprezece ani, am un tată și îmi place asta. Ba nu, *iubesc* asta. În sfârșit nu mai crede că sunt o victimă neajutorată.

Umblu ca un hoț prin casa cufundată în beznă. Bucătăria e goală. Mă duc pe vârfuri la ușa camerei mamei și mă așez cu urechea lipită de ea, așteptând să aud mișcare. E posibil să-i fi spus deja tatei, deși era târziu când a ieșit de la mine din cameră aseară. Oare mai poate să-mi distrugă cumva viața? Mai întâi a distrus totul cu Brian. Acum o să procedeze la fel cu tata.

Adorm la loc, cu buzele lui Brian peste ale mele, cu mâinile lui peste pieptul meu, peste tot trupul meu, când vocea mamei mă trezește brusc. Mă descotorosesc de îmbrățișarea-fantomă. Probabil că vorbește la telefon. Îmi fac ambele mâini pâlnie la ureche și

le lipesc de ușă — oare chestia asta chiar funcţionează? Da, funcţionează. Aud mai bine. Vocea îi pare încordată acum, așa cum devine când vorbește cu tata de când el s-a mutat la hotel.

— Trebuie să te văd, spune ea. Nu mai poate aștepta. Am stat trează toată noaptea gândindu-mă. Aseară s-a întâmplat ceva cu Noah.

O să-i *spună*! Știam eu! Probabil că cel care vorbește acum e tata, deoarece e liniște, până ce ea spune:

— Bine, nu la tine, hai la Pasărea de Lemn. Da, într-o oră e perfect.

Nu cred că l-a vizitat vreodată acolo. Îl lasă să putrezească în hotelul ăla.

Ciocănesc și apoi deschid ușa după ce o aud spunându-mi să intru. E îmbrăcată cu un halat de culoarea piersicii, ţinând telefonul la piept. Rimelul i s-a întins pe la ochi, de parcă a plâns toată noaptea. Din cauza mea? Stomacul mi se dă peste cap. Pentru că nu vrea să aibă un fiu gay? Pentru că nimeni nu vrea, nici măcar ea, care e un om lipsit de prejudecăţi. Chipul ei pare diferit, de parcă a îmbătrânit cu vreo câteva sute de ani peste noapte. Priviţi ce i-am făcut. Pielea ei dezamăgită îi atârnă peste toate oasele ei dezamăgite. Oare tot ce mi-a spus seara trecută a fost pentru a mă simţi mai bine?

— 'Neaţa, scumpule, spune ea pe un ton fals.

Își aruncă telefonul pe pat și se duce la fereastră, trăgând perdelele. Soarele de-abia s-a trezit. E o dimineaţă cenușie, hâdă. Mă gândesc să-mi rup degetele, nu știu de ce. Unul câte unul. În faţa ei.

— Unde te duci? îngaim eu.

— Am o programare la doctor.

Ce mincinoasă! Și minte cu atâta ușurinţă! Oare m-a minţit toată viaţa?

— De unde știai că ies?

Gândește-te la ceva, Noah.

— Pur și simplu bănuiam, pentru că nu te-ai trezit devreme ca să gătești.

Asta funcţionează. Zâmbește, se duce la masa de toaletă și se așază în fața oglinzii. Cartea pe care o citește acum, o biografie a lui Kandinski, e pusă cu fața în jos lângă peria ei argintie. Începe să-și dea cu cremă pe la ochi, apoi ia niște vată și își șterge negriciunea.

(PORTRET: *O mamă își schimbă fața*)

După ce s-a machiat, își prinde părul cu o clamă, apoi se răzgândește, îl lasă liber și ia peria.

— Mai târziu am să fac un tort cu blat roșu...

Îmi pierd concentrarea. Trebuie s-o spun. Sunt expert la scăpat porumbei pe gură. De ce tac?

— Noah, pari atât de supărat!

Se uită la mine prin oglindă.

(PORTRET, AUTOPORTRET: *Captiv într-o oglindă alături de mama*)

Am să-i spun mamei care se află în oglindă. Va fi mai ușor.

— Nu vreau să-i povestești tatei ce-ai văzut. Nu c-ai văzut ceva. Pentru că n-a fost nimic de văzut. Nu că înseamnă oricum ceva...

Ajutor, ajutor!

Își pune peria jos.

— Bine.

— Bine?

— Firește! Sunt treburile tale personale. Dacă vrei să-i spui tatălui tău ceea ce eu n-am văzut, poţi s-o faci. Dacă ceea ce eu n-am văzut ieri chiar înseamnă ceva, atunci îţi sugerez s-o faci. Să știi că uneori el nu e cine pare. Îl subestimezi. Mereu l-ai subestimat.

— Îl subestimez? Vorbești serios? El e cel care mă subestimează.

— Nu-i adevărat.

Îmi susţine privirea în oglindă.

— Îi este oarecum teamă de time, întotdeauna i-a fost.

— Îi este teamă de mine? Sigur. Tatei îi este teamă de mine.

Ce tot spune acolo?

— Crede că nu-l placi.

— El nu mă place *pe mine*!

Ei bine, e adevărat. Acum, dintr-un motiv sau altul, mă place și eu vreau ca lucrurile să rămână așa.

Ea clatină din cap.

— O să vă înţelegeţi voi. Știu c-o s-o faceţi.

Poate c-o s-o facem, poate c-o facem, dar nu și dacă ea îi spune.

— Semănaţi foarte tare. Ambii sunteţi deosebit de sensibili, uneori mult prea sensibili.

Poftim?

— Eu și Jude avem o oarecare armură pe noi, continuă ea. Trebuie să fii puternic ca să treci prin ea. Dar cu tine și tata, lucrurile stau altfel.

Asta da noutate. Nu m-am gândit niciodată că aș semăna cu tata. Dar ceea ce ea vrea să spună de fapt e că ambii suntem doi molâi. Asta e ceea ce și Brian crede. Eu sunt doar o persoană care „face desene". Și mă doare sufletul să știu că ea crede că Jude seamănă cu ea și eu nu. Cum se face că tot ceea ce cred despre familia noastră se schimbă mereu? Cum se face că echipele se schimbă mereu? Oare așa sunt toate familiile? Și, cel mai important, cum aș putea afla dacă ea nu minte că n-o să-i spună tatei? Ea tocmai m-a minţit în legătură cu programarea la doctor. Atunci, de ce se întâlnește cu el? Și, pe bune? A spus: *Aseară s-a întâmplat ceva cu Noah.*

În mod sigur o să-i spună tatei. De asta pleacă la Pasărea de Lemn. Nu mai pot avea încredere în ea.

Se duce la dulap.

— Putem vorbi mai târziu despre toate astea, dar acum chiar trebuie să mă pregătesc. Programarea la doctor e în mai puţin de o oră.

Pinocchio! Mincinosul roade osul!

Când dau să mă întorc, ea spune:

— Noah, totul va fi bine. Nu-ţi face griji!

— Știi ce? spun eu, făcându-mi mâinile pumn. Mi-aș dori să nu mai spui asta niciodată, mamă.

Firește c-am s-o urmăresc. Când aud mașina ieșind de pe alee, pornesc în fugă. Dacă aleg potecile din pădure, pot ajunge la Pasărea de Lemn aproape la fel de repede ca ea cu mașina.

*

Nimeni nu știe cine a făcut Pasărea de Lemn. Artistul a sculptat-o dintr-un buștean imens de conifer, pană de lemn cu pană de lemn. Probabil că a durat câţiva ani, zece sau chiar douăzeci. E mare și fiecare pană e unică. De pe drum există o cărare care duce spre ea, iar lângă pasăre se află o bancă pusă cu faţa spre ocean, dar, când artistul a sculptat-o, nu exista așa ceva. El semăna cu Jude, făcând asta pentru că îi plăcea, fără să-i pese dacă cineva o vedea vreodată. Sau poate că îi păsa și îi plăcea gândul că niște străini aveau să dea peste ea și să se minuneze.

M-am ascuns în tufișuri, la câţiva metri depărtare de mama, care stă pe banca ce dă spre mare. Soarele a căscat o gaură în ceaţă și lumina înconjoară copacii. O să fie cald, una dintre acele zile de iarnă ciudate. Tata încă n-a ajuns. Închid ochii și-l găsesc pe Brian; el e peste tot în mine acum, înotând mereu în trupul meu. Oare cum a putut pur și simplu să renunţe la asta? Oare o să se răzgândească? Bag mâna în buzunar ca să iau piatra, când aud niște pași.

Deschid ochii, așteptându-mă să-l văd pe tata; în schimb, pe cărare văd un bărbat ciudat. Se oprește la marginea pădurii și se uită lung la mama, care se pare că nu-i simte deloc prezenţa. Pun mâna pe un băţ. Oare e un psihopat? Apoi tipul își întoarce puţin capul și îl recunosc — acel chip, scara lui geografică. E artistul de

pe Day Street. Aici! Ușurat, las sabia jos. Probabil că face o sculptură în minte, așa cum fac eu desenele mele. Mă întreb dacă a ieșit la o plimbare, când, deodată, cerul se spulberă în milioane de cioburi, deoarece mama mea s-a ridicat în picioare, a pornit într-un suflet spre el și a căzut în brațele lui deschise. Simt că iau foc.

Clatin din cap. Oh, nu e mama, desigur, asta e. Maniacul ăsta de sculptor urlător are o soție care arată ca mama.

Dar ea *e* în brațele lui. Îmi cunosc mama.

Ce. Se. Întâmplă?

Ce. Naiba. Se. Întâmplă?

Lucrurile încep să fie puse cap la cap. Cu repeziciune. De ce ea se afla în fața atelierului său în acea zi, de ce l-a dat pe tata afară, conversațiile ei telefonice (conversația lui telefonică! *Grăbește-te, draga mea*), fericirea ei, nefericirea ei, spațialitatea ei, gătitul și prăjituritul și opritul la semaforul verde, dansurile salsa, hainele și brățările de circ! Toate se așază ca un puzzle. Ei, acolo, clar *împreună*.

Urletul din capul meu e atât de puternic, încât mă mir că ei nu-l aud.

Are o idilă. Îl înșală pe tata. Duce o viață dublă. O măgăriță mincinoasă și vomitivă. Mama! Oare de ce nu m-am gândit la asta? Nu m-am gândit la asta tocmai din cauză că ea e mama. Mama mea nu ar face niciodată așa ceva. Ea le duce gogoși — cele mai bune gogoși pe care le-am mâncat vreodată — taxatorilor. Ea nu are idile.

Oare tata știe?

Idilă. Șoptesc asta cu voce tare copacilor, dar au dat bir cu fugiții. Știu că tata e cel pe care ea îl înșală, dar am senzația că și pe mine mă înșală. Și pe Jude. Zi de zi.

(PORTRET DE FAMILIE: *Și apoi am fost cu toții nimiciți*)

Acum ei se sărută și eu mă uit și nu pot să nu mă uit. Nu i-am văzut niciodată pe mama și pe tata să se sărute așa. Părinții nu au

voie să se sărute așa! Acum mama l-a luat de mână și îl conduce la marginea falezei. Pare *extrem* de fericită și asta mă termină. Habar nu am cine este această doamnă care se învârtește în brațele acestui străin, învârtindu-se și învârtindu-se, de parcă ar fi în nu știe ce film penibil, până ce ameţesc și cad pe jos.

(PORTRET: *Mamă în culori orbitoare*)

Ce a spus azi-dimineaţă? Trebuie să fii puternic ca să treci prin armura ei. Se pare că acest om a trecut prin ea.

Ridic băţul. Trebuie să-mi apăr tatăl. Trebuie să mă lupt cu acest măgar. Ar trebui să-i trag un meteorit în cap. Ar trebui să-l împing în apă. Pentru că bietul meu tată anghinare nu are nicio șansă. Și o știe. Înţeleg acum că ceea ce îl face să intre la apă, ceea ce transformă aerul din jurul lui în cenușiul ăla îngrozitor e înfrângerea.

El e o victimă neajutorată. Oare a fost întotdeauna așa? Amândoi suntem. Așa tată, așa fiu.

Pentru că și eu o știu. Nici eu nu am vreo șansă. *„S-a terminat cu noi. Așa trebuie. Bine?"*

Nu, nu e bine. Nimic nu e bine! Ei se sărută din nou. Cred că ochii o să-mi iasă din orbite, mâinile din braţe, tălpile din picioare. Nu știu ce să fac. Nu știu ce să fac. Trebuie să fac ceva.

Așa că fug.

Fug și fug și fug și fug și fug și, când ajung aproape de capătul potecii care dă spre strada noastră, îl văd pe Brian plimbându-se alături de Courtney.

Pe umăr are geanta cu meteoriţi și brațele lor sunt încrucișate la spate, mâna lui în buzunarul jeanșilor ei și a ei în buzunarul jeanșilor lui. Ca și când ar fi împreună. Pe buzele lui există o dungă colorată, ceea ce mă încurcă pentru o clipă, până ce îmi dau seama că e ruj. Pentru că a sărutat-o.

A sărutat-o!

Mai întâi începe ca o ușoară vibrație în interior, transformându-se cu repeziciune într-un tremurat, iar apoi erupe de-a binelea, ceea ce s-a întâmplat la Pasărea de Lemn, ceea ce s-a întâmplat aseară în dormitorul meu, ceea ce se întâmplă chiar acum, toată furia și confuzia, durerea și neputința, trădarea, e un vulcan care erupe în mine și din gură îmi zboară:

— E gay, Courtney! Brian Connelly e gay!

Cuvintele ricoșează în aer. Îmi doresc imediat să le retrag.

Lui Brian îi cade fața și sub ea văd numai ură. Courtney rămâne cu gura căscată. Mă crede, din câte văd. Se îndepărtează de el.

— E adevărat, Brian? Credeam...

Nu-și termină fraza, deoarece îi vede expresia de pe chip.

Probabil că așa a arătat fața lui când a stat ore întregi în acea debara. Așa arată o față după ce toate visele au fost scoase cu forța din ea.

Și de data asta eu i-am făcut-o. Eu.

*

Nu pot alunga din minte fața lui Brian urându-mă în timp ce traversez strada ca un fulger. Aș da orice să-mi retrag cuvintele, să le pun la loc în seiful tăcut și sigur dinlăuntrul meu, acolo unde le e locul. Orice. Am o senzație de parcă aș fi mâncat cuie. Cum am putut să fac asta după tot ce mi-a povestit?

Aș da orice să nu fi văzut nici ceea ce am văzut la Pasărea de Lemn.

Odată ajuns în casă, mă duc direct în cameră, deschid un caiet de schițe și încep să desenez. Să o luăm cu începutul. Trebuie să o fac pe mama să înceteze cu asta și nu știu decât o singură modalitate prin care pot face asta. Îmi ia ceva timp să fac desenul cum trebuie, dar în cele din urmă izbutesc.

Când termin, las desenul pe pat și apoi mă duc să o caut pe Jude. Am nevoie de Jude.

Fry îmi spune că s-a dus cu Zephyr, dar nu-i găsesc pe nicăieri.

Nici pe Brian nu-l găsesc.

Nu există decât Profetul, care, ca de obicei, nu vrea să tacă în legătură cu Ralph.

Strig din toți rărunchii:

— Nu există niciun Ralph, pasăre tâmpită ce ești! Ralph nu există!

*

Când mă întorc acasă, mama mă așteaptă în camera mea, ținând în brațe desenul pe care l-am făcut. Îi înfățișează în primplan pe ea și pe sculptor, sărutându-se lângă Pasărea de Lemn, și pe mine, tata și Jude într-o înnegurare care creează fundalul.

Rimelul îi înnegrește lacrimile.

— M-ai urmărit, spune ea. Chiar îmi doresc ca tu să nu fi făcut asta, Noah. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să vezi asta.

— N-ar fi trebuit să *faci* asta!

Își mută privirea în pământ.

— Știu, de aia am...

— Credeam că aveai să-i spui tatei despre mine, recunosc eu. De asta te-am urmărit.

— Ți-am spus că nu aveam de gând s-o fac.

— Te-am auzit spunând la telefon „aseară s-a întâmplat ceva cu Noah". Credeam că vorbeai cu tata, nu cu *iubitul* tău.

Înlemnește auzind acest cuvânt.

— Am spus asta din cauză că atunci când m-am auzit aseară spunându-ți că era responsabilitatea ta să fii cinstit cu inima ta, mi-am dat seama că eram ipocrită și că aveam nevoie să-mi urmez propriul sfat. Aveam nevoie să fiu la fel de curajoasă ca fiul meu.

Staţi puţin, ea tocmai m-a folosit ca să-şi justifice propriile ei acţiuni perfide? Se ridică şi îmi întinde desenul.

— Noah, am de gând să-i cer tatei divorţul. Am să-i spun azi. Şi vreau s-o anunţ eu pe sora ta.

Un divorţ. Azi. Acum.

— Nu!

Asta-i numai din vina mea. Dacă n-aş fi urmărit-o. Dacă n-aș fi văzut. Dacă n-aș fi făcut desenul.

— Nu ne iubeşti?

Voiam să spun *nu-l iubeşti pe tata?*, dar asta e ceea ce a ieşit.

— Nu iubesc pe nimeni altcineva aşa cum vă iubesc pe tine şi pe sora ta. Pe nimeni. Şi tatăl vostru e un om minunat, minunat...

Dar acum nu mă pot concentra asupra lucrurilor pe care le spune, întrucât un gând a pus stăpânire pe creierul meu.

— El o să locuiască aici? o întreb, întrerupând ceea ce spunea. Acel bărbat? Cu noi? O să doarmă în partea de pat a tatei? O să bea din cana lui de cafea? O să se bărbierească în oglinda lui? Aşa o să facă? O să te căsătoreşti cu el? De asta vrei să divorţezi?

— Scumpule...

Mă atinge pe umăr, încercând să mă liniştească. Mă îndepărtez de ea, urând-o pentru prima oară în viaţa mea, urând-o cu toată fiinţa mea.

— Asta ai de gând să faci! mă răstesc eu, nevenindu-mi să cred. O să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa? Asta e ceea ce-ţi doreşti.

Nu spune nu. Ochii ei spun da. Nu pot să cred asta.

— Aşa că pur şi simplu o să uiţi de tata? O să te prefaci că tot ce-ai avut cu el nu a însemnat nimic?

Aşa cum Brian îmi face mie.

— Mamă, el n-o să supravieţuiască. Tu nu l-ai văzut la hotel. Nu mai e aşa cum era. E distrus.

Și eu. Și dacă la rândul meu l-am distrus pe Brian? Cum e posibil ca dragostea să fie atât de nimicitoare?

— Am încercat, eu și tata, spune ea. Am încercat din răsputeri multă vreme. Tot ceea ce mi-am dorit pentru tine și sora ta a fost să aveți stabilitatea de care eu n-am avut parte când am crescut. Nu mi-am dorit niciodată ca asta să se întâmple.

Se așază înapoi.

— Dar sunt îndrăgostită de alt om.

Îi cade fața — nimeni nu-și poate ține fața azi — și cea de dedesubt e disperată.

— Pur și simplu sunt. Mi-aș dori ca lucrurile să fi fost diferite, dar nu sunt. Nu e normal să trăiești o minciună. Nu e niciodată normal, Noah.

Vocea ei e imploratoare.

— N-ai de-ales când vine vorba de persoana pe care o iubești, nu-i așa?

Pe moment, asta reduce la tăcere tărăboiul din mine. N-am de-ales, asta-i sigur, și brusc vreau să-i spun totul. Vreau să-i spun că și eu sunt îndrăgostit și că nici eu n-am de-ales și că tocmai am făcut cel mai îngrozitor lucru cu putință pe care i l-aș fi putut face și nu știu cum de-am putut să-l fac și nu-mi vine să cred cât de tare mi-aș dori să pot lua înapoi tot ce-am spus.

Dar, în schimb, ies din cameră.

ISTORIA NOROCULUI

Jude

16 ani

Stau întinsă în pat, nefiind în stare să dorm, gândindu-mă la Oscar sărutând-o pe Brooke cea cu părul șaten în timp ce eu spumegam în dulap. Gândindu-mă la fantomele bunicii și mamei alindu-se împotriva mea. Gândindu-mă cel mai tare la Noah. Oare ce căuta azi la atelierul lui Guillermo? Și de ce părea atât de înspăimântat, atât de îngrijorat? El a spus că ieșise la alergat și că era bine și că a fost o coincidență că ne-am întâlnit pe Day Street. Dar nu l-am crezut, așa cum nu l-am crezut când a spus că nu știa cum de toate articolele cu Guillermo pe care le-am salvat au fost șterse. Probabil că m-a urmărit aici. Dar de ce? Aveam senzația că voia să-mi spună ceva. Dar poate că îi era prea teamă.

Oare îmi ascunde ceva?

Și de ce mi-a umblat prin lucruri acum câteva zile? Poate că nu era doar dintr-o simplă curiozitate. De asemenea, banii de rezervă — la ce i-a folosit? M-am uitat prin camera lui când a plecat mai devreme și nu am găsit absolut nimic nou.

Mă ridic, auzind niște zgomote ciudate. Ucigași cu toporul. Mereu încearcă să dea spargere noaptea, când tata e plecat la conferințe. Dau păturile la o parte, cobor din pat, iau bâta de baseball pe care o țin dedesubt pentru asemenea ocazii și dau o raită prin

casă pentru a mă asigura că eu și Noah vom mai trăi o zi. Îmi sfârșesc patrularea în fața dormitorului mamei și tatei, gândind ceea ce gândesc mereu: camera încă așteaptă ca ea să se întoarcă.

Masa de toaletă e încă decorată cu atomizatoarele ei vechi, sticlele de parfum franțuzesc, bolurile în formă de scoică pline cu farduri, rujuri și creioane. În peria argintie încă mai sunt câteva fire de păr negru. Biografia lui Vasili Kandinski e încă pusă cu fața în jos pe masă, de parcă urmează s-o ridice și să citească de unde a rămas.

Însă fotografia e cea care îmi atrage atenția în seara asta. Tata o ține pe noptiera lui, probabil pentru a fi primul lucru pe care îl vede când se trezește. Nici eu și nici Noah nu am mai văzut această poză până ce nu a murit mama. Acum se pare că nu mă mai satur de ea, de mama și de tata în acest instantaneu. Ea poartă o rochie hippie cu pete portocalii și părul negru îi flutură în față. Ochii îi sunt machiați exagerat, ca ai Cleopatrei. Ea râde, se pare, spre tata, care stă lângă ea pe un monociclu, cu brațele întinse pentru a-și menține echilibrul. Zâmbetul lui e plin de viață. Pe cap are o pălărie neagră ca a Pălărierului Nebun și părul lui blond, decolorat de soare, îi ajunge până la mijlocul spinării. (Privirea tăcută dintre tata și Noah când Noah a văzut părul lui: Oh, Clark Gable!) Tata are peste tors un ghiozdan plin cu discuri de vinil. Verighete asemănătoare strălucesc pe mâinile lor bronzate. Mama arată exact ca mama, însă tata arată de parcă ar fi o cu totul altă persoană, cineva care chiar ar fi putut fi crescut de bunica Sweetwine. După câte se pare, acest țicnit care mergea pe monociclu i-a cerut mamei mâna la numai trei zile după ce a cunoscut-o. Erau ambii la doctorat, el cu unsprezece ani mai mare decât ea. A spus că nu voia să riște ca ea să-i scape printre degete. Nicio altă femeie nu-l mai făcuse vreodată să se simtă atât de fericit că trăiește.

Ea a spus că niciun alt bărbat n-o mai făcuse vreodată să se simtă în siguranţă. Acest ţicnit a făcut-o să se simtă în siguranţă!

Las fotografia jos, întrebându-mă ce anume s-ar fi întâmplat dacă mama ar fi trăit şi tata s-ar fi mutat înapoi cu noi, aşa cum hotărâse ea. Mama pe care o ştiam nu părea atât de interesată de siguranţă. Mama pe care o știam avea un torpedou plin de amenzi pentru viteză. Captiva amfiteatre întregi cu drama şi pasiunea ei, cu ideile pe care criticii le numeau îndrăzneţe şi uimitoare. Purta cape! S-a dus să facă skydiving când a împlinit patruzeci de ani! Și asta: adesea își rezerva în secret bilete de avion pentru orașe din toată lumea (o auzeam făcând asta), doar ca să le lase să expire o zi mai târziu — de ce? Și când credea că nimeni nu se uita, o făcea pe-a grozava cu aragazul, încercând să vadă cât de mult își putea ţine mâna deasupra flăcării.

Noah mi-a spus odată că putea auzi cai galopând înlăuntrul ei. Am înţeles la ce se referea.

Dar știu foarte puţine despre viaţa ei de dinainte. Doar că era, conform celor spuse de ea, un *drac împieliţat*, pasată de la o familie adoptivă la alta. Ne-a spus că numai cărţile de artă din bibliotecile orașului i-au salvat viaţa și au învăţat-o să viseze și au făcut-o să vrea să meargă la facultate. Cam asta-i tot. Mi-a promis mereu că avea să-mi spună totul când urma să mai cresc.

Mă așez la masa ei de toaletă în faţa oglinzii ovale cu ramă de lemn. Eu și tata i-am pus toate hainele în cutii, dar niciunul dintre noi nu s-a putut atinge de masa de toaletă. Părea un sacrilegiu. Acesta era altarul ei.

Când vorbești cu cineva printr-o oglindă, sufletele voastre fac schimb de trupuri.

Mă dau cu parfumul ei pe gât și la încheieturile mâinilor, iar apoi îmi aduc aminte când aveam treisprezece ani și stăteam aici înainte de școală, dându-mă în mod regulat cu toate cosmeticele ei cu care nu aveam voie să apar la școală: cel mai întunecat ruj roșu pe care ea îl numea Îmbrățișarea Secretă, tuș negru, farduri albastre și verzi, pudre strălucitoare. Eu și mama eram dușmani aprigi pe-atunci. Tocmai încetasem să mai merg cu ea și cu Noah pe la muzee. A apărut în spatele meu, dar, în loc să se supere, a luat peria argintie și a început să mă pieptăne așa cum făcea când eram mică. Eram amândouă captive în oglindă. Am observat că părul nostru se îngemăna în perie, deschis și închis, închis și deschis. Prin oglindă, m-am uitat la ea și ea la mine.

— Ar fi mai ușor să ne-nțelegem noi două și mi-aș face mult mai puține griji, a spus ea pe un ton blând, dacă nu mi-ai aminti atât de mult de mine, Jude!

Ridic aceeași perie pe care ea a folosit-o în acea zi, acum trei ani, și îmi pieptăn părul până ce fiecare încâlceală și nod e liber, până ce în perie se adună la fel de multe fire de păr câte au rămas de la ea.

Dacă părul tău se încâlcește într-o perie cu cel al unei alte persoane, viețile voastre vor fi pentru totdeauna împletite în afara ei.

Nimeni nu îți spune ce înseamnă cu adevărat o dispariție sau cât de mult va dura.

*

Întoarsă în dormitor, trebuie să încetez să mai duc bâta de baseball peste tot doar pentru că pierderea e atât de dificilă. Ce bine ar fi dacă în biblie ar exista ceva care să ne ajute. Ce bine ar fi dacă ar exista ceva care ar putea să ne-rostogolească mașina (de cinci

ori, conform martorilor), să ne-spulbere parbrizul, să ne-îndoaie parapetul, să ne-derapeze roţile, să facă drumul ne-alunecos. Ceva care să îi ne-rupă cele douăzeci și două de oase din trupul ei, inclusiv cele șapte de la spate, să îi ne-prăbușească plămânii, să îi ne-oprească inima și să îi ne-sângereze creierul ei sclipitior.

Dar nu există nimic.

Pur și simplu nu există.

Vreau să azvârl această biblie tâmpită şi nefolositoare în capul acestui Clark Gable tâmpit şi nefolositor.

În schimb, îmi lipesc urechea de peretele dintre camerele noastre, pentru a vedea dacă îl pot auzi pe Noah. Luni întregi după ce mama a murit, când el plângea în somn, mă trezeam la primul sunet pe care îl auzeam, mă duceam în camera lui și mă așezam pe pat până ce se oprea. Nu s-a trezit niciodată să mă găsească stând acolo, pe întuneric, cu el.

Îmi pun ambele mâini pe peretele dintre noi, dorindu-mi să-l cobor...

Și atunci îmi vine o idee. O idee atât de evidentă, încât nu pot să cred că a durat atât de mult până să îmi vină. Câteva clipe mai târziu mă aflu la birou, pornind laptopul.

Intru direct pe LegăturiPierdute.com.

Ca întotdeauna, acolo găsesc mesajul lui Noah pentru Brian, rugămintea lui:

Mi-aș da zece degete, ambele brațe. Aș da orice. Îmi pare rău. Îmi pare enorm de rău. Hai să ne întâlnim la ora 17. Joi. Știi tu unde. Voi fi acolo în fiecare zi din săptămână, pentru tot restul vieții mele.

Niciun răspuns.

Dar dacă ar exista un răspuns? Inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare. Oare de ce nu m-am gândit la asta până acum? Întreb Oracolul: *Ce-ar fi dacă l-aș contacta pe Brian Connelly?*

Spre surprinderea mea, pronosticul e generos. Apar numeroase articole despre Brian:

Cercetașii descind la Academia Forrester, luându-l în vizor pe aruncătorul gay „Toporul" pentru a treia rundă de selecții.

Connelly renunță la selecții și optează pentru o bursă la Stanford, înscriindu-se ca aruncător în echipa Cardinal.

Și cel pe care îl deschid eu: *Cel mai curajos om din baseball are șaptesprezece ani.*

Celelalte linkuri dădeau spre câteva articole oarecum recente din ziarul școlii lui, *The Forrester Daily*, sau din ziarul orașului, *Westwood Weekly*, însă cel pe care îl deschid este peste tot.

Am citit articolul de trei ori. Descrie cum Brian a recunoscut orientarea lui sexuală în fața întregii școli, la o ședință a sportivilor, care a avut loc în această primăvară, când el încă era în clasa a zecea. Echipa de baseball câștigase câteva jocuri consecutive, iar el contribuise la aceste reușite menținând o viteză a aruncării de o sută patruzeci și trei de kilometri la oră. Pe teren, totul mergea de minune, dar în culise existau zvonuri în legătură cu orientarea lui sexuală, iar vestiarul devenise o zonă de război. Se spune că Brian și-a dat seama că avea două opțiuni: să se retragă din echipă, așa cum mai procedase odată când era mai mic, sau să se gândească repede la o altă soluție. La ședința sportivilor, în fața elevilor de la Forrester, el s-a ridicat și le-a vorbit despre toți elevii, foști și actuali, care fuseseră înlăturați de pe teren din cauza prejudecăților. Toți oamenii s-au ridicat și l-au aplaudat. Cei mai importanți coechipieri l-au susținut și, în timp, hărțuirile au încetat. În acea primăvară, Tigrii au câștigat campionatul. În clasa a unsprezecea a devenit căpitanul echipei și la sfârșitul anului i-a fost oferit un contract pentru o ligă de tineret, pe care nu l-a acceptat, deoarece a primit o bursă de baseball la Stanford. Articolul încheie prin a

spune că istoria va fi rescrisă datorită faptului că MLB încearcă acum să recruteze jucători gay.

O, sfinte Clark Gable! Dar nimic din toate astea nu mă surprinde, ci pur și simplu confirmă ceea ce deja știam: Brian e o persoană super tare, iar el și fratele meu au fost îndrăgostiți unul de celălalt.

Totuși, cea mai interesantă informație din acest articol, pe lângă faptul că Brian s-ar putea să schimbe istoria și toate alea, este că el se află la Stanford. Acum. La o distanță de nici măcar două ore! Asta înseamnă că a sărit peste ultimul an de liceu, dar e posibil, ținând cont de faptul că vorbea în paragrafe științifice neinteligibile. Găsesc ziarul online al Universității Stanford și îi caut numele, dar nu apare nimic. Apoi caut din nou, de data asta folosind „Toporul". Tot nimic. Mă întorc la articol. Poate că am înțeles greșit și el nu a sărit peste ultimul an și se duce abia toamna următoare? Dar nu, n-am înțeles greșit. Apoi îmi amintesc că baseballul e un joc de primăvară. Sezonul încă n-a început. De aia nu se află în ziar. Intru pe site-ul Stanford, descarc fișierul studenților și în doi timpi și trei mișcări îi găsesc adresa de email. Oare ar trebui să fac asta? Oare ar trebui? Oare e greșit să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

Nu. Trebuie s-o fac pentru Noah.

Înainte să mă răzgândesc, copiez URL-ul cu postarea lui Noah de pe LegăturiPierdute și i-o trimit lui Brian Connelly de pe o adresă de email anonimă pe care tocmai am făcut-o.

Totul va ține de el. Dacă vrea să-i răspundă lui Noah, o poate face. Cel puțin o să vadă mesajul — cine știe dacă a apucat să-l vadă? Știu că lucrurile nu s-au terminat prea bine între ei doi. N-a avut nimic de-a face cu mine. Brian de-abia se putea uita în ochii lui Noah la înmormântarea mamei. După aceea nu a venit acasă. Nici măcar o dată. Și totuși, Noah e cel care și-a cerut scuze de-a lungul anilor pe acel site. Articolul spune că Brian și-a recunoscut

orientarea sexuală la ședința sportivilor în primăvara clasei a zecea, adică dupa ultima vacanță de iarnă petrecută aici. După aceea, mama lui s-a mutat departe în nord și nu s-a mai întors niciodată. Însă sincronizarea asta este suspicioasă. Asta înseamnă că zvonurile aveau legătură cu el și Noah? De asta au pus punct relației? Noah a fost cel care a stârnit zvonurile? Oare de asta își cere scuze? Of, cine știe?

Mă întorc în pat, gândindu-mă cât de fericit va fi Noah dacă va primi în sfârșit un răspuns la postarea lui. Pentru prima oară în ultima vreme, îmi simt inima ușoară. Adorm imediat.

Și visez numai păsări.

Dacă visezi păsări, în viața ta va avea loc o mare schimbare.

*

Când mă trezesc a doua zi dimineață, verific să văd dacă Brian a răspuns la postarea lui Noah (nu), verific să văd dacă Noah a plecat deja, așa cum a făcut ieri (da), și apoi, în pofida dezamăgirii profunde legate de Oscar Cel-care-expiră-fete și de neliniștea legată atât de Guillermo cel al naibii de sălbatic, cât și de detașamentul de fantome vigilente, ies din casă.

Trebuie să-i scot pe NoahșiJude din acea piatră.

Traversez jumătate din holul atelierului lui Guillermo, când aud niște voci ridicate venind dinspre camera scrisorilor. Guillermo și Oscar se ceartă aprins. Îl aud pe Oscar spunând:

— Pur și simplu nu poți să înțelegi! Cum ai putea?

Apoi Guillermo, cu o asprime nefamiliară în voce:

— Înțeleg foarte bine. Îți riști viața pe motocicleta aia, dar s-a terminat. Ești un laș cu jachetă de dur, Oscore. Nu lași pe nimeni în sufletul tău. Nu de când a murit maică-ta. Tu rănești înainte să poți fi rănit. Ți-e teamă de umbră.

Fac cale întoarsă și aproape că ies pe ușă, când Oscar spune brusc:

— Te-am lăsat *pe tine*, G. Ești... ca un tată... singurul pe care l-am avut.

E ceva în vocea lui care mă oprește, care mă arde.

Îmi lipesc fruntea de peretele rece, vocile lor fiind acum mai calme, neinteligibile, fără să înțeleg cum e posibil ca după ceea ce s-a întâmplat ieri cu Brooke, tot ceea ce eu îmi doresc e să mă duc într-un suflet în camera alătură și să-l iau în brațe pe acest băiat orfan căruia îi este frică de umbră.

Dar n-o fac.

*

În schimb, mă duc la biserică. Și când mă întorc la atelier o oră mai târziu, e liniște. Am petrecut ceva vreme cu domnul Gable încercând să nu fiu o persoană miloasă. Încercând să nu mă gândesc la băiatul speriat și îndurerat care e înveșmântat într-o jachetă de dur. Nu a fost foarte greu. M-am așezat în strană, în același loc în care am stat când eu și Oscar ne-am întâlnit, și am repetat la infinit mantra *Vino-ncoa, așază-te la mine în brațe*.

Guillermo mă întâmpină în camera scrisorilor, având pe cap o pereche de ochelari de protecție. Nu există nimic în expresia lui care să indice că i-ar fi arătat lui Oscar fierăstrăul circular. Totuși, arată diferit. Părul lui negru e acoperit de praf de zici că seamănă cu Ben Franklin. Și la gât și-a înfășurat de câteva ori o eșarfă. Oare a sculptat? Ridic privirea spre mansardă — Oscar nu e acolo. Probabil a plecat. Deloc surprinzător. Guillermo nu s-a putut abține să nu-și manifeste dragostea dificilă. Nici măcar nu pot să-mi amintesc când a fost ultima oară când tata a procedat la fel cu mine sau cu Noah. Nu pot să-mi amintesc când a fost ultima oară când tata a fost cu adevărat tată.

— Mi-era teamă că noi te-am speriat pe tine, spune Guillermo, examinându-mă foarte de-aproape.

Examinarea și cuvântul „noi" mă fac să mă întreb ce anume i-a spus Oscar. Și asta mă face să mă întreb dacă ceea ce am auzit mai devreme avea legătură cu mine.

— Oscore spune că ai plecat foarte supărată ieri.

Ridic din umeri, simțindu-mi obrajii încălzindu-se.

— Nu e ca și când n-aș fi fost avertizată.

El încuviințează.

— Ce bine ar fi dacă inima ar asculta de rațiune, nu-i așa? spune el, petrecându-și un braț în jurul meu. 'aide, ceea ce e rău pentru inimă e bun pentru artă. Îngrozitoarea ironie a vieților noastre ca artiști.

Vieților *noastre* ca artiști. Îi zâmbesc și el mă strânge de umăr așa cum l-am văzut procedând cu Oscar, iar starea mi se schimbă cât ai clipi. Oare cum de am dat peste tipul ăsta? Oare cum de am fost atât de *norocoasă*?

Când trec de îngerul de piatră, întind mâna și le ating pe ale lui. Pe ale îngerului.

— Pietrele m-au chemat înapoi, spune Guillermo, scuturându-și halatul de praf. Azi o să stau cu tine afară.

Observ cât de ponosit și de gri e halatul său, așa cum sunt toate celelalte pe care le-am văzut atârnate în atelier. Ar trebui să-i fac unul mai bun, unul colorat care să i se potrivească. Un Halat Vaporos.

Când trecem pe acolo, remarc că omul de lut a supraviețuit atacului de ieri. Mai mult decât a supraviețuit. Nu mai stă gârbovit și înfrânt, ci semeț ca o frunză de ferigă ce tocmai se desface. E finalizat, în curs de uscare și superb.

— Așadar, m-am uitat aseară la piatra ta de antrenament și la modelul făcut, spune Guillermo. Cred că ești pregătită pentru niscaiva electricitate. Ai multă piatră de dat la o parte înainte să

începi să-ţi cauţi fratele şi sora, ai înţeles? În după-amiaza asta am să te-nvăţ să foloseşti ustensilele electrice. Cu astea trebuie să ai mare, mare grijă. Dalta, asemenea vieţii, îţi acordă şi alte şanse. De obicei, fierăstraiele şi maşinile de găurit nu prea-ţi oferă o a doua şansă.

Mă opresc din mers.

— Crezi asta? Crezi în a doua şansă? În viaţă, la asta mă refer.

Ştiu că par a fi într-un episod din *Oprah*, dar vreau să ştiu. Întrucât, pentru mine, viaţa pare a semăna mai degrabă cu acel moment în care îţi dai seama că te-ai suit într-un tren greşit şi că te îndrepţi într-o direcţie greşită şi că nu poţi face nimic pentru a schimba asta.

— Desigur, de ce nu? Chiar şi Dumnezeu a trebuit să creeze lumea de două ori.

Mâinile îi zboară în aer.

— El face prima lume, decide că a făcut o lume extrem de îngrozitoare, aşa că o distruge cu un potop. Apoi încearcă din nou, luând-o de la zero cu...

— Cu Noe, spun eu, terminând în locul lui.

— Da, aşa că dacă Dumnezeu a avut voie să încerce de două ori, noi de ce n-am putea? Sau trei, sau trei sute de încercări.

Râde în sinea lui.

— Ai să vezi, numai cu fierăstrăul circular cu lamă de diamant ai o singură şansă.

Îşi mângâie bărbia.

— Dar, uneori, chiar şi atunci când faci o greşeală catastrofică, crezi c-ai să te sinucizi fiindcă sculptura e distrusă, dar, la sfârşit, iese mult mai interesantă decât aia pe care ai făcut-o fără să greşeşti. De asta iubesc pietrele. Când sculptez în lut, e ca şi cum aş înşela. E mult prea uşor. Lutul nu are voinţă proprie. Pietrele sunt

formidabile. Ele te înfruntă. E o luptă cinstită. Uneori câștigi tu. Alteori câștigă ele. Uneori câștigi tu, câștigă și ele.

Afară, lumina soarelui s-a adunat din toate colțurile pământului. E o zi superbă.

Îl privesc pe Guillermo cățărându-se pe scară pentru a ajunge la capul femeii uriașe. Se oprește pentru o clipă, lipindu-și fruntea de fruntea ei masivă din piatră, înainte să se ridice deasupra ei. Apoi își coboară ochelarii de protecție, își ridică eșarfa pentru a-și acoperi gura — o, înțeleg, el e prea șmecher pentru a purta o mască —, ia fierăstrăul circular cu lamă de diamant care se află în vârful scării și își pune cablul pe umăr. Un zgomot puternic ca de picamăr străbate aerul, urmat îndeaproape de țipetele granitului, în timp ce Guillermo, fără să șovăie, își riscă singura șansă și taie din capul Dragii mele, după care se face pierdut într-un nor de praf.

Astăzi e aglomerat în curte. Pe lângă mine, Guillermo și cuplul lui neterminat, *Cei trei* (extrem de înspăimântători) *frați*, dintr-un motiv sau altul aici se mai află și motocicleta lui Oscar. De asemenea, bunica și mama sunt pe punctul de a-și face apariția, simt asta. Și am întruna senzația că cineva mă privește de pe scara de incendiu, dar, de fiecare dată când mă uit, acolo nu e decât Frida Kahlo, absorbind tot soarele.

Uit de toți și de toate și încep să-i eliberez pe NoahșiJude.

Ușor, cioplesc, cioplesc, cioplesc piatra, și, în timp ce fac asta, așa cum s-a întâmplat ieri, timpul se dă înapoi, iar eu încep să mă gândesc la lucrurile la care de obicei nu îmi permit să mă gândesc, cum ar fi că nu eram acasă când mama a plecat în acea după-amiază să se împace cu tata. Nu am fost acolo s-o aud spunând că urma să fim din nou o familie.

Nu am fost acolo, întrucât fugisem cu Zephyr.

Mă gândesc la ea, la cum a murit crezând că o uram, deoarece asta e tot ceea ce îi spusesem de când îl dăduse pe tata afară. De fapt, cu mult înainte să fi făcut asta.

Vâr dalta într-o adâncitură și o lovesc puternic cu ciocanul, înlăturând o bucată mare de piatră, apoi o alta. Dacă aș fi fost acasă în acea după-amiază și nu cu Zephyr, care a adus ghinionul asupra mea, știu că lucrurile ar fi fost diferite.

Scot o altă bucată, un colţ între, iar forţa impactului împrăștie granule pe ochelarii mei și în obrajii mei neacoperiţi. O fac din nou în partea cealaltă, lovitură după lovitură, rateurile însângerându-mi degetele, lovind și ratând, retezând piatra și degetele mele, și pe urmă îmi aduc aminte de momentul în care tata mi-a povestit despre accident și eu i-am acoperit urechile lui Noah pentru a-l proteja de ceea ce auzeam. Prima mea reacţie. Nu urechile mele, ci ale lui Noah. Am uitat că făcusem asta. Cum am putut să uit așa ceva?

Ce s-a întâmplat cu instinctul de a-l proteja? Unde a dispărut?

Iau ciocanul și îl izbesc cu putere în daltă.

Trebuie să-l scot de-aici.

Trebuie să ne scot pe amândoi din piatra asta afurisită.

Lovesc din nou și din nou în piatră, aducându-mi aminte cum tristeţea lui Noah a umplut toată casa, fiecare colţișor, fiecare crevasă. Cum eu și tata nu mai aveam loc pe nicăieri. Poate că de asta tata a început să iasă la plimbare, să găsească un loc în care durerea sufletească a lui Noah nu îl putea ajunge. Îl vedeam pe Noah ghemuit în camera lui și ori de câte ori încercam să-l liniștesc, el îmi spunea că nu înţelegeam. Că nu o știam pe mama așa cum o știa el. Că nu era cu putinţă să înţeleg ceea ce simţea el. De parcă nu îmi pierdusem și eu mama! Cum a putut să-mi spună acele lucruri? Acum bat supărată piatra, îndepărtând din ce în ce mai multă piatră. Pentru că nu-mi venea să cred că o preaslăvea și când

era moartă. Făcându-mă să cred că eu nu aveam niciun drept să jelesc, să îmi fie dor de ea, să o iubesc, așa cum a făcut el. Și chestia e că l-am crezut. Poate că de asta n-am plâns niciodată. Simţeam că nu aveam dreptul să fac asta.

Apoi s-a aruncat de pe Stânca Diavolului și aproape că s-a înecat în acea zi, aproape că a *murit*, iar furia mea îndreptată spre el a devenit sălbatică și bătăioasă, monstruoasă și periculoasă.

Poate că aveţi dreptate, strig eu în minte spre mama și bunica. *Poate că de asta am făcut-o.*

Trag cu toate puterea în piatră, crăpând-o, deschizând-o de tot.

Deschizând-o de tot.

Dosarul lui Noah pentru SAC stătuse pe barul bucătăriei înainte cu o săptămână ca mama să moară, emanând raze de geniu.

Pentru noroc, el și mama au sigilat împreună plicul, fără să știe că îi priveam de la ușă.

La trei săptămâni după accidentul mamei, la o săptămână după ce Noah a sărit de pe stâncă, cu o noapte înainte de trimiterea înscrierilor, eu am scris eseurile cerute, le-am capsat de câteva modele de rochii și am adăugat două mostre de rochii. Ce altceva puteam trimite? Femeile mele de nisip fuseseră luate de apele oceanului.

Tata ne-a condus la oficiul poștal pentru a expedia cererile de înscriere. Nu am putut găsi un loc de parcare, așa că tata și Noah au așteptat în mașină cât timp m-am dus înăuntru să le las. Și atunci am făcut-o. Pur și simplu am făcut-o.

Am expediat-o doar pe a mea.

I-am luat fratelui meu ceea ce își dorea cel mai tare pe lumea asta. Ce fel de om poate să facă așa ceva?

Nu că ar conta, dar a doua zi m-am întors la oficiul poștal într-un suflet, însă coșul de gunoi fusese golit. Toate visele lui au dispărut odată cu gunoiul. Ale mele s-au dus direct la SAC.

Îmi tot repetam că aveam să le spun lui Noah și tatei. Aveam să le spun la micul dejun, după ore, la cină, mâine, miercuri. Aveam să-i spun lui Noah la timp, astfel încât să încerce din nou, dar n-am făcut-o. Mi-a fost atât de rușine — acel tip de rușine care pare sufocantă — și cu cât așteptam mai mult, cu atât mai tare creștea rușinea și cu atât mai tare devenea imposibil să recunosc ceea ce făcusem. Vina s-a extins și ea, ca o boală, ca toate bolile. Nu existau suficiente boli în biblioteca tatei. Zilele continuau să treacă, apoi săptămânile, iar pe urmă a fost prea târziu. Îmi era prea teamă că, dacă aveam să recunosc, urma să-i pierd pentru totdeauna pe tata și pe Noah, prea lașă pentru a face față, pentru a repara, pentru a îndrepta lucrurile.

De asta mama distruge toate lucrurile pe care le creez. De asta nu mă poate ierta.

Când SAC a anunțat clasa de boboci pe site-ul lor, numele lui nu era pe listă. Al meu era. Când mi-a venit scrisoarea de acceptare, am tot așteptat ca el să întrebe de scrisoarea lui de respingere, dar n-a făcut-o. Până atunci își distrusese oricum toate operele de artă. Și cândva înainte de asta probabil că a trimis poze cu sculpturile mele de nisip și m-a ajutat să intru.

Lumea s-a întunecat. Guillermo stă în fața mea, blocând soarele. Îmi ia ciocanul și dalta din mâini, care s-au oprit acum mult timp din sculptat. Își dă jos eșarfa, o scutură și șterge praful care mi s-a adunat între fes și ochelarii de protecție.

— Nu cred că ești bine, spune el. Uneori lucrezi piatra, alteori piatra te lucrează pe tine. Cred că azi piatra a câștigat.

Îmi scot masca și spun:

— Carevasăzică, la asta te refereai când spuneai că ceea ce își duce somnul aici — îmi ating pieptul — își duce somnul și aici — ating piatra.

— Exact la asta mă refeream, spune el. Crezi că trebuie să bem o cafea!?

— Nu, spun eu repede. Adică, îţi mulţumesc, dar trebuie să continui să lucrez.

Și exact asta fac. Lucrez oră după oră, obsesiv, frenetic, nefiind în stare să mă opresc din a tăia piatra, bunica și mama cântând cu fiecare lovitură: *I-ai spulberat visele. I-ai spulberat visele. I-ai spulberat visele.* Și, pentru prima dată de când a murit, mama se materializează și stă în faţa mea, părul ei o flăcără de foc negru, ochii ei învinuindu-mă.

— Și tu le-ai spulberat pe-ale mele! zbier eu în mintea mea, înainte ca ea să se facă nevăzută.

Pentru că nu-i așa că e adevărat? Nu-i așa? Din nou și din nou, zi după zi, tot ceea ce voiam era ca ea să mă vadă, să mă vadă cu adevărat. Nu să mă uite la muzeu, de parcă nici măcar nu existam, și să se ducă acasă fără mine. Nu pentru a anula un concurs, sigură de eșecul meu, înainte ca măcar să se fi uitat la desenele mele. Nu să bage întruna mâna înlăuntrul meu pentru a-mi închide lumina, în timp ce în Noah o aprindea mereu. Făcându-mă întotdeauna să mă simt ca o curvișină idioată numită *acea fată*. Invizibilă pentru ea în toate celelalte aspecte!

Dar ce s-ar întâmpla dacă nu aș avea nevoie de permisiunea ei, de aprobarea ei, de laudele ei pentru a fi cine vreau să fiu și pentru a face ceea ce îmi place să fac? Ce s-ar întâmpla dacă mi-aș controla singură întrerupătorul ăla afurisit de lumină?

Pun jos ustensilele, îmi scot ochelarii, masca și costumul de plastic. Îmi desprind fesul și îl arunc pe masă. M-am săturat să fiu invizibilă. Razele de soare își trec degetele lor ameţite și hrăpăreţe prin părul meu. Îmi scot puloverul și am din nou braţe. Briza le întâmpină fericită, ţopăind pe suprafaţa pielii mele, ridicând fir după fir, gâdilându-mă, trezind fiecare centimetru dezgolit care

îmi aparţine. Ce-ar fi dacă motivele pentru care n-am trimis cererea de înscriere a lui Noah au avut de-a face mai mult cu mama și cu mine decât cu el și cu mine?

Pentru a-ți trezi spiritul, aruncă o piatră în reflexia ta dintr-o apă stătătoare.

(Nu am crezut niciodată că eu și Noah am fi împărţit un suflet, că al meu era o jumătate de copac cu frunzele în flăcări, așa cum a spus el. Nu am simţit niciodată că sufletul meu era ceva ce putea fi văzut. Îl simţeam ca pe o mișcare, ca pe o pornire, ca pe un înot spre orizont sau ca pe o aruncare de pe stâncă sau ca atunci când făceam din nimic femeile zburătoare din nisip.)

Închid ochii pentru câteva secunde și apoi e ca și când m-aș fi trezit din cel mai adânc somn, ca și când cineva m-a extras din granit. Pentru că îmi dau seama: nu contează dacă Noah mă urăște, dacă nu o să mă ierte niciodată. Nu contează dacă îl pierd pe el și pe tata pentru totdeauna. Pur și simplu nu contează. Trebuie să îi des-spulber visele. Asta e tot ceea ce contează.

Intru în atelier și urc scările spre camera lui Oscar, unde se află un calculator. Îl pornesc, intru în contul meu și îi scriu un email lui Sandy, întrebându-l dacă ne putem întâlni miercuri, înainte de școală, în prima zi după vacanţă. Îi spun că e urgent și că fratele meu va veni și el la întâlnire, cu un portofoliu care îl va lăsa fără cuvinte.

Îi voi ceda locul meu. Asta e ceea ce ar fi trebuit să fac zilnic în ultimii doi ani.

Apăs pe TRIMITE și sentimentul e inconfundabil: sunt liberă.

Sunt *eu*.

Îi trimit un mesaj lui Noah: *Trebuie să vorbim. E important!* Pentru că ar face bine să se apuce de pictat. Are patru zile la dispoziţie să alcătuiască un portofoliu. Mă las pe spătarul scaunului,

simţindu-mă de parcă aş fi ieşit din cea mai întunecată peşteră în lumina orbitoare a soarelui. Abia atunci arunc o privire prin cameră. La patul lui Oscar, la cărţile lui, la tricourile lui. Dezamăgirea pune stăpânire pe mine — dar nu pot face nimic. Laşul cu jacheta de dur mi-a spus clar şi răspicat ce simte faţă de laşa îmbrăcată în uniforma invizibilităţii.

Când mă ridic să plec, observ că biletul lui Guillermo pe care i l-am dat lui Oscar se află pe noptieră, lângă poza cu mama lui. Îl iau cu mine jos şi de îndată ce îl pun înapoi în carneţelul din camera-ciclon a lui Guillermo, acolo unde îi e locul, ies afară şi îl rog să mă înveţe cum să folosesc fierăstrăul circular cu lamă de diamant. El o face.

E timpul pentru acordarea noilor şanse. E timpul să refac lumea.

Ştiind că nu am decât o încercare în a lucra cu această ustensilă, îmi pun cablul pe umăr, poziţionez lama circulară între umărul lui Noah şi al meu şi pornesc aparatul. Ustensila se trezeşte la viaţă cu un bâzâit. Întregul trup îmi vibrează cu electricitate când tai piatra în două.

Astfel încât NoahşiJude devine Noah şi Jude.

— I-ai omorât? întreabă Guillermo, nevenindu-i să creadă ce vede.

— Nu, i-am salvat.

În sfârşit.

*

Mă întorc acasă în lumina lunii, simţindu-mă absolut incredibil, ca şi când m-aş afla într-un luminiş, într-un râu, în cei mai superbi pantofi, ba chiar cu tocuri. Ştiu că încă trebuie să le povestesc lui Noah şi tatei ce s-a întâmplat cu cererea de înscriere la SAC a lui Noah, dar e în regulă, deoarece, indiferent de ceea ce se va întâmpla, Noah va desena din nou. Ştiu c-o va face. Noah va

redeveni Noah. Iar eu voi fi o persoană care va putea să se vadă într-o oglindă, într-un atelier de artă, într-o Rochie Vaporoasă, într-o viaţă sănătoasă, într-o poveste de dragoste, în lume. Totuși, e bizar că Noah nu mi-a răspuns la mesaje. Am mai încercat de câteva ori, de fiecare dată cu mai multă insistenţă și mai multe semne de exclamare. De obicei îmi răspunde imediat. Bănuiesc că dacă e în continuare plecat când ajung acasă, pur și simplu îl voi aștepta.

Îmi ridic braţele spre luna care luminează puternic, gândindumă că n-am avut vreo boală terminală în ultimele ore și că nu există nimic nou pe frontul fantomelor vigilente, și mă simt extrem de ușurată în privinţa acestor lucruri, când primesc un mesaj de la Heather:

La Zonă. Noah e foarte beat. A luat-o razna. Vrea să se arunce de pe Plonjeul Mortului! Trebuie să plec în 5 min. Te rog să vii acum! Habar n-am ce-a păţit. Sunt îngrijorată.

*

Mă aflu la marginea lumii, căutându-mi fratele.

Vântul mă lovește din toate părţile, stropii de apă sărată îmi sar pe chipul fierbinte, oceanul de dedesubt e extrem de agitat. Scăldată în sudoare după ce am urcat dealul alergând și cu luna plină oferind atât de multă lumină, încât zici că suntem în timpul zilei, mă uit spre Stânca Diavolului și spre Plonjeul Mortului și văd că ambele platforme de stâncă sunt pustii. Îi mulţumesc din tot sufletul lui Clark Gable, îmi recapăt răsuflarea și apoi, chiar dacă a spus că trebuia să plece, îi dau mesaj lui Heather, apoi din nou lui Noah, încercând să mă conving că i-a venit mintea la cap. Nu pot.

Am o presimţire.

Am acţionat prea târziu.

Mă întorc și pornesc spre haosul care se dezlănțuie. Din toate direcțiile, brigade gălăgioase din liceele private, din liceele de stat și de la Universitatea Lost Cove s-au adunat în jurul butoaielor de bere, a focurilor de tabără, a meselor de picnic, a cercurilor de cântăreți, a capotelor de mașini.

Bun venit la Zonă, într-o seară de sâmbătă în care luna a luat-o razna.

Nu recunosc pe nimeni până ce nu mă întorc în celălalt capăt al parcării și îl zăresc pe Franklyn Fry, un ticălos de proporții epice, stând alături de câțiva surferi mai mari din Hideaway, care au terminat liceul cel puțin acum un an. Echipa lui Zephyr. Stau în spatele camionetei lui Franklyn, luminați în mod straniu de farurile mașinilor, semănând cu niște dovleci de Halloween.

Cel puțin nu zăresc pe nicăieri prin apropiere părul lung și înflăcărat, ca de surfer, al lui Zephyr.

Vreau să-mi scot fesul și hanoracul invizibilității din geantă și să mi le pun. Dar n-o fac. Vreau să cred că panglica roșie de la încheietura mâinii va avea mereu grijă de mine. Dar n-o va face. Aș vrea să joc „Cum ți-ai dori să mori?" în loc să aflu cum ar trebui să trăiesc. Dar nu pot. S-a terminat cu lașitatea. M-am săturat să fiu pe pauză, să fiu îngropată și ascunsă, să fiu pietrificată, atât la propriu, cât și la figurat.

Nu vreau să-mi imaginez livezi, vreau să alerg prin ele.

Mă apropii de vrăjmaș. Eu și Franklyn Fry suntem dușmănoși.

Strategia mea este să nu-l salut și să-l întreb pe un ton calm și politicos dacă l-a văzut pe Noah.

Strategia lui e să cânte primele versuri ale melodiei „Hey Jude!" — de ce nu s-au gândit la asta părinții mei când mi-au pus numele? — și apoi să se uite la mine lent, lipicios, de jos în sus, de sus în jos, asigurându-se că nu ratează niciun centimetru înainte să se

oprească asupra sânilor. Băgaţi de seamă, există avantaje când porţi o uniformă a invizibilităţii.

— În vizită pe la săraci? întreabă el direct spre pieptul meu, după care ia o gură de bere și își șterge gura neglijent cu dosul mâinii.

Noah avea dreptate; arată exact ca un hipopotam.

— Ai venit să-ţi ceri scuze? Ţi-a luat cam mult.

Să-mi cer scuze? Cred că glumește.

— L-ai văzut pe frate-miu? repet eu, de data asta mai tare, articulând fiecare silabă, ca și când el nu ar vorbi prea bine limba engleză.

— Și-a luat tălpășiţa, spune o voce din spatele meu, reducând la tăcere conversaţiile, muzica, vântul și oceanul.

Aceeași voce ca de șmirghel, care odată m-a făcut să mă topesc pe placa de surf. În spatele meu se află Michael Ravens, zis și Zephyr.

Bine măcar ca Noah a renunţat la gândul de a sări, îmi spun în sinea mea, după care mă întorc.

A trecut mult timp. Farurile camionetei lui Franklyn îi intră în ochi, iar el își ţine mâinile deasupra lor, ca un cozoroc. Bine. Nu vreau să-i văd ochii verzi și înguști ca de șoim, pentru că îi văd suficient de des în minte.

Asta e ceea ce s-a întâmplat imediat după ce mi-am pierdut virginitatea cu el acum doi ani: m-am ridicat, mi-am strâns genunchii la piept și am suspinat în aerul sărat pe cât de încet am putut. M-am gândit la mama. Dezamăgirea ei înflorind în mine ca o floare neagră. Lacrimile mi-au ars ochii. Le-am interzis să curgă și n-au făcut-o. Eram plină de nisip. Zephyr a ridicat bikinii și mi i-a întins. M-am gândit să i-i bag pe gât. Pe o stâncă am văzut un prezervativ folosit, pătat de sânge. Asta-s eu, am gândit: dezgustătoare. Nici măcar n-am știut că își pusese unul. Nici măcar nu mă gândisem la prezervative! Tot ce aveam în stomac

începuse să se ridice, dar am interzis şi asta. Mi-am pus costumul de înot, încercând să maschez tremuratul în timp ce făceam asta. Zephyr mi-a zâmbit de parcă totul era bine. De parcă tot ceea ce se întâmplase era BINE! I-am zâmbit de parcă aşa era. Ştie, oare, câţi ani am? îmi aduc aminte că m-am întrebat în sinea mea. Îmi amintesc gândindu-mă că probabil uitase.

Franklyn ne-a văzut pe mine şi pe Zephyr îndreptându-ne spre plajă. Începuse să plouă uşor. Îmi doream să fiu într-un costum de scafandru, într-o mie de costume de scafandru. Braţul lui Zephyr era o greutate de plumb pe umerii mei, împingându-mă în nisip. Cu o noapte înainte, la acea petrecere la care m-a luat, le-a spus tuturor ce bună eram la surf şi că eram celebră nu pentru că sărisem, ci pentru că plonjasem de pe Stânca Diavolului. Le spunea tuturor că eram: *aşa o şmecheră*, şi chiar mă simţisem astfel.

Asta se întâmplase cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

Cumva, Franklyn a ştiut ce anume făcusem. Când am ajuns la el, m-a apucat de braţ şi mi-a şoptit la ureche, astfel încât Zephyr să nu audă:

— Acum e rândul meu, a spus el. Apoi Buzzy, apoi Mike, apoi Ryder, da? Aşa stă treaba, ca să ştii şi tu. Doar nu crezi că Zephyr te place cu adevărat, nu?

Exact asta crezusem. A trebuit să şterg cuvintele lui Franklyn de pe urechea mea, deoarece erau acoperite cu salivă, şi după ce am făcut asta, m-am răsucit pentru a mă elibera din strânsoarea lui, zbierând „Nu!", găsind în cele din urmă acel cuvânt uitat de lume, mult prea târziu, şi, de faţă cu toată lumea, i-am tras un genunchi în boaşe lui Franklyn Fry, tare de tot, aşa cum m-a învăţat tata că trebuia să fac în caz de urgenţă.

Apoi am fugit mâncând pământul spre casă, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji, pielea mâncându-mă, stomacul fremătându-mi,

îndreptându-mă spre mama. Făcusem cea mai mare greșeală din viaţa mea.

Aveam nevoie de mama.

Aveam nevoie de mama.

A avut loc un accident, asta e ceea ce mi-a spus tata în momentul în care am dat buzna în casă.

Acela a fost momentul în care i-am acoperit lui Noah urechile.

Tata le-a luat de pe el și le-a ţinut între ale lui.

Chiar şi după ce poliţistul ne-a spus acele lucruri inimaginabile şi sfâşietoare, eu încă mă învârteam ca nebuna în fărădelegea pe care tocmai o comisesem. Eram plină de nisip în fiecare por al trupului meu. Acel miros oribil şi greşit încă era în părul meu, pe pielea mea, în nasul meu, astfel încât, de fiecare dată când inspiram, îl duceam din ce în ce mai adânc în mine. La câteva săptămâni după, indiferent câte duşuri făceam, indiferent cât de tare mă frecam, indiferent cât de mult săpun foloseam — am încercat levănţică şi grapefruit şi caprifoi şi trandafir —, nu îl puteam înlătura de pe mine, nu îl puteam înlătura pe Zephyr de pe mine. Odată m-am dus la magazin şi am folosit fiecare tester de parfum de pe tejghea, dar încă era acolo. Mereu e acolo. *Încă* e acolo. Mirosul acelei după-amiezi cu Zephyr, mirosul morţii mamei mele, unul şi acelaşi.

Zephyr iese din lumina orbitoare a farurilor lui Franklyn. Aşa mă gândesc la el: ca tizul său, corbul[1], un vestitor al morţii şi al pieirii. El e un blestem uman, un stâlp al întunericului, înalt şi blond. Zephyr Ravens e o eclipsă.

— Deci Noah s-a dus acasă? întreb eu. Acum cât timp?

El clatină din cap.

— Nu. Nu acasă. Şi-a luat tălpăşiţa într-acolo, Jude.

[1] În lb. engleză, *raven* — „corb".

Gesticulează spre vârful falezei, arătându-mi o platformă care nici măcar nu are un nume, deoarece, cine ar îndrăzni? Cei care se dau cu deltaplanul o mai folosesc din când în când, dar asta-i tot. E prea înaltă pentru a sări de pe ea, probabil de două ori mai mare decât Plonjeul Mortului, și dedesubt există o proeminență, astfel încât, dacă nu îți iei suficient avânt, te izbești de ea înainte să lovești apa. Nu am auzit decât de un puști care încercat să sară de acolo. N-a supraviețuit.

Organele mele interne cad unul câte unul.

Zephyr spune:

— Am primit un mesaj. Joacă un soi de joc cu băutură. Cel care pierde sare de-acolo și, aparent, fratele tău pierde dinadins. Mă duceam într-acolo ca să încerc să-i opresc.

Următorul lucru pe care îl știu e că fac slalom prin mulțime, dărâmând băuturi, oameni, nepăsându-mi de nimic altceva decât să ajung la cărarea care duce acolo, la cel mai rapid drum spre faleză. Aud vocea bunicii vuind ca vântul în spatele meu. E chiar în urma mea pe cărare. Crengile trosnesc, pașii ei greoi tropăind pe potecă la câțiva metri în urma mea, dar apoi îmi amintesc că ea plutește. Mă opresc și Zephyr se izbește de mine, apucându-mă de umeri, astfel încât să nu cad grămadă la pământ.

— Iisuse! exclam eu, ferindu-mă iute de strânsoarea lui, îndepărtându-mă de mirosul lui, din nou atât de aproape.

— O, frate, scuze!

— Zephyr, nu mă mai urmări. Te rog, întoarce-te!

Glasul meu e la fel de disperat ca senzația pe care o simt. Ultimul lucru de care am nevoie în acest moment e el.

— Merg pe poteca asta în fiecare zi. O știu foarte...

— De parcă eu n-o știu!

— O să ai nevoie de ajutor.

Asta e adevărat. Oricum, nu din partea lui. De la oricine, numai de la el nu. Doar că s-a făcut târziu, el a trecut deja pe lângă mine și înaintează în întunericul luminat de lună.

După ce mama a murit, el a venit acasă la mine de câteva ori, încercând să mă convingă să mă urc înapoi pe placă, însă, pentru mine, oceanul se uscase. De asemenea, a încercat să fie din nou cu mine, deghizând asta în nevoia de a fi alături de mine în acele momente grele. Trei cuvinte: vezi să nu! Și nu doar el. La fel au procedat și Fry și Ryder și Buzzy și restul găștii, deghizând asta într-o simplă hărțuire. În permanență. Deveniseră cu toții peste noapte niște ticăloși, mai ales Franklyn, care era supărat foc și care a postat lucruri obscene despre mine pe forumul Hideaway și a făcut un graffiti în baia de pe plajă, *Cățeaua Sweetwine*, rescriind asta de fiecare dată când cineva — Noah? — îl acoperea.

Chiar vrei să fii *acea fată*? mă tot întrebase mama în acea vară și toamnă în timp ce fustele mele deveneau din ce în ce mai mici, tocurile mai înalte, rujul mai închis la culoare, inima din ce în ce mai mânioasă. Chiar vrei să fii *acea fată*? m-a întrebat ea cu o seară înainte să moară — ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat —, când a văzut ce purtam pentru a mă duce la petrecere cu Zephyr (nu că știa că mă duceam la o petrecere cu Zephyr).

Apoi a murit și eu am devenit cu adevărat *acea fată*.

Zephyr iuțește pasul. Inima mi se rotește în piept în timp ce urcăm și urcăm și urcăm în tăcere.

Până ce el spune:

— Așa cum ți-am promis, am avut în continuare grijă de el.

Odată, cu mult înainte să fi făcut ce-am făcut, l-am rugat pe Zephyr să aibă grijă de Noah. Dealul Hideaway poate fi foarte ca

în *Împăratul muștelor*[1] și, în mintea mea de copil de clasa a șaptea, Zephyr era ca un șerif, așa că i-am cerut ajutorul.

— Și de tine am continuat să am grijă, Jude.

Ignor asta, apoi nu pot. Cuvintele ies tăioase și acuzatoare, ascuțite ca niște săgeți.

— Eram prea mică!

Apoi îl aud inspirând adânc, dar e greu să-ți dai seama din cauza valurilor puternice și necruțătoare, care se lovesc de stânci și erodează continentul.

Așa cum fac și eu, împrăștiind noroi, împrăștiind rahatul de pe continent, vârându-mi picioarele în pământ cu fiecare pas. Eram în clasa a opta, el într-a unsprezecea — cu un an mai mare decât sunt eu acum. Nu că el ar fi trebuit să trateze în halul ăla o fată, indiferent de vârstă, ca pe o cârpă. Și apoi, brusc, asemenea unui fulger care m-a lovit în cap, îmi dau seama că Zephyr Ravens nu e deloc vreun vestitor. El nu e un ghinion pe două picioare — el e un măgar retardat tâmpit idiot, *cu supărare.*

Și ceea ce noi am făcut nu a stârnit niciun ghinion — a stârnit o *scârbă fără sfârșit* și *regrete* și *furie* și...

Îl scuip. Nu metaforic. Îi nimeresc jacheta, fundul, apoi îi trântesc una fix în ceafa lui de corcitură. Pe asta o simte, dar crede că e un soi de gânganie pe care o poate alunga cu mâna. Îl nimeresc din nou. Se întoarce.

— Ce naiba...? Mă scuipi? întreabă el, nevenindu-i să creadă, ducându-și degetele în păr.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva! îi spun. Nimănui!

— Jude, eu am crezut mereu că...

---

[1] Aluzie la romanul distopic scris de William Golding (1911-1993), în care un grup de copii scapă cu viață în urma prăbușirii unui avion și încearcă să supraviețuiască pe o insulă pustie din mijlocul Pacificului.

— Nu-mi pasă ce ai crezut atunci sau ce crezi acum, spun eu. Pur și simplu să n-o mai faci niciodată.

Țâșnesc pe lângă el și iuțesc pasul. Acum chiar mă simt șmecheră, mulțumesc frumos!

Poate că, la urma urmei, mama se înșela în privința *acelei fete*. Pentru că *acea fată* îi scuipă pe tipii care o tratează urât. Poate că *acea fată* e cea care a dispărut. Poate că e *acea fată* ieșind din piatră. Poate că e acea fată care vede că nu e vina mea că mașina în care se afla mama a pierdut controlul, indiferent de ceea ce am făcut eu cu dobitocul din fața mea. Nu am pogorât ghinionul asupra noastră, chiar dacă eu simțeam asta. El s-a pogorât singur. Se aduce singur.

Și poate că e *acea fată*, care acum e suficient de curajoasă pentru a-i spune lui Noah ce a făcut.

Dacă mai întâi nu moare.

Când ne apropiem de platforma de stâncă, aud niște zgomote ciudate. La început cred că e vântul care șuieră amenințător printre copaci, apoi îmi dau seama că e un sunet uman. Poate cineva cântă? Sau scandează? Câteva clipe mai târziu îmi dau seama că numele meu e cel scandat și inima îmi sare din piept. Cred că Zephyr aude asta în același moment, întrucât pornim amândoi într-un sprint.

Sweetwine, Sweetwine, Sweetwine.

Te rog, te rog, te rog, gândesc în sinea mea în timp ce urcăm culmea ultimului deal și ajungem în zona dreaptă, nisipoasă, unde o adunătură de oameni stau în semicerc de parcă ar urmări un spectacol. Eu și Zephyr ne croim loc printre ei, dând la o parte cortina de trupuri, până ce ajungem în primul rând și vedem jocul sinucigaș care tocmai are loc. Într-o parte a unui foc de tabără e un tip caraghios cu o sticlă de tequila în mână, legănându-se înainte și înapoi ca o trestie. Se află la vreo șase metri de marginea stâncii. De cealaltă parte a focului se află Noah, la vreo trei metri de margine,

preferatul mulţimii pentru a-şi pune capăt zilelor. La picioarele lui e aruncată o sticlă pe jumătate goală. Şi-a întins braţele ca pe nişte aripi şi se întoarce uşor-uşor, vântul biciuindu-i hainele, focul luminându-l de parcă ar fi o pasăre phoenix.

Simt dorinţa lui de a sări de parcă ar fi în propriul meu trup.

Un puşti de pe o stâncă din apropiere strigă:

— OK, Runda a Cincea! Să începem!

El e maestrul de ceremonii, şi se pare că e la fel de beat ca participanţii.

— Tu îl iei pe Noah, spune Zephyr, pe un ton foarte serios acum.

Măcar e bun la ceva.

— Eu îl iau pe Jared. Aştia-s mangă, va fi floare la ureche.

— La trei, spun eu.

Ne aruncăm spre ei. Din vârful stâncii, prezentatorul spune nedesluşit:

— Hei, se pare că Meciul Morţii a fost oarecum întrerupt.

Furia mea e meteorică.

— Scuză-ne că ţi-am distrus spectacolul! strig eu. Dar mi-a venit o idee foarte interesantă. Ce-ar fi ca data viitoare să-l pui pe fratele *tău* să sară mort de beat de pe stânca asta?

A, uau! *Acea fată* are multe întrebuinţări. Cred că în trecut n-am folosit-o destul. N-am de gând să repet acea greşeală.

Îl apuc pe Noah de mână, aşteptându-mă să opună rezistenţă, însă el se topeşte peste mine şi spune:

— Hei, nu plânge, n-aveam de gând să sar.

Chiar plâng?

— Nu te cred, spun eu, privind chipul înfloritor al vechiului Noah.

Sufletul mi se umple cu atâta iubire, încât s-ar putea să explodeze.

— Ai dreptate, râde el, după care sughiţă. Chiar o să sar. Scuze, Jude!

Într-o mișcare bruscă, care ar părea imposibilă dacă ţinem cont de cât de beat e, se rotește din braţele mele, împingându-mă pe spate într-un gest lent, torturant.

— Nu!

Mă întind după el în timp ce fuge spre margine, ridicându-și din nou braţele.

E ultima imagine pe care o văd înainte să-mi lovesc capul de pământ. Mulţimea icnește la unison.

*

Platforma de stâncă e acum pustie. Dar nimeni nu coboară ţărmul stâncos, cea mai rapidă cale de a ajunge pe plajă. Nimeni nu se uită peste margine să vadă dacă Noah a supravieţuit. Mulţimea a pornit spre stradă, exact ca un exod.

Iar eu trebuie să încetez cu halucinaţiile.

Probabil că am suferit o traumă craniană, deoarece, indiferent de câte ori clipesc sau clatin din cap, ei încă se află acolo.

Întins peste fratele meu, la nici un metru depărtare de mine, se află Oscar.

Oscar, care a apărut de nicăieri pentru a-l prinde pe Noah înainte să fi ajuns la margine.

— Hei, tu eşti! exclamă Noah uimit când Oscar se dă jos de pe el și se întinde pe spate.

Oscar respiră greoi, de parcă tocmai a urcat în pas alergător Everestul, purtând, din câte observ, ghetele lui de motociclist. Braţele îi sunt întinse, părul îmbibat de sudoare. Mulţumită lunii și focului de tabără, halucinaţiile mele sunt practic de înaltă definiţie. Noah s-a ridicat acum în capul oaselor, privindu-l lung.

— Picasso? îl aud pe Oscar spunând, încercând să-și recapete răsuflarea.

A trecut o veșnicie de când am auzit pe cineva strigându-l așa pe Noah.

— Văd c-ai crescut. Și te-ai tuns periuță.

Acum își lovesc pumnii. Da, Noah și Oscar. Cei doi oameni pe care i-aș vota ca fiind cel mai puțin probabil să își lovească pumnii. Sigur îmi imaginez asta. Oscar se ridică în șezut și își pune mâna pe umărul lui Noah.

— Ce naiba, amice?

Îl ceartă pe Noah?

— Și care-i treaba cu băutura? Îmi calci pe urme? Ăsta nu ești tu, Picasso!

Cum se face că Oscar știe cine e Noah și cine n-ar trebui să fie?

— Nu mai sunt eu, spune Noah nedeslușit. Nu mai sunt deloc eu.

— Cunosc sentimentul, îi răspunde Oscar.

Încă așezat, îmi oferă mâna.

— Cum de ești aici...? îl întreb eu.

Dar Noah mă întrerupe:

— Îmi dădeai mesaje întruna, așa c-am continuat să beau, pentcă mă gândeam că știi...

— Ce să știu? îl întreb. E din cauza mesajelor mele?

Încerc să-mi amintesc ce anume am scris — doar că trebuia să vorbesc cu el și că era urgent. Oare ce credea că voiam să-i spun? Ce anume credea că știam? În mod evident îmi ascunde ceva.

— Ce să știu? îl întreb din nou.

Îmi zâmbește ca un prostănac, tăind aerul cu mâna.

— Ce să știu, repetă el ca un imbecil.

OK, e beat turtă. Nu cred că a băut vreodată mai mult de o bere sau două.

— Sora mea, îi spune el lui Oscar. A avut cândva un păr care ne urma precum un râu de lumină, îți amintești?

Cel puțin asta cred că a spus. Vorbește în swahili.

— *Sora* ta! strigă Oscar.

Se lasă înapoi pe spate. Noah se trânteşte lângă el, zâmbind ca un lunatic.

— Bestial! spune Oscar. Cine e tatăl vostru? Arhanghelul Gavril? Şi zici că avea un păr ca un râu de lumină, ha?

Îşi ridică uşor capul, astfel încât să mă poată vedea.

— Sigur eşti bine? Pari uşor împietrită. Şi arăţi minunat fără fes şi fără hanoracul ăla uriaş, plin de legume. Minunat, dar parcă ţi-e frig. Ştii ce? Ţi-aş oferi jacheta mea de piele, dar cineva mi-a furat-o.

Văd că e pus din nou pe harţă, probabil şi-a revenit de azi-dimineaţă. Doar că eu mă simt de parcă i-am citit jurnalul.

Mă rog.

— Nu flirta cu mine, spun eu. Sunt imună la farmecele tale. Am fost inoculată de o persoană care nu e prietena ta.

Ca să ştiţi şi voi, *acea fată* e prea tare azi.

Mă aştept la o replică acidă, dar el nu face decât să se uite la mine foarte serios şi să spună:

— Îmi pare tare rău pentru ceea ce s-a întâmplat ieri. Nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare.

Sunt complet luată prin surprindere şi habar nu am ce să-i răspund. Nici măcar nu sunt sigură pentru ce anume îşi cere scuze. Că am văzut ce-am văzut sau că el a făcut ce-a făcut?

— Îţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa fratelui meu, spun eu, ignorându-i deocamdată scuzele, şi, zău aşa, sunt foarte recunoscătoare, pentru că: ce puii mei? Habar n-am cum de-ai apărut aşa, ca un soi de supererou. Sau cum de vă cunoaşteţi...

Oscar se ridică în coate.

— Sunt mândru să spun că m-am dezbrăcat pentru amândoi.

Foarte ciudat. Când a modelat Oscar pentru Noah? Noah se ridică și el în coate, întrucât se pare că joacă cu Oscar „Urmează-ţi Conducătorul". E roșu la față.

— Îmi aduc aminte de ochii tăi, îi spune el lui Oscar. Dar nu și de cicatrice. Alea-s noi.

— Da, ei bine, așa cum se spune, ar trebui să vezi cum arată celălalt tip. Sau, în acest caz, trotuarul de pe Șoseaua Nr. 5.

Pălăvrăgesc între ei, din nou întinși pe spate, făcând schimb de cuvinte, în engleză și în swahili, admirând cerul înstelat. Imaginea asta mă face să zâmbesc; nu mă pot abține. E ca atunci când eu și Oscar am stat întinși pe podeaua celulei din atelier. Îmi amintesc de post-it-ul lui: *Ea mi-a spus că te voi percepe ca pe un membru al familiei.* Oare de ce o face? Și cum rămâne cu scuzele alea? Ce reprezintă ele? Părea să vorbească serios, din suflet. Nu juca teatru.

Simt miros de iarbă și mă întorc. Zephyr, puștiul caraghios numit Jared și alţi câţiva fumează în timp ce se îndreaptă spre stradă, probabil pentru a se întoarce la Zonă. Ce să zic, mi-a fost de mare ajutor. Dacă Oscar n-ar fi căzut din cer, Noah ar fi fost mort. Un val puternic se izbește ca o bombă de malul de dedesubt, de parcă ar confirma gândurile mele. E un soi de miracol, cred, trebuie să fie. Poate că bunica avea dreptate: *Pentru ca miracolele să existe, trebuie mai întâi să le vezi.* Poate că am privit lumea, am trăit în lume, cu lașitate, cu parcimonie, fără să văd mare lucru din ea.

— Îţi dai seama că Oscar ţi-a salvat viaţa? îl întreb eu pe Noah. Ai habar cât de înaltă e stânca asta?

— Oscar, repetă Noah, apoi se ridică în șezut clătinându-se și, arătând spre mine, zice: Nu mi-a salvat viaţa și nu contează cât de înaltă e.

Cu fiecare clipă care trece e tot mai beat, vorbind în două limbi.

— Mama e cea care veghează asupra mea. E ca și cum aș avea o parașută. Ca și cum aș putea zbor.

Își mișcă mâna prin aer, indicând zborul cu un fâșâit.

— Plutesc până jos incredibil de încet. De fiecare dată.

Rămân cu gura căscată. Da, așa e. Am văzut și eu.

De asta sare el întruna, ca mama să-i întrerupă căderea? Nu asta cred eu mereu când capăt Privirea Bietei Fete Orfane de Mamă? Ca și când am fost împinsă dintr-un avion, fără parașută, fiindcă *mamele sunt siguranța*. Îmi amintesc ultima dată când l-am văzut sărind de pe Stânca Diavolului. Cum părea să fi rămas pe vecie în aer. Ar fi putut să-și taie unghiile în acel răstimp.

Oscar se ridică în capul oaselor.

— Asta-i o nebunie, îi spune el lui Noah pe un ton tulburat. Ești nebun? Sari de pe stânca aia în starea în care te afli și-ai să mori. Nu-mi pasă cine e îngerul tău păzitor dincolo.

Își trece o mână prin păr.

— Vezi tu, Picasso, pun pariu că mama ta ar prefera ca tu să-ţi trăiești viaţa în loc să ţi-o riști.

Sunt surprinsă să aud aceste cuvinte din gura lui Oscar și mă întreb dacă nu cumva le-a auzit azi-dimineaţă de la Guillermo.

Noah își mută privirea în pământ, apoi rostește încetișor:

— Dar este singura dată când ea mă iartă.

Îl *iartă*?

— Pentru ce? îl întreb.

El a devenit serios.

— Totul este o mare minciună, spune el.

— Ce anume? îl întreb.

Vorbește oare despre faptul că îi plac fetele? Sau că nu îi place să deseneze? Sau că se dă cu retardatar de foc? Sau altceva? Ceva care l-ar face să sară beat de pe stâncă în miez de noapte, deoarece a tras concluzia din mesajele mele că aș putea ști ce anume e?

Își ridică privirea uluit, de parcă și-a dat seama că a vorbit, nu că a gândit. Mi-aș dori să-i pot spune acum adevărul despre SAC, dar nu pot. Trebuie să fie treaz pentru această conversație.

— Vei fi bine, îi spun. Îți promit. Lucrurile se vor îmbunătăți.

El clatină din cap.

— Ba nu, se vor înrăutăți. Dar tu nu știi încă asta.

Mă strabate un fior. Ce vrea să spună? Sunt pe cale să insist pe marginea acestui subiect, când el se ridică în picioare și cade grămadă la pământ.

— Hai să te ducem acasă, spune Oscar, prinzându-l bine cu mâna. Așadar, unde-i casa voastră? M-aș oferi să vă duc, dar sunt per pedes. G. mi-a furat motocicleta în cazul în care aveam să sfârșesc ca el în seara asta. Azi-dimineață ne-am certat rău de tot.

De aia era motocicleta în curte. Mă simt de parcă ar trebui să-i spun că am auzit o parte din disputa lor, dar acum nu e momentul.

— G.? întreabă Noah, după care se pare că uită ce a spus.

— E aproape, îi spun lui Oscar. Mulțumesc. Pe bune, îți mulțumesc.

El îmi zâmbește.

— Eu sunt cel pe care trebuie să-l suni, nu-ți amintești? Cadavrul, cuțitul plin de sânge?

— Ea mi-a spus că te voi percepe ca pe un membru al familiei, îi spun, dându-mi seama prea târziu că ar fi trebuit să țin pentru mine asta.

Ce demodat.

Dar, din nou, el nu reacționează așa cum credeam. Îmi oferă cel mai sincer zâmbet pe care l-am văzut vreodată la el, unul care începe în ochi și nu dă senzația că s-ar opri undeva pe chipul său.

— Așa a spus și așa este.

În timp ce Oscar și Noah înaintează cu greutate de parcă ar participa la un concurs cu trei picioare, eu încerc să potolesc furtuna

electrică din capul meu. *Așa a spus și așa e.* Și acum îmi reamintesc cum avea acea poză cu mine în jacheta lui. Și pe Brooke în braţe, Jude, te rog. Da, ei bine, tocmai i-a salvat viaţa lui Noah. Și cum rămâne cu felul în care a zis: *Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare.* Și cum s-a purtat azi-dimineaţă cu Guillermo. Și nu e ca și când noi doi am fi fost cu adevărat împreună. Of, frate! Săpunește. Clătește. Repetă.

Când ajungem pe stradă, Noah iese din strânsoarea lui Oscar și o ia înainte. Stau cu ochii pe el în timp ce merge împleticit de unul singur.

Eu și Oscar mergem umăr la umăr. De câteva ori, mâinile ni se ating. Mă întreb dacă el face asta dinadins, dacă eu fac asta dinadins.

După ce parcurgem cam jumătate din drum, el spune:

— Așadar, de asta mă aflu aici. Eram la Zonă. Eram foarte supărat — G. mi-a spus câteva lucruri care chiar m-au atins. Are un fel aparte de a ţine oglinda și ce am văzut în ea a fost de-a dreptul înspăimântător. Nu voiam decât să mă enervez, să mă fac mangă. Mă gândeam să pun gura pe alcool pentru prima dată în ultimele 234 de zile și 10 ore — ultima oară când am gafat. De fapt, calculam minutele, stăteam cu ochii pe ceasul de la mână, când acest derviș ameţitor, care semăna foarte tare cu tine, a apărut de nicăieri și mi-a dărâmat paharul de gin din mână. A fost incredibil. Un semn, nu-i așa? Mama mea? Un miracol? Nu știu. Numai că n-am avut timp să contemplu sublimul sau chiar natura divină a acestei întâmplări, deoarece m-am înșelat crezând că erai fugărită în pădure de un soi de uriaș scandinav. Așadar, întreb, cine pe cine a salvat în seara asta?

Ridic ochii spre luna strălucitoare care seamănă cu o monedă de argint și cred că s-ar putea să văd miracolele.

Oscar scoate un obiect din buzunar și îl ridică. Există suficientă lumină ca să văd ca a găurit scoica mamei lui și a agăţat-o

pe o panglică roșie care seamănă la perfecţie cu cea pe care am înfășurat-o în jurul biletului lui Guillermo către Draga mea. Următorul lucru pe care îl știu e că fiecare parte din el e extrem de aproape de fiecare parte din mine, deoarece mi-o leagă la gât.

— Dar tu ai să mori în câteva minute fără ea, șoptesc eu.

— Vreau ca tu s-o ai.

Sunt prea înmărmurită pentru a mai putea spune ceva.

Ne vedem în continuare de drum. Următoarea dată când ne atingem, îl iau de mână și nu-i mai dau drumul.

*

Stau la biroul din cameră, finalizând schiţele pentru sculptura mamei, străduindu-mă să o fac să semene cât mai tare cu ea. Am să i le arăt mâine lui Guillermo. Noah doarme buștean. Oscar a plecat de mult. Sunt sigură că scoica magică — cel mai drag lucru pe care îl posedă, după cum a spus el! — de la gâtul meu emană bucurie. Mă gândeam s-o sun pe Fish de la școală, arzând de nerăbdare să-i povestesc cuiva — măcar o dată unei persoane vii — despre scoică, despre fotografii și despre post-it-uri, despre tot ceea ce se întâmplă, dar apoi mi-am amintit că suntem în vacanţa de iarnă și că dormitoarele sunt închise (eu sunt unul dintre puţinii elevi care nu stau la internat), că e trecut de miezul nopţii și că nu suntem prietene cu adevărat. Dar poate c-ar trebui să fim, gândesc eu. Poate că am mare nevoie de o prietenă vie. Scuze, bunico! Cineva cu care să discut cum atunci când eu și Oscar eram afară, pe verandă, respirând și pulsând foarte aproape unul de celălalt, am crezut sigur că avea să mă sărute, dar n-a făcut-o, și nu știu de ce. Nici măcar n-a intrat, ceea ce bănuiesc că e bine, deoarece probabil că ar fi aflat că sunt încă la liceu. A fost surprins să vadă că locuiam acasă. A spus:

— O, bănuiam că locuiești în campus. Ai rămas ca să ai grijă de fratele tău mai mic după ce mama voastră a murit?

Am schimbat subiectul. Dar știu că trebuie să-i spun și o voi face. Și îi voi spune și că am auzit o parte din cearta dintre el și Guillermo. În scurt timp voi fi o fată fără *niciun* secret.

Având o părere bună despre schițele mele, închid caietul și mă așez la masa de cusut. E clar că n-am să pot dormi, nu după ceea ce s-a întâmplat azi, cu Oscar, cu Noah, cu Zephyr, cu fantomele, și oricum vreau să încep lucrul la halatul pe care i-l voi face lui Guillermo din resturile materialelor de la rochiile vaporoase. Cotrobăi prin geantă după vechiul halat pe care l-am șterpelit pentru a-l folosi drept model. Încep să-l fixez pe masă și, în timp ce fac asta, simt ceva în buzunarul din față. Bag mâna înăuntru și scot câteva carnețele. Răsfoiesc unul dintre ele. Notițe și liste în spaniolă, schițe, lucruri obișnuite. Nimic în engleză, nimic pentru Draga mea. Îl răsfoiesc pe-al doilea, care e aproape la fel ca primul, doar că apoi, fiind scris în engleză și în mod sigur menit pentru Draga mea, găsesc trei variante ale aceluiași bilețel, fiecare cu mici schimbări, ca și când voia neapărat să scrie corect. Poate că voia să i-l trimită prin email? Sau pe o felicitare? Sau într-o cutiuță de catifea, cu un inel înăuntru.

Biletul cu cele mai puține tăieturi:

Nu mai pot face asa. Am nevoie ~~să știu~~ de un răspuns. Nu pot trăi fără tine. Sunt o jumătate de om, cu o jumătate de trup, o jumătate de inimă, o jumătate de minte, o jumătate de suflet. Nu există decât un singur răspuns, știi asta. Sigur știi asta acum. Cum ai putea să nu știi? Dragostea mea, căsătorește-te cu mine. Spune da.

Cad în scaun. A spus nu. Sau poate că nu a apucat să o ceară în căsătorie. În orice caz, bietul Guillermo! Ce a spus azi? *Ceea ce e rău pentru inimă e bun pentru artă.* Evident, acest lucru a fost foarte rău pentru inima lui și foarte bun pentru arta lui. Ei bine, am de gând să-i fac cel mai frumos halat în care să-și poată țese arta.

pe o panglică roșie care seamănă la perfecţie cu cea pe care am înfășurat-o în jurul biletului lui Guillermo către Draga mea. Următorul lucru pe care îl știu e că fiecare parte din el e extrem de aproape de fiecare parte din mine, deoarece mi-o leagă la gât.

— Dar tu ai să mori în câteva minute fără ea, șoptesc eu.

— Vreau ca tu s-o ai.

Sunt prea înmărmurită pentru a mai putea spune ceva.

Ne vedem în continuare de drum. Următoarea dată când ne atingem, îl iau de mână și nu-i mai dau drumul.

*

Stau la biroul din cameră, finalizând schiţele pentru sculptura mamei, străduindu-mă să o fac să semene cât mai tare cu ea. Am să i le arăt mâine lui Guillermo. Noah doarme bușteан. Oscar a plecat de mult. Sunt sigură că scoica magică — cel mai drag lucru pe care îl posedă, după cum a spus el! — de la gâtul meu emană bucurie. Mă gândeam s-o sun pe Fish de la școală, arzând de nerăbdare să-i povestesc cuiva — măcar o dată unei persoane vii — despre scoică, despre fotografii și despre post-it-uri, despre tot ceea ce se întâmplă, dar apoi mi-am amintit că suntem în vacanţa de iarnă și că dormitoarele sunt închise (eu sunt unul dintre puţinii elevi care nu stau la internat), că e trecut de miezul nopţii și că nu suntem prietene cu adevărat. Dar poate c-ar trebui să fim, gândesc eu. Poate că am mare nevoie de o prietenă vie. Scuze, bunico! Cineva cu care să discut cum atunci când eu și Oscar eram afară, pe verandă, respirând și pulsând foarte aproape unul de celălalt, am crezut sigur că avea să mă sărute, dar n-a făcut-o, și nu știu de ce. Nici măcar n-a intrat, ceea ce bănuiesc că e bine, deoarece probabil că ar fi aflat că sunt încă la liceu. A fost surprins să vadă că locuiam acasă. A spus:

— O, bănuiam că locuiești în campus. Ai rămas ca să ai grijă de fratele tău mai mic după ce mama voastră a murit?

Am schimbat subiectul. Dar știu că trebuie să-i spun și o voi face. Și îi voi spune și că am auzit o parte din cearta dintre el și Guillermo. În scurt timp voi fi o fată fără *niciun* secret.

Având o părere bună despre schițele mele, închid caietul și mă așez la masa de cusut. E clar că n-am să pot dormi, nu după ceea ce s-a întâmplat azi, cu Oscar, cu Noah, cu Zephyr, cu fantomele, și oricum vreau să încep lucrul la halatul pe care i-l voi face lui Guillermo din resturile materialelor de la rochiile vaporoase. Cotrobăi prin geantă după vechiul halat pe care l-am șterpelit pentru a-l folosi drept model. Încep să-l fixez pe masă și, în timp ce fac asta, simt ceva în buzunarul din față. Bag mâna înăuntru și scot câteva carnețele. Răsfoiesc unul dintre ele. Notițe și liste în spaniolă, schițe, lucruri obișnuite. Nimic în engleză, nimic pentru Draga mea. Îl răsfoiesc pe-al doilea, care e aproape la fel ca primul, doar că apoi, fiind scris în engleză și în mod sigur menit pentru Draga mea, găsesc trei variante ale aceluiași bilețel, fiecare cu mici schimbări, ca și când voia neapărat să scrie corect. Poate că voia să i-l trimită prin email? Sau pe o felicitare? Sau într-o cutiuță de catifea, cu un inel înăuntru.

Biletul cu cele mai puține tăieturi:

Nu mai pot face asa. Am nevoie ~~să știu~~ de un răspuns. Nu pot trăi fără tine. Sunt o jumătate de om, cu o jumătate de trup, o jumătate de inimă, o jumătate de minte, o jumătate de suflet. Nu există decât un singur răspuns, știi asta. Sigur știi asta acum. Cum ai putea să nu știi? Dragostea mea, căsătorește-te cu mine. Spune da.

Cad în scaun. A spus nu. Sau poate că nu a apucat să o ceară în căsătorie. În orice caz, bietul Guillermo! Ce a spus azi? *Ceea ce e rău pentru inimă e bun pentru artă.* Evident, acest lucru a fost foarte rău pentru inima lui și foarte bun pentru arta lui. Ei bine, am de gând să-i fac cel mai frumos halat în care să-și poată țese arta.

Caut prin pungă resturi de materiale roșii, portocalii, mov, culorile inimii.

Încep să cos bucăţile.

Habar nu am de cât timp se aude ciocănitul, când îmi dau seama că zgomotul nu provine de la maşina mea de cusut care a luat-o razna, ci de la o persoană care se află la fereastra mea. Oscar? Oare a riscat cu singura fereastră luminată din casă? Sigur e el. Câteva secunde mai târziu mă aflu în faţa oglinzii, scuturând uşor din cap pentru a-mi trezi părul, apoi scuturând tare de tot. Bag mâna în sertarul de sus al dulapului şi scot cel mai roşu ruj pe care îl am. Da, vreau. De asemenea, vreau să iau una dintre rochiile de pe perete şi să le îmbrac — poate Rochia Gravitaţiei? — şi apoi asta e exact ceea ce fac.

— O secundă! strig eu pe geam.

Îl aud pe Oscar spunând:

— Sigur-igur.

Sigur-igur!

Stau în faţa oglinzii, îmbrăcată în Rochia Gravitaţiei, răspunsul meu la Rochia Vaporoasă. Are o formă strâmtă ca de sirenă, în culoarea coralului, scânteind şi încreţindu-se în partea de jos. Nimeni nu m-a văzut îmbrăcată cu ea sau cu celelalte rochii pe care le-am făcut în ultimii ani. Nici măcar eu. Le fac pe toate pe mărimea mea, dar mi le imaginez pentru o altă fată, gândindu-mă mereu că dacă oamenii ar deschide dulapul meu, ar fi siguri că în camera asta mai locuieşte cineva şi ar vrea să se împrietenască cu persoana cealaltă.

Iată-te, gândesc eu, şi apoi sunt lovită brusc de un gând — aşadar, ea e cea pentru care am cusut în tot acest timp, fără să-mi dau seama. Dacă voi avea vreodată o linie vestimentară ca a bunicii, o voi numi: *Acea Fată*.

Traversez camera, dau la o parte perdelele şi deschid geamul.

Oscar are o reacţie întârziată.

— O, Doamne-Dumnezeule! exclamă el. Uită-te la tine! Să fiu al naibii, uită-te la tine! Eşti superbă! Aşa te îmbraci când eşti singură în toiul nopţii? Şi în saci de cartofi în timpul zilei?

Zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Cred c-ai putea fi foarte bine cea mai excentrică persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Îşi pune mâinile pe pervaz.

— Dar nu asta am venit să-ţi spun. Mă îndreptam spre casă şi apoi mi-am adus aminte că trebuia să-ţi spun ceva foarte important.

El îmi face semn cu degetul să mă apropii. Mă las în jos şi ies cu capul pe fereastră. Simt o uşoară briză în părul meu.

El a devenit serios.

— Ce e? îl întreb.

— Asta.

Atât de iute, încât nici nu apuc să văd, mă apucă cu ambele mâini de ceafă şi mă sărută.

Mă dau înapoi preţ de o clipă, întrebându-mă dacă pot avea încredere în el, întrucât aş fi nebună dacă aş face-o. Dar dacă am? Dacă pur şi simplu am? Şi ştiţi ceva? Dacă expiră şi mă izgoneşte din regat, asta este...

Şi atunci se întâmplă. Poate că e lumina lunii care se revarsă, iluminându-i trăsăturile de deasupra, sau poate că e lumina ce vine din camera mea, sau poate că în sfârşit sunt pregătită să văd ce anume m-a ocolit din clipa în care ne-am cunoscut.

A modelat pentru Noah.

Oscar e tipul din portret.

El e el.

Şi ăsta e exact felul în care mi l-am imaginat dintotdeauna.

— Practic, am renunţat la toată lumea pentru tine, îi spun, trecând prin ușa propriei mele povești de dragoste. Soarele, stelele, oceanele, copacii, totul, am renunţat la toate astea pentru tine.

Mai întâi mă privește perplex, după aceea încântat. Îmi ridic iute ambele braţe, întinzându-mă după el, trăgându-l spre mine, deoarece *el e el*, și toţi acei ani în care nu am observat și nu am făcut și nu am *trăit* distrug barajul acestui moment până ce îl sărut cu nesaţ, dorind să-mi pun mâinile pe trupul său, și mă întind după el, și el după mine, și degetele lui se înnoadă în părul meu, și, înainte să știu, sar pe geam și îl trântesc la pământ.

— Om la apă! murmură el, luându-mă în braţe, și râdem, iar apoi râsetele se sting, pentru că cine ar fi știut că sărutările ar putea fi așa, ar putea modifica peisajul lăuntric, clătinându-se deasupra oceanelor, trimiţând râuri în sus pe munţi, absorbind toată ploaia.

El se rostogolește deasupra, astfel încât trupul i se apasă în al meu, greutatea lui, greutatea celeilalte zile, iar Zephyr începe să-și facă loc între noi. Mușchii mi se încordează. Deschid ochii, temându-mă de străinul invizibil pe care îl voi găsi de data asta, dar nu găsesc niciun străin. E Oscar, prezent, atât de prezent, cu chipul scăldat în iubire. Așa am ajuns să am încredere în el. Poţi vedea dragostea. Arată exact ca acest chip. Pentru mine a arătat întotdeauna ca acest chip complet dezechilibrat.

Mă atinge pe obraz cu degetul mare și spune:

— E în regulă.

Dar parcă știe cumva ce anume s-a întâmplat.

— Ești sigur?

În jurul nostru, frunzele copacilor foșnesc blând.

— Sută la sută sigur.

Mă trage ușor de scoică.

— Îţi promit.

Noaptea e caldă, timidă, de-abia atingându-ne. Ne învăluie, ne îmbrăţişează. El mă sărută uşor, tandru, astfel încât inima mea se deschide, astfel încât toate acele momente de pe plajă din acea zi extrem de oribilă se risipesc, astfel încât boicotul ia sfârşit.

*

E extrem de dificil să mă concentrez asupra lui Oscar în dormitorul meu, deoarece: Oscar e în dormitorul meu! Oscar, tipul din potret!

A rămas plăcut impresionat de faptul că rochiile de pe pereţi şi cea de pe trupul meu au fost făcute de mine şi acum a ridicat o fotografie înrămată cu mine făcând surf. Mă descoperă, doar că fără ciocan şi daltă.

— Pornografie pentru un englez, spune el, fluturând poza spre mine.

— N-am mai făcut surf de ani de zile, îi spun eu.

— Păcat!

Bate cu degetul în *Physician's Desk Reference*[1].

— Acum, la asta pot spune că mă aşteptam.

Ridică o altă fotografie. O săritură la Stânca Diavolului. O studiază îndelung.

— Aşadar, ai fost cândva temerară?

— Bănuiesc că da. Nu mă gândeam la asta. Pur şi simplu iubeam să fac astfel de lucruri.

Se uită la mine de parcă se aşteaptă să spun mai multe.

— Când mama a murit... nu ştiu, m-am speriat. De majoritatea lucrurilor.

El dă din cap de parcă înţelege, după care spune:

[1] Compilaţie anuală ce conţine prescripţiile medicale ale producătorilor farmaceutici.

— E ca și când ai avea tot timpul o mână care te strânge de gât, nu-i așa? Nimic nu mai e inevitabil. Nici următoarea bătaie a inimii, nici altceva.

Înţelege la perfecţie. Se așază pe scaunul de la masa de cusut și privește din nou fotografia.

— Cu toate că eu am procedat invers. Am început să folosesc toate acele temeri ca pe sacul de box. Aproape că nu era zi în care să nu încerc să mă omor.

Se încruntă și pune poza jos.

— Cam despre asta m-am certat azi cu G. El crede că mă comport ridicol riscând pe motocicletă, sau în trecut, când mă drogam, dar nu...

Se oprește când îmi vede expresia.

— Ce s-a întâmplat?

— Oscar, am auzit o parte din disputa voastră de azi-dimineaţă. De îndată ce mi-am dat seama că vă certaţi, am plecat, dar...

Nu mai continui, deoarece cred că organele mi-au luat foc.

Nu sunt sigură de ceea ce se întâmplă, ci doar de faptul că el s-a ridicat și pornește spre mine cu o viteză ameţitoare deloc tipică lui.

— Atunci înseamnă că știi, spune el. Sigur știi, CJ!

— Ce să știu?

Mă apucă de ambele braţe.

— Că sunt al naibii de înspăimântat de tine. Că se pare că nu pot să te ţin la distanţă așa cum fac cu ceilalţi. Că mă gândesc c-ai putea să mă devastezi.

Respirăm zgomotos, repede, sincronizat.

— Nu știu, șoptesc eu, de-abia scoţând cuvintele înainte ca gura lui să aterizeze violent peste a mea.

Simt emoţia nestăvilită de pe buzele lui, o simt ieșind la suprafaţă, dezlănţuind ceva în mine, ceva îndrăzneţ și neînfricat și înaripat.

Bum.

— Sunt mort acum, spune el în părul meu, atât de mort, pe gâtul meu, apoi se trage îndărăt, cu ochii strălucind. Ai să mă distrugi, nu-i așa? Știu eu.

Râde mai exagerat decât de obicei și pe chipul lui există ceva nou, o deschidere, poate o libertate.

— Deja ai făcut-o. Uită-te la mine. Cine e tipul ăsta? Te asigur eu că nimeni nu a mai întâlnit până acum această furtună. Nici măcar *eu*. Și, în numele lui Dumnezeu, nimic din ceea ce tocmai ţi-am spus nu a făcut parte din cearta mea cu G.! Pur și simplu a trebuit să-ţi spun. Trebuie să știi că eu n-am — își flutură mâinile prin aer — deschis niciodată până acum capacul. Nici măcar pe-aproape. Nicio deschidere de capac.

Oare vrea să spună că n-a mai fost niciodată îndrăgostit? Îmi amintesc când Guillermo i-a reproșat că el rănește înainte să fie rănit, că nu lasă pe nimeni în sufletul lui. Dar oare are de gând să mă ţină și pe mine la distanţă?

— Oscar, spun eu.

El își lipește palmele de obrajii mei.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Brooke după ce ai plecat. Nimic. După ce ţi-am spus toate acele lucruri legate de mama și de mine, am luat-o razna de frică și am devenit un tontălău. Un laș — probabil c-ai auzit azi-dimineaţă aceste laude elegante ieșind de pe buzele lui G. Cred c-am încercat și înainte să distrug asta...

Îi urmez privirea către fereastră, spre întunericul din afara camerei.

— Mă tot gândeam că acum după ce mi-ai aflat punctele sensibile, că știi cine sunt cu adevărat, tu mă vei...

— Nu, spun eu, înţelegând. A fost complet opusul. M-ai făcut să mă simt mai aproape de tine. Dar înţeleg, eu cred la fel, că dacă oamenii m-ar cunoaște cu adevărat, ei n-ar putea niciodată...

— *Eu* aș putea, spune el.

Mă lasă fără suflare, mă inundă cu lumină.

În același timp, ne întindem unul după celălalt și ne îmbrățișăm, ne îmbinăm, ne apăsăm, dar de data asta nu ne sărutăm, nu ne mișcăm, ci pur și simplu ne ţinem strâns reciproc. Clipele trec neîncetat, iar noi continuăm să ne ţinem unul de celălalt, de parcă ne temem de viaţă, sau poate că ne bucurăm de viaţă. O viaţă atât de minunată.

— Acum, că ai scoica, spune el, mă gândesc că asta este distanţa pe care o pot pune între noi și cu care m-aș simţi în siguranţă departe de tine.

— Carevasăzică, de *asta* mi-ai dăruit-o!

— Întregul meu plan sinistru.

Deși nu credeam că acest lucru e posibil, mă trage și mai aproape de el.

— Suntem *Sărutul* lui Brâncuși, șoptesc eu.

Una dintre cele mai romantice sculpturi create vreodată: un bărbat și o femeie lipiţi atât de tare unul de celălalt, încât zici că sunt o singură persoană.

— Da! exclamă el. Exact așa!

Face un pas înapoi și îmi dă la o parte de pe faţă o șuviţă de păr.

— O potrivealã perfectă, de parcă suntem bucăţi-rupte.

— Bucăţi-rupte?

Chipul i se luminează.

— Platon vorbea despre aceste fiinţe care au existat cândva și care aveau patru picioare și patru braţe și două capete. Erau independente și încântătoare și puternice. Atât de puternice, încât Zeus le-a tăiat în două și le-a împrăștiat jumătăţile prin lume, astfel că oamenii au fost osândiţi să își caute mereu cealaltă jumătate, cea cu care își împărţeau sufletul. Vezi tu, numai cei mai norocoși oameni își găseau bucăţile-rupte.

Mă gândesc la ultimul bilet scris către Draga mea. Cum Guillermo a spus că el era o jumătate de om cu o jumătate de suflet, o jumătate de minte...

— Am găsit un alt bilet scris de Guillermo. Se afla într-unul dintre acele carneţele pe care le are peste tot, o cerere în căsătorie...

— Da, buzele îmi sunt pecetluite. Sunt sigur că într-o bună zi o să-ţi spună totul. Eu i-am promis că...

Dau din cap a încuviinţare.

— Înţeleg.

— Totuşi, e cert că ăia doi erau bucăţi-rupte, spune el.

Mâinile lui îmi găsesc încheietura.

— Mi-a venit o idee minunată, spune el încântat.

Nu pare deloc să joace teatru.

— Hai s-o facem. Hai să ne deschidem împreună afurisitele alea de capace. Uite şi restul poveştii: mă simţeam ca dracu' la Zonă, deoarece m-am gândit c-o dădusem în bară cu tine. Nu-mi pasă că G. a adăugat o decapitare pe lista pedepselor barbare pentru că m-am apropiat de tine. Cred că profeţia mamei mele e adevărată. Mă uit peste tot. Caut prin mulţimi. Fac atât de multe poze. Dar te-am recunoscut pe tine, doar pe tine. În toţi anii ăştia.

Pe chip i s-a întins cel mai ridicol rânjet.

— Aşadar, ce zici? O să ne dăm pe Hippity Hop-uri. Şi o să vorbim cu fantomele. Şi-o să credem că avem virusul Ebola, nu o simplă răceală. Şi vom căra cepe în buzunare până ce vor încolţi. Şi ne va fi dor de mamele noastre. Şi vom crea lucruri frumoase...

De-a dreptul dată pe spate, spun:

— Şi ne vom plimba pe motociclete. Şi ne vom dezbrăca în clădiri abandonate. Şi poate chiar vom învăţa câte un englez cum să facă surf. Doar că nu ştiu cine a spus adineauri toate astea.

— Eu ştiu, spune el.

— Mă simt atât de fericită, spun eu, copleșită. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Mă extrag din strânsoarea lui și mă duc să scaut punga de plastic de sub pat.

— Așadar, Noah te-a desenat. Nu sunt sigură cum...

— Nu știai? Obișnuia să campeze la fereastra liceului de arte și să deseneze modelele.

Îmi duc mâna la gură.

— Ce e? întreabă Oscar. Am spus ceva greșit?

Clatin din cap și încerc să alung din minte această imagine cu Noah trăgând cu ochiul în sălile de clasă de la SAC. Ar fi făcut orice. Dar apoi inspir adânc, îmi spun că e în regulă, pentru că săptămâna viitoare va fi la SAC și asta mă calmează suficient cât să bâjbâi după pungă. Câteva clipe mai târziu mă așez înapoi lângă Oscar, ţinând-o în braţe.

— Bine. A fost odată ca niciodată un portret cubist cu tine, pe care fratele meu l-a făcut și pe care eu trebuia să-l am.

Mă uit la el.

— A *trebuit* să-l am. A fost dragoste la prima vedere.

El zâmbește.

— Noi doi jucam mereu acest joc în care schimbam unele părţi din lume cu altele într-un concurs care avea ca scop stăpânirea universului. El câștiga. Noi suntem... competitivi, ca să spun așa. În fine, el nu voia ca eu să te am. A trebuit să renunţ aproape la toate lucrurile. Dar a meritat. Te-am avut aici.

Îi arăt locul în care desenul atârna lângă patul meu.

— Mă uitam întruna la tine și speram să fii real și îmi imaginam cu veneai la fereastra aia, exact așa cum ai făcut azi.

Îl apucă râsul.

— E incredibil! În mod categoric suntem bucăţi-rupte.

— Nu știu dacă mi-aș dori să fiu o bucată-ruptă, spun eu pe un ton sincer. Cred că am nevoie de propriul meu suflet.

— Corect. Poate că putem fi din când în când bucăţi-rupte. De pildă, în astfel de ocazii.

Își trece încetișor degetul peste gâtul meu, traversând clavicula, apoi mergând din ce în ce mai jos. Ce-a fost în capul meu cu decolteul ăsta adânc? Nu aș spune nu unei canapele în care pot leșina. Nu aș spune nu la nimic.

— Dar de ce m-ai rupt și m-ai băgat într-o pungă? întreabă el.

— A, frate-miu a făcut asta. Era furios pe mine. Am încercat de multe ori să te repar.

— Îţi mulţumesc, spune el, dar apoi atenţia îi este atrasă de un anumit lucru din cameră, așa că se ridică imediat și se îndreaptă spre dulapul meu.

Ridică o fotografie cu familia mea și o studiază. Îl privesc în oglindă. A devenit cenușiu la faţă. Ce s-a întâmplat? Se întoarce şi se uită lung la mine.

— Nu ești sora lui mai mare, spune el, mai mult ca pentru sine. Sunteţi gemeni.

Văd cum i se mișcă rotiţele în cap. Probabil că știe câţi ani are Noah și acum a aflat și câţi ani am eu.

— Aveam de gând să-ţi spun, îi zic. Bănuiesc că mi-era teamă s-o fac. Mi-era teamă că tu vei...

— Să-mi trag palme!

Ţâșnește spre fereastră.

— Guillermo nu știe.

Mai are puţin și e de tot afară. Nu știu ce anume se petrece.

— Așteaptă! îi spun. Așteaptă! Oscar! Normal că știe! De ce i-ar păsa? Care-i problema?

Fug spre fereastră și strig:

— Tatăl meu era cu unsprezece ani mai mare decât mama! Nu contează!

Dar el a dispărut deja.

Mă duc la dulap și ridic fotografia. E portretul de familie care îmi place cel mai mult. Eu și Noah avem vreo opt ani și suntem îmbrăcaţi în costume de marinar care arată caraghios. Însă o ador datorită părinţilor mei.

Mama și tata se privesc reciproc de parcă ar împărtăși cel mai interesant secret din lume.

MUZEUL INVIZIBIL

Noah

14 ani

Rând pe rând, golesc fiecare tub de vopsea în chiuveta din spălătorie.

Am nevoie de culoare, una bogată, luminoasă, să-te-fut, du-te-naibii, să-i-ia-dracu'-pe-toţi, munţi întregi de acea culoare. Am nevoie de licărul unei vopsele noi. Trebuie să-mi vâr degetele, mâinile, în chartreuse, în magenta, în turcoaz, în galben cadmiu. Mi-aș dori s-o pot mânca. Mi-aș dori să-mi pot îneca tot trupul în ea. Asta e ceea ce vreau, gândesc eu, amestecând și învârtind, făcând verde, făcând mov, făcând maro, făcând o spirală din una în alta, scufundându-mi mâinile, braţele în pasta rece, alunecoasă și strălucitoare, până ce ochii mei dansează.

Cam cu vreo oră în urmă m-am uitat de la geam cum mama s-a suit în mașina ei.

În clipa în care a pornit motorul, am fugit după ea. Începuse să burniţeze.

Acela a fost momentul în care am urlat: *Te urăsc! Te urăsc din tot sufletul!*

S-a uitat la mine, șocată, cu ochii cât cepele, lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. A spus pe mutește: *Te iubesc!*, după care și-a dus mâna la inimă și a gesticulat spre mine de parcă eram surd.

O secundă mai târziu, a demarat în trombă de pe alee, ducându-se să-i spună tatei că voia să divorţeze pentru a se putea căsători cu celălalt bărbat.

— Nu-mi pasă! am spus cu voce tare nimănui.

Nu-mi pasă de ea și de tata. De Brian și de Courtney. Nici măcar de SAC. Nu-mi pasă de nimic altceva, decât de culoarea mea, culoarea și mai multă luminozitate. Adaug un tub de albastru deschis în muntele care continuă să crească...

Și atunci sună telefonul.

Și sună.

Și sună. Probabil că ea a uitat să pornească robotul. Continuă să sune. Găsesc telefonul în camera de zi, îmi șterg mâinile de tricou, dar tot reușesc să mânjesc telefonul.

Un bărbat cu o voce groasă spune:

— Aceasta este locuinţa Diannei Sweetwine?

— E mama mea.

— Fiule, tatăl tău e acasă?

— Nu, acum nu mai locuiește aici.

Am o presimţire că ceva e în neregulă. Aud asta în glasul lui.

— Cine e la telefon? întreb eu, cu toate că știu că e poliţia înainte ca el să confirme asta.

Nu știu cum, dar în acest moment știu totul.

(AUTOPORTRET: *Băiatul din interiorul băiatului încetează să mai respire*)

Nu-mi spune că a avut loc un accident. Că o mașină a pierdut controlul pe Șoseaua Nr. 1. Nu-mi spune nimic. Dar, cumva, știu.

— Mama mea e bine? întreb eu speriat, alergând la fereastră.

Staţia de emisie-recepţie pârâie pe fundal. Văd câţiva surferi pe apă, dar niciunul dintre ei nu e Jude. Unde e? Fry a spus că a plecat cu Zephyr. Unde s-au dus?

— S-a întâmplat ceva? îl întreb pe bărbat, uitându-mă cum dispare oceanul, apoi orizontul: Vă rog să-mi spuneţi!

Mama era atât de supărată când a plecat. Din cauza mea. Din cauză că i-am spus că o uram. Din cauză că am urmărit-o până la Pasărea de Lemn. Din cauză că am făcut desenul ăla. Toată dragostea nemărginită pe care o simt pentru ea se ridică sus, sus, sus, sus.

— E bine? întreb din nou. Vă rog să-mi spuneţi că e bine!

— Fiule, poţi să-mi dai, te rog, numărul de mobil al tatălui tău?

Vreau să-i spun să înceteze cu *fiule*. Vreau să-mi spună că mama mea e bine. Vreau ca sora mea să vină acasă.

Îi dau numărul de mobil al tatei.

— Câţi ani ai? întreabă el. E cineva cu tine?

— Sunt singur acasă, spun eu, panica punând stăpânire pe mine. Am paisprezece ani. E bine mama? Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat.

Dar de îndată ce rostesc asta cu voce tare, știu că nu vreau să-mi spună. Nu vreau să aflu niciodată. Văd că vopseaua a curs acum pe podea asemenea unui sânge multicolor. Am întins-o peste tot. Există urme de palme pe toată fereastra, pe spatele canapelei, pe perdele, pe abajururi.

— Am să-l sun pe tatăl tău acum, spune el, după care închide.

Mi-e prea teamă să încerc mobilul mamei. Îl sun pe tata. Se duce direct în căsuţa vocală. Sunt sigur că vorbește cu poliţistul, care îi spune tot ce nu mi-a spus mie. Iau binoclul și mă urc pe acoperiș. Încă burniţează. Și e mult prea cald. Ceva s-a întâmplat. Nu o văd pe Jude pe plajă sau pe stradă sau pe undeva prin apropierea stâncilor. Unde s-au dus ea și Zephyr? Îi transmit prin telepatie să vină acasă.

Mă uit spre casa lui Brian, dorindu-mi ca el să fie pe acoperișul lui, dorindu-mi ca el să știe cât de rău îmi pare, dorindu-mi ca el să vină și să-mi vorbească despre orbitele planetare și despre erupţiile solare. Bag mâna în buzunar după piatră și strâng mâna în jurul ei.

Apoi aud o mașină derapând pe alee. Alerg în cealaltă parte a acoperișului. E tata, care nu derapează *niciodată*. În spatele lui se află o mașină de poliţie. Pielea îmi cade de pe trup. Eu cad.

(AUTOPORTRET: *Un băiat se împiedică și cade de pe marginea lumii*)

Cobor pe scara din laterala casei și intru pe ușa glisantă în camera de zi. Sunt o statuie în hol când tata răsucește cheia.

El nu spune niciun cuvânt. Ne izbim unul de celălalt și cădem pe jos în genunchi. Îmi ţine capul la piept cu ambele mâini.

— O, Noah! Îmi pare atât de rău! O, Doamne, Noah! Trebuie s-o găsim pe sora ta. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla. O, Dumnezeule!

Nu o plănuiesc. Panica lui curge în mine, panica mea curge în el, iar cuvintele pur și simplu îmi zboară de pe buze:

— Voia să te roage să vii acasă, astfel încât să putem fi din nou o familie. Venea să-ţi spună asta.

El se dă puţin înapoi și se uită în chipul meu care arde.

— Asta voia să facă?

Încuviinţez.

— Înainte să plece a spus că tu erai iubirea vieţii ei.

*

Trebuie să fac ceva. Casa e plină de bocitori și de nefericire și de mâncare, atât de multă mâncare irosită pe blaturi și pe mese. Înmormântarea a avut loc ieri. Trec printre oamenii cu ochi roșii, pe lângă pereţii gârboviţi, vopseaua cenușie, mobila prăbușită, ferestrele negre, aerul mâncat de molii. Când trec pe lângă o oglindă văd că plâng. Nu știu cum să mă opresc. A devenit la fel de necesar ca respiratul. Un lucru pe care trebuie să-l fac mereu. Îi spun tatei că mă întorc imediat. Jude — care și-a tuns tot părul de nici n-o mai recunosc — încearcă să vină cu mine, dar o refuz. Nu vrea să mă scape din ochi. Crede că acum și eu am să mor. Seara trecută

am găsit în pat niște rădăcini noroioase. Iar ieri, când ne întorceam de la cimitir și m-a apucat o criză de tuse în mașină, și-a ieșit din minți, urlând la tata să mă ducă la urgențe, deoarece puteam să am pertussis, orice o fi fost aia. Tata, fiind un expert în boli, a calmat-o.

Cumva, reușesc să ajung la atelierul sculptorului. Apoi mă așez pe trotuar și aștept, aruncând pietricele pe asfalt. La un moment dat tot o să trebuiască să iasă. Cel puțin a avut bunul simț să nu vină la înmormântare. L-am căutat prin mulțime.

Brian a venit. S-a așezat în ultimul rând cu mama lui, Courtney și Heather. După ceremonie nu a venit la mine.

Ce contează? Toate culorile au dispărut. Acum nu există decât întunericime în găleţile cerului, vărsându-se peste toate lucrurile și peste toți oamenii.

Câteva secole mai târziu, sculptorul iese pe ușă și se duce la cutia poștală. Deschide ușița și scoate câteva scrisori. Chipul lui e plin de lacrimi.

Și mă vede.

Se uită lung la mine și eu mă uit lung la el și îmi dau seama cât de mult o iubește după felul în care se uită la mine, un tsunami de sentimente venind dinspre el spre mine. Nu-mi pasă.

— Semeni leit cu ea, șoptește el. Părul tău.

Iată singurul gând din capul meu, gândul care sălășluiește acolo de câteva zile: *Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi trăit acum.*

Mă ridic, dar ținând cont că am stat multă vreme acolo, picioarele îmi cedează.

— Hei, spune el, prinzându-mă și așezându-mă înapoi pe trotuar, chiar lângă el.

Pielea lui emană valuri de căldură și un miros copleșitor. Aud un urlet de jale, asemănător cu cel pe care îl scot șacalii, și îmi dau seama că îmi aparține. Următorul lucru pe care îl știu e că brațele lui sunt în jurul meu și îl simt că tremură, că ambii tremurăm, ca și când

ne-am afla într-o zonă subarctică. El mă trage mai aproape, apoi mă ia în braţe, legănându-mă, astfel încât lacrimile lui aterizează pe gâtul meu şi ale mele pe braţele lui. Vreau să mă târăsc în gâtul lui. Vreau să locuiesc în buzunarele halatului său. Vreau că el să mă legene la nesfârşit, de parcă aş fi un băieţel, cel mai mic băiat care a existat vreodată. Ştie şi cum s-o facă. De parcă mama s-ar afla în interiorul său şi i-ar spune cum să mă liniştească. Cum se face că el e singurul care ştie? Cum se face că el e singura persoană în care se află ea?

Nu.

Păsările cârâie în copacii de deasupra noastră.

Ceea ce se petrece nu e normal.

Nu am venit aici pentru asta. Am venit taman pentru opusul acestui lucru. Nu mă poate ţine de parcă am trece împreună prin asta, de parcă el înţelege. Nu e tatăl meu. Nu e prietenul meu.

Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi trăit acum.

Şi apoi mă răsucesc şi ies din îmbrăţişarea lui, revenind la mărimea mea naturală şi la personalitatea mea, la repulsia şi la ura mea. Mă ridic deasupra lui şi spun ceea ce am venit să-i spun.

— E vina ta că a murit.

Chipul i se destramă. Continui.

— Te învinovăţesc pe tine.

Acum eu sunt cel care loveşte cu bila demolatoare.

— Nu te iubea. Mi-a spus că nu te iubea.

Lovesc şi lovesc şi nu-mi pasă.

— Nu avea de gând să se căsătorească cu tine.

Vorbesc tărăgănat, astfel încât să fie atins de fiecare cuvânt rostit.

— Nu avea de gând să-i ceară tatălui meu să divorţeze. Se ducea să îl roage să se întoarcă acasă.

Apoi intru în ascunzătoarea dinlăuntrul meu şi trag zăvorul. Pentru că n-am de gând să mai ies de-acolo. În veci.

(AUTOPORTRET: *Fără titlu*)

ISTORIA NOROCULUI

Jude
16 ani

Când mă trezesc, Noah a plecat deja, aşa cum a făcut în ultimele zile, astfel că nu-i pot spune ceea ce vreau şi nici nu-l întreb ceea ce vreau. Ironic, nu? Acum, când îmi doresc mai mult decât orice să recunosc ce s-a întâmplat cu înscrierea la SAC, nu pot. Verific LegăturiPierdute.com, unde tot nu există vreun răspuns de la Brian, după care înşfac jacheta de piele a lui Oscar, caietul meu de schiţe şi cobor dealul.

La scurt timp după ce sosesc, bat nerăbdătoare din picior în timp ce Guillermo deschide caietul meu pe masa mare şi albă din centrul atelierului. Vreau să-i placă schiţele cu sculptura mamei şi vreau ca el să fie de acord cu opera care va fi făcută în piatră, de preferat de marmură sau granit. Răsfoieşte iute primele schiţe, care reprezintă spatele. Mă uit la el şi nu-mi pot da seama ce anume gândeşte, dar apoi se opreşte la schiţele frontale şi inspiră ascuţit în timp ce îşi duce o mână la gură. E de rău? Apoi îşi trece degetul peste chipul mamei. A, da, desigur. Uitasem că s-au cunoscut. Bănuiesc că mi-au ieşit aşa cum am vrut, semănând la perfecţie. Se întoarce spre mine şi expresia lui mă face să dau înapoi.

— Dianna e mama ta.

Nu prea rosteşte cuvintele, ci mai degrabă se transformă în ele.

— Da, răspund eu.

Respiraţiile i-au devenit vulcanice. Habar n-am ce se petrece aici. Își întoarce privirea spre schiţe, atingându-le de parcă ar vrea să le desprindă de pe pagină.

— Ei bine, spune el.

Pielea de sub ochiul stâng îi tresare întruna.

— Ei bine? întreb eu, confuză și panicată.

El închide caietul.

— Cred că până la urmă n-am să te pot ajuta. Am să-l sun pe Sandy și-am să-i recomand pe altcineva.

— Poftim?

Pe un ton rece și conchis, pe care l-am mai auzit înainte, spune:

— Îmi pare rău. Sunt mult prea ocupat. M-am înșelat. Să am pe cineva aici atât de des nu face decât să-mi distragă atenţia de la treabă.

Refuză să se uite la mine.

— Guillermo?

Inima îmi tremură în piept.

— Nu, te rog! Pleacă! Trebuie! Am multe lucruri de făcut.

Sunt prea stupefiată pentru a mă putea certa cu el. Îmi iau caietul și pornesc spre ușă, când aud:

— Să nu mai treci niciodată pe la atelierul meu.

Mă întorc, dar el stă cu spatele la mine. Nu știu de ce ridic privirea spre fereastra scării de incendiu, poate că e din cauza aceluiași sentiment de ieri că cineva mă urmărește. Și am dreptate, cineva chiar mă urmărește.

Uitându-se la noi cu o mână lipită de geam e Noah.

Guillermo se întoarce să vadă la ce mă uit, iar atunci când privirile ni se întâlnesc, Oscar intră în atelier, cu o expresie înspăimântată pe chip.

Câteva secunde mai târziu, Noah explodează în atelier ca o dinamită aprinsă, apoi îngheaţă când cercetează încăperea. Chipul lui Guillermo e de nerecunoscut — e speriat; cred. *Guillermo* e speriat. Îmi dau seama că toată lumea e speriată. Suntem patru puncte într-un pătrat și trei dintre acele puncte își îndreaptă privirile panicate spre mine. Nimeni nu spune nimic. E clar că toată lumea știe ceva ce eu nu știu și, dacă ar fi să mă iau după expresiile lor, nu sunt sigură că-mi doresc să aflu ce se petrecere. Ochii îmi zboară de la unul la altul și înapoi, neînţelegând, deoarece se pare că lucrul — sau, ca să fiu mai exact, persoana — de care se tem toţi trei: sunt eu.

— Ce e? întreb într-un târziu. Ce se petrece? Vă rog să-mi spuneţi. Noah? Are legătură cu mama?

E haos.

*

— El a omorât-o!

Degetul lui Noah e îndreptat spre Guillermo, iar vocea îi tremură de furie.

— Dacă nu ar fi fost el, încă am mai fi avut-o printre noi.

Atelierul începe să pulseze, să se legene sub picioarele mele, să se încline.

Oscar se întoarce spre Noah.

— A omorât-o? Ai luat-o razna? Uită-te puţin în jurul tău. Niciun bărbat n-a iubit vreodată o femeie mai mult decât a iubit-o el pe ea.

Guillermo spune pe un ton șoptit:

— Oscore, taci din gură!

Încăperea se mișcă de-a binelea acum, legănându-se, așa încât găsesc cel mai apropiat lucru de lângă mine — piciorul unui uriaș — și mă reazem de el, dar mă dau înapoi imediat, deoarece pot să jur că s-a cutremurat — s-a *mișcat* —, și apoi văd ce se

întâmplă. Uriașii tropăie și urlă trezindu-se la viaţă, aruncându-și trupurile colosale unul în braţele celuilat, sătui de faptul că au petrecut o veşnicie împietriţi, fiind mereu la o aruncătură de băţ departe de perechile lor. Bucăţi-rupte, cu toţii, acum unindu-se la loc. Fiecare cuplu se rotește pe podea, braţ la braţ, întorcându-se întruna, stârnind vibraţii peste vibraţii înlăuntrul meu, în timp ce lucrurile încep să fie puse cap la cap. Nu vârsta mea l-a înspăimântat pe Oscar aseară. Sigur n-a fost asta. A fost fotografia de familie. Și ceea ce l-a transformat pe Guillermo în Igor Beţivanul nu a fost decât aniversarea morţii mamei.

Pentru că ea e Draga mea.

Mă întorc spre Noah și încerc să vorbesc.

— Dar tu ai spus că...

Asta e tot ce pot spune înainte ca vocea să mi se frângă. Încerc din nou.

— Tu ne-ai spus...

Tot nu pot să termin, așa că ceea ce spun e:

— Noah?

Asta mi-a ascuns în tot acest timp.

— Îmi pare rău, Jude! strigă el.

Și apoi e ca și când Noah chiar iese din piatră, ca și când sufletul i se ridică în timp ce spatele i se arcuiește, în timp ce braţele îi rămân suspendate la spate și spune:

— Se ducea să-i ceară tatei divorţul, ca să se poată căsători...

Se întoarce spre Guillermo și se uită în ochii lui.

— ... cu tine.

Guillermo rămâne cu gura căscată. Iar eu pot în sfârșit să vorbesc.

— Dar, Noah, ai spus că...

Privirea lui ar putea arde o gaură în granit.

— Mi-ai spus că...

Oh, Noah — ce-ai făcut? Îmi dau seama că Guillermo încearcă să-şi mascheze emoţia de pe chip, să ascundă de noi ceea ce crește în fiecare cotlon din el, dar oricum începe să se prelingă din el: bucurie, chiar şi întârziată.

Răspunsul ei era da.

Trebuie să ies de-aici, departe de ei toţi. E prea mult. Mult prea mult. Mama e Draga mea. Ea e femeia de lut care iese din pieptul bărbatului de lut. Ea e femeie de piatră pe care el o face din nou şi din nou şi din nou. Ea e femeie fără chip din tabloul sărutului. Trupul ei se întoarce şi să răsucește şi se apleacă şi se arcuiește fără chip pe fiecare centimetru din pereţii atelierului. Ei doi erau îndrăgostiţi. Erau bucăţi-rupte! Nu avea de gând să îl roage pe tata să vină acasă. Nu aveam să redevenim o familie. Şi Noah ştia asta. Iar tata nu! În sfârşit înţeleg expresia perplexă şi mereu preocupată a tatălui meu. Bineînţeles că el nu înţelege. Ani la rândul a încercat să rezolve în minte o problemă matematică ce nu are rezolvare. Nu e de mirare că uzează toate tălpile papucilor săi!

Merg clătinându-mă pe trotuar, soarele orbindu-mi ochii, împleticindu-mă de maşini şi de stâlpii de telefon, încercând să mă îndepărtez de adevăr, de frenezia emoţiilor care mă urmărește. Cum de a putut să-i facă asta tatei? Nouă? A comis *un adulter. Ea e* acea fată! Şi nu într-un fel bun, nu într-un fel şmecher! Şi apoi pricep. De asta, după ce ea a murit, Noah îmi spunea întruna că nu înţelegeam cum se simţea, că nu o ştiam pe mama aşa cum o ştia el. Acum înţeleg. El avea dreptate. Habar n-aveam cine era mama. El nu era rău. El nu tânjea după ea. El o proteja. Şi pe tata, şi pe mine. El proteja familia noastră.

Aud nişte paşi grăbiţi ajungându-mă din urmă. Mă întorc iute, ştiind cui îi aparţin.

— Ne protejai? De asta ai minţit?

El se întinde spre mine, dar nu mă atinge. Mâinile lui sunt ca niște păsări scăpate de sub control.

— Nu știu de ce am făcut-o, poate că voiam să vă protejez pe tine și pe tata sau poate că pur și simplu nu voiam să fie așa.

E roșu la față, iar ochii lui negri sunt vijelioși.

— Știam că ea nu voia ca eu să mint în legătură cu viața ei. Voiam să spun adevărul, dar n-am putut. Nu puteam spune *niciun* adevăr.

Se uită la mine de parcă și-ar cere scuze.

— De asta nu suportam să fiu în preajma ta, Jude.

Oare cum de eu și Noah am ajuns să fim prinși într-o pânză de secrete și minciuni?

— Mi-a fost mult mai ușor să intru în diferite grupuri decât să fiu eu însumi, să înfrunt...

S-a oprit, dar mai sunt multe de zis și îmi dau seama că își adună curajul să le spună. Îl văd din nou așa cum l-am văzut în atelier, precum o siluetă care iese dintr-o piatră. E o evadare din închisoare.

— Cred c-am mințit din cauză că nu voiam să fie vina mea, spune el. În ziua aia i-am văzut împreună. Am urmărit-o și i-am văzut. Și de asta ea s-a suit în mașină. De asta.

Începe să plângă.

— Nu e vina lui Garcia. Vreau să fie a lui, ca să nu trebuiască să fie a mea, dar *știu* că e a mea.

Se ține de cap de parcă îl împiedică să explodeze.

— I-am spus că o uram chiar înainte să plece, Jude, chiar înainte să fi pornit motorul mașinii. Plângea. N-ar fi trebuit să conducă. Eram atât de supărat pe ea...

Îl apuc de umeri.

— Noah.

Vocea mi-a revenit.

— N-a fost vina ta. Nu a fost.

Repet cuvintele până ce sunt sigură că le-a auzit, că le crede.

— Nu e vina nimănui. Pur și simplu s-a întâmplat. Acest lucru groaznic i s-a întâmplat ei. Acest lucru groaznic ni s-a întâmplat nouă.

Iar apoi e rândul meu. Eu sunt împinsă în față, scoasă din pielea mea — mama mi-a furat acel moment de care aveam cea mai mare nevoie, dragostea infinită, necondiționată, protectoare pe care mi-o luase pentru totdeauna. Mă las să simt groaza, mă predau ei în loc să fug de ea, în loc să-mi spun că îi aparține lui Noah și nu mie, în loc să pun un amalgam de temeri și superstiții între ea și mine, în loc să mă mumific în straturi de haine pentru a mă proteja de ea, și cad la pământ cu forța celor doi ani de dureri îngropate, amărăciunea a zece mii de oceane destrămându-se în sfârșit înlăuntrul meu...

Îi permit asta. Îi permit să-mi frângă inima.

Și Noah e aici, puternic și voinic, pentru a mă prinde, pentru a mă ajuta, pentru a se asigura că sunt bine.

*

Ne întoarcem acasă pe cărarea lungă și șerpuită din pădure, eu lăcrimând, el vorbind. Bunica avea dreptate: o inimă frântă e o inimă deschisă.

— S-au întâmplat foarte multe atunci, spune Noah. Mult mai multe decât...

Flutură din mână spre atelierul lui Guillermo.

— Lucruri care s-au întâmplat cu mine.

— Și cu Brian? îl întreb.

Își întoarce capul spre mine.

— Da.

E pentru prima oare când a recunoscut.

— Mama ne-a prins...

Cum e posibil să ni se fi întâmplat amândurora atât de multe lucruri într-o singură săptămână, într-o singură zi?

— Dar mama nu s-a supărat, nu-i așa? îl întreb.

— Tocmai asta e! Nu a avut nimic împotrivă. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost cât de greșit e să trăiești în minciună. Că e responsabilitatea mea să fiu cinstit cu inima mea. Și apoi m-am apucat să transform viața ei într-o minciună.

Tace preț de câteva secunde, după care continuă.

— Și pe a mea.

Ia o creangă de pe jos și o rupe în două.

— Și i-am distrus și lui Brian viața.

Rupe creanga în bucăți din ce în ce mai mici. Pe chipul lui văd suferință, rușine.

— Ba nu, n-ai făcut-o.

— Ce vrei să spui?

— Ai auzit vreodată de Google?

— Am intrat odată pe site-ul ăla, ba nu, de două ori.

— Când?

De două ori. O, Clark Gable, numai Noah ar fi putut face asta. Probabil că n-a intrat niciodată pe vreun site de socializare.

Ridică din umeri.

— N-am găsit nimic.

— Ei bine, acum există ceva.

Ochii i se măresc, dar nu mă întreabă ce anume știu, așa că nu îi spun nimic, gândindu-mă că o să vrea să afle singur. Totuși, observ că și-a mărit pasul. OK, acum se îndreaptă în pas alergător către Oracol.

Mă opresc.

— Trebuie să-ți spun și eu ceva.

Se întoarce spre mine, iar eu încep să vorbesc — e singura modalitate.

— Am sentimentul că după ce o să-ţi spun asta, n-ai să mai dorești să vorbești niciodată cu mine, așa că mai întâi vreau să-ţi spun că îmi pare tare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun acum mult timp, dar mi-era prea teamă că aveam să te pierd pentru totdeauna dacă o făceam.

Îmi mut privirea în pământ.

— Încă te iubesc cel mai tare. Mereu am să te iubesc.

— Ce e? întreabă el.

Sunt custodele fratelui meu, gândesc în sinea mea, după care pur și simplu o spun.

— Nu ai fost respins la SAC. Ceea ce vreau să spun e că nu te-ai înscris. În acea zi?

Inspir adânc și scot cuvintele din cel mai întunecat loc din mine:

— Nu am expediat niciodată cererea ta de înscriere.

El clipește. Și clipește. Și mai clipește o vreme. Chipul lui e lipsit de expresie și nu știu ce se petrece în interiorul său, când deodată își ridică mâinile și sare în aer și e de-a dreptul bucuros — ba nu, extaziat. Așa arată extazul.

— M-ai auzit bine?

— Da! strigă el.

Acum râde în hohote și sunt sigură că și-a pierdut toţi nasturii, până când spune:

— Credeam că-s varză! Credeam că-s varză! Atât de mult timp. Credeam că erau bune numai pentru că mama le vedea așa. Și apoi... mi-a dat seama că nu contează.

— Ce anume nu contează?

Chipul lui nu trădează nicio urmă de furie sau ură. E ca și când nu a înregistrat trădarea mea. El e pur și simplu în culmea fericirii.

— Hai cu mine, spune el.

Cincisprezece minute mai târziu ne aflăm pe un șantier abandonat, privind un zid dărăpănat. Pe el, într-o paletă coloristică impresionantă, e... *totul.*

Acolo, vopsiţi cu spray, sunt NoahșiJude, văzuţi de la spate, umăr la umăr, cu părul împletit împreună într-un râu de lumină și întuneric, care încadrează toată fresca. Acolo e Brian în înaltul cerului, deschizând o valiză plină de stele. Acolo sunt mama și Guillermo sărutându-se într-o tornadă de culori la Pasărea de Lemn. Acolo e tata ieșind din ocean ca un zeu al soarelui și transformându-se într-un trup făcut din cenușă. Acolo sunt eu, în uniforma mea a invizibilităţii, făcându-mă una cu peretele. Acolo e Noah, ghemuit într-un spaţiu mic din propriul său trup. Acolo e mașina mamei, izbucnind în flăcări în timp ce explodează pe cer. Acolo sunt Heather și Noah călărind o girafă. Acolo sunt Noah și Brian urcând pe o scară infinită. Acolo sunt găleţi și găleţi de lumină curgând peste doi băieţi la bustul gol care se sărută. Acolo e Noah, trăgând cu bâta de baseball în Brian, care se spulberă în mii de bucăţi. Acolo sunt Noah și tata sub o umbrelă mare și roșie, așteptând o furtună. Acolo suntem eu și Noah, mergând pe cărarea pe care o face soarele peste ocean, dar în direcţii opuse. Acolo e Noah ţinut în aer în palma unui uriaș, iar acel uriaș e mama. Acolo sunt eu, înconjurată de uriașii de piatră ai lui Guillermo, lucrând de zor la NoahșiJude.

Acolo e lumea, refăcută.

Îmi scot telefonul și încep să fac poze.

— Noah, e atât de superbă! Extrem de superbă! Cu ajutorul ei vei intra imediat la SAC! Îţi cedez locul meu. I-am trimis deja un email lui Sandy. Noi trei ne vom întruni miercuri dimineaţă. El o să rămână mască! Nici măcar nu arată a spray, nu știu a ce arată, dar știu că e incredibilă, atât de incredibilă...

— Nu face asta.

Îmi ia telefonul, pentru a mă împiedica să mai fac poze.

— Nu vreau locul tău. Nu vreau să intru la SAC.

— Nu vrei?

El clatină din cap.

— De când?

— De acum câteva secunde, bănuiesc.

— Noah?

Lovește cu piciorul în pământ.

— E ca și când am uitat cât de mișto era înainte să-mi fi păsat dacă eram bun sau suficient de bun pentru a fi acceptat la o școală stupidă de arte. Pe bune, vorbesc serios, *cui îi pasă, în puii mei?*

Soarele îi luminează fața. El pare liber, independent, mai mare și, dintr-un oarecare motiv, gândesc: vom fi bine.

— Nu are nicio legătură cu asta, continuă el. E ceva *magic*.

Clatină din cap.

— Cum am putut să uit asta?

Zâmbetul lui e la fel de caraghios ca aseară, când era beat. Nu pot să cred că îmi zâmbește așa. De ce nu e mânios pe mine?

— Când mi-am dat seama că te duceai la Garcia...

Oare de asta mi-a umblat prin schițe atunci?

— ... am știut că totul avea să iasă la iveală, toate minciunile mele. Și e ca și când *eu* am ieșit la iveală. *În sfârșit!* Nu mai puteam picta în mintea mea.

Aha!

— A trebuit să spun cu voce tare adevărul, undeva, cumva. A trebuit s-o las pe mama să știe că am auzit-o atunci. A trebuit să-mi cer scuze ei, lui Brian, ție și tatei, ba chiar și lui Garcia. Am folosit banii de rezervă pe care ni i-a lăsat tata, am cumpărat toate tuburile astea de vopsea și mi-am adus aminte de zidul ăsta când am alergat pe lângă el. Cred că am văzut toate videourile în care te

învaţă cum să pictezi în vopsea. Primele încercări au fost acoperite întruna și... hei...

Mă trage de mânecă.

— Jude, nu sunt supărat pe tine. Nici n-am să fiu.

Nu-mi vine să cred.

— De ce? Ar trebui să fii. Cum poţi să nu fii?

El ridică din umeri.

— Nu știu. Pur și simplu nu sunt.

Îmi ia mâinile într-ale lui. Privirile ni se întâlnesc și lumea începe să alunece, timpul dispare, anii se adună precum covoarele, până ce toate lucrurile care s-au petrecut se risipesc în vânt și, pentru o clipă, suntem iarăși noi înșine, mai mult unul decât doi.

— Uau, șoptește Noah. Intravenos cu Jude.

— Da, spun eu, încântată că se hrănește cu celulele mele.

Simt un zâmbet întinzându-se pe chipul meu, aducându-mi aminte de toate dușurile de lumină, dușurile de întuneric, adunatul pietrelor și găsirea planetelor rotitoare, zile cu mii de buzunare, apucând momentele ca merele, sărind gardurile către veșnicie.

— Am uitat de *asta*, spun eu, iar amintirea pur și simplu mă ridică în aer, ne ridică pe amândoi.

Ne-am. Ridicat. În. Aer.

Mă uit în sus. Aerul strălucește. Întreaga lume strălucește.

Sau îmi imaginez asta. Firește că-mi imaginez.

— Simţi asta? întreabă Noah.

Mamele sunt siguranța.

Nu mi-am imaginat asta.

Ca să știţi și voi, iuhuu! Nu doar arta, ci și viaţa e... *magică.*

— Hai să mergem, spune Noah, și alergăm împreună prin pădure așa cum făceam cândva, și pot să văd cum o s-o deseneze mai târziu, cu coniferii aplecându-se, florile deschizându-se asemenea

caselor pentru a intra în ele, pârâul urmărindu-ne în culori șerpuite, picioarele noastre la câţiva centimetri de pământ.

Sau poate c-o să-l facă așa: pădurea o înnegurare verzuie deasupra capetelor noastre, în timp ce noi stăm întinși pe spate, jucând Rochambeau.

El alege piatra. Eu aleg foarfeca.

Eu aleg hârtia. El alege foarfeca.

El alege piatra. Eu aleg hârtia.

Renunţăm fericiţi la acest joc. E o nouă eră.

Noah își ridică privirea înspre cer.

— Nu sunt supărat, deoarece și eu aș fi putut să-ţi fac asta la fel de ușor, spune el. Ţi-am *făcut-o*. Doar că la o scară redusă. Din nou și din nou. Știam cum te simţeai la muzeu în toate acele weekenduri cu mama și cu mine. Știam în tot acel timp cât de exclusă te simţeai. Și știu cât de mult mi-am dorit ca mama să nu vadă sculpturile tale. Am avut grijă să nu le vadă. Mi-a fost mereu teamă că erai mai bună decât mine și că ea avea să-și dea seama de asta.

Oftează

— Am dat-o-n bară rău de tot. *Amândoi*.

— Totuși, SAC era pref...

Mă întrerupe.

— Uneori simţeam că mama nu era tot timpul suficient de prezentă.

Acest gând mă reduce la tăcere și o vreme nu mai spunem nimic, inspirând mirosul eucaliptului, privind frunzele fluturând în jurul nostru. Mă gândesc cum mama i-a spus lui Noah că era responsabilitatea lui să fie cinstit cu inima lui. Niciunul dintre noi n-a fost. De ce e atât de greu? De ce e atât de greu să știi care e adevărul?

— Heather știe că ești gay? întreb eu.

— Da, dar e singura.

Mă răsucesc pe-o parte ca să mă uit la el.

— Îți vine să crezi cât de ciudată am devenit eu și cât de normal ai devenit tu?

— E de-a dreptul uluitor, spune el, după care ne bufnește râsul pe amândoi. Doar că în cea mai mare parte a timpului, adaugă el, mă simt de parcă aș fi sub acoperire.

— Și eu.

Ridic o creangă și încep să sap cu ea.

— Sau poate că o persoană e pur și simplu creată din mai mulți oameni, spun eu. Poate că acumulăm mereu tot felul de euri noi.

Strângându-le în noi când facem alegeri, bune sau rele, când o dăm în bară, progresăm, ne pierdem mințile, ne găsim mințile, ne dezbinăm, ne îndrăgostim, când jelim, creștem, ne retragem din lume, ne aruncăm în lume, când facem lucruri, când distrugem lucruri.

El rânjește.

— Fiecare eu nou stând pe umerii celuilalt, până ce suntem niște stâlpi umani nestatornici?

Mor de încântare.

— Da, exact! Suntem cu toții niște stâlpi umani nestatornici!

Soarele apune și cerul se umple de nori subțiri roz. Ar trebui să mergem acasă. Tata se întoarce în seara asta. Sunt pe cale să spun asta, când Noah se întoarce spre mine și zice:

— Tabloul din holul atelierului. Cel cu sărutul, l-am văzut pentru o secundă, dar cred că mama l-a făcut.

— Așa crezi? Nu știam că mama picta.

— Nici eu.

Oare ăsta era secretul ei? Un alt secret?

— Ca tine, spun eu, iar ceva se așază la loc, intrând perfect în acel spațiu.

Noah era *muza* mamei. Sunt sigură de asta și, fără să simt vreun strop de gelozie, o înțeleg.

Mă las înapoi pe spate, îmi vâr degetele în pământul moale și mi-o închipui pe mama făcând acel tablou, dorindu-și cu mâinile ei, fiind atât de îndrăgostită. Cum aș putea fi supărată pe ea pentru asta? Cum aș putea fi supărată pe ea că și-a găsit bucata-ruptă și că a vrut să fie cu el? Așa cum a spus Guillermo, inima nu ascultă de raţiune. Nu respectă legile, convenţiile sau așteptările altor oameni. Cel puţin inima ei era întreagă când a murit. Cel puţin și-a trăit viaţa, ieșind dintre cusături, lăsând caii să galopeze, înainte să trebuiască să plece.

Doar că nu.

Scuze.

Cum ar fi putut fi în regulă ca ea să frângă inima tatei în halul ăla? Să rupă toate promisiunile pe care i le-a făcut? Să distrugă familia noastră? Și totuși, cum să nu fie în regulă dacă era cinstită cu ea însăși? Oooof! A fost și bine, dar și greșit. Dragostea face și desface. Caută să obţină, cu aceeași tenacitate: bucurie și durere sufletească.

Fericirea ei a fost nefericirea lui și așa a mers această incorectitudine.

Însă el trăiește și are timp să-și umple viaţa cu și mai multă fericire.

— Noah, trebuie să-i spunem tatei. Imediat.

— Ce să-i spuneţi tatei?

Și iată-l pe tatăl nostru, care a apărut pe neauzite și care se uită la noi de sus. O priveliște interesantă pentru niște ochi iritaţi, obosiţi și călătoriţi.

— V-am văzut alergând prin pădure mână în mână când eram în taxi. A fost ca o deformare a timpului.

Ni se alătură, întinzându-se pe pământ. Îl strâng pe Noah de mână.

— Ce e, fiule? Ce trebuie să-mi spui? întreabă tata, iar inima îmi revarsă de prea multă iubire.

*

Mai târziu în acea seară, stau pe scaun în timp ce Noah și tata se mișcă agili prin bucătărie, pregătind cina. Nu vor să mă lase să-i ajut, chiar dacă le-am promis că voi scoate biblia la pensie. Eu și Noah am făcut un pact. El nu se va mai arunca de pe stânci dacă eu voi înceta să fiu habotnică și îmi voi suspenda toate cercetările medicale, lucruri valabile începând din acest moment. Am de gând să fac o sculptură din hârtie cu o femeie zburătoare uriașă, folosindu-mă de fiecare pasaj din biblie. Bunica o s-o adore. E prima idee pe care o scriu în acel caiet gol de idei pe care îl car după mine de când am intrat la SAC. Am s-o numesc: *Istoria norocului.*

Acum câteva ore în pădure, când Noah i-a povestit tatei despre mama și Guillermo, el a spus pur și simplu:

— OK, da. Asta chiar are noimă.

El nu a explodat într-un granit, așa cum a făcut Noah, și nici nu a avut erupții oceanice lăuntrice, așa cum am avut eu, dar văd că furtuna de pe chipul său s-a potolit. El e un om de știință și problema fără soluție a fost rezolvată. Lucrurile au în sfârșit noimă. Iar acest lucru înseamnă totul pentru tata.

Sau cel puțin așa credeam.

— Copii, m-am gândit la ceva.

Își ridică ochii de la roșia pe care o taie.

— Ce-ați zice dacă ne-am muta? Nu din Lost Cove, ci într-o altă casă. Mă rog, nu într-o casă veche...

Zâmbetul lui e ridicol. Habar n-am ce urmează să spună.

— Ci într-o casă-*barcă*.

Nu pot să mă hotărăsc ce anume e mai uimitor: cuvintele care ies din gura lui sau expresia pe care o are pe chip. Arată ca ticnitul de pe monociclu.

— Cred că avem nevoie de-o aventură. Noi trei, împreună.

— Vrei să locuim într-o barcă? îl întreb.

— Vrea să locuim într-o *arcă*, îmi răspunde Noah uimit.

— Asta vreau! râde tata. Exact! Mereu mi-am dorit să fac asta.

Pe bune? Asta e o noutate. Ăăă, cine e omul ăsta?

— Am făcut câteva căutări şi n-o să vă vină să credeţi ce se vinde în portul ambarcaţiunilor.

Îşi ia diplomatul şi scoate din el câteva poze pe care probabil că le-a scos la imprimantă.

— O, uau! fac eu.

Asta nu e o barcă. Chiar *e* o arcă.

— I-a aparţinut unei arhitecte, ne spune tata. A renovat-o complet, a făcut singură toate chestiile de lemn şi vitraliile. Incredibil, nu-i aşa? Două etaje, trei dormitoare, două băi, o bucătărie mare, lucarne, terase la ambele etaje. E un paradis plutitor.

Eu şi Noah probabil că înregistrăm în acelaşi timp numele paradisului plutitor, pentru că izbucnim amândoi, imitând-o pe mama:

— Acceptă misterul, domnule profesor!

Numele casei pe apă e *Misterul*.

— Ştiu. Speram să nu vă molipsiţi şi voi de asta. Şi da, dacă n-aş fi fost eu, dacă, de pildă, aş fi fost în locul tău, Jude, aş fi sigur că era un semn.

— *E* un semn, spun eu. Eu accept şi n-am de gând să menţionez nici măcar unul dintre cele o mie de riscuri ale locuitului într-o casă pe apă care tocmai mi-au venit în minte.

— Ce fel de Noah aş fi eu? îl întreabă Noah pe tata.

— E timpul, spune tata, dând din cap spre noi.

Apoi, incredibil, pune nişte jazz. Entuziasmul din încăpere e palpabil în timp ce Noah şi tata continuă să taie şi să toace. Îmi dau seama că Noah pictează în minte în timp ce tata ne spune întruna cum va fi să ne aruncăm de pe terasă ca să înotăm şi câtă inspiraţie ar putea oferi acel loc dacă vreun membru al familiei ar avea înclinaţii artistice.

Cumva, am redevenit noi înşine, cu câteva adăugiri pestriţe pe stâlpii noştri umani nestatornici, dar tot noi suntem. Impostorii au părăsit incinta.

Când ne-am întors din pădure, l-am găsit la un moment dat pe tata în birou şi i-am povestit ce s-a întâmplat cu înscrierea lui Noah la SAC. Să spunem doar că mi-aş dori să-mi petrec restul vieţii într-o cameră medievală de tortură, trecând pe rând de la Zdrobitorul de Capete la Despărţitorul de Genunchi şi la Masa de Tortură decât să văd din nou acea privire pe chipul lui. Nu credeam că avea să mă ierte vreodată, dar cam la o oră mai târziu, după ce a vorbit cu Noah, m-a invitat să mergem la înot, pentru prima oară în ultimii ani. La un moment dat, când ne mişcam simultan pe cărarea strălucitoare a soarelui care apunea, am simţit mâna lui strângându-mă de umăr, şi de îndată ce am tras concluzia că nu avea de gând să mă înece, mi-am dat seama că voia să mă opresc.

În timp ce dădeam din picioare în mijlocul oceanului, el a spus:

— Nu prea am fost alături de...

— Nu, tată, spun eu, nedorindu-mi ca el să-şi ceară scuze pentru ceva anume.

— Scumpo, te rog, lasă-mă s-o spun. Îmi pare rău că n-am fost mai bun. Cred c-am avut nişte momente de rătăcire. Vreo zece ani.

A râs şi a înghiţit din greşeală o gură de apă sărată, după care a continuat:

— Sunt de părere că poţi aluneca din viaţa ta, dar poate fi foarte greu să-şi găseşti drumul de întoarcere. Însă tu şi fratele tău sunteţi drumul meu de întoarcere.

Zâmbetul lui era extrem de trist.

— Ştiu prin câte lucruri dificile ai trecut. Şi ceea ce s-a întâmplat cu Noah şi cu înscrierea la SAC... Ei bine, uneori, o persoană bună poate lua o decizie proastă.

A fost ca o iertare.

A fost ca un drum de întoarcere.

Pentru că, oricât de sentimental ar părea: vreau să fiu un stâlp uman nestatornic care încearcă să aducă fericire în lume, nu unul care încearcă să o fure.

Legănându-ne ca niște geamanduri, eu și tata am vorbit întruna despre tot soiul de lucruri, lucruri dificile, și pe urmă am înotat și mai departe, spre orizont.

— Mi-aș dori să vă dau o mână de ajutor la gătit, le spun bucătarilor. Vă promit că n-am să adaug nimic din biblie.

Tata se uită la Noah.

— Ce părere ai?

Noah îmi aruncă piperul.

Dar ăsta e începutul și sfârșitul contribuțiilor mele culinare, întrucât Oscar a intrat în bucătărie, îmbrăcat în jacheta lui neagră din piele, părul fiindu-i mai răvășit decât de obicei și fața bătută de vânt.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, spune el. Am bătut, dar n-a răspuns nimeni. Ușa era deschisă...

Am un déjà-vu cu momentul în care Brian a intrat în bucătărie și mama gătea. Mă uit la Noah și știu că și el îl are. Brian tot n-a răspuns. Știu că Noah a citit articolele și că acum își face tot felul de speranțe.

— E în regulă. Nu auzim niciodată ușa, îi spun eu lui Oscar, îndreptându-mă spre el și luându-l de mână.

El se încordează la atingerea mea. Sau poate că mi-am imaginat asta?

— Tată, el e Oscar.

Inspecția pe care i-o face tata nu e deloc subtilă sau generoasă.

— Bună ziua, domnule doctor Sweetwine, spune Oscar, redevenind un majordom englez. Oscar Ralph.

Întinde mâna, pe care tata i-o scutură, bătându-l pe spate cu cealaltă mână.

— Bună, tinere domn, spune tata, de parcă am fi în anii cincizeci. Și am accentuat intenționat partea cu *domnul*.

Lui Noah îi scapă un hohot de râs, pe care încearcă să-l transforme într-o tuse. O, Doamne! Tata s-a întors. Pregătit să-și intre în rolul de părinte.

— În legătură cu asta, spune Oscar, uitându-se la mine. Putem să schimbăm două vorbe?

Deci nu mi-am imaginat nimic.

Când ajung la ușă, mă întorc, întrucât aud niște sunete ciudate și strangulate. Tata și Noah se prăpădesc de râs.

— Ce e? întreb eu.

— L-ai găsit pe Ralph! reușește Noah să spună înainte să izbucnească din nou într-un râs isteric.

Tata râde atât de tare, încât începe să se lase ușor-ușor pe podea.

Cât de tare mi-aș dori să mă alătur colegilor mei de arcă în loc să aud ceea ce urmează să aud.

*

Îl urmez pe Oscar, care e neobișnuit de posomorât, pe veranda din față.

Vreau să-l îmbrățișez, dar nu îndrăznesc. Asta e o vizită de rămas-bun. O văd pe chipul său. Se așază pe treaptă și își pune mâna pe spațiul de lângă el, astfel încât să mă alătur lui. Nu vreau să mă așez lângă el, nu vreau să aud ce are de gând să-mi spună.

— Hai să mergem pe faleză, spun eu, nedorindu-mi ca tata sau Noah să ne spioneze.

El mă urmează în spatele casei. Ne așezăm, dar picioarele nu ni se ating.

Marea e calmă, valurile adunându-se liniștite la mal.

— Aşadar, spune el, zâmbind precaut, ceea ce nu i se potriveşte. Nu ştiu dacă e în regulă să vorbesc despre asta, aşa că te rog să mă opreşti dacă nu e.

Încuviinţez încetişor, nefiind sigură de ceea ce urmează.

— Am cunoscut-o destul de bine pe mama ta. Simţeam că ea şi Guillermo...

Se opreşte şi se uită la mine.

— E în regulă, Oscar, spun eu. Vreau să ştiu.

— Mama ta a fost prin preajmă în cele mai dificile momente ale mele, când aveam pofte de nestăvilit, când o luam razna, temându-mă să plec din atelier pentru că aveam să mă droghez dacă ieşeam, temându-mă de amărăciunea care mă nimicea, fără alcool şi droguri care să o mascheze. Atelierul era diferit atunci. G. avea mulţi elevi. Ea obişnuia să deseneze acolo şi modelam pentru ea doar ca să vorbească cu mine.

Aşadar, Noah avea dreptate. Mama picta în secret.

— A fost eleva lui Guillermo?

Oscar expiră lent.

— Nu, n-a fost niciodată eleva lui.

— S-au întâlnit când ea i-a luat interviul? îl întreb.

El încuviinţează şi apoi tace.

— Continuă.

— Eşti sigură?

— Da, te rog.

El îmi zâmbeşte ca un om scăpat de la casa de nebuni.

— Am iubit-o. Ea a fost de fapt cea care m-a făcut să fiu pasionat de fotografie, nu G. Chestia ciudată e că obişnuiam să ne aşezăm şi să vorbim în biserica aia în care ne-am cunoscut noi doi. De asta mă duceam atât de des acolo, pentru că îmi amintea de ea.

Asta îmi face pielea de găină.

— Ne așezam în strană și începea să vorbească întruna despre gemenii ei.

El râde.

— Și chiar vreau să spun *întruna și întruna și întruna*. Mai ales despre tine.

— Chiar așa?

— O, da! Habar n-ai câte lucruri știu despre tine. Am încercat să le împac pe cele două fete din mintea mea. Acea Jude despre care vorbea mama ta și acea CJ de care mă îndrăgosteam.

Faptul că vorbește la trecut îmi dă palpitații.

— Glumea întotdeauna că nu aveam să te întâlnesc decât după trei ani de trezie și când tu urma să ai douăzeci și cinci de ani, deoarece era sigură că aveam să ne îndrăgostim până peste cap și că asta avea să fie totul pentru noi. Ea credea că eram spirite înrudite.

Îmi ia mâna și mi-o sărută, apoi o pune la loc în poala mea.

— Avea dreptate, cred.

— Dar ce? Pentru că acest *dar* mă omoară, Oscar!

Își mută privirea în altă parte.

— Dar nu e vremea noastră. Nu încă.

— Ba nu! spun eu. E vremea noastră. În mod categoric e vremea noastră. Știu că și tu știi asta. Guillermo te face să spui asta.

— Ba nu. *Mama ta* e cea care mă face să spun asta.

— Nu ești cu mult mai mare decât mine.

— Sunt cu trei ani mai mare decât tine, ceea ce acum e mult, dar nu va fi așa pentru totdeauna.

Mă gândesc cum par acești trei ani diferență dintre mine și el și cum păreau anii diferență dintre mine și Zephyr când aveam paisprezece ani. Mă simt de parcă eu și Oscar am fi de-o vârstă.

— Dar ai să te îndrăgostești de altcineva, spun eu.

— Cred că mai degrabă tu ai s-o faci.

— Nu e posibil. Tu ești tipul din portret.

— Și tu ești fata din profeție.

— Se pare că și din profeția mamei *mele*, spun eu, luându-l de braț, gândindu-mă cât de ciudat e că i-am dat lui Oscar un bilet pe care Guillermo îl scrisese pentru mama mea, ca și când cuvintele curseseră în timp de la ei la noi. Precum o binecuvântare.

— Încă ești la liceu, spune Oscar. Nici măcar nu ești majoră, lucru care nu mi-a trecut prin cap până ce nu mi l-a spus Guillermo aseară de vreo câteva sute de ori. Putem fi prieteni buni. Putem să țopăim pe Hippity Hop-uri și să jucăm șah și mai știu eu ce.

În voce îi răzbate o undă de șovăire, de frustrare, dar apoi îmi zâmbește.

— Am să te-aștept. Am să trăiesc într-o peșteră. Sau am să devin călugăr pentru câțiva ani, am să port o rasă, am să-mi rad capul, tot tacâmul. Nu știu, pur și simplu simt nevoia să fac lucrurile cum trebuie.

Asta nu se întâmplă. Dacă ar fi existat vreodată un moment în care să apăs PLAY, acesta e. Cuvintele îmi ies șuvoi.

— Și care sunt aceste lucruri? Să ne întoarcem cu spatele la ceea ce ar putea fi povestea de dragoste a vieții noastre? Să refuzăm destinul, să refuzăm toate forțele care au conspirat să ne aducă împreună, forțe care au lucrat neîncetat în toți acești ani? Sub nicio formă!

Simt cum spiritele ambelor femei Sweetwine se revoltă înlăuntrul meu. Aud caii galopând de-a lungul generațiilor. Continui.

— Mama mea, care era pe cale să-și schimbe complet viața datorită iubirii, și bunica mea, care îl numește pe Dumnezeu Clark Gable, nu vor ca noi să fugim de asta, ele vor ca noi să fugim spre ea.

Mâinile mi se alătură monologului, un obicei deprins de la Guillermo.

— Am sfârșit boicotul pentru tine. Practic am renunțat la întreaga lume pentru tine. Și, ca să știi și tu, o fată de șaisprezece ani

și un băiat de nouăsprezece ani au probabil același nivel de maturitate. Mai mult, Oscar, *fără supărare, dar* ești cumplit de imatur.

Auzind acestea râde, și înainte să știe ce i se întâmplă, îl împing pe spate și sar călare pe el, ținându-i mâinile deasupra capului, astfel încât e lipsit de ajutor.

— Jude.

— Îmi știi numele, spun eu zâmbind.

— Iuda Tadeu[1] e sfântul meu preferat, spune el. Sfântul ocrotitor al cauzelor pierdute. Sfântul pe care îl chemi când toată speranța s-a dus. Cel care se ocupă de miracole.

— Glumești, spun eu, dându-i drumul la mâini.

— Pe cât pui pariu că nu glumesc?

E mult mai bine decât trădătorul de Iuda Iscarioteanul.

— Atunci, noul meu model demn de urmat.

El ridică ușor maioul meu și casa îi oferă suficientă lumină cât să vadă îngerii. Degetele lui trasează contururile lor. Îmi susține privirea, uitându-se ce îmi face atingerea lui, uitându-se cum mă face să cad în gol. Eu respir din ce în ce mai precipitat și ochii lui sunt plini de dorință.

— Credeam că ai probleme cu controlul impulsurilor, șoptesc eu.

— Sunt în control acum.

— A, da?

Îmi vâr mâinile pe sub tricoul lui, le las să se plimbe, îl simt tremurând. El închide ochii.

— O, frate, să fiu al naibii, am încercat.

Își duce mâna pe spatele meu și, dintr-o singură mișcare, stă aplecat deasupra mea, iar apoi mă sărută și fericirea pe care o simt și dorința pe care o simt și dragostea pe care o simt și-o simt și-o simt...

[1] Jude/Judas — Iuda în lb. română.

— Sunt nebun după tine, spune el fără suflare, nebunia de pe chipul său atingând noi culmi.

— Și eu, îi răspund.

— Și o să fiu nebun după tine multă vreme de-acum încolo.

— Și eu.

— Am să-ţi spun lucrurile pe care mă tem să le spun altcuiva.

— Și eu.

Se lasă pe spate, îmi zâmbește, îmi atinge nasul.

— Cred că Oscar e cel mai inteligent individ pe care l-am cunoscut vreodată, ca să nu mai spun că e mult prea sexy, și, doamnelor și domnilor, ce mai rezemat posedă.

— Și eu.

— Unde naiba e Ralph? cârâie Profetul.

Chiar aici.

*

Eu și Noah stăm lângă atelierul lui Guillermo. A vrut să vină cu mine, dar acum se bâţâie agitat.

— Mă simt de parcă l-am trăda pe tata.

— Dar i-am cerut voie.

— Știu. Dar tot mă simt de parcă ar trebui să-l provocăm pe Garcia la un duel în onoarea tatei.

— Ar fi amuzant.

Noah rânjește și mă înghiontește cu cotul.

— Da, ar fi!

Totuși, înţeleg. Sentimentele mele cu privire la Guillermo oscilează de la a-l urî într-un minut pentru că ne-a distrus familia, pentru că i-a frânt inima tatălui meu, pentru un viitor care nu va mai avea loc — Și ce s-ar fi întâmplat? Cine ar fi locuit cu noi? Oare m-aș fi mutat cu tata? — și de a-l adora în următorul, așa cum s-a întâmplat de când l-am cunoscut pentru prima oară drept

Igor Beţivanul și a spus că nu era bine. Mă tot gândesc cât de ciudat e că oricum i-aș fi cunoscut pe Guillermo și pe Oscar chiar dacă mama ar fi trăit. Indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat, noi tot ne-am fi ciocnit unii de alţii. Poate că unii oameni pur și simplu sunt meniţi să fie în aceeași poveste.

Guillermo nu răspunde la ușă, așa că eu și Noah intrăm și traversăm holul. Observ că ceva s-a schimbat, dar îmi dau seama ce anume abia după ce intrăm în camera scrisorilor. Podelele au fost curăţate și, incredibil, scrisorile au fost adunate. Ușa care dă spre camera-ciclon e deschisă și interiorul e din nou birou. Mă duc la ușă. În mijlocul încăperii, îngerul distrus e ridicat, cu o uimitoare crăpătură în zigzag pe spate, sub aripi. Îmi amintesc când Guillermo a spus că distrugerile și crăpăturile sunt cele mai bune și mai interesante părţi ale operelor mele din portofoliu. Poate că la fel li se întâmplă oamenilor cu distrugerile și crăpăturile lor.

Arunc o privire prin spaţiul lipsit de scrisori și de praf și mă întreb dacă Guillermo își redeschide atelierul pentru elevi. Noah se află în faţa tabloului cu sărutul.

— Acolo i-am văzut în acea zi, spune el.

Mâna lui atinge o umbră întunecată.

— Asta e Pasărea de Lemn, o vezi? Poate că se duceau acolo des.

— Așa e, spune Guillermo, coborând scările cu o mătură și un făraș.

— Mama mea a pictat tabloul ăsta, îi spune Noah, fără a se vrea a fi o întrebare.

— Da, îi răspunde Guillermo.

— Era bună, zice Noah, admirând în continuare tabloul.

Guillermo lasă jos mătura și fărașul.

— Da.

— Voia să fie pictoriţă?

— Da. În adâncul sufletului ei, așa cred.

— De ce nu ne-a spus?

Noah se întoarce. Are lacrimi în ochi.

— De ce nu ne-a arătat nimic?

Guillermo spune:

— Avea de gând să facă asta. Dar nu era mulţumită cu ceea ce crea. Voia să vă arăte ceva, nu știu, poate perfect.

Mă studiază, încrucișându-și braţele la piept.

— Poate din același motiv pentru care tu nu i-ai spus nimic despre femeile tale din nisip.

— Femeile mele din nisip?

— Uite-le aici.

Se îndreaptă spre masa pe care se află un laptop. Deschide un fișier și o înșiruire de fotografii apar pe ecran.

Mă apropii de calculator. Iată-le acolo. Doamnele mele zburătoare din nisip, sosite la mal după mulţi ani petrecuţi în largul mării. Cum e posibil? Mă întorc spre Guillermo, dându-mi seama de un lucru remarcabil.

— Tu ai fost. Tu le-ai trimis la SAC.

El încuviinţează.

— Da, în mod anonim. Simt că asta e ceea ce mama ta voia ca eu să fi făcut. Era îngrijorată că nu te vei înscrie. Îmi spunea că voia să le trimită ea. Așa că am făcut eu asta.

Arată spre calculator.

— Ei i-au plăcut foarte mult, cât de relaxate și de nebune sunt. Și mie.

— Ea a făcut pozele?

— Nu, eu le-am făcut, spune Noah. Probabil că le-a găsit pe aparatul tatei și le-a descărcat înainte ca eu să le fi șters.

Se uită la mine.

— În acea seară, după petrecerea de la Courtney.

Încerc să asimilez aceste informaţii noi. Cel mai mult mă gândesc la faptul că mama știa ceva despre mine, ceva ce nu credeam că a știut vreodată. Acest lucru mă face din nou să mă simt de parcă zbor. Mă uit în jos. Picioarele mele încă ating podeaua. Oamenii mor, cred, dar relaţia ta cu ei nu. Ea merge în continuare și se schimbă mereu.

Îmi dau seama că Guillermo vorbește.

— Mama voastră era atât de mândră de voi doi. Nu aţi mai văzut niciodată o mamă mai mândră.

Arunc o privire prin încăpere, simţind-o pe mama peste tot, fiind sigură că asta e ceea ce ea și-ar fi dorit. Ea știa că fiecare dintre noi deţinea o parte esenţială a poveștii care trebuia împărtășită. Ea voia să știu că a văzut sculpturile și că doar Guillermo îmi putea spune asta. Ea voia ca Guillermo și tata să audă adevărul de la Noah. Ea voia ca eu să-i spun lui Noah despre SAC și poate că n-aș fi găsit curajul dacă n-aș fi venit la Guillermo, dacă n-aș fi pus mâna pe daltă și pe ciocan. Ea voia ca noi să facem parte din viaţa lui Guillermo și ca el să facă parte din viaţa noastră, întrucât noi suntem — fiecare pentru celălalt — o cheie a unei uși care altminteri ar fi rămas încuiată pentru totdeauna.

Mă gândesc la imaginea din mintea mea care m-a adus aici: mama, la cârmă, conducându-ne de-a lungul cerului, menţinând cursul. Cumva, a reușit s-o facă.

— Și eu ce sunt, pate de ficat?

E bunica!

— Bineînţeles că nu, îi spun eu, fără să-mi mișc buzele, încântată că s-a întors și că totul a revenit la normal. Tu ești cea mai tare!

— Poţi să repeţi asta! Și, *ca să știi și tu*, de vreme ce îţi place atât de mult expresia asta, domnișoară, *tu*, tinerico, nu m-ai inventat. Ce încrezută ești! Nu știu de unde ai căpătat această trăsătură ingrată.

— Habar n-am, bunico!

Mai târziu, după ce îl instalează pe Noah în faţa unei pânze — Noah nu s-a putut abţine când Guillermo l-a invitat —, Guillermo mă găseşte în curte, unde am început să lucrez la modelul de lut pentru sculptura mamei.

— Nu am mai văzut pe nimeni să picteze ca el, îmi spune când se apropie de mine. E ca un olimpian. E foarte interesant să-l urmăreşti. Picasso a pictat odată patruzeci de pânze într-o lună. Cred că şi Noah s-ar putea să facă asta într-o zi. E ca şi când picturile lui sunt finalizate şi el nu face decât să le scoată afară.

— Fratele meu are un impuls extatic, spun eu, aducându-mi aminte de eseul lui Oscar.

— Cred că poate fratele tău *e* impulsul extatic.

Se reazemă de masa de lucru.

— Am văzut câteva poze cu voi de când eraţi mici.

Îşi lasă o mână jos.

— Şi Dianna vorbea mereu despre Jude şi despre părul ei. N-am ştiut, nu mi-a trecut niciodată prin cap că tu...

Clatină din cap.

— Dar acum gândesc în sinea mea, firește că eşti fiica ei. Noah, el seamănă leit cu ea, mă doare să mă uit la el, dar tu. Tu nu semeni deloc, deloc nu semeni cu ea, dar eşti exact ca ea. Tuturor le e frică de mine. Nu şi mamei tale. Nu şi ţie. Voi pur şi simplu aţi sărit aici.

Îşi atinge pieptul.

— M-ai făcut să mă simt mai bine din prima clipă în care te-am prins pe scara mea de incendiu şi mi-ai vorbit despre cărămida zburătoare.

Îşi acoperă sprâncenele cu mâna şi, când o ridică, ochii îi sunt împăienjeniţi.

— Dar înţeleg dacă...

Se bâlbâie, chipul umbrindu-i-se de emoţie.

— Jude, îmi doresc din tot sufletul să continui să lucrezi cu mine, dar înţeleg dacă nu vrei sau dacă tatăl tău nu vrea.

— Guillermo, ai fi fost tatăl meu vitreg, spun eu drept răspuns. Şi ţi-aş fi făcut viaţa un calvar.

Îşi lasă capul pe spate şi râde.

— Da, îmi imaginez. Ai fi fost sfânta teroare.

Zâmbesc. Relaţia noastră e atât de naturală, deşi simt un oarecare junghi de vină din cauza tatei. Mă întorc înapoi la modelul meu de lut şi încep să formez umerii mamei, apoi braţul.

— E ca şi când o parte din mine ştia, îi spun eu, lucrând la încheietura cotului. Habar n-am ce anume ştiam, dar ştiam că trebuia să mă aflu aici. Şi m-ai făcut să mă simt mai bine. Mult mai bine. Eram atât de închisă în mine.

— Asta e ceea ce cred, spune el. Mă gândesc că poate Dianna îţi distrugea bolurile ca să vii să găseşti un sculptor.

Mă uit la el.

— Da, spun eu, simţind furnicături la ceafă. Şi eu.

Pentru că, cine ştie? Cine ştie ceva? Cine ştie cine trage sforile? Sau ce? Sau cum? Cine ştie dacă destinul nu reprezintă decât felul în care îţi spui ţie însuţi povestea vieţii tale? Un alt fiu se prea poate să nu fi auzit ultimele cuvinte ale mamei lui drept o profeţie, ci nişte trăncăneli induse de droguri, uitate la scurt timp după. O altă fată se prea poate să nu-şi fi spus ei însăşi o poveste de dragoste despre un desen pe care l-a făcut fratele ei. Cine ştie dacă bunica credea cu adevărat că primele narcise ale primăverii erau norocoase sau pur şi simplu voia să se plimbe cu mine prin pădure? Cine ştie dacă ea chiar credea vreun pic în biblia ei sau dacă pur şi simplu prefera o lume în care speranţa şi creativitatea şi credinţa făceau ţăndări raţiunea? Cine ştie dacă fantomele există cu adevărat (scuze, bunico!) sau dacă ele nu sunt de fapt nişte amintiri vii ale celor dragi, ascunse adânc în inima ta, vorbind cu

tine, încercând să-ţi atragă atenţia prin toate căile posibile? Cine ştie unde naiba e Ralph? (Scuze, Oscar!) Nimeni nu ştie.

Aşa că ne luptăm cu misterele, fiecare în felul său.

Şi unii dintre noi ajung să plutească pe unul dintre ele şi să îi spună casă. Am vizitat *Misterul* azi-dimineaţă şi tata s-a înţeles cu proprietara, Melanie — vreau că zic că ei *chiar* s-au înţeles. Diseară se duce să ia cina cu ea pe terasa arcei. Pentru a pune la punct contractul de vânzare-cumpărare, ne-a spus el, încercând să-şi ascundă rânjetul de ţicnit.

Îmi şterg mâinile de prosopul din apropiere, bag mâna în geantă şi scot exemplarul lui Guillermo cu biografia lui Michelangelo scrisă de mama.

— Am furat-o. Nu ştiu de ce. Îmi cer scuze.

O ia de la mine şi se uită la poza mamei.

— M-a sunat în acea zi din maşină. Părea atât de supărată, foarte supărată. A spus că are nevoie să vorbească cu mine mai târziu. Aşa că atunci când Noah a venit aici şi mi-a spus... Sunt sigur că asta e ceea ce voia să-mi spună: că s-a răzgândit.

Când ies, mă opresc să vizitez îngerul, pentru a-mi pune o ultimă dorinţă. Pentru Noah şi Brian.

Cel mai bine e să pariezi pe toţi caii, draga mea.

*

E joi, au trecut două săptămâni, iar eu şi tata suntem pe veranda din faţă, scoţându-ne costumele de scafandru. El a înotat, eu am făcut surf, sau, ca să fiu mai exactă, am fost doborâtă de fiecare val — de-a dreptul uimitor. În timp ce mă usuc, stau cu ochii lipiţi de poteca de peste stradă, deoarece sunt destul de sigură că întâlnirea de la ora cinci are loc în pădure, unde Noah şi Brian au petrecut toată acea vară.

Noah mi-a spus că a găsit pe internet adresa lui Brian și că i-a trimis o serie de desene pe care a făcut-o — lucrând zi și noapte, ca un nebun — și pe care a numit-o *Muzeul invizibil.* Câteva zile mai târziu, la postarea lui de pe LegăturiPierdute.com a apărut un răspuns care spunea: *Voi fi acolo.*

Săptămâna trecută, Noah a primit o invitaţie la SAC pe baza fotografiilor pe care le-am făcut frescei lui. I-am spus lui Sandy că, dacă era necesar, mi-aș fi cedat locul fără nicio problemă. Nu a fost necesar. Noah încă nu s-a hotărât ce are de gând să facă.

Apusul a transformat cerul într-un carnaval de culori când Noah și Brian ies din pădure, ţinându-se de mână. Brian e primul care ne observă pe mine și pe tata și își trage repede mâna, dar Noah i-o ia înapoi imediat. Văzând asta, ochii lui Brian se mijesc și chipul i se transformă într-un zâmbet care îţi topește inima. Noah, așa cum face mereu când se află în preajma lui Brian, e atât de fericit, încât de-abia își poate ţine capul pe umeri.

— Oh, spune tata. Oh, înţeleg. OK. Nu mi-am dat seama. Mă gândeam, Heather, știi? Dar asta chiar are noimă.

— Așa e, spun eu, observând o gărgăgiţă aterizând pe mâna mea.

Repede, pune-ţi o dorinţă.

Riscă o dată (sau de două sau de trei sau de patru ori).

Creează lumea din nou.